

КРИСТЕН
ХИГИНС

*Моят пръв
и единствен*

За любов и брак са нужни двама...

КРИСТЕН ХИГИНС

МОЯТ ПРЪВ И ЕДИНСТВЕН

Превод: Altruist

chitanka.info

За бракоразводния адвокат Харпър Джеймс няма спокойствие. Не стига че по пътя за сватбата на сестра си се натъква на бившият си съпруг Ник, ами и по ирония на злата съдба е принудена да прекоси страната с него. Евентуалният годеник, който я очаква в къщи, едва ли ще е доволен.

Харпър няма никаква вина за това, че Ник нахълтва обратно в живота ѝ с цялата си обезсърчаваща привлекателност и чар, от върха на славата си на архитект. Но за Ник, Харпър винаги е била голямата любов. И стига този път да успеят да изиграят ролите си правилно, зад следващия завой може би ги очаква приказка.

ПЪРВА ГЛАВА

— Спри да се усмихваш. Всеки път, когато го правиш, умира по един ангел.

— Еха — отвърнах аз, — това беше добро попадение.

Негативно настроеният мъж седеше на бара и изглеждаше като излязъл от кофти кънтри парче — без жена, със счупен пикап и умряло куче. Горкият несретник.

— Слушай — казах му, — знам, че е тъжно, но често разводът е като евтаназия за умиращата връзка. — Потупах го по рамото и след това оправих поизкривената му яка. — Понякога сърцата ни имат нужда от време да приемат това, което главите ни вече знаят.

Свещеникът въздъхна.

— Чуйте я само какви нелепости приказва — каза той на бармана.

— Не е нелепо! Това е чудесен съвет — промълвих аз.

— Лоша си.

— О, Боже, приемаш го много по-тежко, отколкото очаквах.

— Така е. Положих толкова усилия, а ти връхлетя и съсипа всичко.

— Отче Брус! — Въздъхнах, преструвайки се на обидена. — Няма такова нещо. Поразена съм!

С добрия отец бяхме отседнали в Офшор Ейл, най-отбрания бар в Мартас Винярд^[1], закътано и очарователно местенце в Оук Блъфс, любимо както на местните, така и на туристите. Отец Брус, отколешен мой приятел и най-известен свещеник на католическата църква на Острова, можеше често да бъде открит тук.

— Стига отче — продължих аз, докато се настанявах на стола до него и си придърпвах полата, за да не го „озаря“ с бельото ми. — Всъщност ние с теб си приличаме доста. — Той изпъшка в отговор, което напълно пренебрегнах. — Превеждаме хората през трудните моменти в живота, напътстваме ги през минираното поле на чувствата. Ние сме гласа на разума, когато разумът е изгубен.

— Тъжното в ситуацията е, че тя си вярва, Мик. — Отецът се обърна отново към бармана.

Завъртях очи.

— Престани да се цупиш и ме почерпи едно.

— Бракът не е това, което беше — измърмори свещеникът. — Един бърбън за акулата до мен, Мик.

— Всъщност, само чаша Пелегрино. И, отче, ще се направя на ударена за прякора. — Усмигнах се широко. Разбира се, че бях акула. Всички добри бракоразводни адвокати са такива.

— Май загуби отново, отче? — каза барманът и добави резен лимон към газираната ми вода.

— Да не го обсъждаме, Мик. И без друго злорадства достатъчно.

— Няма такова нещо — възпротивих се аз и се пресегнах да преместя бирата на един от посетителите, която заплашваше да се катурне в скута на отец Б. — Не съм против брака, както скоро ще се увериш. Но в делото Старлинг срещу Старлинг и двамата са били обречени от деня, в който той е паднал на едно коляно. Както и всяка трета двойка.

Отец Брус затвори очи.

Въпреки разногласията ни по отношение на брака, с отец Б. бяхме стари дружки. Но днес Джо Старлинг, отдавнашен член на енорията на отец Брус, дойде в офиса ми, за да заведе дело за развод. Всъщност, до вратата ми се надпреварвали и двамата, но явно Джо бе победил. Той беше... я да видим... деветия енорияш за последните две години, който го правеше, въпреки усилията на свещеника да закърпва орфаните им бракове.

— Може да променят решението си — предположи отец Брус. Изглеждаше толкова обнадежден, че се отказах да му напомня жестокия факт — нито един от клиентите ми не се бе върнал, за да оттегли иска си.

— Как върви всичко останало, отче? — попитах го. — Чух, че проповедта ти миналата седмица е била убиец. Онзи ден те видях да упражняваш спортно ходене. Значи новата ти сърдечна клапа работи чудесно.

— Така изглежда, Харпър. Така изглежда. — Той се усмигна. В края на краищата беше свещеник и нямаше начин да не ми прости. — Днес извърши ли доброто си дело?

Намръщих се.

— Не. Постъпих неразумно и само дарявах с красота. — Отец Брус, гледащ на душата ми като на лична мисия, ме бе предизвикал, по негови думи, да „компенсирам злото на професията си“, като извършвам поне едно случайно добро дело всеки ден. — Да, да — признах си. — Позволих на шестчленно семейство да мине пред мен в кафенето. Бебето им плачеше. Това брой ли се?

— Брой се — каза свещеникът. — Между другото, днес изглеждаш добре. Да не би да имаш среща с младия Денис?

Огледах се наоколо.

— Повече от среща, отче. — Потрепнах, когато Джон Карузо „без да иска, нарочно“ се блъсна в гърба ми и се престорих, че не съм чула епитета, който измърмори. Човек свиква с подобни брътвежи, когато е успял като мен. (Госпожа Карузо получи апартамента в Бек Бей и къщата, да не споменаваме изключително щедрата месечна издръжка.). — Днес е денят. Планувам да представя фактите, да изложа убедителен казус и да чакам решението, което не се съмнявам, че ще бъде в моя полза.

Отец Брус повдигна бялата си, рошава вежда.

— Колко романтично.

— Смятам, че отношението ми към романтиката е добре документирано, отче Б.

— Човек почти би съжалил младия Денис.

— Да, само че момчето само се докара до тук и ти много добре го знаеш.

— Нима?

— Моля те. — Чукнах чашата на отец Брус с моята и отпих. — За брака. За вълка говорим... ето го и него, подранил с цели четири минути. Чудесата никога няма да секнат.

Денис Патрик Костело, гаджето ми за последните две години беше... Представете си всяка фантазия, която някога сте имали за секси пожарникар. Мда, точно така. „Пир за окото“ едва ли би било достатъчно описание. Гъста черна коса, сини очи, типичните за ирландците румени страни. Метър осемдесет и осем. Плещи, които биха могли да понесат четиричленно семейство. Единственият недостатък в картинката бе мишата опашка... дълга, рахитична плитчица, към която Денис бе привързан до безобразие и която се

опитвах упорито да пренебрегвам. Въпреки това, физическата красота и постоянната му непринуденост винаги ме караха да потрепвам от гордост. Нямаше човек на Острова, който да не харесва Денис, нямаше жена, която да не си забрави мисълта при усмивката му. И той бе мой.

Ден беше с Чък, неговия боен другар от пожарната станция в Мартас Винярд, който ме изгледа кисело по пътя си към най-отдалечения ъгъл на бара. Чък беше изневерил на милата си жена Констанс. И то неведнъж. Направи се на Тайгър Уудс^[2], като разкри четирите си връзки за шест години брачен живот. В резултат сега Чък живееше под наем в стаичка в разкривена къщурка от 60 кв.м. чак в Чапакуидик и трябваше всеки ден да се качва на ферибота, за да отиде на работа. Такава беше цената на греха.

— Здравсти, Чък! Как си? — попитах го. Той ме подмина, както обикновено. Не че имаше значение. Обърнах се към Денис. — Здравсти, скъпи! Виж се само, подранил си с четири минути.

Той се наведе и ме целуна по бузата.

— Здравей, прекрасна! — отвърна Денис. — Здравей и на теб, отче Б.

— Денис, успех синко. Ще прочета една молитва за теб.

— Благодаря, падре. — Очевидно без грам любопитство, защо свещеника би изявил желание да се моли за него, Денис ми се усмихна. — Умирам от глад. Ти гладна ли си?

— И още как. До скоро, отче Брус — казах аз и се спуснах от бар стола. Денис ме огледа похотливо, каквато беше и целта на роклята и болезнено високите ми токчета, които почти ми придаваха вид на уличница. Искях пълното му внимание и тъй като беше мъж, ако покажех малко повече от гърдите си, едва ли щеше да попречи на каузата ми.

Тази вечер щях да му предложа брак. Две години и половина с Денис ми бяха показали, че в него има солиден материал за съпруг. Добро сърце, постоянна работа, скромен, поддържаше силна връзка със семейството си, доста привлекателен. Сега или никога... бях почти на тридесет и четири, не можех да се мотая така и постоянно да съм нечие гадже. Бях човек, който съставя списъци и действия, а Денис, да е жив и здрав, се нуждаеше от напътствия.

Първа стъпка от плана... нахрани Денис, който се нуждаеше от ядене по-често и от пеленаче. Две бири също нямаше да навредят, тъй

като, независимо че изглеждаше доста щастлив от връзката ни, още не бе споменал нищо за брак. Малко добро настроение би било от полза.

И така, половин час по-късно, с пинта бира „Офшор Нътбраун“ във вените му и огромен хамбургер със синьо сирене и бекон пред него, Денис ми разказваше за някакъв инцидент.

— Значи, опитвам се аз да изкъртя вратата на колата и изведнъж тя изхвърча, удря Чък в ташаците, а той: „Костело, задник такъв!“ и ние прихваме да се смеем. А бабата още си е в колата. О, човече, беше безценно.

Усмихнах се търпеливо. Пожарникарският хумор, поради липса на по-подходяща дума, в най-добрия случай беше груб. Въпреки това се изкисках и измърморих „Горкото създание“, имайки предвид заклещената в колата си възрастна жена, разбира се, докато яките мъже от пожарната в Мартас Винярд се потупваха и си разменяха шеги за тестиси. Колкото до Чък, знаех само, че така му се падаше.

— Шофьорът беше ли ранен лошо?

— Не. Нямаше и драскотина по нея. Не бихме се смели, ако беше обезглавена или нещо от сорта. — Той се ухили нагло, а аз отвърнах с усмивка.

— Радвам се да го чуя. Слушай, Ден. Трябва да поговорим.

При тези ужасяващи думи усмивката на Денис угасна. Премигвайки бързо, сякаш щях да го ударя в лицето, той сграбчи половинкилограмовия си хамбургер все едно да се предпази. Чиста защитна реакция на тялото, нещо, което наблюдавах често при половинките на клиентите ми. Най-добре да нападам. Скръстих прилежно ръце, наклоних глава и се усмихнах.

— Денис, мисля, че ни е време да преминем към следващото ниво. Заедно сме от доста време, имаме здрава връзка. След няколко седмици ще стана на тридесет и четири, следващата година ще попадна в групата на рисковата бременност, ако трябва да се изразя медицински, така че хайде да се оженим.

Денис се отдръпна назад изплашен. Да му се не види. Не прозвучах ужасно романтично, нали? Май трябваше да го представя по-сентиментално, вместо да изброявам факти. Така ми се пада, задето репетирах пред куче, вместо пред човек. Но пък от друга страна, нямаше нищо нередно в това да си прям... да изложиш аргументите си, така да се каже.

Гаджето ми отговори, като набута четвърт от гигантския хамбургер в устата си.

— Ммм-хъм — каза той, сочейки към издутите си бузи.

Е, очаквах съпротива, разбира се. Денис беше мъж, а повечето мъже, с няколко изключения, не предлагаха брак, без да бъдат побутнати. А аз го бях правила неведнъж... преди три месеца се възхитих на годежния пръстен на една от братовчедките на Денис, казах му, че той би бил добър баща, споменах за желанието си да създам потомство... но до сега нищо. Предположих, че Ден има нужда от нещо по... очевидно. Ритник например. Нима повечето мъже не се нуждаеха от шут с добра засилка?

— Не се паникьосвай, скъпи — казах аз, докато той дъвчеше отчаяно. — Разбираме се чудесно. Прекарваме повечето нощи заедно, връзката ни е от две години, вече си на тридесет, знаеш, че искаш да имаш деца... време е. Не мислиш ли така? Знам, че аз го мисля. — Усмихнах се, за да му покажа, че сме от един отбор.

Денис преглътна. Прекрасното му, изсечено лице, сега беше бледо.

— Ъъ, слушай, пич — започна той. Аз се намръщих. Пич?!? Сериозно? Той забеляза. — Извинявай, пич — каза ми. — Имам предвид, Харпър. Извинявай. — Денис затвори уста, отвори я отново, поколеба се и отхапа още една гигантска хапка от хамбургера си.

Хубаво. Аз щях да говоря. Така беше по-добре.

— Нека да продължа, става ли, Ден? После и ти ще можеш да кажеш нещо. Ако все още искаш. — Усмихнах се и продължих да го гледам в очите, което беше трудно предвид факта, че погледът му блуждаеше обезумяло. Освен това по телевизията излъчваха играта на Ред Сокс, а Денис бе върл фен. — Ден, както знаеш целия ми ден минава в разправии с прецакани връзки. Виждам грешките, които правят хората и знам какво да избягвам. Нашата е страхотна. Наистина. Не можем да продължаваме така завинаги. И без друго повечето от нощите прекарваш у дома...

— Леглото ти е дяволски удобно — отвърна той откровено, тъпчейки пържени картопки в устата си. Предложи ми няколко, но аз поклатих глава в отказ. Салатата ми стигаше за тази вечер.

— Не, благодаря. Да се върнем на темата... — Наклоних се поблизо към него, като разкрих още от деколтето си. Очите му се

изместиха в правилната посока, точно както кучето на Павлов би заточило лиги и аз се усмихнах. — Сексуалният ни живот определено е добър — продължих, припомняйки му за най-хубавите ни моменти. Жената от съседната маса, която се опитваше да убеди детето си да хапне от пържените миди, ме изгледа остро. Туристи. — Очевидно се привличаме, не мислиш ли?

— Гаранция. — Разтегна устата си в широка, доволна усмивка, която оставяше толкова жени безмълвни. Идеално. Вече мислеше с долната си глава, което определено щеше да помогне на каузата ми.

— Точно така, скъпи. Аз печеля изключително добре, ти имаш... ами, стабилна заплата. Ще си осигурим много удобен начин на живот, ще си направим красиви бебета и така нататък. Нека да го узаконим, а? — пресегнах се за чантата си и извадих черната кадифена кутийка. — Дори си избрах и пръстена, така че ще сме сигурни, че ще ми хареса.

Денис потрепна при вида на двукаратовия диамант.

Затворих очи за секунда.

— Аз платих за него, така че не се притеснявай. Виждаш ли? Не е чак толкова трудно, нали? — Пуснах му една от най-убедителните си, запазени за пред съда, усмивки, които казваха: Моля ви, Ваша чест, нека да прекратим със заобикалките и да приключваме.

Отец Брус и Боб Уикъм, управителят на църковния съвет, си проправиха път към съседното сепаре. Свещеникът ме погледна заговорнически, но аз не му обърнах внимание.

В този момент, Джоуди Пикеринг, гаджето на Денис от гимназията и сервитьорка тук, навря пицните си гърди в лицето му.

— Всичко наред ли е, Дени? — попита тя, като ме игнорира напълно и дари бъдещия ми годеник с хрисим, кравешки поглед.

— Хей Джоуди, к'во става? — каза Денис и се ухили, плъзвайки поглед по обширната гръдна обиколка и нагоре към лицето ѝ. — Как е малчуганът?

— О, той е добре, Дени. Толкова мило, че се отби за играта онази вечер. Обожава те! А и знаеш, без баща наоколо, мисля, че Джей Ти наистина има нужда от...

— Ясно, Джоуди с „у“ — прекъснах я с любезна усмивка. — Имаш очарователен син и все още си на пазара. Денис обаче е с мен. А сега, ако си разкараш циците от лицето на гаджето ми, ще съм ти много благодарна.

Тя присви очи и се отдалечи наперено. Денис проследи с жален поглед оттеглянето ѝ като удавник от Титаник, който гледа към отплаващата спасителна лодка. Преглътна и ме погледна.

— Слушай, Харп. Ти си... знаеш... страхотна и така нататък, но, ъм... е, ако нещо не е развалено, няма нужда да се поправя, нали? Искам да кажа, защо да променяме нещо хубаво? Не може ли само да продължаваме да се срещаме?

Отново напълно очаквана реакция. Изпънах се и наклоних главата си още малко.

— Денис — казах сериозно, като бях напълно наясно, че подобен род разговор, можеше никога да не свърши. — Вече не сме в гимназията. Не сме деца. Заедно сме от две години и половина. Следващия месец ставам на тридесет и четири. Не искам да се шляя безразборно. Ако няма да се женим, трябва да скъсаме. Така че... ако няма да акаш, ставай от гърнето, скъпи.

— Това беше прекрасно — измърмори отец Брус и отвори менюто си.

Отвърнах му с укорителен поглед и отново се обърнах към пожарникар Костело.

— Денис? Хайде да го направим.

Викът, който се понесе от бара, му даде време за кратка пауза, в която да си отдъхне. И двамата погледнахме натам. По телевизията няколко от играчите на Ред Сокс плюеха и се чешеа по чаталите. Нямаха ли Пи Ар отдел, по дяволите? Най-малкото, от което се нуждаеше Денис, беше още отвличане на вниманието.

Очевидно изборът на публично място за тази дискусия бе тактическа грешка. Първоначално си мислех, че ще ми е от полза... дори си представях как Денис крещи „Хей, ще се женим!“ и хората (дори и тези, които ме мразеха) ръкопляскат и се провикват одобрително.

Нямаше изгледи да се получи.

— Денис? — казах аз и стомахът леко ме присви. — Ще ми отговориш ли?

Той хвана салфетката и започна да я къса на парченца.

Тънкото острие на неувереността се заби в съзнанието ми. Денис обикновено се съгласяваше с моите планове. Да, аз бях тази, която бе поела контрола във връзката ни, но не беше ли това обичайно? Мъжете

не плануваха сами нещата. Не организираха пикници, не предлагаха кратки пътувания до града или каквото и да е там. И макар думите му тази вечер да изразяваха неохота, действията му свидетелстваха за неизменност към споменатия принцип. Две години и половина прекарани в изключителна и взаимно задоволяваща връзка без нито един значителен скандал. Две години! Разбира се, че се бяхме запътили към брак. Той притежаваше всички необходими качества за съпруг... само се нуждаеше от леко поощряване, за да съзрее напълно.

Всъщност, точно тук до чинията си, вече имах списък, с който щях да му помогна по този въпрос. Трябваше да си намери втора работа, тъй като пожарникарите разполагаха с много свободно време и наистина нямаше нужда да играе Ексбокс чак толкова много (или да си сваля порно, което подозирах, че прави). Трябваше да се отърве от старото си Ел Камино модел 1988, което караше — с една зелена врата и всичко останало ръждясало — и да се качи на нещо, което да не го прави да изглежда като обеднял сводник. Да отреже мишата опашка, защото... моля ви се, това беше миша опашка?! И последно... да се премести при мен. Въпреки че прекарваше у нас по четири-пет ноци от седмицата, Денис все още живееше в апартамент над гаража на брат си, за който плащаше наем. А аз имах къща до брега с две спални.

Планувах да изчакам, докато се съгласи с предложението ми, след това да му покажа списъка и да го обсъдим.

Но той не приемаше.

Признавам, че бях малко объркана. Не изисквах много от Денис и го приемах такъв какъвто е — добро момче. Вярно, той все още беше като дете, но това не бе болка за умиране. Въпреки че не спадах към хората, които си падат по излиянията, обичах Денис. Кой не би? Родом от Острова също като мен, той беше обграден с приятели навсякъде — като се започнеше от момчетата, които работеха на ферибота, патрулите по пътя и се стигнеше до хората, които през лятото се мяркаха в пожарната от време на време.

Вярно, може би не беше най-големия интелектуалец на земята, но Денис бе с добро сърце и доста смел. Всъщност, преди няколко години, през втората си седмица като пожарник, спаси три деца от горяща къща и се превърна в нещо като местната легенда. Като стана дума за деца, Денис беше много добър с тях. Идваше му отвътре, което аз изобщо не умеех, въпреки надеждата ми да имам собствени един

ден. Денис обаче, се мятеше на пода и се търкаляше със седемте си племенници, които го обожаваха.

И — никой не можеше да отрече това — Денис ме харесваше. Честно, не мога да ви опиша, колко много от мъжете ме поглеждаха с изражение „а ла тестисите ми се спаружват“, когато науча с какво се препитавам. Жените и те, сякаш бях позор за пола ни, само защото улеснявах края на скапаните бракове. Имаше доста хора, които с удоволствие пукаха гумите на колата ми, след като приемех да представлявам половинките им в съда. Наричали са ме кучка (че и положи неща), лисвали са кафе в лицето ми, заплювали са ме, псували са ме, заплашвали и укорявали неведнъж.

Приемах го като комплимент. Да, наистина бях много добър бракоразводен адвокат. Дори и това да означаваше, че подтиквам по-голям от нормалния процент от населението да се сдобие с вуду кукла, с червена коса и прилепнал сив костюм, така да бъде. Всъщност, с Денис се запознах, когато разярена съпруга се натресе в колата ми и пожарникарите трябваше да разрежат ламарината, за да ме извадят (нямах наранявания, само бях възнаградена щедро за щетата, благодарение на съдия Бърджис, който си падаше по мен).

— Искаш ли да пием по бира? Свършвам след час — бе казал Денис тогава и по-разтърсена отколкото си позволих да ми проличи, се съгласих.

Той не изглеждаше уплашен от репутацията ми на мелачка на мъжко самочувствие. Не беше притеснен от солидната ми заплата, финансирана от анулирането на приказни мечти. Тъй че, да, Денис ме харесваше. Въпреки че не ахвах в захлас, когато се погледнех в огледалото, знаех, че съм привлекателна (доста и то, според някои), добре облечена, трудолюбива, успяла, умна, лоялна. Също така и забавна. Е, поне понякога. Добре де, имаше и такива, които не биха се съгласили с последното, но бях достатъчно забавна.

В крайна сметка си мислех, че можеше да сме много доволни един от друг. А удовлетворението беше извънредно подценявано.

Доколкото знам, бракът бе крехко птиче, изпълнено с надежда и на всеки три от едно оставаше само куп пера. Опитът ми сочеше, че това бяха предимно *мила-караш-сърцето-ми-да-препуска-лудо* типове, които често изгаряха на кладата на омразата и горчилката. Утеха, съжителство и реалистични очаквания... изобщо не звучаха толкова

очарователно, колкото неугасваща страст, но бяха много по-ценни, отколкото повечето хора предполагаха.

Имаше още една причина, поради която исках да се обвържа с Денис. Скоро щях да навърша тридесет и четири и когато се случи, щях да съм на същата възраст, на която беше и майка ми, когато я видях за последно. Каквато и да бе причината, мисълта да съм (сама, рееща се) неомъжена на тази възраст... беше огромен провал. През последните няколко месеца, тази мисъл не ме оставяше на мира. На същата възраст. На същата възраст...

Денис мълчеше. Салфетката беше на конфети.

— Слушай, пич — каза той най-сетне. — Харп... ъъ, Харпър исках да кажа. Ъъъ, скъпа... значи, въпросът е, че...

В този момент от чантата ми се понесе приятния глас на Одри Хепбърн — „Муун ривър“, мелодията, която оповестяваше обаждане от сестра ми. Която, също като Одри беше красива, сладка и винаги се нуждаеше от закрила. Премести се в Ню Йорк наскоро и не се бяхме чували достатъчно често през последните няколко седмици.

— Няма ли да отговориш? — попита Денис припряно.

— Нямах нищо против, нали? — отвърнах му. — Сестра ми е.

— Давай — каза той, на практика разтапяйки се от облекчение. — Не бързай. — Допи бирата си и отново се обърна към телевизора, за да погледа Ред Сокс.

Ах, ти сърцеразбивачо...

— Здравсти Уила!

— Харпър? Аз съм, Уила! — Въпреки че доведената ми сестра беше на двадесет и седем, гласът ѝ бе запазил детската си напевност и звученето му винаги предизвикваше усмивка на лицето ми.

— Здравсти скъпа! Как е Голямата ябълка? Харесва ли ти?

— Страхотна е, но Харпър имам новина! Важна новина!

— Наистина ли? Намерила си си работа?

— Да, офис асистент съм, но това не е голямата новина. Готова ли си? Седнала ли си?

Хладно усещане за страх прониза коленете ми. Погледнах към Денис, който се бе съсредоточил върху бейзболната игра.

— Да... казвай.

— Ще се омъжвам!

Закрих устата си с ръка.

— Уила!

— Знам, знам, че те уплаших, и да, двамата се срещнахме само преди няколко седмици. Но това е карма, нали това беше думата? Напълно истинско. Харпър, никога преди това не съм се чувствала така. Никога!

Мамка му. Поех си дъх, задържах го за няколко секунди и издишах бавно.

— Мразя се, когато ми се налага да възпирам поривите ти Уила, но точно това бяха думите ти, когато се омъжи първия път, скъпа. И втория.

— О, престани! — каза тя през смях. — Ти си тотален убиец на ентусиазъм. Знаех си, че ще се шашнеш, но недей да се притесняваш. На двадесет и седем съм и знам какво правя. Обаждам ти се само, за да... о, Харпър, толкова съм щастлива! Наистина съм! Толкова много го обичам! Той мисли, че съм страхотна!

Затворих очи. Уила се омъжи за първия си съпруг на двадесет и две, само три седмици след като Раул излезе от затвора. Разводът последва след месец, когато той обра магазин за матраци (да, точно така, за матраци). Сдоби се със съпруг номер две, когато беше на двадесет и пет. Седем седмици след сватбата той разкри, че е гей. Уила беше единствената изненадана.

— Това е страхотно, скъпа. Звучи чудесно. Но... брак? Толкова скоро?

— Знам, знам. Но Харпър, много съм влюбена!

Толкова за поуците от живота.

— Да поизчакаш малко и размислиш, няма да ти навреди, Уилс. Това е всичко, което казвам.

— Не можеш ли да кажеш, че се радваш за мен, Харпър? Хайде! Мама тотално е изперкала!

Не се изненадах. Доведената ми майка Бевърли, с огромната, като разплетена кошница руса коса, живееше заради сватбите. Нямаше значение на кой бяха — на някой от семейството, от жълтата преса или от сапунките, които гледаше с благоговение.

— Струва ми се прибързано, само това исках да кажа, Уила.

Тя въздъхна.

— Знам. Но този път е различно. Сега е истинско.

— Ти се премести там преди два месеца, скъпа. Не искаш ли първо да се насладиш на града, да решиш какво точно искаш да работиш?

— Все още мога да го направя. Омъжвам се, няма да умирам.

Усетих напрежение в гласа на сестра ми и реших да обърна плочата.

— Точно така. Е, това е вълнуващо. Поздравления, скъпа! Ей, бих искала да ви направя огромна сватба тук във Винярд. Без съмнение всички хубави места са резервирани за тази есен, но следващото лято...

— Няма нужда, благодаря все пак, Харпър! Толкова си мила, но вече си намерихме място и никога няма да се сетиш къде.

— Къде? — попитах я.

— Глейшър нешънъл парк, ето къде! В Монтана!

— Еха. — Погледнах отново към Денис, но той още зяпаше в екрана над бара. — Хм... и кога ще бъде? — Дано поне да е не е твърде скоро.

— Няма по-хубаво време от настоящето — изчурулика тя. — Единадесети септември! Ти ще си ми шаферка, нали? Трябва да си ти!

— Единадесети септември ли, Уилс?

— О, я стига! Този ден има нужда от разведряване, не мислиш ли?

— Но това е след две седмици.

— Е и? Точният момент си е точен момент. Ще ми бъдеш ли шаферка, или не?

Отворих уста, после я затворих и прехапах език. Две седмици. Да му се не види. Само две седмици да отърва Уила от поредния катастрофален брак, или поне да я накарам да изчака и да опознае потенциалния си младоженец. Можех да го направя. Трябваше само да играя по свирката й.

— Да, разбира се, че ще ти бъда шаферка.

— Урааа! Благодаря ти, Харпър! Там ще е толкова красиво. Но слушай, още не съм ти казала най-хубавата част — допълни Уила.

Сърцето ми застина.

— Бременна ли си? — попитах спокойно. Щях да го понеса. Щях да помагам финансово за бебето, разбира се. Да платя за колежа. Да се уверя, че ще посещава училище.

— Не, не съм бременна. Чуй се само! Исках да кажа, че познаваш младоженеца.

— Нима?

— Аха! Светът наистина е много малък. Искаш ли да се опиташ да отгатнеш?

— Не. Просто ми кажи кой е.

— Името му започва с К.

Боже, на кой мъж от Манхатън името му ще започва с К?

— Аз... не знам. Предавам се.

— Кристофър. — Гласът на Уила бе самодоволен и преливаше от любов.

— Кой Кристофър?

— Кристофър Лоури!

Стоварих се назад в стола си и виното ми се разплиска застрашително.

— Лоури? — Едва не се задавих.

— Знам! Не е ли изумително? Ще се омъжвам за брата на бившия ти съпруг!

[1] Мартас Винярд — остров в САЩ, към който спада и по-малкия Чапакуидик, намиращ се на юг от Кейп Код, Масачузетс. — Бел.пр. ↑

[2] Тайгър Уудс — професионален играч на голф, смятан за един от най-великите в този спорт, известен и със скандалите относно многобройните си извънбрачни връзки — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Когато приключих с разговора, забелязах, че ръцете ми треперят.

— Денис? — Гласът ми прозвуча особено и отец Брус погледна към мен намръщен. Усмихнах му се слабо... е, поне опитах. — Ден?

Гаджето ми най-сетне се отзова.

— Добре ли си, скъпа? Изглеждаш... странно.

— Денис, изскочи нещо. Уила... ще може ли да... да отложим разговора ни за по-нататък? За след няколко седмици, може би?

Облекчение заля лицето му като приливна вълна.

— Тъж... разбира се. Няма проблем. Сестра ти добре ли е?

— Ами тя... да. Ще се омъжва.

— Екстра. — Той се намръщи. — Или не е?

— Не... не е екстра. Трябва да тръгвам, Денис. Съжалявам.

— Не, не, няма нищо — каза той. — Искаш ли да те закарам до вас? Мога и да остана при теб?

— Не и тази вечер, Денис. Благодаря все пак.

Трябва да съм прозвучала зле, тъй като веждите му се сбърчиха.

— Сигурна ли си, че си добре, скъпа? — Пресегна се през масата и хвана ръката ми.

Аз стиснах неговата в израз на благодарност. Веднъж щом успееш да пробиеш твърдата обвивка на Денис, под нея се криеше един наистина мил мъж.

— Добре съм, благодаря. Просто... ами сватбата е след две седмици. Това ми дойде в повече.

— Определено. — Той се усмихна и целуна ръката ми. — Ще ти се обадя по-късно.

Стигнах до вкъщи, без да виждам ясно пътищата и колите и за щастие не успях да налетя на пешеходец или дърво по пътя. Тъй като туристическия сезон още бе в разгара си, карах по страничните улички и се отправих на запад към жаркия залез. Внушителните пурпурни и червени пръски се оттегляха от безкрайните каменни стени на Винярд, от боровите и дъбовите дървета, от сивите фасади на къщите. Времето,

което прекарах далеч от това място — когато бях в колежа, краткия престой в Ню Йорк, а после училището по право в Бостън, бяха затвърдили веруюто ми, че островът е най-красивото кътче на земята.

Мартас Винярд включва осем градчета. Аз работех в Едгартаун, осеян с белите домове на морските капитани, с безупречните им градини и, разбира се, красивата тухлена постройка на съдебната палата. Денис живееше в очарователния Оук Блъф, известен с викторианските си къщи. Моят дом беше в малката околност на Чилмарк, наричана Менемша.

Търпеливо изчаках върволицата туристи, прииждащи тук, за да се наслаждават на живописната работническа класа, да пресекат, след това отбих по пътеката от натрошени миди край къщата ми. Беше малка и незабележителна, нищо кой знае какво отвън, но отвътре бе съвършена. А изгледът... изгледът беше безценен. Ако в Мартас Винярд имаше квартал на работническата класа, той беше тук, именно на холандските докове в Менемша, където ловците на омари все още донасяха улова си, където рибарите още преследваха рибите-меч с лодките си. Бащата на баща ми е бил един от тези рибари и неговата къща се извисяваше на хълма. Къщата, с изглед към застаряващата флотилия, която обитавах понастоящем.

През прозореца на всекидневната виждах кафяво-бялата глава на Коко, която ту се показваше, ту изчезваше, докато скачаше нагоре-надолу, за да се увери, че наистина съм се прибрала у дома. Бе захапала любимата си играчка, плюшено зайче, което беше малко по-голямо от нея. Кръстоска между джак ръсел и чихуахуа, Коко се държеше малко шизофренично и редуваше поведението на двете породи предвид ситуацията. Можеше да бъде жизнерадостна и любвеобилна като джак ръсел, или плаха и уязвима като чихуахуа. В момента беше в комфортната си зона и въпреки това, когато станеше време за лягане, щеше да се превърне във виещо и треперещо животинче, което има нужда да положи главица върху възглавницата ми.

Отключих вратата и влязох вкъщи.

— Здравсти, Коко — казах й. С един скок тя пренесе целите си четири килограма на ръцете ми и ме близна по брадичката. — Здравей, миличка! Как е момичето ми? Добре ли си прекара днес? Завърши ли

книгата, която пишеш? Нима?! О, толкова си ми умничка. — Целунах я по триъгълната главица и я подържах така за минута-две.

Докато дядо беше жив, къщата беше типичен оживен дом. Три малки спални, с две бани, всекидневна и кухня. Той почина, когато бях в правния факултет и завеща къщата на мен, единствената му внучка. Биологична, имам предвид. Той харесваше Уила, но аз бях любимката му. Въпреки че имах приличен доход като бракоразводен адвокат, никога нямаше да мога да си позволя този изглед. Но благодарение на дядо, сега той беше мой. Можех да продам къщата за няколко милиона на предприемачи, които щяха да я съборят и незабавно да издигнат ваканционна вила на мястото ѝ. Но не го направих. Вместо това, платих на баща ми, който се занимаваше със същото, за да я обнови.

Съборихме няколко стени, преместихме кухнята, трите спални станаха две. Монтирахме плъзгащи се стъклени врати, където ни позволяваше пространството и крайния резултат беше малък, но просторен, прекрасен дом. Основан с тежкия солен, моряшки труд на дядо ми, обновен от ръцете на баща ми и финансиран от адвокатската ми заплата. Представях си как един ден щях да построя втори етаж, за красивите ми и възпитани бъдещи деца, но засега бяхме само аз, Коко и Денис, който се явяваше като постоянния ни гостенин. Пясъчни стени, с бели первази, изчистени бели мебели. Зелено гребло от разпродажба във фермата в Тисбъри, наклонено прецизно и с вкус в единия ъгъл, или стол в меко синьо до прозореца, гледащ към залива, за цвят. Над плъзгащата се врата, която води към верандата, е окачен оранжев спасителен пояс, с нащърбените букви от лодката на дядо — Пегас, Чилмарк.

С въздишка пренесох мислите си към бомбата, която пусна сестра ми.

Ще се омъжвам за брата на бившия ти съпруг!

Да му се не види!

Беше време за малко винотерапия. Пуснах Коко на земята и отидох до хладилника. Отворих бутилка и си налях сериозна доза. Преполових чашата, грабнах пакета с чипс и виното, и се запътих към верандата. Коко припкаше до мен с малките си, сладки крачета.

Значи сестра ми се омъжваше за Кристофър Лоури, мъжът, който последно видях на сватбата си, преди тринадесет години. На колко години е бил тогава? Шестнадесет? Осемнадесет?

Отпих от виното и се насилих да поема дълбока глътка от соления, влажен въздух вкусвайки с наслада острата миризма на стръвта. Нали бях местна, все пак. Вслушах се във вятъра, който биеше по къщата ми от две посоки тази вечер, носещ музика и смях от други места, от чужди домове. *Успокой се Харпър*, казах си строго. *Нямаш повод за паника. Поне не все още.*

— Отивам за чаша — дочух глас. Беше Ким, съседката ми и най-близката ми приятелка. — А после искам да ми разкажеш всичко.

— Разбира се — отвърнах й. — Кой е с децата?

— Баща им, идиотът.

Сякаш призован, гласът на Лу разцепи сравнително тихата нощ, като се провикна от малкото странично дворче, което разделяше къщите ни:

— Скъпа, къде е кутията с памперсите?

— Намери си я сам! Те са и твои деца! — изкрещя Ким в отговор.

Кое то веднага бе последвано от бойния вик на един от четиримата й сина. Потиснах побилите ме тръпки. Къщите ни бяха само на няколко ярда една от друга, но за щастие моята бе издадена понапред от тяхната и ми пречеше да стана пряк свидетел на специфичната им домашна *идилия*.

— Къщата ни е кочина! — провикна се Лу.

— Ами изчисти я! — отвърна съпругата му.

— Как поддържаш магията? — попитах аз и отпих още една глътка.

Ким се усмихна и се стовари на стола до мен.

— Никога не би предположила, че снощи се чукахме като маймуни — каза тя и си наля вино.

— И как го правят те? — Повдигах вежда.

— Бързо и яростно. — Ким се изсмя и чукна чашата си в моята.

Ким и Лу бяха щастливо, макар и не образцово, семейство. Не точно модел за подражание, но вдъхващи надежда, определено. Нанесоха се в съседната къща преди няколко години. Ким цъфна на вратата ми с кутия понички и бутилка вино, за да ми предложи приятелството си. Жена по мой вкус.

— Мамо! — чу се гласът на един от близнаците.

— Заета съм! — провикна се тя. — Извикай баща си! Заклевам се, Харпър, цяло чудо е, че не съм ги продала в робство. — Ким често твърдеше, че ми завижда за живота на неомъжена, работеща жена. Истината бе, че аз ѝ завиждах за нейния. Е, поне донякъде. Двамата с Лу бяха стабилна, обичаща се двойка, това че се караха и се разпореждаха по този начин един с друг, бе съвсем нормално за тях. (Ето, нямах нищо против брака, когато е успешен.) Децата им бяха на възраст от две до седем години. Грифин бе най-големия, с душа на шестдесет годишен старец. От време на време идваше у нас да играем скрабъл и да се полюбува на Коко. Харесвах го, определено го предпочитах пред четиригодишните близнаци Гюс и Хари, които оставяха след себе си хаос, кръв и неразбория. Двегодишният Дезмънд ме ухапа миналата седмица, но само няколко секунди след това завря лепкавото си личице в коляното ми. Странно, но много мило усещане, заради което още се колебаех дали го харесвам или не.

— Е, сгодена ли си? — попита Ким и се настани на стола до мен. — Кажи ми го сега, за да започна диета. Няма начин да съм ти шаферка с тези килограми.

— Не съм сгодена — отвърнах спокойно.

— По дя... годите! — Ким се стараеше да не ругае пред децата си и беше изобретила собствен набор от завоалирани ругатни, които прихванах и аз. — Отказа ти?

— Не точно. Сестра ми се обади по време на преговорите и познай какво? Ще се омъжва.

— Отново?

— Именно. Чакай, има и още. Срећнала го е преди месец и познай какво? Той е... — спрях, отпих от течния кураж и продължих: — Той е брат на бившия ми съпруг. Полубрат, по-точно.

Тя изплю виното си.

— Харпър, имаш бивш съпруг?! Как не съм разбрала за това?

Погледнах я.

— Предполагам, не е ставало на въпрос. Беше отдавна, грешка на младостта, дъра-бъра и така нататък до безкрай. — Чудех се дали се е вързала. И двете пренебрегнахме пронизителните писъци, идващи откъм къщата ѝ, въпреки че Коко скочи в скута ми и затрепери като

същинско чихуахуа, което можеше да бъде излекувано от страха си само с помощта на парченце картофен чипс.

— Виж ти, виж ти — каза Ким, след като не ѝ предложих подробна информация.

— Да.

— Значи Уила просто... се е натъкнала на бившия ти девер? — попита тя. — Вярно, светът е малък, но това е Ню Йорк все пак.

Не попитах за подробности, бях твърде зашеметена при споменаването на... *самото му съществуване...* за да мога да асимилирам правилно информацията. След всички тези години, прекарани в не мислене за него, името му изведнъж пулсираше в мозъка ми и го изгаряше. Свих рамене, отпих от виното си и облегнах глава на облегалката на стола.

Небето бе станало лавандулово, само тънката, избледняваща червена линия на хоризонта, маркираше спускането на слънцето. Туристите, които бяха дошли да се полюбуват на залеза, се качиха в колите си, за да се отправят към Оук Блъфс или Едгартаун за вечеря и питие. Чилмарк, както и петте останали града на Мартас Винярд, не предлагаха алкохол. Ах, Ню Ингленд.

— Е, ще го видиш ли отново? Как се казва?

— Предполагам, ако изобщо доведат плановете си докрай. Сватбата е планирана за след две седмици в Монтана. — Още една глътка вино. — Казва се Ник. — Думата ми се стори тежка и странна, след като се отдели от устата ми. — Ник Лоури.

— Ехооо! Харпър, къде си скъпа? Чу ли се със сестра си? Не е ли вълнуващо? И колко романтично! Божичко, едва не се подмокрих, когато ми каза.

Доведената ми майка се втурна в къщата — никога не чукаше на вратата.

— Тук сме, Бевърли — провикнах се и станах, за да я поздравя. Бухналата ѝ жълта коса стърчеше на пет инча от скалпа ѝ (*Колкото е по-голяма косата, толкова сме по-близо до Бог*, казваше често тя), гримът ѝ бе по-тежък от този на травестит, а деколтето на блузата бе изрязано възможно най-дълбоко, за да разкрива пищния ѝ бюст. Трофейната съпруга на баща ми за последните двадесет години... цели петнадесет години по-млада от него, руса тексаска бомба. Зад нея високият ми хилав баща едва се забелязваше.

— Здравсти тате. — Баща ми, който не проговаряше, освен ако не опрат пистолет в главата му, кимна и коленичи да погали Коко. Тя се извиваше толкова силно, че се учудих как не си счупи гръбнака. — Здравсти Бев. Да, говорих с нея. — Замълчах за миг. — Много изненадващо.

— Здравей Кими! Как си? Харпър съобщи ли ти радостната новина?

— Разбира се — отвърна приятелката ми, докарвайки южняшки акцент, нещо, за което се кълнеше, че е несъзнателно. — Много вълнуващо! — Срещна погледа ми и намигна.

— Нали? — изкикоти се Бевърли. — И то в Монтана! Толкова е романтично! Мисля, че Крис е работил едно лято там, или нещо такова... както и да е, нямам търпение. Иха! Какъв цвят ще бъде роклята ти, скъпа? Какво мислиш, Джими?

Погледнах към баща ми. Той се изправи, сложи ръце в джобовете си и кимна. Знаех от опит, че това щеше да бъде целия му принос към дискусията. Мълчанието на татко беше до степен на кома. Бевърли обаче не се нуждаеше от събеседник, за да проведе разговор и продължи:

— Мисля си за бледолилаво, какво ще кажете? За теб, Харпър, не за мен. Аз съм си харесала едно оранжево, което видях в интернет. Определили го бяха като пъпеш-манго. А всички знаете колко обичам оранжево.

— По-добре да тръгвам — каза Ким. — Чувам звук от строшено стъкло откъм къщата ми. До скоро, Харпър. Довиждане, господин и госпожа Джеймс.

— Скъпа, няма нужда да се обръщаш към мен с госпожа Джеймс! Казвала съм ти го милион пъти!

— Чао, Бевърли — провикна се дружелюбно Ким, изпи бързо остатъка от виното си и ми махна с ръка.

— До скоро — казах аз и се обърнах към баща ми и доведената ми майка. — Така, преди да изберем рокля, може би трябва да обсъдим дали това събитие е разумно?

— Разум? Чуй се само, скъпа! — възкликна Бевърли. — Джими, довлечи си задника и седни на стола. Дъщеря ти иска да поговорим. — Тя се приближи към мен, разпусна косата ми и започна да я разбухва, като пренебрегна гърченето ми. — Сега сериозно, Харпър, мъжът не

знае как да асимилира ситуацията. Малкото му момиченце се омъжва за бившия съпруг на другото му малко момиченце. Да полудееш направо. — Грабна мини флакончето с лак за коса, което беше прикачено на ключодържателя ѝ и напръска косата ми.

— Така е добре, Бевърли — казах аз и се опитах да не дишам. — Достатъчно, благодаря. — Тя остави оръжието си. Прочистих гърло и продължих. — Първо, Уила няма да се омъжва за бившия ми съпруг. — Прозвучах така, сякаш съм в съдебната зала. — Просто уточнявам. Ще се омъжва за Кристофър, полубрата на Ник. Ник беше съпруга ми.

— Скъпа, знам това. — Бевърли ровеше из чантата си и извади кутия „Вирджиния слимс“. — Бях на сватбата ти, нали така? Грешка на езика. Да не вземеш сега да ми откъснеш главата, захарче? Само защото те стягат обувките, задето ти предстои да срещнеш Ник, не означава, че...

— Никакви обувки не ме стягат — измрънках.

— ... трябва да хапеш ръката, която те храни. Да не разваляме щастливия ден, става ли? — Кралицата на обърканите метафори си дръпна от цигарата и изпусна дима през ъгълчето на устата си.

— Ти не ме храниш.

— Е, бих го правила, ако ми позволиш. Много си кльощава. Както и да е. Уилърд обича пурпурно и бледолилавото ще ти подхожда идеално, сладурче. А ти искаш да направиш Уилърд щастлива, нали?

Отворих уста и веднага я затворих. Ако имах слабо място, то това беше Уила. Или по-точно Уилърд Кристъл Лупински Джеймс.

Лятото, след като майка ми ни напусна, баща ми замина за Вегас. Трябваше да присъства на двуседмична конференция за екологични строителни материали... или поне така ни каза. Аз прекарах това време при приятелката ми Хедър. Наричах майка ѝ „мамо“ и се преструвах, че е на шега, вместо да показвам, че това бе желанието ми. Татко се върна с Бевърли Робърта Дюпри Макнайт Лупински и дъщеря ѝ Уилърд.

Бях шокирана, потресена и безкрайно бясна от това, което беше сторил баща ми. Когато ми каза, че заминава на запад, мозъкът ми се отдаде на фантазията, че татко ще намери мама, ще я помоли да му прости (за каквото и да си въобразявах, че ѝ беше причинил), тя ще се върне с него и отново ще бъдем щастливи. Разумната част от мозъка ми знаеше, че нямаше как да се случи... но това? Това изобщо не го

очаквах. Татко да се ожени? За тази... Барби? Циците й истински ли бяха? Нужно ли бе да ни показва толкова голяма част от тях? И трябваше да дели *стаята* си с *детето* й? Той с *всичкия* си ли беше? Но типично в негов стил, отговорът на баща ми беше кратък: „Стореното, сторено Харпър. Не усложнявай излишно нещата.“

— Уилърд, захарче, отиди и целуни новата си по-голяма сестра. Хайде!

Уилърд само се вкопчи по-здраво в ръката на майка си и отказа дори да повдигне очи. Беше бледа и слабичка, със сплъстена коса и очукани колена. Не стига, че сърцето ми още кървеше заради това, че майка ми ни напусна, ами сега трябваше да *живея* с тези двете, моля ви се. Сдобих се с мащеха! И доведена сестра! Баща ми беше *идиот* и нямаше начин да се постарая да направя живота му по-лесен. Щях да мразя и двете. Особено малката глупачка.

Решението ми трая около осем часа. Отидох в стаята си да се давя с горчивите сълзи, които дори и тогава не успях да пролея. Проклинах мълчаливия си баща и ругаех несправедливия живот, в частност моят собствен. Пропуснах вечерята разбира се. Предпочитах да гладувам в стаята си, отколкото да сляза долу и да ям с *тях*. Кроях планове да избягам — да открия майка си, да стана известна, да загина в ужасен инцидент — или всички изброени до тук, което щеше да накара хората около мен да осъзнаят колко гадно са се държали. Щяха да се почувстват отвратително, но щеше да е твърде късно. Баща ми беше пълен задник. Майка ми... майка ми ме изостави. Татко почти не говореше, няхах братя и сестри. Тази карикатура Бевърли беше нелепа. Детето й... Исусе, изобщо нямаше да я приема за новата си сестра, само защото някаква повлекана се беше омъжила за баща ми. Който поне можеше да ми се *обади* и да ме предупреди.

По някое време съм заспала, свита като ембрион, с лице към стената. Челюстта ми бе скована от силното стискане, сърцето ми — вкаменено.

Събудих се около единадесет вечерта, с надеждата, че цялата тази каша е била сън. Уви... от дъното на коридора, където се намираше спалнята на баща ми, долових *звуци*... Чудесно. Не само, че се бе оженил за този отвратителен боклук, а ла Барби на стероиди, но и правеше *секс* с нея. Гнусно до безкрай. Завъртях се и грабнах парцалената кукла, за да покрия ушите си с нея.

Уилърд, ама че глупаво име, набутваше нещо под другото легло в стаята ми.

— Какво правиш? — попитах я, като изобщо не се стараех да прикривам презрението си.

Тя не ми отговори. Не се и наложи.

— Напика се в леглото ли?

Тя продължаваше в същия дух. Прекрасно. Направо идеално. Стаята ми щеше да мирише на пикня, сякаш всичко останало не ми беше достатъчно.

— Не ги крий — измрънках и изритах завивките си. — Трябва да ги изперем, инак ще засмърдят до небесата. Смени си пижамата.

Тя се подчини мълчаливо. Слязох долу с мръсните чаршафи. Опитах се да игнорирам гадните звуци, идващи откъм спалнята. Уилърд ме следваше като блед, кльощав призрак. Сложих ги в пералнята, добавих прах и белина. През последната година бях станала експерт в домакинската работа. После се обърнах и понечих да кажа нещо злобно и властно, за да съм сигурна, че знае кой командва тук, да си даде сметка, че е натрапник и да не ми се пречка.

Тя плачеше.

— Искаш ли сладолед? — попитах я и без да изчакам отговора ѝ, я вдигнах на ръце. Беше дребна и мършава като недохранено птиче, с руса права коса, стърчаща във всички посоки. Занесох я до кухнята, сложих я да седне на стола до масата и извадих две кутии сладолед от фризера. — Ще ти викам Уила — заявих аз, подадох ѝ лъжица и избутах кутията с тройно карамеления сладолед към нея. — Красива си и трябва да имаш момичешко име, какво ще кажеш?

Не отговори. Не хапна и от сладоледа.

— Уила? Съгласна ли си?

— Съжалявам — прошепна тя с наведени към масата очи.

Обля ме топла вълна от срам и съжаление, и копнеж, и дълбока тъга и какво ли още не. Едва преглътнах, запратих остриите като нож чувства дълбоко в себе си и си хапнах от сладоледа.

— Звучи добре, не мислиш ли? Уила и Харпър. Уила Катър и Харпър Ли^[1] са велики американски писателки, знаеш ли?

Разбира се, че не го знаеше. Аз самата го бях научила едва миналото лято, само защото живеях в библиотеката, опитвайки се да запълня паническата празнота, която майка ми остави в мен, като се

правех, че не забелязвам ужасната любезност на персонала. Цяло лято се криех сред рафтовете и се молах да стана невидима, изгубвайки се доколкото ми бе възможно в книгите. Въпреки че размених едва четири изречения с Бевърли, предположих — и то правилно, както се оказа по-късно — че най-интелектуално стимулиращата литература, която бе чела бяха жълтите списания.

— Мисля, че звучи добре. Уила и Харпър, Харпър и Уила. — Спрях за момент. — Предполагам, че вече сме сестри.

За пръв път срещна очите ми. И видях как в нейните проблесна искрица надежда. И просто така, я обикнах на секундата. От тогава не съм спирала да се грижа за нея.

Отърсих се от спомена. Бевърли обясняваше кога ще летят за Монтана, какъв чеиз можеше да спретне за *бебчето си* за толкова кратко време. Татко зяпаше ботушите си.

Прочистих гърлото си.

— Някой грижа ли го е, че Уила се омъжва за трети път?

— Е, хайде сега, баща ти ми е третия съпруг, нали така, сладкишче? Предполагам, че няма нищо лошо в това, захарче. Трети път за щастие!

— Но тя едва се е запознала с него — напомних им аз.

— Е, те са се срещнали на сватбата ти, скъпа.

— За шест часа — подчертах.

— Кристофър трябва да е добър човек, след като е брат на Ник.

Потиснах внезапната болка, която този коментар ми причини. Незрялата част в мен искаше да чуе нещо от рода на „щом е роднина на глупавия ти бивш, няма начин да не е задник“. Но Бевърли се носеше по течението.

— Кристофър ми се стори *много* мил, когато разговаряхме по телефона и толкова възпитан. Според мен това говори много за един мъж, нали Джими, миличък?

Баща ми не каза нищо.

— Тате, имаш ли да допълниш нещо? — попитах го.

Той ме погледна.

— Уила е достатъчно голяма, Харпър. Почти на тридесет е.

— Беше омъжена за бивш мошеник, а след това за гей. Изглежда, че не е много добра в преценката си спрямо мъжете — отвърнах аз, като се постарях да не прозвуча грубо.

— О, чуй се само, скъпа Харпър! Нима не вярваш в истинската любов?

— Всъщност, не. Не и по начина, по който ти я възприемаш, Бевърли.

— Бог да те поживи, Харпър, не можеш да ме заблудиш. Обзалагам се, че твоят Денис има какво да ни сподели по въпроса за истинската любов! Дразниш се излишно. Сигурна съм, че си тайна романтичка. Само се преструваш на циник заради работата ти. Значи светлолилаво, нали така? Аз ще ти направя прическата, разбира се. Знаеш колко обичам да се занимавам с това.

Нямаше никакъв смисъл да разговарям с Бевърли. Нито пък с баща ми, чиято липса на мнение бе пословична.

— Светлолилаво ще е добре — въздъхнах аз. Надявах се Уила да се вразуми до тогава.

— Да летим ли заедно? Уилърд и годеникът ѝ ще заминат следващата седмица. Ние с баща ти искаме да ги последваме възможно най-бързо. Той просто си умира от нетърпение да се срещне с малката си Уила, нали Джими?

— И още как.

Което може би бе истина. Татко винаги се е разбирал с Уила много повече, отколкото с мен.

— Тогава да направим резервация за теб и Денис? Какво ще кажеш? Можем да седнем заедно.

Въпреки че по принцип обичах баща си и Бевърли, идеята да съм заклещена в самолета с тях за пет-шест часа беше все едно Ал Кайда да ме заключат в барака. Освен това, ако нещата се подредяха както трябва, нямаше изобщо да ми се налага да пътувам.

— Сватбата е в събота, нали? — попитах аз. Бевърли кимна. — Тогава ние с Денис ще летим в четвъртък или петък.

— Хайде Харпър, мила, та това е сватбата на сестра ти все пак.

— Вече съм била на две такива! — казах и се усмихнах, за да смекча думите. — Ще пристигна веднага щом мога. Така става ли? А сега, мразя да съм груба, но имам много работа. — Изправих се.

— Много ясно, ти си топ работохоличка. Разбрахме ти намека. Няма нужда да ни казват два пъти. — Бевърли ме придърпа към гърдите си, които бяха колкото топки за боулинг. Целуна ме два пъти по бузите, размаза розовото си червило по тях и разроши косата ми

като успя да ме пръсне за последно с лака си за коса. — Хайде да обядваме заедно някой ден? Ще обсъдим подробностите. Да наемем ли стриптийзър за моминското й парти? Имат ли Чипъндейлс^[2] там в... къде беше?

— Глейшър парк.

— Хм, дали имат стриптийзъри там? — Бев накриви устни замислено.

— Не и в парка, предполагам — отвърнах аз. — Теди Рузвелт не би го одобрил.

— Тогава по-добре да се заема с това — изрече тя и си тръгна, а баща ми се понесе след нея като сянка.

Върна се след три секунди.

— Скъпа, сега може да не е най-подходящия момент да го обсъждаме, но имам нужда от услуга. — Тя погледна скришом назад.

— Ъм... добре.

— Имам нужда да споделя товара с някого, така да се каже.

— Разбира се. — Поех дълбоко дъх, заех добра слушателска поза и се настроих за най-лошото. И то дойде.

Бевърли закърши ръце. Ноктите й в оранжев лак проблеснаха на светлината.

— Ние с баща ти... не сме правили секс от доста отдавна. От седем седмици, ако трябва да съм точна.

— О, Боже — потръпнах аз.

— Само се чудех, дали имаш идея каква може да е причината?

Едва не се задавих.

— Бевърли, знаеш много добре, че ние с баща ми не си говорим за... *това*, или за каквото и да е друго. Може би трябва да споделиш с...

— Какво да правя? По принцип е ненаситен...

— Добре, ясно! Мисля, че трябва да говориш с някоя от приятелките ти. Или с татко. Или, въъ, с пастора ти. Отец Брус, може би? — *Ще ме прощаваш, отче.* — Но не и с мен. Вие сте ми... семейството.

Бев се замисли и въздъхна.

— Разбира се, права си, сладкишче. Но ако той случайно ти спомене нещо...

— Убедена съм, че няма да се случи.

— ... ми кажи, става ли? Чао засега!

Тишината почака няколко минути, преди отново да се настани в райското ми кътче, сякаш се страхуваше, че Бевърли може да се върне. Храстите се размърдаха и източния бриз довя далечен звук от радио. Изпод хълма се понесе откъслечен смях, който по незнайна причина ме накара да се почувствам... самотна. Коко дойде, плъосна се лениво в краката ми и сложи главата си върху босото ми стъпало.

— Благодаря, мила.

Загледах се в пристанището. Късното лято във Винярд бе особено красиво и леко тъжно. Есента се приближаваше на пръсти. Островът щеше да утихне, децата щяха да започнат училище. Нощите, прекарвани на верандите или на лодките, ставаха все по-малко. Стъмваше се по-рано и листата по дърветата вече губеха лятната си наситеност. Но тази вечер не можах да видя изгледа, който обикновено ме успокояваше след дълъг работен ден.

Харпър, престани!, си казах. Наистина имах работа. Влязох вътре и видях мигащата светлинка на телефонния секретар.

Първо съобщение от днес, 18:04 часа:

— Харпър? Томи е. — Последва тежка въздишка. — Слушай, размислих. Виж, работата е там, че я обичам и мисля, че куриерът е бил грешка. Ще се обърнем към брачен консултант. Искях да кажа, ще опитаме с още семейна терапия. Не знам. Извинявай, че те безпокоя вкъщи. До утре.

— Горкичкият — измърморих автоматично. Съпругата на асистента ми му изневерила с куриер на Фед Екс и Томи обмисляше да се разведе. Не можех да го представлявам, тъй като не беше добра идея, приятели сме. Томи обаче реши да плаче на рамото ми. Въпреки добрите ми намерения, не бях много подходяща за утешител.

Второ съобщение от днес, 18:27 часа:

— Харпър? Аз съм, Уила. Ще се опитам да се свържа с теб на мобилния ти. О, чакай, не набрах ли него току-що? Или е домашният? Чакай така... а да, домашния е. Е, ще се чуем по-късно. Обичам те!

Въпреки тревогата около новината, не се сдържах и се усмигнах. Сладко дете. Заблуден, но толкова щастлив човек.

Съобщение номер три от днес, 19:01 часа.

Точно когато съм предлагала брак на Денис. Честно казано ми се струваше, че оттогава бе минала цяла година.

Третото съобщение беше само... тишина. Никой не беше проговорил... но и не бе затворил веднага. Сърцето ми се вледени за секунда и стоях като замръзнала.

Дали Ник би ми се обадил, след като брат му и сестра ми се женеха?

Едва ли. Не знаеше телефонния ми номер. Нямаше го и в указателя. Дори и да го имаше, никога не би ми се обадил. Телефонният секретар изпиука и ме освободи от парализата.

Нямате повече съобщения.

Проверих номерата на дисплея. Скрит номер.

Фирмен може би.

Без да мисля се запътих боса към спалнята. Придърпах стола от тоалетката до вградения гардероб, качих се на него и се опитах да достигна най-горния рафт. Свалих стара кутия от шапка, седнах на леглото и я отворих бавно... много бавно. Ето го копринения шал, който Уила ми подари преди три години за един рожден ден. Беше зелен и заедно с червената къдрава коса и зелените ми очи, ме правеше да изглеждам като реклама за туризъм в Ирландия. Черната вълнена шапка, която баба ми ми оплете, когато я посетих в Амхърст малко преди да почине. Орфаното копие на „Да убиеш присмехулник“. Винаги съм предполагала, че са ме кръстили на Харпър Ли... дали имаше много момичета с това име? В годината, в която мама ни напусна, прочетох книгата девет пъти в търсене на улики как майка ми е могла да обича историята за един от най-отговорните герои в литературата и въпреки това да изостави детето си.

Най-отдолу, под всичко останало, беше това, което търсех.

Снимка. Взех я. Ръцете ми сякаш потрепнаха леко, а дъхът ми спря, когато я погледнах.

Боже, колко млади сме били.

Снимката беше от сутринта на сватбения ми ден. Татко изпробваше настройките на фотоапарата за церемонията следобед. С Ник не вярвахме в суеверия и не бяхме спазили прословутото „да не се виждаме преди сватбата“ — въпреки че, сега като се замисля... Онази утрин бе хладна и облачна. Двамата решихме да поседнем на стълбите пред къщата на баща ми. Държахме по чаша с кафе. Аз бях във фланелен халат, Ник като истински нюйоркчанин — в избледняла тениска и къси панталони на Янките. Черната му коса бе разрошена.

Гледаше към мен и се усмихваше леко. Тъмните му очи, които можеха да бъдат трагични, уязвими и изпълнени с надежда едновременно, в този миг преливаха от щастие.

Беше изписано на лицата ни... неговото — уверено, щастливо, почти самодоволно. Моето — обзето от прикрит ужас.

Защото, разбира се, имах съмнения. Бях на двадесет и една, по дяволите. Току-що завършила колеж. Брак? *Луди* ли бяхме? Но Ник беше убеден и за двама ни в онзи ден, двадесет и първи юни, началото на лятото, и аз му повярвах, макар и само за ден. Обичахме се и щяхме да живеем щастливо завинаги.

Живей и се учи.

— Вече не си глупаво дете — казах на глас, докато гледах младото си аз. Бях самостоятелна. Имах работа, дом, куче, мъж... не точно в този ред, но ме разбирате за какво говоря.

Оставих снимката и поех дълбоко въздух. Изправих се и опънах косата си, стил а ла Бевърли, на опашка. Значи щях отново да срещна Ник. Треперенето, което тази мисъл ми причини по-рано, бе изчезнало. Нямахме за какво да се притеснявам относно Ник. Той беше грешка на младостта. Бяхме омаяни един от друг... и да, бяхме влюбени. Но човек има нужда от много повече. Осемте години като бракоразведен адвокат бяха подплатили добре истинността на това убеждение.

Но някога Ник ме разтопяваше с поглед. Някога само една негова усмивка ме изпълваше с такава радост, че да се понеса в облаците. Някога ден без Ник ме караше да се чувствам сякаш кожата ми отеснява и едва когато се прибереше, отново се чувствах нормална.

Нищо чудно, че не се получи. Подобно чувство... не можеше да продължи дълго.

Трябваша ми години да преодолея Ник и определено го бях сторила. Когато го срещнех — ако изобщо го срещнех — щях да съм спокойна. С Денис имахме здрава връзка. Може и да не бяхме сгодени, уви, но връзката ни бе стабилна. Каквото и да означаваше Ник за мен преди, то беше изпепелено.

Почти си повярвах.

[1] Уила Катър — американска писателка, прочута с романите си за пионерите заселници и наградена с Пулицър. Харпър Ли —

американска писателка, известна с романа си „Да убиеш присмехулник“, носител на наградата Пулицър. — Бел.ред. ↑

[2] Чипъндейлс — пътуваща танцова трупа, познати най-вече с еротичните си танци (стриптийз) и с характерните си костюми от папийонки и ръкавели на голо. — Бел.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Единадесет дни по-късно бях на път да подложа теорията си за изпепеляването на тест. Няма нужда да пояснявам, че не бях в добро настроение.

— Виж Томи, понякога сърцата ни се нуждаят от време, за да приемат онова, което главите ни вече знаят. — Потиснах въздишката си. Томи беше в офиса ми — единадесетата му визита за тази седмица, — и за пореден път обсъждаше дали постъпката на жена му бе наистина толкова лоша.

— Разбираемо е, нали? Млада е... и двамата сме млади..., а аз работя много, нали? Може би просто се е почувствала самотна. — Томи ме погледна от другата страна на бюрото. Подобното му на птиче лице бе озарено от надежда. Асистентът ми беше метър и деветдесет и кльощав като Икабод Крейн^[1]. Всъщност той си изглеждаше като жерав^[2]... дълги крака, гърбав нос, малка уста. Но въпреки това, някак си беше много сладък. Всички тези криви черти се съчетаваха добре заедно. Беше женен за Меги от седем месеца. Присъствах на сватбата им и уви, още от тогава си знаех, че дните им като семейство са преброени. Шесто чувство.

— Том — започнах аз, — приятелю, нека погледнем фактите. Не това, на което се надяваш, само фактите. — Изражението му беше безизразно и леко объркано. — Томи, изчукала е куриер на ФедЕкс. — Лично аз смятах Кевин от конкурентната компания за много по-сладък, но това вероятно нямаше значение в случая.

— Знам — отвърна той. — Но сигурно е имало причина. Може би просто трябва да й простя?

— Би могъл — потвърдих и погледнах тайничко часовника си. — Така е, всичко е възможно. — Но можеше ли човек наистина да прости и забрави, че половинката му се е боднала с друг? Сериозно? Как не. По дяволите, аз не бях кръшвала с никой и въпреки това Ник пак реши, че...

Прекъснах мисълта си на секундата. Не исках да си спомням за бившия ми съпруг повече, отколкото се налагаше. Ще го видя след... мамка му... около двадесет и четири часа.

Довечера с Денис щяхме да вземем ферибота до Бостън, за да хванем полета рано на следващата сутрин. Щяхме да кацнем в Денвър, да се прехвърлим на по-малък самолет и да се отправим към Калиспел, Монтана, което звучеше подозрително малко като площ. След което щяхме да наемем кола, за да отидем до Лейк Макдоналд Лодж, хотел в самия парк. Бъдещият ми зет Кристофър, с когото щяхме очевидно отново да се сродим, бе работил в Глейшър преди време, дори си спомням бегло, че Ник искаше да го посетим там.

— Та какво мислиш, че трябва да направя, Харпър? Искам да кажа, не мога да го превъзможна и още я обичам. Чудя се дали аз не я подтикнах към това...

— Том, престани. Не бива да се обвиняваш. Тя преспа с куриера. Това не предвещава дълъг и щастлив брак. Съжалявам, че си наранен, наистина. Можеш да останеш с Маги, а можеш и всеки ден да затискаш топките си с вратата на колата. — Той стисна очи. — И в двата случая — продължих с по-нежен глас — само ще се нараниш повече. Искаше ми се да ти кажа нещо по-обнадеждаващо, но съм ти приятел и бракоразводен адвокат, така че няма да ти замазвам очите.

Той въздъхна отчаяно.

— Правилно. Благодаря ти, Харпър.

Напусна офиса ми приведен, като измърмори едно апатично *здравей* на Тио Бейнбрук, старши партньор в „Бейнбрук и Хауи“.

— Ето я и нея. Моята звезда. — Тио се облегна на вратата на офиса ми. Беше с розови панталони с апликации на сини китове и поло-блуза на бели и розови райета. — Харпър, само да имах десет адвокати като теб.

— За какво ще ме хвалиш този път, Тео? — усмихнах се насреща му.

— Беше права за сметката на Бетси Ерол на Кайманите. — Тио се разтанцува, като си тананикаше весело „We’re in the Money“^[3].

Усмихнах се... не защото в действителност щяха да ни платят повече, — което със сигурност щеше да се случи, — а защото Кевин Ерол беше един от онези типове, мърморещи *Искам просто всичко да приключи, не ме е грижа за парите*. Като негов адвокат, бе мое

задължение да се уверя, че нямаше да го изръсят повече от необходимото. Той заслужаваше половината, особено след като бе изтърпял брак с опърничава жена като Бетси. Бетси имаше скрити фондове... а аз ги намерих. Е, открих ги с помощта на Дик Килпатрик, частния детектив на фирмата ни, Бог да го поживи.

— Това е чудесно, Тио. Трябва да тръгвам, обаче. Сватбата на сестра ми, ферибота до Бостън, забрави ли?

— А да, сватбата. Ако отиваш до там, посети и местния ни офис, да свършиш малко работа, преди да...

— Няма да стане, Тио. — Бейнбрук наистина имаха офиси в Бостън и за съжаление, Тио беше напълно сериозен. На него самия не му се бе налагало да практикува право от доста време, след като бе открил, че пионките могат да вършат работата, а той да има повече свободно време за голф.

— Да ти кажа ли с кого играя голф, Харпър? — попита той с искрящ поглед.

— Тайгър Уудс?

— Не, за съжаление, не.

— Хм... някой политик?

— Да. Мисли на едро, Харпър. Тайни афери, война, задръстени артерии.

— Този човек да не е бивш вицепрезидент, със склонност да стреля по приятелите си? — попитах аз.

Тио засия и ми намигна.

— Бинго!

— О! — отвърнах му. — Много впечатляващо.

Харесвах Тио, въпреки факта, че беше мързелив, имаше четири бивши съпруги и цвъкаше разни прякори по-често от чайка с разстройство. Беше мил шеф, особено с мен, след като работех повече от тримата адвокати в офиса ни в Мартас Винярд, взети заедно. Разводът ми бе едно от последните дела, което Тио бе поел лично. Докато чаках в офиса, трепереща като лист и гризяща нокти, нежният глас на Тио изрече спасителната фраза: *Понякога сърцата ни се нуждаят от време да осъзнаят онова, което главите ни вече знаят.* Той беше този, който ми показва, че бракоразводните адвокати бяха като пастири, които превеждаха замаяните и съкрушените през неравния

терен на разбитите им надежди. Нае ме в секундата, в която завърших право — не съм работила на друго място, освен тук.

— Е, приятно прекарване в Монтана, Харпър — въздъхна Тео. — Риболовът с мухи там е страхотен. Искаш ли да ти заема такъмите си?

— Не, благодаря. Връщам се в понеделник. Няма да се застоявам.

— Пази се от мечките гризли. — Намигна ми и отиде да клюкари с Карол, злата и всевластна секретарка на фирмата.

Отговорих на няколко имейла, проверих календара за следващата седмица, подредих бюрото си. Загледах се в градината, която се виждаше от прозореца на офиса ми. Едгартаун беше най-шикозния град на острова. С големи и изискани къщи, павирани улички и гордо извисяващ се фар, районът бе внушителен и в същото време очарователен, точно какъвто бе и Тио на моменти. През зимата опустяваше, тъй като повечето от собствениците на къщи живееха другаде. През лятото беше толкова претъпкан, че отнемаше половин час, за да изминеш една миля с кола. Често, ако температурата беше над петнадесет градуса, ходех с колело на работа. Четиридесет и пет минути въртене на педалите беше чудесна възможност да потренирам малко.

Въздъхнах, тъй като вече нямаше с какво да се разсейвам. Така. Скоро щях да навърша тридесет и четири, възраст, която беше доста значима за мен. Нямах деца, нито съпруг или годеник. Утре щях да срещна бившия си съпруг и без съмнение щях да оголя раните от стари спомени, които бях погребала отдавна. Наред с което, щях да гледам как сестра ми се омъжва за човек, който едва познава. Супер забавно.

Като споменах за рани и спомени...

Много бавно отворих най-горното чекмедже на бюрото си, измъкнах малкото ключе, което беше залепено с тиксо за дъното и отключих най-долното чекмедже на шкафа от лявата ми страна.

Миналата година, на тридесет и третия ми рожден ден, наех частния детектив на фирмата по лични причини. След няма и половин ден, Дърк ми бе дал този плик.

Само като го гледах и ми прилошаваше. Но понеже не бях лигла го отворих лекичко и надникнах вътре. Град, щат, месторабота, местожителство. Нямахе никаква нужда да поглеждам думите отново. Бяха се отпечатали на мозъка ми.

Поколебах се, после пуснах плика обратно на мястото му.

Заета съм с други неща — казах си. — Ти не си едно от тях, съжалявам. — Затворих чекмеджето, заключих го и поставих ключа, обратно на мястото му.

Събрах си нещата, минах през приемната на офиса, махнах на Томи и му казах да не увесва нос, че ще преодолее всичко. Всички го правеха. Напомних на Карол, че няма да имам добър обхват там, където отивах и да не изпада в паника, ако не може да се свърже с мен.

— Да не би досега да съм се притеснявала някога, ако не съм могла да те чуя? Всъщност събират ли се цели двадесет минути, през които не си ми се обаждала? — отвърна тя намръщена. — Вземи си ваканция, Харпър. Остави ни на мира за малко.

— Ау. Това да не беше молба, да ти донеса рога от лос за сувенир?

— Би било мило.

Разклатих главата на миниатюрата на Дъстин Педориа^[4] на бюрото й.

— Надявам се Сокс да победят довечера — казах й.

— Гледа ли го снощи? Невероятно — отвърна тя и отрони оргазмена въздишка.

— Нали. — Бях изгледала повторението, някъде около два часа сутринта, докато се борех с безсънието. — Сега е толкова добър, но почакай само да го друсне пубертета.

Размечтаното изражение на Карол стана смъртоносно.

— Изчезвай.

— Чао тогава — усмихнах се аз.

Но точно преди да изляза се върнах, взех онзи плик от долното чекмедже, пхнах го в чантата и се опитах да не мисля за него.

Отвън си поех дълбоко дъх. Училището бе започнало и повечето от туристите си бяха заминали, иначе щяха да се изсипват на талази покрай мен. Поглеждайки катедралата в долния край на улицата, реших да се отбия при отец Брус, преди да пришпоря Денис да се приготвя за пътуването.

В черквата беше тихо. Имаше и табела: *Причастието за покаяние всеки четвъртък следобед от пет до седем часа*. Вратичката на изповедалнята беше отворена. Влязох. Отец Брус седеше от другата страна и очевидно си подремваше.

— Благослови ме отче, защото съгреших — започнах аз. Винаги бях завиждала на приятелите ми католици, за този малък ритуал.

Отец Брус се стресна.

— Колко време мина от... о, Харпър, ти ли си. Много смешно, няма що.

— Как си?

— Добре съм, мила. Но времето е предназначено за онези, които търсят тайнството на покаянието.

— Не че са се наредили на опашка, отче.

Той въздъхна.

— Права си. Мога ли да направя нещо за теб, скъпа?

— Не, не съвсем. Просто винаги съм се чудила какво правиш тук.

— Плета.

— Така и предполагам.

Поседяхме мълчаливо. Черквите създаваха особено усещане с всички тези свещи, с цялото това опрощение, а и ухаеха приятно.

— Нещо тревожи ли те, мила? — попита отец Брус.

Не му отговорих.

— Като твой изповедник, съм обвързан със същата поверителност, каквато ти споделяш с клиентите си — добави той.

Погледнах към ръцете си.

— Е, тогава да, нещо ме мъчи. Ще се срещна с бившия си съпруг, когото не съм виждала от дванадесет години.

Също както Ким беше реагирала на тази новина, отец Брус изломоти:

— Била си омъжена?!?

— За кратко.

— Продължавай.

Свих рамене.

— Просто не се получи. Бяхме твърде млади и зелени, познатата история, скука. Сега сестра ми се омъжва за брат му. Доведената ми сестра — за неговия полубрат. Както и да е. — Изведнъж се почувствах неудобно и се изправих. — Е, аз тръгвам, трябва да взема Денис.

— Денис знае ли?

— За кое? Че съм била омъжена? Разбира се. Казах му миналата седмица.

— И това бе първия ви разговор по тази тема?

— Не е точно тема. По-скоро е факт. Нещо като: „Извадиха ми сливиците, когато бях на девет, омъжих се месец, след като завърших колежа и се разведохме още преди първата ни годишнина“.

— И виждала ли си съпруга си от тогава?

— Бивш съпруг. Не.

— Колко впечатляващо.

— Вие свещениците се имате за големи психолози.

— Ти си тази, която седи в изповедалнята, търсейки мъдростта ми под маската на любопитството.

Усмихнах се.

— Добре, печелиш този рунд. Съжалявам, че нямам време да постоя още малко, за да позлорадстваш, но трябва да тръгвам. Фериботът потегля след час. — Но не се помръднах.

Откакто сестра ми се обади, през мен сякаш преминаваше електричество и усещането изобщо не беше приятно. Чувствах се болна. Сякаш живеях близо до централното хранване и очаквах всеки момент да ми поставят ужасна диагноза. Сякаш адвокатът на ответника току-що ми бе съобщил за тайна банкова сметка и любовница във Вегас. Цели дванадесет години спомените за брака ми бяха заключени в сейф на дъното на мрачно кътче в душата ми. И сега на съдбата ѝ бе хрумнало да ме срещне с Ник Лоури още веднъж, без мое съгласие.

— Ето. — Отец Брус извади нещо от джоба си и отвори вратата откъм неговата страна. Аз отворих моята и застанах до него. — Това е визитката ми. Номерът на телефона ми е на нея. Звънни ми, да разкажеш как са се развили нещата.

— Връщам се в понеделник — отвърнах аз. — Ще те черпя едно вместо това.

Той ми намигна.

— Обади се и се забавлявай. Поздрави сестра си от мен.

— Разбира се. — Ударих го нежно по рамото и си тръгнах. Чаткането на токчетата ми отекуваше по плочките на пода.

Двадесет и два часа по-късно бях на ръба да удуша Денис с каишката на Коко и да оставя тялото му на лешоядите, хиените или каквото там се навърташе наоколо.

Да, да, по принцип пожелах сама да ме придружи. Никой няма да отиде на среща с бившия си сам, особено ако има за гадже мускулист пожарникар, който е събрал чертите на Джералд Бътлър и Джейк Джилиенхал. Но идеята *доведе* и *гост* беше по-добра във въображението ми, отколкото се оказа в реалността. Освен това мисълта че усещането щеше да е по-добро, ако Денис ме придружаваше като мой годеник, а не като гадже, продължаваше да изскача в ума ми. Но темата не бе повдигана след онази вечер, в която получих съдбовното обаждане от сестра ми. А и бях на път да го убия.

Да поясня. Препирахме се от момента, в който го заварих да се налива с бира и да зяпа повторение на първенството по бейзбол от 2004-та, вместо да стои до вратата с опакован багаж, както го бях помолила. Признавам, нещата бяха малко извън контрол след предложението ми за брак, и като казвам *извън контрол* визирам, че не сме го правили оттогава, което причиняваше проблеми от всякакъв род. Но само защото бях неспокойна, заради това че Уила се омъжваше, не означаваше, че бях забравила как Денис не бе особено въодушевен от мисълта да се ожени за мен. Което означаваше, разбира се, че няма да го огрее. Но ние все още бяхме заедно и когато го попитах дали ще дойде с мен в Монтана, той най-накрая се съгласи.

За нещастие, Денис, който имаше проблеми с гърба, получи спазъм, точно преди да напуснем мърлявия му апартамент. Съответно се наложи аз да натоваря багажа ни в колата, на ферибота, в таксито, оттам в хотела, после отново в таксито до летището, после от изход четири до изход тридесет и седем в Денвър, после от летището в Монтана до колата под наем. И не само багажа, но и Коко, която се беше свила в кафеза до плюшеното си зайче, лаптопа ми, чантата ми и самия Денис, който имаше склонност да се шляе. Към това добавете, че той успя да омае две стюардеси — хетеросексуална жена и хомосексуален мъж, — които му уредиха последното място в първа класа, заради болния му гръб, като ме заряза да седя притисната между жена от Флорида с наднормено тегло и намахан колежа, което олигави рамото ми, докато спеше, без да се трогне от ударите ми с лакът, които му нанасях. О, и да, а сестра ми се омъжваше за непознат,

баща ми, както изглежда, имаше проблеми в брака и в края на това пътуване към ада, ме очакваше бившият ми съпруг.

Леко бях напрегната, да.

Което ни доведе до сегашната ситуация. Стояхме на паркинга пред летището на Калиспел сити и се дърлехме като третокласници.

— Пич, аз ще карам — каза Денис. — Дай ми ключовете. — Той се протегна и засука тялото си, за да изпука гръбнак, което ме накара да потръпна.

— Аз ще карам, Денис. — Честно, шофирането щеше да ме разсее от това, което — и който — ме очакваше.

— Пич, хайде де!

— Спри да ме нарича така! — изкрещях. — Моля те, Денис! Не ми викай пич, става ли? Аз ще карам. Ти се губиш по пътя от вас до нас, Денис. На острова, на който си отраснал...

— Може би не се губя наистина — прекъсна ме той, необичайно раздразнен.

— ... а ни чакат четиридесет мили, през осеяна с мечки гризли, пустош — продължих аз, като повишавах глас. — Така че, моля те, Денис. Може ли да тръгваме вече?

За разлика от него, Коко се подчини и скочи на седалката на шофьора. Наложих се да взема и нея, след като симулира, че я боли лапата, когато чу думата кучешка колиба и започна да куцука наоколо, докато не ме видя, че измъквам кафеза ѝ за път. Това куче беше зъл гений. Седеше си доволна, душеше свежия монтански въздух, който беше необичайно чист. Нямаше нищо общо със соления вятър на Мартас Винярд, сутрин винаги напоен с миризмата на понички, или чесън и риба през останалите часове.

Осъзнавайки, че караниците няма да доведат до никъде си поех дълбоко дъх и се опитах да отпусна челюстта си.

— Скъпи, не искаме да закъснеем за вечеря, нали?

— Ужасно ме боли гърба — измрънка Денис. — Харп, може ли да ме масажираш малко?

Зачудих се за секунда дали отец Брус има светец покровител на търпението и казах:

— Денис, наред паркинга сме. Съжалявам, че те боли гърба, скъпи. Ще го разтрия после, но сега не мога да ти помогна. Може би

по-късно в хотела, става ли? Моля те, Денис, ще се качиш ли в проклетата кола най-сетне?

С още един намръщен — и да, доста секси — поглед, той се качи в колата, мърморейки. Аз го последвах, а Коко скочи в скута ми. Тя обожаваше да *върти волана*.

Погледнах към Денис, въздъхнах и запалих колата.

— Съжалявам. Малко съм... напрегната, Ден — казах аз и си нагласих огледалото за обратно виждане.

— Предполагам, че и аз щях да бъда, ако ми предстоеше да срещна бившата си — отвърна той с разбираща усмивка. След което си спусна седалката и затвори очи.

Ако трябва да си призная, наоколо бе зашеметяващо. Планините се издигаха пред нас, на места бяха като със снежни кръпки или може би ледници. Наоколо се простираха сиви скали, които преминаваха в обширни борови гори. Дърветата вече се пременяха в есенни цветове. Облаци се разпростираха по синьото небе, което тук, изглежда, беше по-високо и много по-просторно по необяснима за мен причина. Неслучайно наричаха щата *страната на Голямото небе*. Никога не бях пътувала на запад... никога не си бях взимала истинска отпуска, ако трябва да съм честна. Само по няколко дни, от време на време, обикновено между конференции в големите градове. Това... това бе различно.

Тържественото чувство обзе и мен, и Коко. Дивите цветя покрай пътя цъфтяха, а ние се отдалечавахме бързо от град Калиспел. Изглежда Денис също бе поразен от природната красота, толкова различна от тази на острова ни... О не, той спеше. Типично.

Когато видях табелката *Глейшър нешънъл парк*, нещо сякаш ме стисна за гърлото. Гледала съм документални филми по телевизията, но изобщо не бях подготвена за красотата около мен... острите, скалисти планини, полята с разноцветни диви цветя и този въздух, толкова ароматен и чист. Бог да благослови Теди Рузвелт^[5]. Спрях пред входа и една жена от охраната на резервата отвори прозореца на кабинката си.

— Добре дошли в Глейшър нешънъл парк, госпожо — каза тя и щом видя Коко, добави: — Здравсти сладурче.

Платих и ѝ благодарих, кимнах послушно при предупреждението ѝ да се оглеждам за свлачища, тъй като последната буря вилняла доста

свирепо и отпраших навътре в парка.

Пътят се изви през гората и излезе на по-открит терен. Дъхът ми спря. Отляво, земята се спускаше надолу, преминавайки в поле, покрито с висока, жълта трева, нашарена от сини, червени и розови диви цветя. Беше поразително красиво. След малко завих по *Отправящият се към слънцето път...* какво прекрасно име! Огромен, продълговат глетчер покриваше нащърбеното било отсреща.

Изведнъж гумите се хлъзнаха по ръба на пътя и завъртях рязко волана. Адреналинът ми се вдигна. Хондата под наем се върна в пътя. Малките крачета на Коко драцеха скута ми.

— Съжалявам, миличка — прошепнах веднага, щом изправих волана. — Загледах се в пейзажа.

Денис спеше необезпокояван. Погледнах часовника на таблото... да му се не види. Кога стана четири часа?! Мислех си, че до сега трябваше да сме пристигнали. Настъпих газта и почти веднага настигнах някаква кола пред нас.

Движеше се много бавно, въпреки че беше класически червен Форд Мустанг, създаден за високи скорости и кризата на средната възраст. Или за осемдесетгодишни жени, съдейки по това, как колата стоеше прикована от едната страна на пътя, като се движеше точно с тридесет мили в час. Нито повече, нито по-малко. Велико. Защо изобщо ще си купуваш Мустанг, ако смяташ да спазваш ограничението на скоростта? Това не проваляше ли целта на безсмисленото усилие да си млад отново и да се присмиваш на смъртта?

Не можех да видя шофьора, тъй като слънцето се отразяваше в задното стъкло на колата пред мен, но съдейки по начина, по който се влачехме, Йори сигурно беше на сто и три години, сляпа и вече беше измамила смъртта. Неведнъж.

Погледнах отново към часовника и въздъхнах. Всички сигурно вече бяха пристигнали в хотела... вилата, поправих се сама. Лейк Макдоналд Лодж, така се казваше мястото, където Кристофър бе работил като млад. Въпреки набързо скалъпената сватба, щастливата двойка очакваше сериозна бройка приятели. Според Бевърли, Крис все още бе близък с част от персонала на вилата и бе задействал връзките си, за да договори по-ниска цена, тъй като туристическия сезон бе приключил. Уила, която привличаше хора, както черен пуловер събира мъхчета, очакваше около тридесет госта.

След три телефонни обаждания, на сестра ми ѝ просветна, че може би ме завладяваха някакви чувства от факта, че отново щях да се срещна с бившия си съпруг.

— Нямах проблем с присъствието на Ник, нали? — попита тя. — Искам да кажа... знам, че между вас беше... напрегнато.

— О, добре съм — отвърнах ѝ небрежно. — Това беше преди цяла вечност. Уила, скъпа... аз само се чудех, защо бързаш толкова. Знаеш, че виждам много нещастни...

Но сестра ми беше подготвена. Познавах я добре, разбира се... но и тя ме познаваше.

— Харпър, знам, че само ми мислиш доброто. Но не ти ли мина през главата, че този път може да съм права? Имай ми малко вяра. Не съм идиот.

Точно този аргумент ме накара да стисна зъби в отчаяние. Уила *не беше* идиот. Само дето някак си... беше глуповата. Наивно глупава, но глупава. Ако се опитах да ѝ напомня за предишните бракове, или ако започнех със статистиката, щеше да ме парира с това, че е пораснала от тогава. Какво можех да ѝ кажа в отговор на това? *Не, не си пораснала, още си наивна като дете.*

— Значи нямаш проблем с присъствието на Ник? Защото той ще бъде шафер на Крис, разбира се.

Естествено.

— Всичко е наред. — *Значи си го виждала? Как изглежда? Попита ли за мен? Още ли ми е бесен? Женен ли е? Има ли деца? Още ли живее в града? Още ли е архитект? Дебел ли е? Оплешивял? Моля те...*

Как, по дяволите, Уила се беше запознала с Кристофър, в крайна сметка? Ник замесен ли беше? Уила каза, *че е срещнала случайно Кристофър в осеммилионен град и го е разпознала след дванадесет години.*

Хайде бе, да не съм вчерашна.

Денис изсумтя в съня си и Коко го счете за покана. Скочи в скута и облиза ръката му, а той се усмихна, без да отвори очи и я погали. И аз се усмихнах, почти неохотно. *Веществено доказателство номер едно, Ваша Светлост. Денис не само е физически привлекателен, а също така е и мил с животните.* Насочих вниманието си отново към пътя. Ужас!

Настъпих спирачката, за да не се забия в червената кола пред мен.

— Исусе! — изкрещях и натиснах клаксона. Мустангът беше спрял точно по средата на пътя.

— Всичко наред ли е? — попита Денис сънено.

— Да. Съжалявам, скъпи. Някакъв идиот, който не бива да шофира. — Колата спря внезапно. Да, жената на входа ни бе предупредила за диви животни, но насреща не се виждаше нито елен, нито лос, нищо, което да обясни забавянето.

Денис се изправи, търкайки очи. Коко го ближеше по брадата, после показва муцунката си през прозореца, като душеше наоколо. Скимтеше и махаше с опашка.

— Харесва ли ти тук, миличко? — попитах домашния си любимец.

— Красиво е — отвърна Денис.

Червеният Мустанг не беше помръднал и на инч. Бяхме на остър завой и задминаването не беше желателно, не че виждах коли. Дали да не опитам? Отново натиснах клаксона. Нищо. Никакво гризли, никаква дива коза. Никакъв отговор.

— Хайде — простенах. Колкото по-скоро започнеш уикенда, толкова по-скоро щях да се върна към нормалния живот. Шофьорът не помръдваше. Инсулт? Сърдечен удар? Внезапен спомен от Гражданската война? Пак се облегнах на клаксона, уви, явно тези на хондите звучаха приятелски настроени. Как ми се искаше в момента, да карам стара трошка, детройтско производство.

— Хайде де, Флорънс! — изкрещях през прозореца. — Няма ли да потегляш?

Шофьорът пред мен протегна ръката си през прозореца и ми показва среден пръст.

Беше мъжка ръка... и пръст.

После вратата на колата се отвори и шофьорът излезе. Не беше нито жена, нито ветеран от Гражданската война. Ръцете ми се плъзнаха от волана.

Беше Ник.

Той свали слънчевите си очила и ме погледна. Въпреки че бях сигурна, че изражението ми не се беше променило, по-скоро бях като

препарирана в момента, сърцето ми спря, устата ми пресъхна и краката ми омекнаха.

Ник. Той скръсти ръце, наклони глава и присви очи. Сърцето ми подскочи, сякаш бе ударено. Силен рев изпълни ушите ми.

Коко излая.

— Проблем ли има? — попита Денис.

— Ами... не. — Без други обяснения, изключих колата и излязох.

— Харпър! — извика Денис. — Не прави проблеми, пич.

Странно, как външно бях напълно спокойна, докато приближавах бившия си съпруг. *Ти вече не си глупава хлапачка*, напомних си хладно, но думите не значеха много. Не и когато горях отвътре.

— О, Ник, това си ти — казах аз и установих доволна, че гласът ми прозвуча почти нормално. — Очаквах стара жена, с перде на очите.

— А аз предположих, че си шофьор от Масачузетс, с проблеми с гнева. — Тонът му беше любезен, колкото моя. — Виждам, че един от нас е бил прав.

Беше остарял. Внезапно, в гърлото ми се появи буца. *Разбира се, че е остарял*, казах си. *Ти също си. Мина доста време*. Черната му коса беше посребрена на места и покрай очите му имаше леки бръчици. Тези трагични, тъмнокафяви цигански очи. Хладнокръвни и леко подозрителни. Беше по-слаб, лицето му изглеждаше уморено от грижи. По дрехите му веднага можеше да се каже, че е намахан нюйоркчанин... тъмни дънки, бяла риза, чиято кройка му придаваше изискан и лъскав вид..., всичко това, което някога искаше да бъде.

Дванадесет години. Ужасно дълго време и в същото време съвсем не достатъчно дълго.

После се усмихна с ослепителната си като светкавица усмивка, която помнех и която имаше все същия ефект. Топлина, електричество, светлина и вероятно нараняване или смърт. Останах доволна, че не бях свалила слънчевите си очила. Последното нещо, което исках, беше Ник да разбере, че все още може да ми въздейства. Само една пукнатина в бронята ми и Ник щеше да грабне чука или длетото и нямаше да се спре докато не я направи на пух и прах. Така беше едно време и съдейки по лудо препускащото ми сърце, нищо не се бе променило.

— Изглеждаш добре — каза той, като прозвуча почти изненадан.

— Ти също. — След това, като се надяхах да отместя погледа си от мен, посочих с глава към Мустанга. — Виждам, че преминаваш през кризата на средната възраст.

— И ти така. — Той също вирна брадичка. О, Денис се приближаваше. Слава Богу. Прекалената мъжественост на гаджето ми някак си се смеляваше от факта, че държеше сравнително дребното ми куче с розова каишка и го галеше по главата, но все пак.

— Това опашчица ли е? — измърмори Ник.

— Той е пожарникар — вметнах без причина аз.

— Ама разбира се. Ако не това, то задължително щеше да е момчето, което поддържа басейна. — Ник се усмихна, щом Денис се приближи.

Преплетох ръката си с тази на гаджето ми.

— Денис, запознай се с Ник Лоури. Ник — Денис Костело.

— Приятно ми е, Денис.

— И на мен. — Здрависаха се. — И ти ли си тръгнал на сватба? — попита Денис.

— Да. — Ник повдигна вежда и ме погледна.

— Супер. Та, лично или служебно се познавате?

— Познаваме се библиейски^[6] — отвърна Ник.

— Ник е бившия ми съпруг — намесих се малко остро аз. — Сигурна съм, че ти споменавах един-два пъти.

— А, да! — Денис ме погледна, после се обърна към Ник. — Та, ти защо спря?

— Наслаждавах се на гледката. — Ник посочи надолу.

На около триста ярда встрани от пътя, по нанадолнището на стръмната ливада, една черна мечка се тътреше бавно по брега на бистрата река. Спря, подуши вятъра, изправи се на задните си лапи, спусна се отново на четири крака и продължи. Коко изскимтя, убедена, че щеше да повали звяра.

— Пич, това куче ли е? — попита Денис. Аз затворих очи. Защо Денис не беше от яките и мълчаливи типове...

— Черна мечка — отвърна му Ник.

— Яко.

В защита на Денис искам да кажа, че мечката леко напомняше на огромен, черен нюфаундленд. След минута-две се скри във високата трева.

Двамата мъже се спогледнаха за пореден път.

— Значи ти си бившия — каза Денис.

— Да, и оживях, за да разказвам — потвърди Ник.

Денис се изсмя, но убийственият ми поглед му пресече удоволствието. Той погали Коко и леко ми напомни за Доктор Злобил^[7] и голата му котка. Ник само ме погледна с подигравателен поглед и лицето ми пламна. Откъснах поглед от него и го насочих към Денис.

— Скъпи, искаш ли да шофираш? — попитах ведро.

— Мислех, че ти не искаш да го правя — отвърна Денис.

Ник повдигна вежда многозначително.

— А искаш ли да караш сега? — попитах го аз, като не свалях усмивката от лицето си.

— Ъ... добре. Хайде Коко. — Името на кучето не подкрепяше хетеросексуалността на Денис и аз потиснах една въздишка, след като гаджето ми покорно се отправи към колата. Той се настани на шофьорското място, като позволи на Коко да седне в скута му и да постави лапи на волана.

Не помръднах.

— Чух, че си съгласен — обърнах се към Ник.

— А аз чувам, че ти не си. — Той ме погледна настойчиво. — Свали тези проклетите слънчеви очила, Харпър.

Подчиних се с пресилена въздишка.

— Така по-добре ли е?

Не ми отговори, само се взираше в мен с циганските си очи. Аз отвърнах на погледа му. Деляха ни дванадесет години, кариера, прекарана в съда, гледайки двойки лъжливи идиоти... *Не се бъзикай с мен, Ник.* Той сякаш усети думите ми, тъй като рязко се извърна по посока на тромавата мечка.

— Да пием по нещо, по-късно? Заради младите?

Не оставай насаме с него.

Беше съвет, който често отправях към клиентите си. Ако се видехме насаме, само щеше да ми размъти мозъка. Щеше да е най-добре, ако обърканите ми чувства си останеха недокоснати. Имаше вероятност да ме накара да се съглася с неща, с които не бива.

Сложих обратно очилата си.

— Става. Във вилата ли ще отседнеш?

— Да.

Ник казваше да по един специфичен за него начин. Рязко, уверено и неимоверно секси, сякаш знаеше точно какво ще му кажеш и едва чакаше да ти потвърди. Бях забравила за това. По дяволите!

— Добре тогава — отвърнах аз. Гласът ми звучеше нормално. Добре. — Сигурна съм, че ще намерим бар или нещо подобно.

Чак след около две мили, докато седях в колата до Денис, сграбчила ръката му, бях способна да си поема нормално дъх. Онова електрическо жужене вече беше болезнено.

Това бе ужасна идея. Цялата ситуация беше сбъркана, сбъркана, сбъркана.

[1] Икабод Крейн — литературен персонаж от разказа „Легендата за Слийпи Холоу“ на Уошингтън Ървинг. — Бел.ред. ↑

[2] Игра на думи — крейн /crane/ на английски означава жерав. — Бел.ред. ↑

[3] „We’re in the Money“ — песен от мюзикъла „Златотърсачите от 1933“, изпълнена от Джинджър Роджърс. Може да се преведе като „Ще забогатеем“. — Бел.ред. ↑

[4] Дъстин Педориа — бейзболен играч от Ред Сокс. — Бел.ред. ↑

[5] Теодор Рузвелт — 25-тият президент на САЩ, работил за съхранение на природните забележителности и ресурси и се счита от мнозина за първия президент, защитник на околната среда. Рузвелт заделя повече земя, за федерални паркове и защитени територии, от всички свои предшественици взети заедно. — Бел.ред. ↑

[6] Евфемизъм — в Библията думата „познавам“ се използва като аналог за сексуални и/или брачни отношения. — Бел.ред. ↑

[7] Доктор Злобил — персонаж от филмите за Остин Пауърс, изигран от Майкъл Майерс. — Бел.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Поглеждайки назад към живота си, не бих казала, че съжалявам за това, че се омъжих за Никълъс Себастиан Лоури. Знаех в какво се забърквам от първия ден, в който го срещнах. От първата секунда дори.

Не съжалявах, тъй като научих много. Е, времето, прекарано с Ник затвърди много от нещата, в които вече вярвах. Но когато един мъж се приближи към теб в бара и ти каже, че ти си жената, за която ще се ожени, това е малко... объркващо. А и репликата не е обичайна за колежани, даже и за такива, които ще се дипломират скоро.

Бях студентка предпоследна година в Амхърст и на двадесетия ми рожден ден съквартирантите ми направиха фалшива лична карта, за да мога да отида на бар. Кръчмата беше претъпкана, задушна и шумна. Музиката бумтеше, хората се надвикваха, за да могат да се чуят... и тогава се обърнах и го видях как ме гледа втренчено.

Просто ме зяпаше. Сериозен, невъзмутим, напълно съсредоточен. Времето сякаш спря за секунда и всички хора наоколо, просто изчезнаха, докато чернокосият мъж... момче... просто ме гледаше.

— Добре ли си? — попита Тина, най-добрата ми приятелка от колежа.

— Да — отвърнах и магията се развали.

Но момчето се приближи, седна на съседната маса и продължи да ме гледа. И простете за изтърканото клише, но сякаш наистина виждаше *мен*, защото концентрацията му беше толкова необикновена.

— Какво зяпаш бе, идиот? — попитах го с подигравателната усмивка, която винаги ми бе служила толкова добре.

— Бъдещата си съпруга. Майката на децата ми. — Ъгълчето на устата му се повдигна леко и всяка частица от мен се сгорещи и изтръпна.

— Разкарай се — отвърнах аз, готова да му обърна гръб.

— Както кажеш. — А после се ухили с онази блестяща усмивка, която сякаш казваше: *Вярно, аз съм кретен, но и двамата знаем, че и убийство ще ми се размине...* Беше трудно да устоиш и да не се усмихнеш в отговор. Така че не му обърнах гръб. И се усмихнах.

— Е, кога ще се оженим? — попита той и придърпа стола си по-близо.

Огледах го тайно. Хубави ръце. Красиви очи. Лъскава, тъмна коса. Падах си по тъмнокоси.

— Не бих се омъжила за теб, дори и да си последния мъж на земята, приятел.

— Но въпреки това ме оглеждаш — отвърна той. — Какво пиеш, жена ми?

Засмях се и казах:

— Я го виж ти него. „Сам Адамс Октобърфест“.

Не харесвах рождения си ден заради датата, но Тина и две други приятелки ме замъкнаха навън. Всички бяхме предпоследна година в Амхърст, всички получавахме безупречно образование в крайно феминистки колеж, всички бяхме убедени, че светът няма граници, всички планирахме Велики Дела. И въпреки това, останалите три приятелки се отдалечиха възпитано, с лека завист. *Вижте Харпър! Някакъв я сваля! Даже ѝ направи намек за женитба! Направете място! Не прецаквайте нещата!*

Сега не смея да го призная, но бях зашеметена, което доста ме изненада. Предполагам точно в това е целта на *зашеметяването*.

Ник Лоури нямаше нищо общо с бледите младежи, с които бях излизала досега — а те бяха доста и не бях обичала нито един от тях. Въпреки че беше само на двадесет и три, беше доста зрял. Учеше архитектура, през юни щеше да започва работа. Истинска работа, не стаж, в Ню Йорк. В компания, която имаше строежи по цял свят. Знаеше какво иска, имаше план как да го постигне и планът му работеше. На фона на свят, изпълнен с подозрително амбициозни, прекалено образовани и неосигурени откъм работа студенти, той беше доста интригуващ.

Онази вечер си говорихме с часове. Той пи, без да се напие, нито се опита да напие мен. Слушаше ме със съсредоточен поглед, когато говорех. Ах, какви очи! Твърде красиви и някак трагични, криещи

болка. Нежна мъка, която само една стара душа може да изпитва... е, явно бях пийнала повече от необходимото.

Ник беше отраснал в Бруклин, нямаше търпение да се върне там, обожаваше *Ню Йорк Янкис*, което доведе до доста забавен разговор — аз спечелих, успях някак да представя *Сокс* като благородни и недостижими, въпреки слабия им сезон. Той ме разпитваше за това какво искам да правя, какво обичам да уча, от къде съм. Не изглеждаше отегчен, дори когато възторжено се разпалих на тема законите за околната среда. А и не зяпаше циците ми. Изглежда наистина... ме харесваше.

И двамата се изненадахме, когато един от сервитьорите ни помоли да си тръгваме, тъй като вече беше два и тридесет сутринта. Ник предложи да ме изпрати и докато прекосяхахме прекрасния, тих район на колежа, ме държа за ръка. Случваше ми се за първи път — момче да ми държи ръката. Беше публично засвидетелстване на романтични намерения, а момчетата, с които бях излизала — всички определено бяха момчета, — предпочитаха да прехвърлят ръка през рамото ми. Установих, че държането за ръце беше доста възбуждащо, но се престорих, че не забелязвам.

— Може ли да излезем някой път? — попита той пред общежитието ми.

— Това да не е завоалирания вариант на *Може ли да вляза и да правим секс?* — отвърнах аз.

Отговорът му дойде още преди да съм довършила изречението:

— Не.

Още едно нещо, което ми се случваше за първи път.

Премигнах.

— Сериозно ли? Тъй като вероятно бих преспала с теб. — Всъщност, точно сега не бих. Или поне не смятах така. Но тези очи... тази красива длан, която държеше моята толкова здраво... — На *среща* ли ме каниш?

— Да. — Това бързо, уверено да. — Да, искам да излезем на среща. И не, не искам да правя секс с теб. Във всеки случай, не тази вечер.

— Защо? Мормон ли си? Импотентен? Да не си гей?

Той се усмихна, циганските му очи се преобразиха.

— Не, не и не. Защото, Харпър Елизабет Джеймс — Мамка му, бях му казала пълното си име (и го е запомнил, о Боже!) — това би било непочтено.

Примигнах.

— Е, сега наистина ме накара да онемее. Мога да заявя с абсолютна сигурност, че никога преди не бях чувала тази реплика. — Прависти. Какво да кажа? Всички ние звучахме като превзети идиоти. Бях изпила цели три бири, което ме караше да звуча още по-идиотски и помпозно.

Но Ник изглежда смяташе, че бях сладка.

— Ще ти се обадя утре.

— Ето *това* вече съм го чувала. Пълни глупости, които не означават нищо.

Девет часа по-късно той ми се обади, след като беше успял да хакне уебсайта на колежа, за да намери телефонния ми номер.

— Ник е.

— Кой Ник? — попитах и се изчервих сигурно за първи път в живота си.

— Бащата на децата ти.

— А, да, да. — Замълчах, неспособна да сдържа усмивката си. — Ще получа ли поне една вечеря, преди да започна да раждам?

Заведе ме в истински ресторант в Нортхамптън. Не в някаква студентска закусвалня, с ястия за по четири долара, а от онези с маси с покривки, сервитьори и всичко останало. Така започна първата ми истинска връзка. Когато обещаеше, че ще се обади, винаги го правеше. Изпращаше ми вицове по имейла, идваше да обядваме заедно. Понякога се появяваше пред аудиториума, за да се поразходи с мен из колежа. Често ходехме на кино, а в салона говорехме непрестанно, за да дразним останалите. Излизахме като старомодна двойка от петдесетте и не можех да повярвам, че бе толкова забавно.

Цял месец не ме целуна, нито докосна — с изключение на държането за ръце, за Бога — и вече изгарях от желание. Което, искам да знаете, прикривах доста добре. Не го споменах нито веднъж. Само чаках, много по-обсебена, отколкото ми се искаше да бъда, и се чудех дали не играе някаква игра. Но открих, че тръпна в очакване на телефонните обаждания и когато видех лицето му, сърцето ми започваше да подскача по оня странен начин.

Четири седмици и два дена, след като се видяхме за първи път, Ник ме покани в апартамента си — типично неугледно местенце, което беше нетипично чисто. Пригответи ми вечеря — лазаня, салата и топъл хляб. Наля ми червено вино, без да се опитва да ме напие. Беше направил *пай* за десерт, което за пореден път ме накара да го попитам, дали не е гей. Не ми позволи да измия чиниите.

Докато седяхме на дивана — само се държахме целомъдрено за ръце, — той ми разказа защо смята, че Бруклинският мост е най-красивото съоръжение на земята, създадено от човек, как ще ме заведе там при първото ми посещение на Ню Йорк, как ще го прекосим и ще си купим сладолед в Бруклин, а после ще се върнем обратно по него и без да бързаме ще се насладим на първия в света висящ мост.

— Винаги съм харесвала архитектурата на „При Дени“^[1] — казах му.

— Май ще трябва да се разveda с теб.

— Запазвам за себе си яхтата и апартамента в Париж. Пише ги в предбрачния ни договор, разбира се.

Ник се засмя.

— Не вярвам в предбрачни договори.

— Още по-добре. Ще ти измъкна всичко, момче. Апартаментът в Париж ще е мой, само мой.

— Защо ли се ожених за такава жестока жена? — ухили се той.

Аз също се усмигнах.

— Дори не си ме целунал още, Ник. Няма да се омъжа за теб и да родя нашите пет здрави момчета, ако не накараш сърцето ми да се разтупти.

Той ме погледна, а на лицето му играеше лека усмивка. Колената ми омекваха от двудневната му набола брада, разрошената тъмна коса и циганските му очи. Пресегна се и докосна устните ми с пръст. Нямаше нужда да ме целува. Вече бе разтуптял сърцето ми. И неочаквано ме обзе ужас. Задъхах се, сърцето ми се сви и дори когато Ник се наклони напред, си помислих: *Дано не е чак толкова добър. Дано не се влюбя.*

Но той беше и аз се влюбих. Беше... зашеметяващо, наистина, да те целунат по този начин. Почувствах се така, сякаш досега не съм разбирала какво означава целувката. Като че устните ни бяха създадени да се целуват само едни с други. Цялото усещане, тръпката,

напиращата горещина, която ме обливаше, всичко... Не бях допускала, че ще копнея така отчаяно за някого. Преживях седем години, четири седмици и два дена, през които се научих да не обичам никого толкова отчаяно. Но когато Ник ме целуна за първи път, цялото ми тяло се съживи. Ужасих се от това, колко бе хубаво.

Цяла вечност се целувахме и се опипвахме на дивана и накрая Ник се изправи, хвана ръката ми и ме поведе към спалнята. Целуваше ме, докосваше ме. Кожата му, допряна до моята беше гореща, бузите му — зачервени, очите — почти черни. Сякаш имахме цялото време на земята за тази сладка, разтапяща болка, която ме караше да треперя.

Изхлузих ризата му и прокарах длани по гладките му гърди, съблазнителната му кожа, прекрасното местенце над ключицата. Имаше грапав белег, точно където се намираше сърцето му, който проследих с пръсти, докато целувах прекрасната му шия. Усещах туптенето на пулса му под устните си, вкусих солената му пот. Ръцете му бяха горещи, устата — нежна. Лека усмивка играеше по устните му всеки път, щом отвореше очи, за да ме погледне.

Не се възпротивих, когато сръчните му пръсти разкопчаха роклята ми, но когато дланта му се плъзна по бедрото ми, подскочих и го сграбчих за китката. Трябваше да спрем. Трябваше да си тръгна. Но не помръднах.

— Твърде далеч ли стигнах? — попита той дрезгаво, заровил лице във врата ми.

Преглътнах.

— Ник?

Той вдигна глава. Мозъкът ми крещеше: *Загази го, Харпър*. Не можех да проговоря, думите се заклешиха в гърлото ми. Неловкостта, стеснението и срама се смесиха със страстното желание.

— Какво има, скъпа? — попита ме с толкова нежен глас, че едва не разкъса сърцето ми.

Ако не беше казал *скъпа*, предполагам, че щях да приложа обичайния си номер и да избягам, изпълнена с вина и напълно невредима. Мозъкът ми повтаряше неспирно: *Тръгвай, тръгвай, тръгвай*. Преглътнах и извърнах очи.

— Не съм го правила досега — прошепнах. Ужас! Да съм девствена на двадесет... в демократичен щат, на всичкото отгоре... в либерален колеж... и така нататък...!

Ник премигна, изненадан, тъй като бях сопната и намахана. И красива, да не го забравяме, въпреки че не прекарвах много време пред огледалото. Доста момчета са тичали по петите ми и бях излизала с повечето от тях. Момчетата ме харесваха. Похватът ми бе да обиждам и унижавам, докато в същото време флиртувам, после да позволя на момчето да ме изпрати до общежитието, където да се натискаме за около час. После ставах, пооправях си дрехите, изритвах момчето и никога повече не говорех с него. По необясними причини, това ме направи крайно популярна. Сигурно ги дразнех ужасно. Абсолютно. Не бях сигурна, дали изобщо съществува друг начин.

Досега. Не можех да погледна към Ник. Сякаш изведнъж бях омаяна от щорите на прозореца, радиатора, пукнатината в мазилката. Той завъртя лицето ми към себе си.

— Няма нужда да правим нищо — каза Ник. — Всичко е наред. — Усмихна ми се и можех да видя, че наистина го мисли и, по дяволите, още повече си паднах по него.

— Бих искала — прошепнах и очите ми се насълзиха леко.

Той ме погледна сериозно.

— Сигурна ли си?

Аз кимнах.

— Напълно? — попита отново и докосна долната ми устна.

Кимнах отново.

Целуна ме сладко и нежно, а после се усмихна с устни, притиснати до моите.

— Достатъчно сигурна, за да се омъжиш за мен?

— Ник — не успях да сдържа смеха си, — можеш ли, ако обичаш да млъкнеш и да ме *оправиш*?

Той го направи, беше бавно и нежно, и о, Боже... Сякаш наистина бяхме създадени един за друг и изведнъж прозрях, защо са били написани всички онези сонети, картички, филми. Защото наистина... съществуваше. За пръв път от много дълго време, се доверих на някого, който да се погрижи за мен, и той го стори. Оцени ме. Прави любов с мен. Всички тези клишета... бяха истина.

Накрая, докато лежахме заедно прегърнати, потни и дишащи учестено, а очите ми бяха твърде широко отворени, докато омаята отшумяваше и сърцето ми забави ритъма си, в мен пропълзя хладен ужас. Страхът да бъде изоставена или изложена на показ, или съдена...

или каквото и да е. Бях само на двадесет, от онзи тип хора, които не изучават емоциите си, както и не бъркат в торба с натрошено стъкло. Знаех само, че съм дяволски уплашена.

Прочистих гърлото си.

— Е, аз да... трябва... налага се да тръгвам — едва промълвих. — Беше яко, както казваме тук в Масачузетс. И, въ... до скоро. Благодаря, Ник. Чао. — Станах, грабнах роклята и бикините си, като ги обух докато се измъквах. Стигнах до хола, отворих вратата, само че Ник изскочи зад мен и я затвори отново.

— Не, не. Няма да стане — каза той и се промъкна между мен и вратата. — Хайде, Харпър.

— Убедена съм, че няма да ме задържиш тук насила, Ник — отвърнах тихо, без да го погледна.

Той се взира в мен продължително и след това отстъпи.

— Какво има?

— Просто се прибирам в общежитието, ясно? Имам... реферат по история.

— Не си тръгвай.

— Налага се. Няма проблеми. — Насилих се да се усмихна и се опитах да завържа презрамката на роклята, но ръцете ми трепереха. Още не можех да го погледна. Нещо голямо и тъмно стискаше сърцето ми, нещо, което искаше да ми навреди и проклятие, щях да се разплача.

— Харпър.

— Ник.

— Погледни ме.

Какво можех да кажа? Не? Подчиних се, погледнах го за кратко.

— Обичам те, Харпър. — Циганските му очи бяха сериозни, напълно искрени и онова нещо в гърдите ми ме стисна още по-силно и болезнено.

— Ник, за Бога — изрекох накъсано. — Ти почти не ме познаваш.

— Добре, хубаво, връщам си думите назад. Непокорна си и си тръгн в задника, но човече, това, което направи с езика си...

Изсмях се изненадано и Ник повдигна вежда.

— Може ли да те видя отново? Може ли да те *оправя* отново? Моля те, Харпър? — Той се усмихна, и каквото и да се четеше в очите

му преди секунда, бе заместено от игриво пламъче.

Усмихнах му се в отговор и напрежението ми стихна, оставяйки ме почти изтощена от облекчението.

— Много съм заета, но ще видим.

— Ще останеш ли още малко? Въпреки че едва те понасям?

Поколебах се. Май е време да тръгваме, каза мозъкът ми. Добре — отвърна останалата част от мен.

Знам, че трябваше да искам онова, което искаха нормалните хора. Да бъда обичана, би трябвало да ме накара да се чувствам в безопасност, желана и щастлива. И Ник наистина ме караше да се чувствам по този начин, донякъде. Но изглежда не успях да накарам онова тъмно, болезнено нещо в мен да кротува. Не спирах да се чудя, кога щеше да се случи обичайното, кога щеше да свърши всичко това. Колко повредена щях да бъда, когато се случеше.

Бях на двадесет години, отгледана от баща, който отказваше да говори за объркани чувства и изоставена от майка, която някога ме обожаваше. Стараех се да не мисля за това, но дълбоко в сърцето ми, скрита в мозъка ми, дебнеше мисълта, че Ник може да ме зарече по всяко време. Собствената ми майка го направи, какво оставаше за някакво момче. Най-добре бе да не хлътвам напълно. Да се предпазя до колкото бе възможно.

Дори и да бе усетил, че нещо не е наред, Ник не зададе никакви въпроси. И да беше попитал, нямаше да мога да намеря точните думи, за да му кажа истината. Когато собствената ти майка те изостави, без да се обърне назад, бе трудно да повярваш, че може да бъдеш обичан истински и безусловно. Любовта се изчерпва, нали разбирате.

Така че... с Ник се забавлявахме заедно. Карахме я кротко и ако случайно ме погледнеше твърде сериозно му казвах, да разкара това изражение и той го правеше. Обаче сексът, държа да отбележа, беше невероятен. Не че имах база за сравнение, но просто го знаех. Преструвах се, че не означава нищо за мен и не го коментирахме, но бях сигурна, че е така.

Ник от своя страна ми даваше пълна свобода. Не ме притискаше, повече не ми каза, че ме обича, спря с шегите за брак. Когато се премести в града, след края на учебната година, само осем месеца след като се срещнахме, имах чувството, че ще умра.

— Карай внимателно! — Провикнах се енергично, щом се качи в очуканата си кола и тъмното нещо в стомаха ми се надигна застрашително. Продължих да се усмихвам, когато стартира двигателя. Извадих телефона си и се престорих, че проверявам за нови съобщения, а всъщност нищо не виждах със замъглените си очи.

Тогава Ник изключи колата, изскочи от нея и ме прегърна. Аз му отвърнах със същата здрава прегръдка, а той ме целуна яростно и прошепна:

— Ще ми липсваш.

Не можех да кажа нищо, болеше ме толкова много, само при мисълта да прекарам и ден без него, да не говорим завинаги, защото, разбира се, не очаквах, че нещата всъщност ще проработят.

Но не бях права. Обаждаше ми се всеки ден и говорехме с часове. Пращаше ми поне по един имейл на ден, получих задължителната тениска с надпис Ню Йорк, миниатюри на играчи от отбора на Янкис — пробождах главите им с безопасни игли и ги изпращах обратно — и много хубаво кафе от малко магазинче на Блийкър Стрийт. Същото лято започнах стаж в адвокатска фирма в Хартфорд и няколко пъти в месеца Ник идваше с влака до Кънектикът, за да ме види, тъй като аз не се престраших да го посетя.

Майка му почина внезапно, от аневризма, през октомври и шофирах до Пелъм, Ню Йорк за бдението. Когато го видях, изражението му, излъчващо любов, изненада и благодарност, поразиха сърцето ми на секундата. Представи ме на малобройното си семейство, леля и няколко братовчеди. Родителите му се бяха развели преди години и майка му не се беше омъжила повторно. Щом се върнах обратно в колежа, започнах да му изпращам изрезки на странни карикатури от списание Ню Йоркър. Правих му овесени сладки със стафиди, когато ме посещаваше.

Той беше саркастичен и умен, внимателен и непочтителен и малко тъжен, и цялата тази комбинация бе неустоима. Чувствата, които ме заливаха, само като го видех, оживлението, което предизвикваше гласът му, топлината, всичко... беше ужасяващо. Бяхме, простете израза, сродни души, макар че по-скоро бих забила вилица във врата си, отколкото да изрека това на глас.

Така че се опитах да държа нещата небрежни, избягвах по-сериозните моменти и никога не изричах онези две думи. До онази

нощ в Амхърст, когато Ник го очакваше необикновен уикенд. Кандидатствах за правни колежи и молбите бяха разпръснати из цялата ми стая. Нито едно от местата, към които се бях насочила, не беше в Ню Йорк. Въпреки че Колумбийския университет и Университета в Ню Йорк имаха страхотни правни програми, не смятах да кандидатствам за тях. Не и при положение, че Ник живееше в Манхатън. Щеше да е твърде очевидно. Да значи прекалено много. В никакъв случай нямаше да построя живота си около мъж, както направи майка ми. И вижте до къде ни доведе всичко това.

Ник прегледа брошурите и списъците... Дюк, Станфорд, Тъфтс. Погледна ме продължително и мълчаливо. Аз го пренебрегнах и продължих да разказвам някаква безсмислена история за съквартирантката ми, която не може да зарежда правилно съдомиялната машина. Отидохме на кино. Преструвах се, че не забелязвам колко загрижен бе Ник.

През нощта се събуди стреснат.

— Добре ли си? — измърморих сънено.

Той ме погледна. Очите му изглеждаха леко подивели, осветявани от улична лампа.

Седнах в леглото.

— Ник?

— Обичаш ли ме, Харпър?

Стреснах се малко. Може би заради тъмнината, или ранния час, или заради изгубения вид на красивите му очи, но не можех да го излъжа. Взех ръката му и я погледнах, погалих пръстите му, мекото на китката му.

— Да — прошепнах.

Той кимна едва забележимо. Не ми каза, че и той ме обича. Не бе необходимо. Знаех го. Легнахме отново и Ник ме прегърна, а на мен ми се доплака, сякаш сърцето ми щеше да се пръсне, ако ми кажеше и една дума. Но той остана мълчалив и на следващия ден всичко бе постарому. Повече не споменахме правното училище или любовта.

На Свети Валентин през последната ми година в училище, най-сетне отидох до Ню Йорк за първи път и прекосихме Бруклинския мост. Беше студено, мокро и всичко бе замръзнало и може би не беше така прекрасно, както Ник си го бе представял, тъй като премръзвах,

но той настоя да застанем в средата на моста и да се пробваме да видим жертви на мафията, изхвърлени в Ийст Ривър.

— Ето една — каза Ник. — Сал „Шестте пръста“ Пиетро. Не биваше да *клати* Кармела Сопрано по време на кръщенето.

— О, и аз май виждам един — казах аз, сочейки надолу, като се надявах да се приберем, колкото се може по-скоро у Ник и да правим незабравим секс, а после да си поръчаме голяма кесадила^[2] от заведението на Бени. — Ето там. Вито „Пая“ Делука плува с рибите, или каквото там живее в Ийст Ривър. Сега може ли да тръгваме?

Ник не ми отговори. Огледах се за него, но го нямаше там, където би трябвало да бъде. Не. Той беше коленичил, гледаше ме като оглупял от щастие и сърцето ми едва не спря. Носеше ръкавици без пръсти, като сираче от роман на Дикенс, косата му се вееше на вятъра и държеше диамантен пръстен в ръка.

— Омъжи се за мен, Харпър. Бог ми е свидетел, че не си момичето на мечтите ми, но ще трябва да свършиш работа.

Очите му обаче... те казваха истината.

Ако бях успяла да намеря начин да кажа „не“, без да разбия сърцето му, щях го направя. Ако не ме обичаше толкова дяволски много, щях да го фрасна и да се разсмея. Кажех ли „не“, това щеше да е краят, знаех го. Затова свих рамене и казах:

— Хубаво, но искам огромна рокля и единадесет шаферки.

Знаех, че бяхме прекалено млади. Знаех, че не бях готова. Искях да изчакам. За предпочитане няколко години. Но след като се сгодихме, Ник твърдо настояваше да се оженим бързо и аз загубих битката.

Единадесет месеца след предложението за брак и шест месеца след сватбата, и двамата изгубихме войната.

[1] „При Дени“ — верига закусвални със заведения в САЩ, Канада, Нова Зеландия, ОАЕ, Коста Рика, Хондурас, Япония, Катар. Имат характерен зигзагообразен покрив. — Бел.ред. ↑

[2] Кесадила — твърда, тънка питка от пшенично или царевично брашно, пълнена със солена пълнка от сирене и други добавки. Типична за мексиканската кухня — Бел.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Ник! О, каква приятна гледка за очите ми! Дай да те прегърна!

Секунди след като ние с Денис пристигнахме в хотела, Ник паркира зад нас. Още се измъквах от колата, когато втората ми майка ни връхлетя като къдрав рус облак, облечен в ликра. Спусна се върху Ник, по-скоро. Не върху мен.

— Бевърли, красива както винаги — каза Ник и я прегърна.

— Чуй се само, какъв си лъжец! Дай да те погледна! О! Виж се само! Дяволски красив, Бог да те поживи! — Сграбчи го отново, а после ме погледна. — Харпър, видя ли Ник?

— Да — отвърнах аз и се извърнах, точно когато той се здрависа с баща ми.

— Срегнахме се по пътя — поясни Ник.

— Чудесно! О, момчето ми, толкова щастливи спомени ми навяваш!

— Или кошмари, зависи от гледната точка — измърморих аз. Нима семейството ми забрави жалкото мекотело, в което се бях превърнала? Всички ли трябваше да обичат Ник толкова много? — Татко, можеш ли да ми помогнеш? Денис го боли гърба. — След това се обърнах към Ник: — Денис си нарани гърба, докато спасявал три деца от пожар. Нали така, скъпи? — *Ваша Светлост, на вниманието на съда, гаджето ми е истински герой.*

— Истина е — потвърди Денис добронамерено.

— Браво на теб! — поздрави го Ник и удариха юмруци.

— Беше хубав ден, пич. — Денис се ухили като зелка.

— Как мина пътуването? — попита татко и свали един куфар от багажника.

— Ад. Как беше...

— Харпър! Харпър! О, Боже, Харпър!

Сестра ми ме прегърна, преди да се усетя.

— Здравсти — казах аз, като се усмихвах искрено за първи път тази седмица. Целунах я два пъти по бузата и се отдръпнах назад. Това

може би бе най-дългия период, в който не бях виждала сестра си, и трябва да призная, изглеждаше страхотно. — Как е булката?

— О, Боже, толкова съм щастлива! О, Ник, здравей! — Тя скочи към него, след това към Денис, подскачайки в кръг като жаба. — Харпър, помниш Кристофър, нали?

Погледнах към стълбите.

— Здравсти, Харпър — отвърна младоженецът.

Еха. Крис Лоури беше сладък преди дванадесет години, но сега бе *великолепен*. Ник номер две донякъде. И двамата приличаха на баща си... Крис имаше същите тъмни очи, без онзи *трагичен* елемент, който правеше Ник толкова уязвим. Освен това Крис беше взел червеникавокафявата коса на майка си и бе с два инча по-висок от брат си. Може да нямаше онова наелектризиращо излъчване на Ник, поне не и за мен, но беше доста привлекателен.

— Момчето ми, станал си мъж — отбелязах аз и изпъшках, когато ме прегърна здраво и ме повдигна във въздуха.

— А ти си все така прелестна.

— Всичко, което кажеш може и ще бъде използвано срещу теб — отвърнах му. — Разбира се, ще трябва да ми поясниш точно как възнамеряваш да се грижиш за сестра ми, защото ако я нараниш или разочароваш по някакъв начин, ще те убия. Бавно и с наслада.

— Разбира се. — Кристофър се ухили и ме пусна на земята.

— Напълно сериозна съм.

— А аз наистина се уплаших. — Той ми намигна и хвана сестра ми за ръка.

— Не е ли прекрасен? — попита Бевърли, като си пооправи косата, за да изглежда още по пухкава. — Погледни всички тези красиви мъже! Нищо чудно, че сме такива щастливи момичета! Достатъчно ми е, за да припадна! Хайде идвайте, минава пет, което означава, че е време за коктейли.

— Ние с Денис трябва да се поосвежим малко — казах аз. — Пътували сме цял ден.

— Разбира се — съгласи се Бевърли. — Ще ви чакаме вътре.

Започнах да се изкачвам по стълбите, но Бевърли ме дръпна за ръката. Погледна към останалите, които се бяха запътили навътре и усмивката ѝ се изпари.

— Харпър, мила, ние с баща ти все още не се държим като съпруг и съпруга. Ако се сещаш какво имам предвид.

— Ъм — успях да изрека, като ми се догади.

— Какво мислиш, че трябва да направя? Напълно се отчаях! Просто не знам какво му става. Никога, ама никога не сме имали такъв период! Онази вечер облякох прозрачна нощница и пак нищо! Мислиш ли, че му трябва синьо хапче?

— Бев — измърморих аз. — Наистина не смятам, че аз съм подходящия човек за този разговор. — Освен това трябваше бързо да прогоня образа на доведената ми майка в прозрачно секси бельо от агонизиращия си мозък.

— Защо не скъпа?

— Защото съм му дъщеря, да речем? И да разсъждавам над... сещаш се... е меко казано неудобно, Бевърли.

Лицето ѝ посърна.

— Но, нали знаеш, Бевърли, хората минават през... такива периоди. И тъъ... ами, може би, ако се позовеш на отминали събития, ще може да... — Добре, ясно бе, че нямаше с какво да ѝ помогна. И предпочитам да си остане така.

— Да, права си, скъпа. — Тя си лепна усмивката и огледа зъбите си в слънчевите ми очила. — Ще се видим вътре, захарче.

Хотелът беше красив. От типа на хижите, в които носещите греди бяха грубо издялани. Каменната камина бе заобиколена от люлеещи се столове и маси за игри. Цялата западна стена гледаше към планините и езерото Макдоналд в далечината. Беше романтично, спор няма. Едва ли не очаквах да видя Джон Мюр^[1] и Теди Рузвелт как пушат пури на верандата.

— Пич, ние сме на третия етаж — каза Денис и ми подаде ключа.

— Аз също — добави Ник. — Пич.

Супер.

В стаята ни имаше две двойни легла.

— Сигурно ще е по-добре за гърба ти, ако спиш сам — предложих аз колебливо. По-добре за гърба му и по-добре за мен. Не исках да се изкушавам с Денис до себе си, не и след като дори не

бяхме сгодени. И, по незначайни причини, не и докато Ник спеше на същия етаж. Затворих очи и си поех дълбоко дъх. Само след два дни всичко щеше да приключи, ако Уила доведеше нещата докрай.

— Както кажеш — отвърна Денис, и се стовари върху леглото до прозореца. Коко скочи на гърдите му и залепи влажното си носле на стъклото, сякаш се наслаждаваше на зашеметяващата гледка.

— Виж, Денис — започнах аз, като повдигнах една от чантите и я сложих на леглото си. — Знам, че нещата около нас са малко... неясни по отношение на бъдещето ни, но някак си ми е странно, че се срещам отново с Ник.

— Разбирам — каза той приятелски, отмести кучето встрани и провери телефона си.

— Би ли имал нещо против да стоиш по-близо до мен?

— Няма проблем. — Замълча за минута и после попита: — Вие защо се разделихте в крайна сметка?

Извадих шаферската си рокля от куфара и я закачих на закачалката.

— О, знаеш, млади и импулсивни, такива ми ти работи.

Денис замълча. Погледнах го, а той се усмихна и кимна.

— Ясно. Това обяснява всичко.

— Импулсивните бракове... обикновено не са добра идея.

— Така е.

— Именно затова вярвам в нашия, след като го даваме бавно и спокойно.

Това отново бе посрещнато с продължително мълчание от страна на Денис Патрик Костело. Тишината, разбира се, беше красноречива.

— Добре — въздъхнах аз. — Искаш ли да се изкъпеш, преди да слезем за вечеря?

— Не, няма нужда. — Той се изправи и пак се усмихна.

— Хубаво, аз ще взема един душ.

Топлата вода ми помогна да отпусна леко напрежението във врата си. Подсуших косата си и нанесох лек грим с енергични и ефикасни движения. Облякох рокля, напарфюмирах се, сресах косата си и я закрепих на френски кок.

— Прекрасна си — каза Денис, когато се появих и слязохме да се присъединим към другите.

— В случай, че не си наясно кой, кой е — казах аз, докато слизахме по стълбите, — Кристофър е полубрат на Ник, другия син на баща му. Родителите на Ник, се развели, когато...

— Здравсти — дочу се един глас. Беше на красива млада майка, която се регистрираше в хотела с двете си деца и определено оглеждаше Денис. Стрелката на дразномера ми вече сочеше в опасната червена зона.

— Как си? — попита Денис, с одобрителна усмивка. Знаеше, че въздейства върху жените и това му харесваше. — Сладки деца — добави той, като разроши косата на момчето. Лицето на майката пламна.

— Аз съм Лори, разведена.

— Здравейте. Аз съм Харпър и той е с мен — подчертах аз и сграбчих ръката на Денис. — Ама че нахалство — измърморих, докато прекосяхахме лобито.

— О, успокой се — отвърна той. — Знам с кого съм. — Неочаквано се наведе и ме целуна по устата. Бърза, сладка целувка, която оцених още повече, тъй като Ник стоеше пред ресторанта към хотела, сякаш ни чакаше. Гледаше ме втренчено, докато го приближавахме, с присмехулно пламъче в очите си. С токетата бях висока почти колкото него.

— Ник — изрекох хладно.

— Харпър, изглеждаш чудесно — отвърна той, с насмешка в очите. — Денис, приятелю.

— Пич, как е?

Здрависаха се, по оня типичен за мъжете начин, със здрав захват, който сигурно са научили в съблекалнята на училището. Нужно ли бе гаджето ми да е пръв приятел с бившия ми съпруг? Ощипах Денис, но той само ме погледна объркано.

Настаниха ни в самостоятелна зала, с голяма маса за двадесет човека, украсена с трофеи. Прозорците отразяваха тъмносиньото небе и величествените морави планини. Поех си дълбоко дъх и се опитах да се успокоя. Повечето от местата вече бяха заети — Бевърли, татко, Уила, Крис и още няколко от гостите, които не познавах, но предположих, че са приятели на младоженците.

Днес бе четвъртък. Сватбата бе насрочена за събота следобед, освен ако здравият разум не бе решил да се появи преди това. В

противен случай, майната му. Животът ми щеше да е много по-различен с честото присъствие на Ник в него. Трябваше сериозно да се захвана и да убедя Денис да се ожени за мен.

Уила за пореден път подскочи и ме прегърна.

— Приятели — каза тя на четиримата или петима непознати, — това е голямата ми сестра, Харпър! Харпър, това е Емили... — посочи към красива тъмнокоса жена. — Работим заедно в Ню Йорк. Това е Колин, приятел на Кристофър от тук, както и Норийн. Идва ред на Гейб, той и Крис са били заедно в колежа. А сега, да ви представя това апетитно парче Денис, гаджето на Харпър.

— Здравейте — казах аз с усмивка.

— Здравсти на всички — поздрави Денис.

— И разбира се, Харпър — продължи Уила, — вече познаваш Джейсън.

Завъртях рязко глава. Сестра ми сочеше към доста едър мъж, почти на моята възраст... висок и едър, с къдрава руса коса, която го правеше да изглежда като херувимче. Гнусно и тъпо херувимче. Това бе доведеният брат на Ник — Джейсън Круз.

— Приятно ми е да се срещнем отново — каза той и ме огледа набързо.

— Искан ми се да можех да кажа същото, Джейсън — отвърнах аз, а от думите ми провиснаха ледени висулки.

— Омъжена ли си?

Пренебрегнах го, после рискувах и хвърлих поглед към Ник, който тъкмо седнаше близо до Бевърли и баща ми, и до приятелката на Уила от Ню Йорк. Той не ме погледна. Уила вече разговаряше с приятелите си от хотела, а аз се настаних на последното свободно място — между Джейсън и Денис, далеч от Ник.

Ненавиждах Джейсън Круз по много причини. Едно време Джейсън беше обсебен от Том Круз, което било от години, според Ник. Въпреки че нямаше никаква роднинска връзка с известния актьор, Джейсън обичаше да намеква за такава. „Ходих до Калифорния — разказваше често той, — видях се с братовчедите Круз. Видях *се щаш-се-кой* и децата.“ После изчакваше да види дали ще изпишукам и ще го натисна за малко звездни клюки, които беше мярнал из списанията в супермаркета. Но тъй като не получаваше ответната реакция,

продължаваше нататък. „Кой ти е любимия филм с него? Наречи ме носталгичен, но все още обожавам Топ Гън.“

Веднъж видях Джейсън облечен в униформа на летец. Може и да стояха страхотно на военноморските летци, но не и на огромни хобити.

Но не беше само идиотския интерес към филмовата звезда. О, не. Това беше нищо.

Ник, също като мен, беше дете на разведени родители. Майка му и баща му се разделили, преди да навърши осем години. Бащата на Ник, Тед, очевидно имал връзка и дори преди развода, живеел с Лайла Круз и сина ѝ, който бил на възрастта на Ник. Денят, в който Тед се оженил за Лайла, осиновил и Джейсън, което би било много хубаво, ако Тед Лоури не забравил на секундата за другия си син. Кристофър, детето на Тед и Лайла се родило няколко години по-късно.

Спомням си как Ник ми разказваше за детството си през една зимна вечер, докато седяхме на пейка край колежа. Звездите светеха ярко над нас, въздухът беше хладен. И да обобщя, Тед на практика забравил детето от първия си брак. Джейсън (и по-късно Крис), изместили Ник от сърцето на баща му. Джейсън бил сина, чиято снимка Тед носел в портфейла си, чийто отбор тренирал и на когото подарил кола за шестнадесетия рожден ден.

Разводът между родителите на Ник не бил красива гледка. Майка му така и не простила на Тед и омразата ѝ не стихнала до края на живота ѝ. Тед отвърщал на удара като се придържал стриктно към решението на съда за попечителство и детска издръжка, но никога не давал и стотинка отгоре. Не отказвал срещите с Ник, но прекарвал само отреденото от съда време, един уикенд в месеца, вечеря през сряда. Вечерята била винаги заедно с второто му семейство... Ник никога не се виждал с баща си насаме.

Ник се научил отрано да не го търси за нищо, тъй като отговорът винаги бил един и същ. Ако се нуждаел от нова ръкавица за бейзбол, ако искал да ходи на летния лагер на бойскаутите. Ако имало екскурзия, която струвала сто долара, баща му казвал само: „Майка ти получи справедливо споразумение. Попитай нея.“

Майка му всъщност останала с доста несправедливо решение след делото и трябвало да работи на две места, за да издържа сина си. Де да се беше уредила с жесток бракоразводен адвокат като мен.

През уикенда, отреден за срещи, Ник трябвало да сменя две линии на метрото и след това да се качва на влак, за да се придвижи от дома си, който се намирал във Флетбуш, квартала на работническата класа в Бруклин, до богатия квартал до река Хъдсън. Там Джейсън моментално започвал да тормози Ник. Злорадствал непрекъснато какво са правили с „тате“. Показвал снимки от излета им в Айдахо, където ловили риба с мухи, ваканцията им в Дисни Уърлд, уикенда в Сан Франциско. Стараел се Ник да разбере колко струват новите му бутонки, самолета с дистанционно, новия плувен басейн в задния двор. Ако Ник бил достатъчно наивен, за да занесе със себе си някоя скромна играчка или книга, Джейсън се погрижвал да я счупи, или по-лошо, да я открадне.

С Кристофър, роден, когато Ник бил вече на десет, нещата били съвсем различни. Ник харесвал малкото момче, а Крис обожавал далечния си доведен брат. Кристофър бил, както Ник веднъж се изрази, единственото хубаво нещо по време на странния и тъжен уикенд, през който се чувствал като вечния аутсайдер, гледайки баща си и новото му, свършено семейство.

— Е, какво е усещането, да се срещнеш с Ник отново? — попита Джейсън, като се надвеси по-близо до мен. Беше окъпан в парфюм на Поло, който винаги асоциирах с досадните туристи.

— Прекрасно.

— Убеден съм.

Той повдигна рехавата си вежда и присви очи заговорнически, сякаш казваше: *Горкичката, разбирам напълно*. Голямо е лайно, нали?

— Готино е, че пак сме нещо като роднини, не мислиш ли?

— Нямаме роднинска връзка, Джейсън. Никога не сме имали. Ти си доведен брат на бившия ми съпруг. Никаква връзка, била тя биологична или по документи.

— Но ти си един вид семейство. Заради Крис и как там й беше името.

— Забрави. Уила ще ти е като полуснаха, ако изобщо съществува такова понятие. Колкото до мен, ти си нищожество. — Срещнах сините му свински очета с хищния си адвокатски взор, и както винаги това свърши работа.

Той потъна в стола си и измърмори под носа си:

— Кучка.

— Не го забравяй и за секунда — отвърнах аз.

Ник ме гледаше и онова наелектризирано жужене отново се появи. Надявах се, че ме беше чул как подредих доведения му брат и да осъзнае, че някак посвоему се застъпвах за него. Но преди дори да си довърша мисълта, Ник се завъртя към тъмнокосата Емили, която се смееше на нещо, което ѝ беше казал.

— Искаш ли хляб, Харп? — попита Денис.

— Да. Благодаря — измърморих.

— Харпър, с какво се занимаваш? — попита един от приятелите на Крис, работещи в резервата.

— Бракоразводен адвокат съм — отговорих аз.

Всички млъкнаха.

Ник се задави.

— Шегуваш ли се?

— Не — потвърдих хладно. Уила нищо ли не му бе казала? — И съм на разположение за съвет, ако се наложи.

— Никога — намеси се Кристофър, гледайки замечтано към сестра ми.

— Това е идеално — обади се Ник. — Намерила си призванието си, Харпър.

Насилих се да не стисна зъби. Нима наистина не е знаел? Никога ли не ме беше търсил в Гугъл? Никога? За изминалите дванадесет години изпадах в моментна слабост веднъж-дваж — пет пъти, всъщност — по време на която изписах името му, но преди интернет да ме измъчи с информацията си, се вразумявах и натисках друг бутон, за да спра импулса си. Очевидно Ник не бе изпитал никакво желание да ме проучи.

Както и да е. А сега бе време за малко общуване.

— Емили, значи работиш с Уила? — попитах аз и дарих красивата брюнетка с усмивка, докато си отхапвах от хляба.

— Мхм.

— И какво работиш?

— Чертожник. — След като я погледнах объркано, добави: — Чертая архитектурните планове при Ник. — И погледна към него с обожание.

Спрях да дъвча.

— За Ник?

Тя погледна към Уила.

— Ъм, да. И двете работим за „Кемдън и Лоури“. Фирмата на Ник.

Обърнах се към сестра ми.

— Нима? Колко хубаво.

Поседях на масата още минута-две, достатъчно дълго, за да успея да кажа:

— И за мен същото — когато сервитьорката приключи с поръчката на Денис, без да знам какво си бе поръчал. После се извиних, усмихнах се, целунах Ден по бузата и се измъкнах към тоалетната. Надвесих се над мивката и притиснах хладните си длани до горещите си бузи. Вратата се отвори след две секунди и Уила направи сладка гримаса.

— Работиш за Ник? — избълвах аз.

— Добре, успокой се.

— Уила! Аз... ти трябваше да... — Поех си дъх. — Защо не ми каза? Така ли „срещна случайно“ Кристофър. Защо премълча?

— Харпър, по-кратко — каза тя спокойно, и се приповдигна, за да седне на плота. — Виж. Бях в града от почти месец, без да успея да си намеря работа. Парите ми свършваха...

— Точно така! Именно за това ти казах, да не напускаш програмата за каменоделие, докато не си намериш работа! Освен това ти предложих и заем...

— Вече ми беше давала заем — каза тя. — Точно това беше проблема. Искях да се справя сама.

— И за това отиде при него? При *Ник*? При бившия ми съпруг, Уила? — Устата ми потрепна, но за щастие вратата се отвори и се показва жена на средна възраст с ватирана блуза, на която имаше надпис *Монтана* с танцуващ лос над него.

— Заето! — изляях аз и тя отскочи назад. Но получих така необходимата секунда допълнително време, за да възвърна контрола си. Не бях плакала от години. Нямаше да се случи и сега.

— Наистина стана случайно — каза Уила. — Бяха на интервю в Сохо, което бе пълен провал. Между другото бяха толкова жестоки, а ставаше дума за работа като бариста^[2] и ме измъчваха с въпроси за условията, в които се отглежда органична арабика или каквото там. Не получих работата, в банковата ми сметка бяха останали само осем

долара, разхождах се по една малка, неравна уличка... Знаеш ли, че калдъръмените улички са навсякъде из Сохо?

— Да, била съм там — сопнах й се аз.

— Погледнах нагоре и видях надпис „Кемдън и Лоури“. Помислих си, какъв ли е шанса това да е Ник? Бях го запомнила като много мил.

Стрелнах я с убийствен поглед, който тя пренебрегна.

— Влязох вътре и той цъфна. Беше толкова изненадан, но и щастлив, че ме вижда. Казах му, че си търся работа, и познай?

— Какво?

— Секретарката му излизаше в майчинство, така че той ме нае.

Стомахът ми беше свит.

— Уила...

Вратата се отвори още веднъж и жената с танцуващият лос се появи отново.

— Все още е заето — извиках аз. — Сестра ми е болна, ясно?

— Обилно повръщане — съгласи се Уила. — Омазали сме навсякъде. Отвратително.

— Е, ще се забавите ли много? — попита жената и се намръщи.

— Да — отвърна Уила сладко. — Но в другия край на фоайето има още една тоалетна. Ооо, ето още един позив, ще повърна пак. По-добре излезте.

— Оправяй се бързо, скъпа — каза жената и се отдръпна назад.

Номерът мина. Също така ми напомни как Уила се измъкваше от всякакви ситуации. Тя... просто беше симпатична. Мила с хората, сладка, забавна. Виждах, защо Ник я бе наел... не само, за да ми обърка мозъка — въпреки че бе трудно да пренебрегна факта, — а и просто защото Уила беше ужасно приятна.

Прочистих гърлото си.

— Уила, да ти мина през главата, че бих искала да знам за подобно нещо?

Тя въздъхна.

— Извинявай. Вие... беше толкова отдавна. А аз наистина се нуждаех от работа.

— Е, и как се запозна с Крис? — попитах аз.

— Той се появи през първия ми работен ден. Именно за това беше толкова... съдбовно. — Тя се пресегна и хвана ръката ми. —

Съжалявам. Бях отчаяна.

— Можех да ти помогна.

— Не исках да ми помагат.

— Е да, обаче Ник ти е помогнал. Защо няма проблем да помолиш Ник, но не и мен?

— Защото той имаше нужда от нещо, което наистина можех да правя — отвърна тя нежно. — С теб нещата не стояха така.

— Пълни глупости. — Мярнах лицето си в огледалото и се извърнах рязко.

— Не са глупости. Истина е, Харпър. Ти никога не искаш нищо от никого.

Помълчахме известно време.

— Уилърд! Още ли си вътре? Ще играем игра, скъпа! Хайде идвай. Сестра ти с теб ли е?

— Тук сме, Бевърли — извиках аз. — Излизаме след секунда.

— Всичко наред ли е между нас? — попита ме Уила.

Кимнах.

— Разбира се.

— Не възнамерявах да го пазя в тайна... Просто, не бях сигурна как щеше да го приемеш.

— Е, да ми го сервираш на вечеря не беше хубаво.

— Съжалявам. — Усмихна ми се с лека, разкайваща се усмивка.

— Уила, знаеш, че искам да си щастлива.

— Знам — каза тя и се усмихна по-широко.

— Не сме разговаряли истински, откакто ми съобщи новината. Искан само да отбележа, че наистина се тревожа, да не би тази прибързана женитба да ти донесе ново разочарование.

— Оценявам загрижеността ти — отвърна ми спокойно тя.

— Когато се омъжваш за някого, когото едва познаваш, обикновено не завършва добре. А разводът си е гадна работа.

— Знам, Харпър. Развеждала съм се два пъти повече от теб.

— Тогава за къде си се разбързала така?

— А защо да губя време? Ако обичаш някого, не трябва да чакаш. И този път няма да се разведе. Наистина обичам Кристофър. — Тя придоби упорито изражение.

Опитах се да прозвуча нежно:

— Ти обичаше и Раул, и Келвин.

— Кристофър няма досие и определено не е гей. Вече съм по-голяма и по-мъдра. Не можеш ли просто да се радваш за нас? Знам, че не ти е лесно да имаш вяра в света, но аз имам. Шаферка си ми и трябва да престанеш да си толкова черногледа, ясно?

— Уила...

— Между другото, мислиш ли, че ще можеш да си мила с Ник? Въздъхнах.

— Държа се доста цивилизовано. Дори сме се разбрали да пийнем по нещо по-късно.

— О, това е чудесно! Благодаря ти, Харпър! — Тя плесна с ръце, а после скочи от плота и намести деколтето си, така че да разкрива повече от бюста ѝ. Беше дъщеря на Бевърли все пак. — Виждаш ли, сестричке, всичко се нарежда. — И излезе, със сияещо от щастие лице, въпреки разговора ни.

Какво би било да си такъв оптимист? Не можех да си спомня някога да съм имала такава безгрижна вяра, каквато Уила изпитваше. Поне не ми се бе случвало откакто бях петгодишна.

Огледах се в огледалото. Почти очаквах да видя представител на средната възраст, обречен на гибел, самият Ебенизър Скрудж^[3] в женски дрехи. Но вместо това видях себе си, с лице, считано за поразително от почти всички. Изплезих се на отражението си. Няколко кичура се бяха изплъзнали от шнолата и се къдреха около лицето ми. Не изглеждах зле.

Косата ми, може би, бе най-отличителното в мен и със сигурност привличаше най-много внимание. Гъста и кестенява, с изсветлели до медено от слънцето кичури, падаща на меки къдрици. Една на милион. Коса на ангел от картина на прерафаелитите^[4], която изправях всеки ден, преди да отида на работа. Прибрах я още веднъж, затегнах я по-силно с шнолата и се уверих, че няма да изпадне нито една къдрица.

— Харпър, мила? Идваш ли? — Бевърли отвори вратата. — О, сладкишче, ела. Искаш ли малко лак за коса? — Тя затършува в огромната си винилова чанта за големия флакон. — Искаш ли да ѝ придам обем?

— Не, благодаря Бев. — Аз и втората ми майка, която не спираше да бърбори, се присъединихме към останалите.

Вечерята свърши след цяла вечност. Татко и Бевърли се запътиха нагоре, където, моля те, Господи, щяха да правят секс и нямаше да се

налага да слушам за брачните им клетви. Останалата част от компанията се понесе към бара. Денис се приближи към мен.

— Хей, поизмори се — каза той. — Отивам горе, за да си сложа лед на гърба, ще пийна и две хапчета. Утре ще яздим и не искам да пропусна събитието.

— Ще яздим?

— Така казаха.

Каменното ми сърце потъна още по-дълбоко. Леко се страхувах от коне. Бяха едни такива грамадни.

— Имаш ли нужда от нещо, Ден? Искаш ли да дойда с теб и да ти помогна?

— Не, ще се справя. О, ей, как си?

Обърнах се, за да видя на кого говореше. Чудесно. Някаква красавица го оглеждаше.

— Харп, това е Бони. Тя е сервитьорка тук.

— Здравсти, Денис. — Тя въздъхна и едва не се разтече по пода.

Завъртях очи.

— Приятно ми е да се запознаем. — Обърнах се към Денис. — Оправяй се, мечо — казах му. — След малко ще се кача при теб.

Денис се ухили.

— Лека, Харп.

— Ъм, Харп-ър. Можеш да го кажеш. Само две срички са.

За моя изненада, той ме целуна силно.

— Лека нощ, Харпър — отвърна Денис. После намигна на Бони и се заизкачва по стълбите.

Обърнах се и се натресох на бившия си съпруг.

[1] Джон Мюр — американски писател от шотландски произход, натуралист, ранен застъпник за запазване на дивата природа в САЩ. — Бел.ред. ↑

[2] Барист — висококвалифициран специалист по приготвяне и сервиране на всякакви видове кафе, преминал специално обучение — Бел.ред. ↑

[3] Ебенизър Скрудж — главен герой от новелата „Коледна песен“ на Чарлз Дикенс, стар скъперник, интересуващ се само от парите си — Бел.ред. ↑

[4] Прерафаелити — група английски художници, поети и критици от средата на 19 век, обединени от влечението им към естетиката на Средновековието. В повечето им картини са изобразени жени с гъсти, къдрави червеникави коси. — Бел.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Ник се усмихна.

— Искаш ли да пийнем по едно сега, мечо? — попита той.

Поех си дълбоко дъх.

— И още как, идиотче.

— Още ли харесваш онези отвратителни космополитъни?

— Осъди ме. Узрявах по време на *Сексът и градът*.

— Отвън има маси — каза Ник и посочи към патиото. — Идвам след малко.

Излязох. Слънцето се скриваше зад планините и по езерото се плъзгаха дълги, сини сенки, които правеха водата да изглежда почти черна. Вятърът бе затихнал, а каменните плочи излъчваха умерена топлина, събрана през деня. Избрах маса, наоколо беше почти безлюдно. Загърнах се по-добре с кашмирения си шал и се загледах в планините.

Тук беше толкова красиво, усамотено. Тишината сякаш бе осезаема сила и усетих как душата ми полека се отпуска. Мартас Винярд бе едно от най-прекрасните кътчета на земята, но не беше като това — магическо, необятно и сурово. Място, където природата можеше да те убие по сто различни начина, във всеки един момент. По някаква причина, тази мисъл бе странно успокояваща. Тук човек беше само част от голямата картина, онази, която не можеше да контролира. Можеше да бъде изяден от гризли, да му падне глетчер върху главата, да се удави в ледената река — нищо не зависеше от него.

— Кара те да се чувстваш малко... незначителен, нали? — попита Ник и посочи пейзажа, докато оставяше розовата ми напитка. — Но по добър начин.

— Това не се отнася за мен — отвърнах аз, леко притеснена от факта, че току-що бе прочел мислите ми.

— И така, значи научи, че Уила работи за мен. — Той отпи от бирата си.

— Да.

— Тя ме помоли да не ти казвам.

— И кога щеше да ми кажеш? По време на разговорите ни през уикенда? Не се притеснявай, не съм ядосана.

— Разбира се, че си. — Пусна ми една от светкавичните си усмивки.

Извърнах глава.

— И Джейсън е тук, а? Това не го очаквах.

— Да. И аз.

— Ами баща ти и Лайла? Утре ли пристигат?

Ник наведе тъмните си очи към масата.

— Не. Татко има начален стадий на деменция. Положението излиза от контрол. — Започна да прегъва крайчетата на салфетката си.

— О, Ник. Съжалявам. — Без да мисля протегнах ръка и сложих длан върху неговата.

— Благодаря — каза той, без да погледне нагоре.

— Ами Лайла? Не мога да си представя, че ще пропусне сватбата на сина си.

— Всъщност, тя бе планирала круиз преди доста време и не искаше да го отмени.

Това я представи точно такава, каквато я помнех. Не познавах жената, но винаги съм смятала, че това не е голяма загуба.

— Баща ти близо до теб ли живее?

Ник кимна.

— Настанил съм го в специализирана клиника в Ийст Сайд. Така често мога да го навещавам.

— Това... това е хубаво.

Виждах я само Тед само три пъти. Беше консултант на големи корпорации и политици от републиканската партия, но за какво точно ги консултираше, така и не разбрах. Много успял, самодоволен и много мазен. След като отменяхме уговорката четири пъти, най-накрая ни заведе на вечеря след годежа ни. „Харпър, наричай ме Тед. Зашеметяваща си! Виждам, че синът ми е наследил добрия вкус за жените от баща си.“ (Знам, прозвуча гнусно). След това го видях на сватбата ни, но тогава бях твърде заета да се паникьосвам и не му обърнах много внимание. Последният път беше на пикника за Деня на труда^[1], в просторното му, безлично имение в Уестчестър каунти, където Тед ме покани да појаздим някой ден. Оказа се, че бил резерва в

олимпийския отбор по езда и каза, че имам хубав задник (поредния гнусен намек).

Мразех го, с цялата му любезност към доведения му син и по-малкото му дете. Или пренебрегваше открито Ник, или пък му задаваше неудобни въпроси, които показваха колко малко неща знае за първородния си син. Отдаваше се на нежни спомени за футболните игри на Ник, а той всъщност беше тренирал бейзбол. Споменаваше за дните му в университета в Кънектикът, а Ник беше студент в Масачузетс. Веднъж спомена риболова им в Мейн, все едно че бе водил Ник някъде... на това пътуване е бил със сина си Джейсън.

Незнайно как, Ник не изпитваше ненавист към баща си. Напротив, гледаше го изпълнен с надежда, в очакване на нещо повече от пошляпване по гърба, придружено с „*Как си, приятел?*“. Каквото и да чакаше, то така и не дойде. Поне не и докато бяхме заедно.

А вече едва ли щеше да се случи.

Ник ме гледаше втренчено.

О, държах дланта му в моите и галех с палци кокалчетата му. Отдръпнах се рязко и после го потупах неловко. Отпих от коктейла си. *Запомни: не докосвай Ник.* Жуженето стихваше и причината съвсем не бе алкохолът.

— Значи, бракоразводен адвокат. — Не преставаше да си играе със салфетката. Оформяше фигура, неговата собствена форма на оригами. Пакетчета захар, клечки за зъби, аспержи — каквото му попаднеше пред очите, Ник го превръщаше в някаква постройка. Не можеше да усмири ръцете си.

— Точно така — отвърнах хладно. Бог ми е свидетел, бях чула всички шеги по темата.

— Защо точно тази област? — попита той.

— Както може би си спомняш, развода с някого, когото си обичал, може да се окаже трудна задача и е лесно да се допусне грешка. Аз помагам на хората да получат възможно най-добрия резултат. Държа ги за ръце и ги превеждам като пастир през трудния етап от живота им.

Ник повдигна вежда.

— Какво?

— Намирам го за... подходящо.

— Знам, че целиш да ме обидиш, но не се получава. Помагам на хората да приемат със сърцата си онова, което главите им вече знаят. — По някаква причина, мотото ми прозвуча кухо тази вечер.

— Леле. Репликата си я бива. — Салфетката се бе превърнала в къщичка, с покрив и врата. Ник я отмести настрани и я насочи към езерото, за да се увери, че има изглед към водата.

— Не е реплика, Ник — въздъхнах аз. — Ако го бяхме направили, можеше да си дадем шанс или да избегнем катастрофата.

— Така ли мислиш за нас? Като за катастрофа? — Циганските му очи проблеснаха.

— Е — отвърнах замислено, докато седяхме тук след толкова години, на това прекрасно място и разговаряхме отново... — да, катастрофа е най-точното определение.

— А аз все още мисля за теб като за жената, която съм обичал повече от всяка друга.

Думите имаха за цел да нанесат силен удар и сърцето ми потръпна. *Не бъди толкова мекушава*, казах си. *Той не се опитва да те размекне... това е обвинение.* Облегнах се назад в стола си и кимнах леко.

— Забелязах миналото време, Ваша Чест, както и мелодрамата присъща на сапунките. А сега бих искала отново да изброя фактите, които ще докажат, че ти на практика беше невидим през краткия ни и нещастен брак.

— Ти определено ме направи такъв. — Гласът му бе благ.

Нищо нямаше да излезе. Всъщност, това беше мястото, където преговорите обикновено се проваляха.

— Добре Ник, хайде да оставим това. Древна история, нали?

— Не ми се струва да е било чак толкова отдавна, Харпър.

Отпих още веднъж от коктейла, за да прикрия потръпването си, но той забеляза.

— Студено ли ти е? — попита ме и веднага свали сакото си, за да ми го предложи. — Искам да кажа, знам, че сърцето ти е изстинало, но какво ще кажеш за останалата част от теб?

— Не, добре съм — отвърнах.

Гледахме се един друг за минута, между нас бушуваха дванадесет години. Аз премигнах първа.

— Ник, хайде да не се караме. Тук сме, за да поговорим за брат ти и сестра ми, нали? — Той кимна и аз продължих. — Ние двамата очевидно сме наранени от собствените си неправилни решения. Бяхме твърде млади и глупави, не знаехме какво да очакваме, дъра-бъра до безкрай. — Очите му бяха неразгадаеми. — Но точно това имам предвид. Въпреки че Уила и Крис сега са по-големи, отколкото бяхме ние тогава, все още са деца на практика. Е, Уила със сигурност е. Между другото, какво работи Кристофър?

— Той... работи за мен от време на време. Предимно за мои предприемачи. Довършителни работи по обектите, дограма, такива неща.

Адвокатският инстинкт ми подсказа, че имаше още нещо.

— А какво прави в дните, когато няма работа?

Ник потрепна леко. *Започва се, помислих си.*

— Той е... изобретател.

Кимнах мъдро.

— Изобретател. Нещо, което да си струва досега? От рода на гугъл, да речем.

Ник въздъхна.

— Ами, патентовал е няколко неща. — Поколеба се. — *Напалецът.*

— О, какво точно е *Напалец*? — попитах. Космополитъна ми беше свършил. Лошо, очертаваше се остра нужда от още един.

— *Напалецът* е пластмасов накрайник, който се слага на палеца.

— За какво точно?

— За да изстържеш нещо, което не можеш да махнеш с гъбата.

Поколебах се.

— Всъщност не говориш сериозно, нали, Ник?

Той въздъхна отново.

— Крис казва, че винаги се налага да ползваш нокътя си... добре, глупаво е. Но едва ли е по-глупаво от Шам Уауа.

— Шам какво?

— Няма значение. Поне се опитва.

Поех си дъх бавно и умерено.

— И Уила, която не довърши козметичния курс, както и този за помощник-адвокат, както и каменоделския, ще изхранва семейството?

Ник потърка чело.

— Не знам, Харпър. Не трябва ние да решаваме това. Не може ли просто да повярваш в тях? Остави ги да допуснат собствените си грешки, да намерят пътя си. Не вярваш ли, че може всъщност да се обичат?

— Да бе да — изсумтях аз. — Или може би, само си разсъждавам на глас, може да обмислим фактите и да упражним натиск за някои неща, така че да не се окажат в същата мизерна каша, в която бяхме ти и аз.

— В един брак има много повече от факти.

— Имам работа точно заради пренебрегването на фактите във взаимоотношенията, Ник.

— Е, знаеш ли какво? — каза той леко изнервен. — Аз мисля, че наистина ще са щастливи заедно.

— Аха, значи мога да разчитам на теб да покриеш сметката за бракоразводния адвокат на Кристофър?

Той ме погледна косо и почти се усмихна.

— Леле, бях забравил колко закърняла си по отношение на любовта.

— Престани, изчервих се. — Гласът ми беше спокоен, въпреки че усещах как сърцето ми се настройва за битка. — Не съм закърняла, скъпи Ник. Реалист съм.

— А, реалист. Или може да те наречем... закърняла. Да, това ще свърши работа. — Той ми намигна и се облегна назад в стола си.

— Ще ти кажа едно, скъпи — отвърнах тихо аз, наведох се напред и се усмихнах леко. Очите му се насочиха към деколтето ми (хвана се, глупако) и веднага се вдигнаха обратно към лицето ми. — Поне не съм позволила повече да ми стъпчат сърцето, след като се разделихме.

Ник наклони глава и се усмихна.

— Не знаех, че имаш сърце, мила.

О, той можеше да бъде такава досада. Изражението ми може и да бе, надявам се да е било, доволно, но сърцето ми препускаше яростно. Така бе винаги с Ник, набираш от нула до шестдесет за части от секундата. Преди да направя нещо прибързано като, не знам, да го сритам в топките примерно, станах, готова да си тръгна.

— Е, разговорът ни беше точно толкова ползотворен, колкото си го представях — казах аз. — За протокола, Ник, имам сърце — ти го

разби, то се възстанови, край. Приятно ми беше да се видим. Лека нощ.

— Чакай малко, Харпър — отвърна той и скочи внезапно. — Аз съм ти разбил сърцето? Виж, точно това е проблема, който винаги сме имали. Никога не си могла да осъзнаеш, какво направи тогава.

— А ти никога няма да приемеш, че и ти си имал роля в това, Ник. — Говорех бързо, тихо и... бясно.

Той натика ръце в джобовете си.

— Просто няма да си признаеш, че не беше права. Наистина е много жалко.

— Но аз бях права. Бяхме твърде млади, не бяхме подготвени да се правим на големи. И колкото и да е шокиращо, *любовта*, или както и да го наричаш, просто не беше достатъчна, нали? Бях права и точно това те влудява.

Обърнах се и си тръгнах, преди да види, че ръцете ми трепереха.

Нищо не излезе от това. Точно аз трябваше да зная, че нищо няма да се получи. Трябваше да се вслушам в съвета си, да избягвам да оставам насаме с бившия. Докато крачех през фоайето, видях един биберон на земята. Чудесно. Доброто ми дело за деня, какво ще кажеш сега, Отче Брус! Вдигнах биберона, огледах се за майката с дете и изприпках към тях.

— Мисля, че това е ваше — казах мило, като се надявах, че Ник гледа насам.

— О, благодаря ви! — извика майката. — Дестини нямаше да може да заспи без нея.

— Моля — изгуках аз. — Прекрасна е. — Понечих да погала детето по главата, но си спомних, че имаше нещо като мека част отгоре, отдръпнах ръка, усмихнах се неловко на майката и излязох навън в спокойната и прохладна нощ.

Къде можеше човек да изпусне парата в тази девствена земя? Тръгнах надолу по пътеката, далеч от меката светлина на хотела и хорските гласове. Опитах се да дишам дълбоко, като се надявах да разхлабя менгемето, което стискаше сърцето ми.

Няколко ярда встрани имаше сравнително плоска скала. Идеално. Отидох до нея на пръсти, не беше лесно да се ходи с високи

токчета тук и седнах, нагласих полата си, поех си три глътки въздух и погледнах телефона си. Слава на Бога, имаше обхват.

Той отговори при първото позвъняване.

— Отец Брус — пропя той от другата страна.

— Отче Би, Харпър е.

— О! Как е положението?

— Доста зле, падре — едва преглътнах аз.

— Продължавай, детето ми.

— Обожаваш да казваш това, нали?

— Всъщност да — призна си той. — Но продължавай, детето ми.

— Е, видях се със сестра ми, но тя не иска да ме изслуша. Молах я само малко да изчака. Това е всичко. Да се увери. Не искам да свършва като... — Изведнъж гласът ми се пречупи.

— Като теб?

Когато му отговорих, едва прошепнах:

— Да.

Отец Брус не каза нищо около минута-две.

— Но ти се справяш добре, скъпа.

— Изглеждам ли ти закърняла?

Той се изсмя.

— Е, никога не съм го виждал точно по този начин. По-скоро си предпазлива, да речем? Тази дума ми харесва повече.

— Аз си мисля, че съм реалист. Освен това смятам, че трябва да има закон, който да задължава двойката да посети някакъв предбрачен лагер за младоженци. Вие правите нещо подобно, нали?

— Пре-кана^[2] — потвърди той.

— Защото точно в това е целия проблем. Никой вече не мисли. Само приемат, че са влюбени, че всичко е слънце и рози. Хей, хайде да отидем във Вегас или Монтана, или където и да е, и да се оженим. С реалността ще се справяме по-късно. И после бам, пристигат в офиса ми с разбити сърца и... закърнели — отново преглътнах.

— Имаш право, скъпа — каза той търпеливо. — Много си права, дори. Ами ако сестра ти не се разведе? Ако се получи при тях и имат дълъг и щастлив живот заедно?

— Вероятността е малка, отче.

— Напротив скъпа, вероятността всъщност е доста голяма. Една на три двойки евентуално се развежда, което означава, че две от три не

стигат до там.

— Проверил ли си статистиката колко от браковете, в които младоженците се познават от месец, оцеляват? Убедена съм, че съотношението при тях е много по-голямо от три към едно.

— Опитвам се да те успокоя, Харпър. Не ме улесняваш.

— О, благодаря. Извинявай.

Отново последва мълчание.

— Видя ли се с бившия си съпруг? — попита доброто отче.

— Да.

— Как беше?

— Отвратително, отче. До безобразие.

— Съжалявам да го чуя.

Погледнах часовника си и пресметнах часовата разлика.

— Не трябва ли да ходиш на бинго тази вечер?

— Да.

— Е, ще те оставя да тръгваш. Благодаря, че ме изслуша.

— За това живея. Обади ми се утре. Искam да разбере как си ти самата.

— О, аз ще се оправя. Забавлявай се. Дано спечелиш.

Прибрах телефона и въздъхнах. Положих чантата си за възглавница и се излегнах на скалата.

Би било добре, ако си поплачех, замислих се замечтано. Нормалните хора плачеха и изглежда се чувстваха по-добре след това. Но тъй като очевидно бях закърняла, плачът не ми бе присъщ. А и ако се разцивдох сега, нямаше да мога да видя звездите. Които си струаха. Издигаха се над главата ми в тъмното небе, заедно с Млечния път в цялото си величие. Един метеор се стрелна и изчезна в небитието, ей така между другото.

Може би трябваше да се преместя тук. Да стана готвач в някое ранчо... не че умеех да готвя добре. Е, добре, можех да... развеждам хората. Всичките двадесет и девет жители на Монтана. Ако щях да бягам някъде, трябваше да усвоя някакъв занаят. Можех да стана каубой. Само аз, добитъкът и верният ми кон, който щях да нарека Сийбискит^[3].

Да избягам... звучеше примамливо, това бе сигурно. В такива ситуации направо се виждах как го осъществявам. И да отбележа, че Денис щеше да си намери друга за нула време. Не се заблуждавах по

този въпрос. Той ме обичаше, разбира се, но бе мъж все пак. Можеше и да му липсвам, но щеше да си намери друга и то бързо. Не беше трудно да забележа как жените се мятаха на врата му, на пакета или на която и част от тялото му да хвърлеха око.

Бевърли и татко нямаше да страдат много за мен. Ким да, но щеше да се сприятели с който там се нанесе в къщата ми, точно както се бе сприятелила с мен. Уила щеше да се обажда понякога, можеше и да се отбива по време на пътуванията си, лека и безгрижна, като семенце, носено от вятъра. Отец Брус щеше да си намери други души за спасяване. Колегите ми щяха да ме заместят. Е, щяха да ме споменат мимоходом, когато получеха прашна картичка от прерията.

Небето се разстилаше край мен като огромно одеяло, меко, успокояващо и неопикуемо красиво. Някъде, надявам се много далеч, виеше вълк. Вятърът разлюля високата трева и нощта въздъхна доволна.

Денис сигурно спеше дълбоко. Веднъж изпълнеше ли се в хоризонтално положение, изпадаше в безсъзнание моментално. Уила и Кристофър сигурно се бяха сгушили един в друг и се гледаха в очите с обожание. Бевърли и баща ми... по-добре да не се опитвам да си представям.

Ник... не исках да мисля за него повече.

А какво ли правеше майка ми тази вечер? Питам се дали усеща, когато си мисля за нея. Дали имаше някакъв първичен трепет, който докосваше сърцето ѝ, мозъка ѝ, утробата ѝ?

Едва ли. Все пак, тя ме заряза в деня, в който навърших тринадесет. От тогава не съм чувала гласа ѝ. Знаех, че не беше мъртва. Всъщност, въпреки че ни деляха около хиляда мили, в този момент бях много по-близо до нея, отколкото когато и да било.

Каквото и да значеше това. Но под купола на кадифеното небе, с наранено от срещата с Ник сърце, беше трудно да не изпитвам нужда от майка си.

[1] Деня на труда в САЩ и Канада се празнува в първия понеделник от септември — Бел.ред. ↑

[2] Пре-кана — курс или консултация на католически двойки, която се провежда, преди да могат да се венчаят в католическа църква.

Името идва от сватбения пир в Кана, където Исус превръща водата във вино, Евангелие на Йоан 2:1-12 — Бел.ред. ↑

[3] Сийбискит — състезателен кон шампион на САЩ. Става символ на надеждата за много американци по време на Голямата депресия. Историята му е обект на книги и филми — Бел.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Следващия ден, петък, започна със закуска по женски. Мъжете отидоха на риба, което щеше да зарадва Тео. Признавам, беше приятно, че нямаше да се сблъскам с Ник. Трябваше да съм изпила поне две чаши кафе, преди да започна да ровя във взаимоотношенията ни.

След като се нахранихме, с Бевърли и Уила се качихме в стаята на сестра ми, за да пробва роклята, която очевидно бе закупена набързо. Въпреки цялата ми резервираност, в гърлото ми застана буца, когато я видях облечена. Беше като прословутата принцеса от приказките, цялата в бели пухкави волани. Очите ѝ срещнаха моите в огледалото.

— Просто знам, че този път ще проработи — каза тя.

— Разбира се! Трети път за щастие. Виж майка си, нали сладурче? Не е ли така? С Джими не можехме и да бъдем пощастливи! — Бевърли ме стрелна с нервен поглед и отново се фокусира върху единственото си дете. — О, колко си красива само, Бог да те благослови! Обожавам сватби! — Разрови се в чантата си и коленичи до Уила. Зае се с подгъва и започна да забобда топлийки. Роклята бе малко дълга, но Бевърли я биваше с иглата.

— Като изключим очевидното, Уилс — казах предпазливо аз, — какво друго харесваш в Кристофър?

— О, Харпър, толкова е прелестен!

— Добре, може би има и нещо... по-солидно?

— Няма нищо лошо в *прелестен*, Харпър — смъмри ме Бевърли. — Твоят млад Денис, също не е никак лоша гледка, ако се сещаш какво искам да кажа. — Тя преустанови за момент дейността си с карфиците. — А и да не споменавам колко красив е Ник.

Едва се сдържах да не изсъскам.

— Така е. Но Бевърли, едва познаваме Крис. Само питам какви са останалите му качества.

Уила ме погледна в огледалото.

— Много е умен и толкова идеен! Чу ли за *Напалеца*?

— Нали, аз ползвам моя *постоянно* — заяви Бевърли, стиснала топлийките между устните си. — Ще си купя цял пакет! Уилърд, стой мирно, сладурче. Трябва да поправа подгъва, толкова е крив.

— И какво друго? — попитах кротко. — Бил ли е женен?

— Не. Никога.

— Знае ли за твоите... предишни авантюристични бракове?

— Да, разбира се! Казах му за това още в първия ни разговор — отвърна Уила доволно.

— Работлив ли е?

— Определено. Но повечето му работа е тук, горе. — Сестра ми потупа челото си. Супер.

— А ще работи ли нещо, за което ще му плащат? — попитах благо. — Нали знаеш, че финансовите несъответствия са водещата причина за...

— Харпър, мила! Просто не знаеш кога да спреш! — извика Бевърли и ме погледна остро. — Уилърд, отиди да се преоблечеш, скъпа. Аз ще подравня подгъва. Нося си шевната машина за всеки случай.

Уила свали роклята, събра си дрехите и влезе в банята.

— Харпър Елизабет, да не си посмяла да развалиш сватбата на сестра си! — изсъска доведената ми майка. — Някой да не би да ти е чел лекции на своята? А?

— Не е, Бев, но сега като погледна назад, може би е трябвало. Предвид как се стекоха обстоятелствата, забрави ли? А и сватбата не е днес. Чак утре е и все още имаме време да я вразумим. — Вече започнах да шептя. — Бевърли, не казвам, че Кристофър не е добро момче. Само предлагам да изчакат малко.

— Колко? Две години и половина? Не виждам пръстен на ръката ти, скъпа. — Бевърли подпря ръка на хълбока си и повдигна изрисуваната си вежда.

Туш. Жалко, тъй като пръстенът, който си купих, беше разкошен.

— Уилърд може да направи сама избора си — добави Бевърли по-кротко. — Освен това, искам внуци и нямам намерение да чакам, а не се и налага. След като ти не си заредила фурната си все още, надеждата ми е само в нея. Някои неща просто трябва да се случат и няма никакъв смисъл да се губи време. — Тя приключи с топлийките и

се изправи. — Сега се усмихни, госпожице. Конете ни чакат да ги пояздим.

Час по-късно гледах към коня си, който не се казваше Сийбиският и определено не изглеждаше така, сякаш можеше да спечели състезание. По-скоро щеше да умре всеки момент.

— Този кон подходящ ли е за мен? — попитах отговорника. Уви, въпросният водач не беше здрав каубой с нежни бразди покрай устата и мрачни сини очи, както си представях. Тя беше може би на около осемнадесет, татуирана и с пиърсинг, не спираше да върти очи и да въздиша с досада.

— Да — отвърна ми провлачено, доказвайки, че търпението ѝ е изчерпано. — Конят си е добре. — Леко фъфлеше, заради обещата на езика си. — 'Начи така, можеш ли да се качиш сама или ти трябва помощ?

— Ще се оправя — отвърнах аз. — Само че... Боб... — Да, така се казваше животното. Кончето Боб. — Боб нещо не изглежда много добре.

— Добре си е. Така се държи винаги. Прави го от векове.

— О, да, личи си — измърморих, но тя вече беше изчезнала.

Всички останали бяха възседнали конете, само Бевърли се нуждаеше от помощ. Денис изглеждаше ужасно добре, яхнал червеникав кон на име Кейджън също като Клайв Оуен в Крал Артур, въпреки факта, че изпращаше съобщение на някого. Няколко от приятелите на Кристофър явно яздеха постоянно и се качиха на коне, които не изглеждаха с едното копито в гроба. Баща ми явно се чувстваше удобно на гърба на Муунденсър, хванал поводите в една ръка, леко наклонен напред на седлото, сякаш беше готов да подкара сто овце към планината Броукбек. Бевърли, (с кон на име Касандра) не изглеждаше много уверена, въпреки тексаските ѝ корени. Розовите ѝ дънки с капси працияха по шевовете, пурпурните ѝ каубойски ботуши бяха извити под странен ъгъл в стремената и тя опипваше неспокойно русия си облак коса. Кристофър и Уила бяха заели ролите на Ланселот и Гуинивър. Насочиха конете си така, че да могат да продължат да си пускат ръце, което правеха доста ентусиазирано.

И Ник. Явно баща му, който беше запален ездач го бе научил на нещо все пак, защото стоеше доста уверен върху черния кон. Пренебрегваше ме напълно, разговаряше с Емили, служителката си,

чийто кон се казваше Суитхарт^[1] (моля ви се). Чудех се дали не му беше повече от служител... с тези влюбени погледи и усмивки с трапчинки, които му отправяше постоянно. Успех малката, помислих си. Моите съболезнования. О, между другото, познаяте как се казваше конят на Ник? Сейтън^[2]. Знам, знам, няма нужда да ми пояснявате иронията.

Обърнах се към Боб, опитах да се хвана за седлото и да сложа стъпалото си в стремето. Конят може и да изглеждаше на прага на смъртта, но си беше стъпил здраво на копитата. Освен това бе много висок, огромен. Гръбнакът му някак си бе изкривен навътре. След четири-пет опита заклещена в стремето и луди подскачания, най-сетне успях да прехвърля крака си през гърба му. Главата на Боб почти докосваше земята, тъй като беше заспал. Подръпнах леко юздите, което не доведе до никакъв резултат.

— Боб? Време е да тръгваме — казах аз.

— И така, аз се казвам Бриана и ще бъда вашия водач за днес. Добре дошли в Глейшър нешънъл парк. Благодаря ви, че избрахте конюшните Хайланд. — Бриана говореше с добре трениран, изтормозен и монотонен глас. — За тези от вас, които не са яздили преди... — посочи ме с поглед, докато още се опитвах да събудя добичето — за да подкарате коня, ритнете го отстрани, не се притеснявайте, няма да го нараните. За да го накарате да спре, дръпнете внимателно, но здраво, юздите. За да се отправите наляво, наклонете юздите наляво, за да тръгнете надясно, наклонете юздите надясно. — Тя изпусна тежка въздишка. — Всички са по местата си, добре, да тръгваме. Конете знаят пътя, просто се отпуснете и се насладете на великолепната природа. Моля ви, стойте в линия и ако видите гризли, не се паникьосвайте.

— Това не е много успокоително — казах на Денис, който яздеше пред мен. — Мечките не ядат ли коне?

— Сигурно спят зимен сън. Не се тревожи, скъпа. Аз ще те пазя. — Гаджето ми се обърна и ми метна уверена усмивка.

Усмихнах му се с неохота.

— Благодаря ти, Ден. — Толкова добро момче. И може би това, че го оставих на сухо беше от полза, защото снощи не спря да се върти в леглото си и да въздиша тежко. Може би Денис щеше да си промени

отношението. Сексът, като мотивация, не трябваше да се подценява изобщо.

След като останалите коне потеглиха, Боб тръгна сънено напред. Влачеше се меланхолично и с огромни усилия. Нямаше нужда да споменавам, че бях последна. Широката, обсипана с борови иглички, пътека ни поведе през гората, езерото Макдоналд проблясваше на слънчевата светлина от едната ѝ страна, а по склона от другата се издигаха борове, трепетлика и отломъци сиви скали. Слънчеви зайчета осветяваха терена на петна, кожата на седлото поскърцваше, звукът от смеха и говора на останалите бавно се понесе към мен. Въздухът тук беше толкова чист. Въпреки че бе едва средата на септември, беше хладно. Някой спомена, че към края на седмицата се очаква да завали сняг, което сигурно бе съвсем нормално за тези места. Облаците се скупчиха край планината в далечния край на езерото, птичи песни огласяха гората.

Блянът ми бе прекъснат, тъй като Боб се насочи към едно дърво и започна да яде листа.

— Хайде, Боб — казах аз, дръпнах юздите, като внимавах да не нараня муцуната му. — Да тръгваме, приятел. Не е време за похапване.

Боб, който сигурно беше и глух, ме пренебрегна. Останалите коне продължиха напред.

— Хайде де, Боб. Дръж се прилично. — Подръпнах го още веднъж. Без успех.

Точно в този момент Бриана препусна в лек галоп назад по нишката от коне. Слава на Бога. Или не... Тя спря пред Денис. Чудесно.

— Бриана — извиках аз. — Боб продължава да се опитва да...

— Някога яздил ли си? — попита тя Денис. — Толкова си добър.

— Благодаря — отвърна ѝ той със съблазнителна усмивка. — Не съм. За пръв път ми е. Казвам се Денис и съм пожарникар.

— Стига бе — тя ахна и лицето ѝ светна.

— Бриана? Боб продължава да яде листа — повторих аз, докато конят ми отново откъсна няколко от дървото и едва не ми изтръгна ръцете.

— Някога спасявал ли си нечий живот? — попита Бриана.

— О, разбира се. Част от работата е — отговори Денис. — Обаче сигурно е супер яко да живееш тук, човече.

— Готино е — потвърди тя. Или поне реших, че е казала така... гласовете им заглъхнаха, тъй като се отдалечаваха. От муцуната на Боб покапа жълта пяна, докато той си дъвчеше кротко.

— Боб, престани — нахоках го аз с адвокатския си тон. — Дий! — Това не прозвуча много заповеднически. — Боб, размърдай се!

В отговор той повдигна опашка и натори пътеката. Побутнах го леко с пета. Не се помръдна. Опитах отново, по силно този път. Нищо.

— Ще ти хареса ли, ако те кастрират, Боб? — попитах аз. Това и още един бърз ритник го накараха да се раздвижи, макар и със скоростта на охлюв. Но поне се движехме. Долових смеха на Уила и не можах да сдържа усмивката си. Тя беше толкова искрена, доброжелателна, добра. Беше се променила много. Нямах нищо общо с бледия малък призрак, който се напикаваше в леглото.

Отдалечихме се от езерото и дочух неспирното бълбукане на потока. Боб се повлече натам, като от време на време ме даряваше с леко пръхтене. Може би на около двадесет ярда пред мен виждах опашката на коня на Денис. Гаджето ми изглежда не беше забелязало, че бях изостанала. Ако трябва да съм честна, няхах нищо против. Семейните събирания ме обриваха. Буквално. Бях червенокоса, в края на краищата. Имах ужасно чувствителна кожа. Семейните събития си бяха трудни. Своеволният ми баща, неспирната какофония от бърборенето на Бевърли, безкрайните ми тревоги за злочестите избори на Уила. Денис опростяваше всичко... безгрижният характер и способността му да вижда само доброто у другите, беше добър пример за бодливо свинче като мен.

Въпреки че бях изостанала много от другите, все още имах усещането, че бях свързана с Ник. Неприятното жужене не стихваше и въпреки че в момента не можех да видя бившия си съпруг, имах усещането, че знаех точно къде се намира.

Умеех добре да запазвам контрол, налагаше се, с професия като моята. Свикнала бях срещу мен да бълват злъч, да ридаят или да ме мразят. Най-лошото нещо, което можех да сторя, бе да реагирам на всичко това. Да изключа Ник напълно от съзнанието си беше много по-трудно отколкото очаквах. Дори и присъствието на симпатичния и мускулист Денис не ми помагаше да се справя със задачата и значението на този факт не ми убягна.

Красотата на природата започна да се просмуква в обидчивата ми душа. Златните слънчеви снопи, които се промушваха през гъсталака от кедри и ели, придобиха неземно зелен оттенък. Птиците прелитаха и подскачаха по клоните. Песните им бяха много по-различни от гърлените писъци на чайките, или от стържещите крясъци и врявата, която вдигаха враните у дома. Кълвач почукваше по кух клон и в далечината дочух странен, подобен на трели от флейта звук, който приличаше на лай на малко куче. Жалко, че Коко трябваше да остане в хотела. Щеше да ѝ хареса да тича и да разследва. И как ухаеше тук! Богатият, остър мирис на кедър стана още по-осезаем с придвижването ни напред, а аз вдишвах колкото се може по-дълбоко.

Божията земя. Бях почти доволна, че съм тук.

Тогава Боб се завъртя странно, за малко да ме изхвърли от седлото, и тръгна обратно по пътеката.

— Ей, момче! — казах аз и се вкопчих в седлото. Боб издаде странен звук, изпръхтя силно и започна да отстъпва назад, леко встрани от пътеката и навлезе в гората, като клатеше глава нагоре-надолу. — Боб! Спри, приятел! — Сякаш получаваше пристъп или нещо от сорта. Целият се тресеше и се дърпаше рязко. — Боб? Не трябва да... О, мамка му. — Целият въздух излезе от дробовете ми.

На около тридесет ярда зад мен, точно където бяхме преди секунди, в средата на пътеката, стоеше мечка. Огромна мечка гризли, застанала на четирите си лапи, която гледаше към обяда си.

Краката ми омекнаха.

— О, не, не, не! — Дишах накъсано, сграбчила седлото, докато Боб продължаваше да отстъпва назад, все по-навътре в гората. — Махай се, мечко, моля те, моля те. Ние сме... а... твърде големи... големи да ни изядеш... о, ужас.

Боб спря изведнъж. Косата ми се замота в един клон, аз изпищях от болка и грабнах кичура си, преди да ми бъде отскубнат. Рискувах и погледнах зад мен... седем или осем гъсто заплетени кедъра в малката горичка, почти като убежище. Или капан. Пред нас беше мечката... отзад стена от кедри.

Преглътнах конвулсивно и дръпнах косата си — по дяволите! Беше здраво оплетена. Ако Боб хукнеше, целия сноп заминаваше. Не че възразявах, разбира се, предпочитах това, вместо да бъда изядена

жива. Можех ли да се покатеря на дървото? Дали да не опитам? Мечките могат да се катерят, нали? О, денят ставаше все по-гаден!

Боб изглежда бе на моето мнение. Изхриптя пронизително, разтърси се бурно като в смъртоносен спазъм или нещо подобно, откъде можех да знам?

— Не ми умирай, Боб! Сега не е подходящия момент! Успокой се! Това е само една... мечка гризли. — Гласът ми беше изтънял от паника.

Мечката стоеше на четирите си лапи, рошава и огромна. Дори от това разстояние виждах дългите ѝ, лъскави нокти. Остри като бръснач, без съмнение.

— Лошо, лошо, лошо — прошепнах аз. Сърцето ми биеше толкова силно и бързо, помислих си, че ще припадна. Кое то нямаше да ми помогне в оцеляването. Поех си дъх и се опитах да мисля.

Добре. Така. Какво се прави, в случай, че мечка *гризли* възнамерява да те убие? Бягство? Звучеше добре... конят сигурно щеше да я надбяга. Или не? Защо ми се падна най-стария кон в Америка? Защо не беше Сийбискит? Но може би това беше за добро... в крайна сметка, може би трябваше просто да надбягам Боб. Ами ако изкрещя? Да изкрещя ли? Да! Ще се разкрещя.

— Помощ! — изцвърчах. Гласните ми струни сякаш бяха парализирани. — Бриана! — Как пък не. Беше твърде заета в опитите си да съблазни гаджето ми, за да ме спаси. — Денис! — Щеше да свърши работа. Пожарникар, едър, силен, спасявал е хора. — Ден? Помощ! Татко? Някой да ми помогне!

Изглежда само мечката ме чу. Вдигна нос и подуши въздуха. Забележка — *млъкни*! Вече си представях картината — разкъсаното ми, безжизнено тяло, завлечено в бърлогата, където очарователните малки мечета щяха да оглозгат трупа ми. Черепът ми щеше да бъде открит от група бойскауты, които щяха да сметнат откритието за адски яко.

Боб сякаш усетил мислите ми, се опъна леко, като дръпна толкова силно косата ми, че очите ми се насълзиха от болка. Сграбчих седлото.

— Престани! — изсъсках. — Да не си посмял да ме оставиш!

Да сляза ли от коня? Да или не? Нямах никаква идея. Освен това, косата ми бе още замотана в клона. Реално не можех да сляза от Боб.

Какво каза Бриана? Ако видим гризли, да не се паникьосваме. Чудесно. Много ти благодаря за подробната информация, Бриана!

Изведнъж, слава на Бога, дочух чаткане на копита. Бавно потропване, ясно... никой не се беше засилил да ме спасява. Мечката се извъртя леко, подуши още веднъж и слюнката в устата ми пресъхна. Беше огромна.

— Спри! Там има мечка! — едва извиках. — Внимавай!

— Харпър, къде по дяволите... мамка му, това нещо е дяволски грамадно.

Беше Ник, слизаше по пътеката, яхнал Сейтън. И добре, че се появи, и изобщо не ме интересуваше, че е бившият ми! Дръпна поводите на коня и животното замръзна послушно. Наостри уши, беше нащрек и очевидно нервен, но не пръхтеше ужасено като Боб.

— Харпър, къде си скъпа? — Гласът на Ник звучеше спокойно, въпреки че няхах идея защо. Той беше нюйоркчанин, за Бога, не някой планинец.

— Ник! Тук сме. Конят ми се е запънал, а и косата ми е замотана. Ник откъсна очи от мечката и погледна към мен.

— Постарай се да не изпадаш в паника — каза той.

— Не се паникьосвам. Просто съм ужасена.

— Да. И аз. Хм... какъв е планът сега?

— Не знам! — отвърнах. — Вчера видях мечка за първи път. Нямах пушка, нали?

Това развесели Ник.

— Съжалявам, но си я оставих у дома. Дали да не хвърля пръчка към животното, или нещо подобно?

— Не! Луд ли си, не я ядосвай, Ник! А аз си мислех, че глупавата ни ръководителка ще направи нещо повече от това да флиртува с гаджето ми. — Боб отново потръпна от страх. Единият от предните му крака поддаде и косата ми отново се опъна на клона. — Чудесно! Конят ми ще се гътне, Ник. — Преглътнах. — Много ме е страх.

Боб успя да се задържи.

— Добре, идвам. Дръж се. — Бавно, без да откъсва очи от мечката, Ник наклони юздите към врата на коня си и го побутна леко. — Хайде, Сейтън — прошепна той и животното се подчини против целия си инстинкт. Сърцето ми се сви. Ник идваше, Бог да го поживи. Дори и това да означаваше, че и четиримата — Ник, Боб, Сейтън и аз

самата, ставахме още по-примамлива плячка. А може би това че бяхме повече, щеше да ни помогне.

Мечката подуши земята, не се помръдна, което беше добре, но и зле — не си тръгваше, но пък и не дъвчеше бедрата ни. Боб отново изхриптя пронизително и животното извърна глава към нас.

— О, мамка му. Мамка му, мамка му, мамка му — казах аз и задържах треперещия си дъх.

— Опитай се да останеш спокойна — изрече Ник, който вече беше до мен.

— Добре. Това е само някаква си гризли, нали? И те не са наранили никого досега. Тези десет сантиметрови нокти са само за показ...

— Харпър, млъкни. Хей, не бъди неблагодарна. В крайна сметка не трябваше да се връщам за теб.

Погледнах го. Когато Ник беше наоколо, нещо ми ставаше и се превръщах в устата седмокласничка... дори и когато мечка гризли зяпаше към нас. Ник обаче изглеждаше... ироничен. Повдигнал едната си вежда, докато устните му се бяха накривили в лека усмивка.

— Прав си — отвърнах. — Благодаря ти.

— Така е по-добре. Нека поне да отмотая косата ти. Ако се наложи да бягаме, не може да останеш така.

— Не мисля, че Боб е съгласен.

— Тогава вземи моя кон.

— Ами ти?

— Аз ще остана тук, ще си издялкам меч и ще убия мечката. Ако не стане, ще бъда изяден жив, жертвайки с радост живота си заради твоя. — Той ме погледна. — Или ще остана на коня си, а ти ще седнеш зад мен. Сейтън може спокойно да издържи и двама ни, сигурен съм.

— О, значи изведнъж стана каубой? Не знаех, че архитектите са експерти и по конете. Вие със Сейтън какво, вече сте най-добрите приятели ли? Упражнявахте се в акробатична езда тази сутрин?

— Баща ми ме научи на някои неща.

— Кога? Когато беше на шест?

— Знаеш ли какво, Харпър, може би трябва да си стоим тук и да се караме, докато мечката не може вече да ни търпи и ни убие и двамата. Доволна ли ще си?

Той приближи Сейтън до треперещия ми кон, пресегна се и започна да размотава внимателно косата ми. Тялото му закриваше мечката от очите ми, което ме притесняваше, тъй като и двамата не я виждахме, но нямах избор. Поех дълбоко дъх и вдишах познатия аромат на Ник. Дванадесет години и все още можех да го разпозная в тъмна стая пълна с мъже. Винаги съм обичала да се сгушвам под завивките с Ник. Обожавах топлината му, кожата му, малкия белег до сърцето му, където Джейсън го беше пронизал със стрела, когато били на единадесет. Ник не се беше обръснал тази сутрин. Виждах колко бързо биеше пулса на врата му. Значи и него го беше страх. Но беше тук.

— Ето, свободна си.

Лицето му беше много близо до моето. Тези тъмни, тъмни кафяви очи... по дяволите. Винаги изпълнени с толкова *много*. Хумор, разочарование, надежда. Винаги беше опустошаваща комбинация.

Точно тогава мечката се изправи на яките си задни лапи и ужас, чист заслепяващ ужас, замъгли всяка ясна мисъл. С Ник се наклонихме на седлата си, аз го блъсках настрани, той се опитваше да ме придърпа на коня си — винаги на различно мнение.

— Ник, изчезвай от тук! Тръгвай!

— Качи се на коня ми. Побързай. Мамка му, не си представях, че ще свършим изядени от мечка.

— Престани да говориш! Тръгвай, махай се от тук. Ще успееш, конят ти е бърз, тръгвай!

— Няма да те оставя, но може ли да побързаш, преди да се превърнем в следобедната закуска на Баба Меца?

— Не мога, ти си...

И в този момент мечката отново стъпи на четирите си лапи, готова да нападне. Сграбчих ръката на Ник.

— Толкова съжалявам — казах аз и се изненадах от думите си. *Последните ти думи*, предупреди ме мозъкът ми. *Ще умрем*. — Ник, толкова, толкова съжалявам.

Той ме погледна. Ник винаги умееше да спре времето някак си. Когато ме погледнеше право в очите, когато се шегуваше или се зъбеше, или се караше с мен, светът сякаш спираше, като омагьосан с някаква циганска магия. Дори и сега, когато щяхме да бъдем изядени.

— Никога не съм преставал да те обичам, Харпър — каза нежно той.

О, Боже. Сърцето ми спря. Нямаше нужда мечката да ме убива, защото тези думи... направо ме премазаха. *Вече е официално. Ник би казал тези думи само ако смъртта предстоеше. Лицето му... не е никак лошо това да е последното нещо, което ще видя.* Дъхът ми секна.

— Добре — прошепнах.

Минаха една или две секунди. Ник се отдръпна леко назад.

— Само това?

— Какво?

— *Добре?* Само това ли ще кажеш? Ще бъдем изядени от мечка, аз ти казвам, че те обичам, и всичко, което имаш да...

— О, браво, тръгва си.

Мечката се затътри надолу по пътеката. Изглеждаше — смея ли да кажа? — отегчена.

Ник се загледа след нея. Отдръпна ръцете си от мен. Гледахме как огромната задница на мечката се поклаща докато се отдалечаваше бавно надолу по конската пътека. Разстоянието между нас се увеличаваше... двадесет ярда, двадесет и пет, тридесет. И изчезна. Изчакахме. Нищо не се случи. Изчакахме още малко. Чу се продължително тракане на кълвач. Боб наведе глава към земята и започна да хрупа мъх. Сейтън изпръхтя.

— Е — каза Ник, като прозвуча изненадан. — Всичко е наред.

Потисканият страх сега се прояви и ръцете и краката ми се разтрепериха.

— Да изчакаме ли минута? — попитах аз.

— Мисля, че трябва да се пръждосваме оттук — отвърна Ник. Погледна ме и преглътна. — Добре ли си?

Кимнах и се огледах наоколо. Нямаше повече мечки, поне не ги виждах.

— Добре съм. — Насилих се да се извърна назад към бившия си съпруг. Гледахме се втренчено един друг известно време.

Той се върна за теб!

— Благодаря ти, Ник. — Наведох се и го целунах по бузата. — Благодаря.

Той се изчерви и отмести поглед.

— Както и да е. Нямахте да мога да продължа да те мразя, ако беше загинала трагично.

Усмихнах се.

— Мислех си, че никога не си преставал да ме обичаш.

— Можеш да мразиш истински само онези, които обичаш.

— Това е прекрасно. Дали го има написано на някоя картичка?

Той ме изглежда.

— Закърняла.

Ник се върна за теб. Рисува живота си. Бившият ми съпруг застана между мен и мечка гризли. Можеше да каже каквото си поиска. Само че нямаше да е подходящо да използва тези думи по какъвто и да било повод.

— Благодаря ти още веднъж.

— По-добре да настигнем другите — каза той, без да ме погледне и без повече да се церемони, смушка Сейтън обратно към пътеката. Боб го последва, отново с навика си да хрупа зелените листа, като очевидно бе забравил за ужаса (и страхливостта) си.

Известно време яздихме безмълвно. Явно другите не бяха заинтересовани... предполагах, че изоставахме с половин час. Засега бяхме само ние, скърцането на седлата, тропотът на конете, птичите песни и синьото небе над главите ни.

— Емили изглежда приятна — казах аз.

— Да. Много мило момиче.

— Заедно ли сте?

— Не.

Погледнах към него, но той се взираше напред.

— Мисля, че си пада по шефа. — Не последва отговор. — Срещаш ли се с някой в момента?

— Не. — Той благоволи да ме погледне. — Значи Денис. Интересен избор, Харпи^[3]. Не напълно неочакван, разбира се.

— Това пък защо? — попитах аз. — Понеже е висок и мускулист пожарникар ли? Жена съм все пак.

— Така разправят. Не, интересно ми е, че си избрала някой... такъв.

— Какъв? Кажи ми, Ник, след като си експерт по Денис, въпреки че го познаваш едва от един ден — казах хладно аз.

— Доволен, стига да е нахранен, след което не мисли много. Ако го почешеш, където го сърби, е твой завинаги. — Той ме погледна подигравателно.

Не отговорих. Ник бъркаше, разбира се. Бях почесала Денис където трябва, но все още не бях сгодена. Не че щях да разкрия това пред Ник. Кожата на седлото изскърца. Един заек пресече пътеката и двамата подскочихме, но се престорихме, че не се е случило нищо.

— Заедно сме почти три години — казах аз кротко, като леко завиших времето. — Точно толкова, колкото бяхме заедно с теб.

— Много добре знам колко време бяхме заедно.

— Може пък и да го обичам.

— Сигурно — отвърна той безразлично. — Кой номер е Денис?

— Какво имаш предвид?

— О, само си представих огромната ти бройка, Харпи.

А, това ли било.

— Всъщност, той е първата ми сериозна връзка след теб, скъпи първи съпруге.

— Толкова ли време ти отне, да ме превъзмогнеш?

Всъщност, да.

— Едва ли — казах аз. — Само подчертавам, че ти харесва да си правиш изводи за мен, така че да съответствам на собствената ти представа за света.

Той ме стрелна с остър като бръснач поглед.

— Защо просто не кажеш онова, което мислиш, Харпър?

Дръпнах главата на Боб встрани от ярко жълтите листа на трепетликата, които стърчаха към пътеката.

— Представяш нещата по определен начин, това е — казах спокойно — Когато бяхме женени, ти беше всеотдайният млад архитект, който научи с разбито сърце, че неговата съпруга с, по твое определение, фобия към обвързването, не ти е вярна. Подробности и фактите нямат значение, твоето мнение е единствено важното. Ник — нараненият с благородно сърце. Харпър — студената кучка.

— О, значи ти си нямала никаква вина?

— Признавам, не знам... тридесет процента от отговорността за нашия провал.

— Да, обвинявай мен за всичко — каза той и завъртя очи. — Бог ми е свидетел колко противен бях, работех за бъдещето ни, издържах

ни, обожаваш те...

— Обожаваше ме? Това ли било? Според мен по-скоро ме омаловажаваше. Звучи като обожаваше, но всъщност е доста различно.

Отпред се дочуха гласове. Бяха на останалите от групата, без съмнение.

— Харпър — каза Ник и спря Сейтън. — Искам да направя нещо за мен.

Боб също спря, вратът му се спусна толкова рязко, че едва не се плъзнах по него.

— И какво е то?

— Остави Уила и Крис на мира, става ли? Не ги... заразявай.

Право в десетката. Опитах се да не трепна, но думите му ме сграбчиха здраво за сърцето. Не казах нищо.

— Искам да кажа — продължи Ник почти с нежност, — ти си циник, Харпър. Не вярваш в обвързването. Работата ти е да разделяш двойките...

— Това вече е невежо, Ник, без да споменавам, че е клиширано и нечестно — отвърнах разпалено. — Не разделям никого. Те вече са разделени. Аз съдействам на законовия процес, осигурявам справедливо споразумение за клиентите ми и ги напътствам през трудния период от живота им. Нямам нищо общо с проваления им брак.

— С изключение на нашия.

— Да, с изключение на нашия. Обаче за тангото са необходими двама, скъпи Никълъс.

Зяпахме се цяла минута. Този път Ник пръв се извърна.

— Както и да е — изсумтя той. — Но чуй, Кристофър премина през няколко нелеки години. Уила е най-хубавото нещо, което му се е случвало. Луд е по нея и изглежда, че чувствата им са взаимни. Може ли просто да ги оставиш на мира и да им позволиш да потънат или да плуват сами?

— Нелеки години? Какво имаш предвид?

— Нека ти разкаже сам, ако поиска. Или попитай Уила. Но Харпър... само ги остави на мира. Става ли?

— Само че...

— Харпър — повтори той разпалено. — Върнах се за теб днес. Бях готов да се оставя мечката да ме изяде вместо теб. Може ли да ми направиш само тази услуга?

Циганските му очи бяха гневни. Имаше право.

— Добре — отвърнах с неохота. — Но ако Уила ме помоли за съвет, ще ѝ кажа каквото мисля.

— Става — каза той, пришпори Сейтън и ме остави да събудя дремещия си кон и да се присъединя към останалите.

[1] Суитхарт — Миличка. — Бел.ред. ↑

[2] Сейтън — Сатана. — Бел.ред. ↑

[3] Игра на думи с името на героинята — Харпи (от англ. harpy) значи харпия — същества от древногръцката митология, представяни като летящи старици с орлови нокти и ужасяващ дъх, зли и жестоки — Бел.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

На следващия ден, шаферката имаше впечатляващи тъмни кръгове под очите. Събудих се рано, всъщност през цялата нощ се будех постоянно, а гласът на Ник отекуваше в главата ми. *Не съм преставал да те обичам. Не ги заразявай и тъй нататък.* В пет и половина излязох на пръсти от стаята, с Коко в ръце, докато Денис похъркваше сладко. С малкото ми кученце си направихме дълга разходка покрай тихото езеро, докато гледахме как мъглата се издигаше тихо над водата сред тъмните и величествени борове. Белоглав орел се стрелна тихо надолу и сграбчи една риба, без дори да се измокри, и изчезна в облаците.

Никога не съм преставал да те обичам.

Да му се...

Е, помислих си отривисто, чувствата на Ник бяха такива, каквито си бяха. Истински или не, вече нямаха нищо общо с моя живот. Скоро щях да се върна обратно във Винярд и Ник отново щеше да бъде отпратен благополучно в страната на спомените.

Докато вървах към хотела в стил швейцарска дървена вила, забелязах самотна фигура край брега. Беше Ник. Преди да ме види се отклони от пътеката и влязох през главния вход, като успях да го избегна и продължих да го отбягвам умело по време на закуската. Специалист по избягването, това бях аз.

След като се нахранихме, заявих, че трябва да поработя, което не беше лъжа. Написах инструкции за един от колегите ми, изпратих имейли на клиенти, както и по един до Ким и отец Брус. Повдигнах духа на Томи с бележка в стил „горе главата“, допълних няколко документа... разтакавах се с други думи, докато не стана време да се приготвя за церемонията.

Уверих се, че зайчето на Коко беше до нея на леглото, целунах я по малката главица и ѝ се подмазах с няколко парчета бекон, които бях отмъкнала от закуската. После завлякох роклята си до апартамента на Уила, като се усмихвах машинално на хората, с които се разминавах по

коридора. Всеки бързаше да слезе долу... сватбата трябваше да се състои на патиото на хотела, пред ослепително синьото езеро. Тихият вятрец и назъбените планини щяха да бъдат свидетели, ведно с реещите се в небето орли, и тъй нататък до безкрай.

Във всеки случай поне такава беше идеята. Но Майката Природа имаше други планове, както Бевърли се изрази „беше се начумерила“, а за всички нас, които не бяхме от Тексас, се готвеше за страшна буря. Някой можеше да реши, че е знак. В момента персоналът на хотела и няколко от гостите прибираха столовете и масите, преди всичко да подгизне непоправимо.

— Ето те и теб! Хайде, сладурче, ела и облечи роклята. О, купила си пурпурна, няма проблем, Харпър. Добро момиче.

Бевърли ме помете към стаята на Уила и буквално ме изрита в банята да се преоблека.

— Здравсти, Уилс — извиках.

— Здравсти! — отвърна ми тя. — Нямам търпение да видя роклята ти!

— И аз — измърморих й.

Тъй като се надявах да не се стигне до тук, купих роклята си от Бостън, два часа преди полета. Изглеждаше добре на манекена, а и беше пурпурна на цвят, точно както искаха... е добре де, беше лавандулова. Изхлузих дрехите си, свалих роклята от окачалката и я облякох. О, по дяволите.

Беше ми по мярка, но деколтето бе... дълбоко. Не просто дълбоко, не просто разкриващо плътта, а, ами... циците ми направо бяха отвън. Целите. Изглеждах като уличница. Ако бях кърмачка, щеше да ми е много удобна. Сега описах ли я добре? Подръпнах корсажа нагоре, не се помръдваше. Сякаш казвах: *Ето, запознайте се с моите момичета*. Не можеше да се направи нищо, освен ако баща ми нямаше изолирбанд.

Е, както и да е. Никой, с изключение на Денис, нямаше да ме гледа. И Ник, може би. Който не беше спирал да ме обича, но в момента ме мразеше, заради споменатата вече любов.

И хората се чудеха, защо работя това, което работя.

— О Боже, не си ли просто *прекрасна*! — изтананика Бевърли, когато се появих. — Време беше да покажеш малко плът!

— Много си красива! — каза Уила и плесна с ръце.

— Ела тук, скъпа, дай да те пръсна с малко лак — закани се Бевърли, с насочен като пистолет флакон.

— Няма нужда, благодаря, Бев — отвърнах аз. — Уила, изглеждаш... уау!

Е, бях виждала сестра си в булчинска рокля и преди, но въпреки това ми беше като лек шок. Малката Уила се омъжваше.

— Ау, забравих да дам на доставчика цветята за украсата на тортата — възкликна Бевърли. — Харпър, ще помогнеш ли на сестра ти да дооправи косата си, скъпа? Благодаря. Повдигни я леко отзад, че изглежда плоска като тепсия.

— Разбира се.

Бевърли излетя от стаята, развявайки оранжевия си лелински костюм.

— Не закачай косата ми — нареди Уила в секундата, в която вратата се затвори зад майка ѝ.

— Няма — усмихнах се аз. Бевърли винаги прекаляваше с лака за коса, решена разплетената ѝ кошница да устои на силния вятър в Мартас Винярд. Когато бяхме малки, всеки ден оправях косата на Уила, преди да отиде на училище — сплитах я, връзвах я на опашка. Сега откъснах малко бяло цвете и го забодох в гладката ѝ руса коса. Точно както едно време.

Гледах образа ѝ в огледалото и виждах, че изражението ѝ беше... сериозно.

— Как си, скъпа? — попитах аз. Това не нарушаваше обещанието, което бях дала на Ник. Не пръсках зараза. Не беше престъпление да попиташ сестра си как се чувства на сватбения ѝ ден, но бях сигурна, че Ник щеше да намери начин да ме обяви за виновна.

Тя ме погледна намръщено.

— Ти искаше ли да се измъкнеш от сватбата си?

Взех още едно цвете и го закрепих до слепоочието на Уила.

— Всъщност, исках — казах тихо. — Бях уплашена. Всичко се случи толкова бързо. Мислех, че сме много млади. Като погледна назад, беше ясно, че имаме... не знам, различни виждания за това, какво представлява брака.

— Но ти го обичаше, нали?

Преглътнах, погледнах надолу, грабнах още една фиба.

— Да. Но да обичаш някого не означава непременно, че ще си щастливо омъжена за него. Дори в деня на нашата сватба, предполагам, го знаех. — Замълчах за малко, седнах до сестра ми и я хванах за ръка. — Уила, няма да има нищо нередно в това, ако откажеш всичко, скъпа.

Вратата се отвори с трясък и аз подскочих. Беше Ник, разбира се.

— Долу всичко е готово, Уила — каза той бодро, а после се обърна към мен. — Мислех си, че се договорихме — измърмори, навъсен като Зевс с ПМС, но облечен в смокинг, което не беше много честно. Но пък аз разполагах с чифт цици. Тъй че всичко беше под контрол.

— Точно така. И аз уважавам уговорката ни. — Изправих се и се заех отново със задълженията по прическата.

— Здравсти, Ник — каза Уила и му се усмихна насреща.

— Е — започна той и коленичи до нея, — напрегната ли си? — попита и я хвана за ръка, също както бях сторила и аз само преди минута.

Тя направи сладка гримаса.

— Ами... да, малко.

— Извинявай, трябва да взема едно цвете — казах на Ник и го сбутах грубичко в ребрата с коляното си.

— Ето. — Той плесна един цвят на дланта ми, без да се трогне или да помръдне. — Уила, мисля, че всеки е обзет от известни колебания на сватбения си ден. Умът ти прехвърля възможно най-лошите варианти. Ами ако правя грешка, или ако тя не ме обича достатъчно, ами ако аз я обичам твърде много?

Аз изсумтях и сложих още една фиба в косите на сестра си. Уви, Уила се беше прехласнала и не ми обърна внимание.

— Съжаляваш ли, че си се женил за сестра ми? — попита тя.

— Стоя до вас — възроптах аз.

— Знам — отвърна Уила и ми се усмихна. — Просто винаги съм се чудила.

Ник все още не ме поглеждаше.

— Не — каза той и закрънялото ми, цинично сърце подскочи. — Но съжалявам, че тя нямаше същата вяра в мен, каквато аз имах в нея.

Сърцето ми се отпусна доста бързо.

— О, Ник, стегни се. Това са пълни глупости. Вяра, как пък не. Уила, аз съжалявам, че не прозрях колко бързо Ник ще ме зареже насред...

— Уила, важното е — прекъсна ме Ник, — да послушаш сърцето си. То знае кое е правилно.

Сестра ми се усмихна и му кимна леко.

— Или може да послушаш мозъка си, на който може да се разчита повече — обадох се аз. — А ето и една идея, защо не си дадете два месеца, за да се опознаете...

— Уила, ако наистина не смяташ, че трябва да се омъжваш за брат ми, недей. Откажи се. Изчакай. Но... — направи пауза и стисна ръката й, — ако го обичаш истински, давай. Омъжи се за него. Бъди щастлива. Грижете се един за друг. Дарете ме с красиви племенници, които да глезя. — Той се ухили и на Уила толкова й трябваше. Леката й усмивка разцъфтя в целия си блясък.

— Уилс — казах аз бързо, — и аз искам да глезя прекрасни племенници. Само не искам да се впускаш в нещо, за което има доста добри аргументи, че може да се изчака. Нека по-голямата ти сестра да ти послужи за пример. С Ник също се обичахме, а всичко приключи, преди да минат шест месеца. Може би щяхме да го избегнем, ако си бяхме дали... не знам, година или две...

— Със сестра ти не се разведохме, защото бяхме твърде млади, Уила. Разведохме се, защото...

— Знаете ли какво? — каза Уила. — Всичко е наред. Обичам Крис, ще се оженим, ще си народим деца и ще живеем щастливо.

— Чудесно — отвърна Ник.

Погледнах го свирепо.

— Или не е чудесно. Уила, послушай ме. Няма лошо ако не искаш да се омъжваш за Крис. Сигурна съм, че той притежава някои много добри качества. Но има неща, които трябва да вземеш предвид. Пари. Работа и отношението към нея. Петгодишен план. Бракът изисква много.

— Ще го мислим в движение — отвърна тя и се изправи.

— Интересно, точно така ми каза и Ник. Само отбелязвам.

— Е, ние не сме ти и Ник. — Уила застана до мен и ме прегърна набързо. — Благодаря ти за прическата — каза тя мило. — Сега или никога.

— Отивам да доведа Крис — изрече Ник и ме погледна лошо, докато излизаше.

— Страхотен е — каза Уила и се погледна още веднъж в огледалото.

— Толкова страхотен — повторих през стиснати зъби.

— Ангелчета, милички, готови ли сте? — Бевърли беше дошла обратно с баща ми. — О, страхотно! Каква прическа само! Харпър, справила си се чу-дес-но! Виж се само!

Втората ми майка едва не задуши единственото си дете с огромна прегръдка.

— О, толкова щастлив ден! — не спираше да нарежда тя.

Погледнах към баща ми, който чакаше на прага с лека усмивка на лицето.

— Татко, може би имаш да дадеш някакъв родителски съвет? — предложих аз. — Уила е на път да се омъжи за някого, когото е срещнала преди четири седмици.

— Шест, всъщност — поправи ме сестра ми.

— Изпитваш ли съмнения, Уила-Мила? — попита той и наклони глава.

Ревността, която преряза сърцето ми ме изненада. Дали не беше заради това, че не ме беше попитал същото на моя сватбен ден. Или пък това, че нямаше галено име и за мен. Но чувството се изпари бързо и остана само благодарността, че я попита.

— Никакви, тате — каза Уила и се спусна към него да го прегърне.

— Много си красива — каза той. Погледна към мен и добави. — Ти също, Харпър.

— Благодаря, тате. — Грабнах двата букета, които бяха на леглото и се насилих да се усмихна. — Е, да тръгваме, щом си решила да го направиш.

Не че не исках Уила да се омъжи за Кристофър Лоури. Просто не исках да се разведе *отново*, да бъде с разбито сърце *отново*, объркана, изгубена и изпълнена с несигурност. Съветът ми бе адекватен. Има си хас, та нали с това си изкарвах хляба! А когато лайната удареха вентилатора, аз щях да чистя поразията, точно както бях правила и преди, при всяка една погрешна стъпка на Уила досега.

Завлякох се надолу по стълбите, погледнах зад мен, за да се уверя, че Уила, Бевърли и татко бяха готови и се обърнах към гостите.

Главното фоайе на хотела бе превърнато в параклис... имаше дървена арка, домъкната от двора, тук-там бяха поставени кофи с дивни цветя. Някой беше намерил бял креп и беше драпирал арката с него. Всичко щеше да бъде доста красиво, ако не беше толкова зле като идея. Носеше се кънтри музика, текстът беше за това, какво е да бъдеш влюбен в най-добрия си приятел. Да бе, да. Уила и Крис бяха пълни непознати, но не и най-добри приятели.

Буквално чувствах как ме побиват тръпки, докато слизах по стълбите и продължих по импровизираните пътека и олтар. Ник ме гледаше втренчено, присвил циганските си очи. Тъпанар. Присвих моите в отговор и отместих поглед. О, много по-добре, насреща ми беше Денис, който се усмихваше одобрително.

— Изглеждаш жестоко, пич — измърмори той, докато минавах покрай него.

— Благодаря.

„И се сближаваме все повече“ чуруликаше певецът. Е, това не беше толкова непосилно, предвид, че булката и младоженецът бяха заедно от едва два месеца. „Ти вярваш в мен, както никоой друг...“ Нима, Крис? Дали вярва в *Напалеца*? Той ми кимна плахо и се усмихна леко. Определено беше мил. Всички съпрузи на Уила бяха мили.

Ето. Най-сетне се добрах до временния олтар и се обърнах да проследя с поглед как сестра ми пристъпваше към него. Не погледнах към Ник.

— Мислех си, че те помолих да не ги заразяваш — измърмори той. — Какви бяха тези финални аргументи?

— Опитвах се да влея малко здрав разум в цялото това дело — процедих през зъби.

— Натъжаваш ме.

— А ти ме предизвикваш да те ритна в пиццала — отвърнах аз.

Кристофър ни погледна странно. Ник му се усмихна и го удари закачливо.

В този момент се появи булката. Беше красива, не можех да отрека. Лъчезарна, сияеща и така нататък. Противно на всички очаквания, в циничното ми гърло заседна буца.

— Кой предава тази жена на младоженеца? — Длъжностното лице, което изглеждаше така, сякаш беше излязло от гроба си, се прокашля хрипливо.

— Баща ѝ и аз. — Бевърли отговори със сподавен от плач глас, а пауновосиния ѝ грим се беше разтекъл. След като Бев и баща ми си седнаха на местата, Уила ми подаде букета си и се качи на подиума до Кристофър.

Поради малкото пространство, с Ник бяхме много близо един до друг. Той изглеждаше спокоен и благоразумен, но усещах напирещото му отвътре раздразнение. Обърна се към мен и плъзна поглед до деколтето, където циците ми щедро бяха изложени на показ.

— Благодаря за шоуто — прошепна той, отдръпна се леко назад и огледа и задника ми. — Чудя се обаче... къде си скрила кожената опашка?

— Върви по дяволите, Ник — измрънках аз.

Длъжностното лице ме погледна и повдигна вежда. Отвърнах му с не по-малко остър поглед. *Какво?!* Той се намръщи и прочисти гърлото си.

— Скъпи влюбени — започна той и се закашля отново.

— Направо може да се приеме като знак — прошепнах на Ник и се усмихнах на сестра ми.

— Споменах ли, че харесвам допълнителните килограми, които си натрупала? — каза той гледайки втренчено напред. — Повечето жени не могат да изглеждат така с осем килограма отгоре, но ти ми харесваш заякнала.

— Моля те, Ник. Свещените клетви текат в момента — озъбих се аз. — И двамата знаем *колко* са важни. И са само четири килограма, не са осем.

— Вие двамата ще млъкнете ли? — попита Крис приятелски и се ухили на булката си.

— Брат ти има гърчове — отвърнах. — Но да, млъквам.

— Най-сетне — изсумтя Ник.

Наругах беззвучно бившия си, стиснах зъби и се обърнах да гледам церемонията.

Но... ето как стояха нещата.

Застанала до Ник пред олтара... бе очевидно, че ме връхлетяха спомени. Въпреки страха и съмненията по време на собствената ми

сватба, въпреки факта, че осъзнавах огромната грешка, която правехме, аз... ами...

Бях обичала Ник с цялото си сърце, по дяволите.

— Аз, Уила, взимам теб, Кристофър, за съпруг. Заклевам се да те обичам и уважавам...

Преглътнах. Не бях от онези, които плачат на сватби (или разводи, погребения, нито пък на реклами с кученца), но тези думи... Видях как сестра ми стисна ръката на Крис малко по-силно.

— ... в здраве и болест, в богатство и бедност...

Озъбеният ми цинизъм изглежда ме беше изоставил и изведнъж ме обзе лека паника. За малко да се изложа. Гласът на Уила беше пресипнал от емоция и разпознах искрената нотка в него... и за мен означаваха много, когато преди дванадесет години бе мой ред да ги изрека.

— ... да обичам и ценя...?

Погледнах тайничко към Ник. Беше забил очи в пода, а аз се чудех дали и той си спомняше.

— ... от днес нататък и през целия си живот.

Господи, толкова го бях обичала.

Той ме погледна и сякаш времето спря. Тези тъмни, тъжни, красиви очи... изпълнени с толкова... разкаяние? Любов? Тъга? Без да се усетим, просто се втренчихме един в друг, а между нас — море от емоции и всички тези години.

Само ако... най-тъжните думи в езика ни.

Никога нямаше да обичам никого по същия начин. Адвокатският ми мозък прие този факт. Сърцето ми... то не можеше да мисли в момента. Някога бях обожавана от мъжа с цигански очи и това беше най-щастливото и най-ужасяващото време от живота ми.

— Пръстените моля? — поиска длъжностното лице. Ник погледна към младоженците и магията се развали. А аз останах беззащитна като новороден ено, зарязан на магистралата в пиковия час от деня, защото знаех, че Ник беше усетил чувствата ми.

Церемонията свърши след няколко минути. Уила и Крис бяха погълнати от тълпа доброжелатели, радостният писък на Бевърли прониза мозъка ми. Денис вече беше пред бара, пиеше Гинес по заповед на гените си и се смееше с Емили. Баща ми кимаше и се здрависваше. Уила засече погледа ми и ми отправи една от

заразителните си, възхитителни усмивки. Помаха ми с ръка и мярнах отблясъците на тънката златна халка. Потиснах опасенията си, усмихнах й се в отговор и отправих бърза молитва към който и да е Бог, светец или ангел, да запази щастието й, обмисляйки да принесе в жертва коза... или каквото и да беше необходимо.

Ник не ме погледна отново. Имаше някаква скованост в него, дори когато се усмихваше на гостите, здрависваше се или си приказваше с тях. Но не погледна към мен нито веднъж.

Бурята отмина и всички се съгласиха да пренесат партито във вътрешния двор. Хората грабнаха столовете и масите и се изнесоха отвън. Слънцето се показва през облаците на дебели златни снопове, боровете блестяха обсипани с дъждовни капки, а езерото проблясваше в ефирно синьо.

Имах нужда да се усамотя за минута.

Докато тичах нагоре по стълбите, възрастен мъж с бейзболна шапка, с надпис „Ветеран от Корейската война“ ме изгледа похотливо. Пренебрегнах го и продължих да катеря стъпалата чак до третия етаж. Какво, бях в чудесна форма. Цялото това колоездене не било напразно. Подскачането и преобръщането на сърцето ми бе породено от нещо друго, не от упражнението.

В стаята ми цареше блажена тишина. Коко се бе свила около зайчето си и ме удостои с две помахвания на опашката, без дори да отвори очи, тъй като за нея спането беше безценно. Отидох до прозореца и дръпнах пердето, разкривайки необятната природа. Забелязах, че ръцете ми треперят. Какво да направя по въпроса беше съвсем друга тема.

— Харпър.

Сякаш го бях призовала, той стоеше на прага ми.

— Ник — въздъхнах аз.

Спрях погледа си върху него за секунда — разрошената му коса, тези тъжни очи, не можех да проумея, че бе възможно да са изминали толкова години, без да съм го дразнила за първите му сиви косми, без да сме си говорили всеки ден. Години, които съм прекарала без него, последния мъж на земята, за когото съм смятала, че ще ме остави да си тръгна.

Той прекоси стаята, а горещата наелектризираща енергия се събра на топка и без дума или мисъл, двамата се прегърнахме с

търсеци устни, които се намериха. Господи, зарядът едва не ме повдигна във въздуха, сякаш се реех и сливах с него едновременно. Отново бе познатият Ник и в същото време толкова различен. По-слаб от преди, по-заякнал, но прекрасните му устни бяха същите, горещи и гладни. Беше просто неописуемо, колко бе хубаво отново да съм близо до него, колко абсолютно *правилно* бе да съм с Ник, да го целувам, да... да... да го притежавам отново, защото нека да бъдем откровени, ние си принадлежахме един на друг.

Държеше ме толкова здраво, че ребрата ми едва не изпрацяха о, как ми *липсваше* това, и защо, защо оставихме всичко да ни се изплъзне? Гърбът ми беше опрян в стената и Ник се раздвижи, ръцете му бяха върху гърдите ми, усещах топлата му кожа до моята. Не спирахме да се целуваме, страстни, силни, отчаяни целувки. Беше толкова *хубаво*, както с никого преди, сякаш бяхме две парчета на скала, разцепена от гръмотевица и сега се съединявахме отново в едно, както е трябвало да бъде. Целуваше ме така, сякаш приближаваше края на света, езикът му се плъзгаше срещу моя и колената ми омекнаха. Нищо нямаше значение, освен това, че отново бяхме заедно. Нищо. Измъкнах ризата от панталона му, пъхнах ръка под нея и я прокарах по ребрата му. Попивах горещината на кожата му, пръстите ми потърсиха малкия белег над сърцето му. Ник простена и се премести така, че да мога да усетя цялата му тежест срещу мен, а тялото ми трептеше изпълнено със страст и сила, тъй като и той потреперваше леко. Взаимно се влудявахме

Ник се отдръпна назад, лицето му бе зачервено, очите му горяха, косата му стърчеше. Ухили се, а аз реших, че сърцето ми ще се пръсне от гледката, толкова много ми липсваше усмивката му.

— Имаш ли да ми кажеш нещо? — прошепна той, дишайки тежко.

— Ъ... обладай ме? — отвърнах аз задъхана и се усмихнах в отговор.

Той се засмя дрезгаво.

— Да, с удоволствие. — Усмивката му се разшири още повече. — Но може би искаше да кажеш нещо друго? — Прибра един кичур от разпиляната ми коса зад ухото ми и ме погледна. Очите му бяха нежни и изпълнени с очакване. — Хайде.

Спрях се. Струйка боязън охлади бушуващия до преди малко огън. По дяволите. Ето така започваха да се разпадат нещата между нас. Очаквания.

— Давай... ти пръв.

Той накриви глава.

— Мисля, че ти трябва да започнеш първа, Харпър. Все пак, ти...

Поизправих се леко.

— Все пак какво?

— Е, ти беше тази, която... знаеш... — Очевидно ми намекваше за някакво изявление, което би било подходящо в този момент. Намръщих се. Той премигна. — *Нищо* ли няма да кажеш, Харпър?

— Не, Ник. — Страстта определено вече охладня.

— Нищо. Нямах какво да ми кажеш — повтори той, отстъпи назад и прокара ръка през косата си.

Свих устни.

— Очевидно си мислиш, че трябва да кажа нещо. Защо тогава не се изясниш, Ник?

Той стегна челюст.

— Мислех си, че ще искаш да...

— Какво?

— Да се извиниш. Мислех, че ще искаш да се извиниш.

Стиснах зъби.

— О, това ли било. — Скръстих ръце пред твърде разголените си гърди. — И за какво?

Той премигна.

— Как така, за какво? За това, че съсипа брака ни.

— Аз... ти... Ти шегуваш ли се?

— Не — каза той, като ме удостои с до болка познатия поглед, сякаш ме питаше „*Защо изпадаш в истерия, аз съм напълно логичен*“?

— Искаш аз да ти се извиня? — попитах го и повиших глас. — Това ли искаш? Сега? Ти сериозно ли?

Ник изпъна ръцете си в защита.

— Виж, напълно съм съгласен да ти простя и да започнем отново...

— О, колко щедро! Благодаря ти, Ник!

— ... но трябва да признаеш, Харпър, че това, което направи, беше много лошо. Искам да кажа, поне в известен смисъл на думата,

ти ми изневери. Предаде ме. И докато аз определено съм готов да започна на чисто...

— Знаеш ли какво? Случва се отново, Ник. Това ни беше целия проблем по време на брака. Ти беше безупречен и за всичко бях виновна аз. Е, познай, този път няма да се хвана.

— Какво съм направил аз? Обичах те, Харпър! Работех много. Нима това е престъпление? Да не би планът ми да работя, за да осигуря бъдещето ни, да беше глупав?

— Знаеш ли кое е глупав план, Ник? Това. Нас. Виж. Ти си... както и да е. И очевидно аз все още те... харесвам. Но ако още се надяваш да поема цялата вина за нашия крах, няма да го сторя! И ти имаше пръст в това.

— Не мога да разбера къде съм сбъркал — каза сковано той.

— В това е целия проблем — отсякох аз. — Съжалявам, че се качи тук. Твърде много време мина. Ти все още държиш на версията, че аз съм лошата в нашата връзка. Лека нощ.

— *Ти* си тази, която си тръгна — сопна се той.

— Всъщност, това беше ти — отвърнах аз през зъби. — Няма значение. При всички положения е ясно, че търсиш някакво мизерно извинение, примесено с угодничене, в комплект с малко опипване и милувки. Но познай какво? Трябва да потърсиш всичко това някъде другаде.

След това изхвърчах от стаята и се присъединих отново към сватбата на сестра си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Хайде приятели, заповядайте, вземете си от страхотния коктейл, който ще наречем *Крила* (почти го докарах като Бранджелина, нали), в чест на младата двойка! — Гласът ми бе радостен и закачлив, дяволите да ме вземат, ако покажех на Ник колко ми беше влязъл под кожата. — В този коктейл има Калуа^[1], която представлява смуглия и красив младоженец...

— Толкова е красив! — каза Уила и целуна съпруга си.

— ... и сок от ананас, за най-сладката булка. — Тълпата изпадна във възторг и аз се усмихнах. — Сега, може би ще ви се стори, че тези две съставки не си подходжат... — намигнах на сестра си, — ... но когато го опитате, ще разберете за какво става дума. Коктейлът е фантастичен! Нападайте!

Това сватбено празненство беше безкрайно. Да се преструвам на щастлива определено не беше мой специалитет, но изглежда с Ник си бяхме обявили война, за да видим кой щеше да пренебрегне другия по-успешно. Сякаш резултатът беше равен. Стоях зад бара, бях барманка по време на колежа, както и през краткия си престой в Ню Йорк, и се правех на весела шаферка. Ник от своя страна, беше приел ролята на шафер-ерген и танцува с всяка присъстваща тук жена, като започнеш от Емили, минеш през Бевърли и стигнеш чак до възрастната дама от Уисконсин, която не беше от гостите, но не се и оплакваше. С всички жени, но не и с мен, разбира се. Смя се, флиртува и изглеждаше щастлив и мил до краен предел, и да ме вземат мътните, ако позволя на коленете ми да потрепват от тази целувка.

Бях пощадена, това е истината. В момент на слабост, на безпочвена и безсмислена сантименталност, можех и да позволя нещата с Ник да стигнат по-далеч, и тогава щях да затъна в разкаяние и вина. И без това беше достатъчно сложно... по време на целувката дори и за секунда не си помислих за Денис, а какво по дяволите показваше това?! Благодаря на Бога, че нещата не стигнаха до никъде.

Имало е причина между мен и Ник да не се получи и щеше да ми е от полза да запомня това.

Запътих се към бара за трети коктейл и Джейсън Круз се доближи, като ходеше наперено, полюшвайки се ту на едната, ту на другата страна, за да предотврати възпламеняването, което можеше да се получи от търкането на дебелиите му бедра.

— Харпър, искаш ли да потанцуваме в името на доброто старо време? — Той намести слънчевите си очила в стил 1980-та. Ужас. Толкова старомодно.

— Разкарай се, Джейсън.

— Ей, не трябва да си чак такава кучка.

— А ти не трябва да дишаш, Джейсън и въпреки това все още го правиш. Дразниш.

— Защо ме мразиш? — попита той. — Какво толкова съм ти направил?

Замислих се за секунда и реших да не му отговарям. Джейсън всъщност никога не бе влизал в пререкания с мен. Но да се отказвам не ми беше присъщо.

— Не те мразя, Джейсън. Не си толкова важен, за да те мразя. Но изобщо не те харесвам.

— Защо?

— Защото знам всичко за теб — изсъсках аз. — Как си се отнасял с Ник, когато сте били деца, как си чупил играчките му, постоянно си се хвалел с какво ли не и си го пронизал в гърдите със стрела. Добави към това и факта, че си плиткоумен глупак и ще получиш отговора си.

— Е и? Мислех си, че мразиш Ник.

Отворих уста в готовност да протестирам и размислих — в момента по-скоро мразех Ник, така или иначе.

— Както и да е.

Джейсън повдигна очилата си, за да може да огледа циците ми по-добре.

— Е, какво ще кажеш да потанцуваме все пак, а Харпър?

Мъже! Моя приятелка от правния университет, наскоро се захвана с търсенето на донор на сперма. Беше първа по успех в класа ни. Очевидно умна жена.

Спасението от нови набези на Джейсън дойде под формата на пожарникар Костело, с целия си ръст от почти метър и деветдесет.

— Този притеснява ли те, Харп? — попита той, гледайки надолу към Джейсън.

— Да, Денис. Моля те, смажи го от бой.

Той ме зяпна стреснато.

— Сериозно ли?

— Пич, само я поканих на танц — избръщолеви Джейсън и се отдръпна бързо. — Бяхме семейство или нещо подобно. Т'ва е. Не съм се опитвал да... знаеш. Както и да е.

Погледнах кръвнишки към краставата жаба.

— Заминавай си в блатото.

Той се затътри бавно и докато се отдалечаваше се удари в една от колоните, тъй като отново си беше сложил глупавите слънчеви очила и отиде да досажда на други с тирадата си за хитовите филми на Том Круз.

— Искаш ли да танцуваме, скъпа? — попита Денис.

— Определено — отвърнах аз и го сторихме.

Вината от целувката с Ник ме накара да се сгуша до широките гърди на Денис. Той се усмихна и ме опипа леко, тъй като не беше от мъжете, които биха могли да устоят на гърда, особено на две, толкова очевидно изложени на показ.

— В колко часа трябва да тръгваш утре?

Той направи гримаса.

— Полетът ми е в седем, което означава, че трябва да взема автобуса в пет и половина.

— Знаеш ли какво, вземи колата под наем — предложих му аз. — Аз ще се кача на автобуса до летището по-късно.

Лицето на Денис светна.

— Супер, пич. Мерси.

Когато го помолих да дойде на сватбата, Денис не се отзова с охота. В резултат на което трябваше да резервира много по-неудобен обратен полет от моя, който беше за следобед. Татко и Бевърли щяха да шофират до Солт Лейк Сити, предполагам Бевърли имаше трети братовчеди там, които не беше виждала от години, и после щяха да се приберат със самолет от там. Което означаваше, че щях да летя съвсем сама, с което бях повече от съгласна.

— Трябва да полагам глава — каза Денис. — Ще се видим по-късно.

— Както кажеш — отвърнах аз.

В момента, в който той се отдалечи, Бевърли се появи и едва не ме задуши с парфюма си.

— Успя ли да поговориш с баща си? — попита тя и машинално посегна да бухне косата ми.

— Бевърли, смятам, че се изяснихме и се разбрахме, че аз не съм най-подходяща да разпитвам баща си за... знаеш кое — отвърнах аз и спасих косата си.

— Добре, няма проблем. — Тя стърчеше, с жълтата си коса и нагристираните в синьо очи, като огромно, тромаво пиле.

— Но ще... ще поговоря с него, обещавам. — *Какво ще кажеш за това добро дело, а отче Брус? Това би ми стигнало за цял месец.*

— О, благодаря ти, сладурче! Това е толкова...! О, благодаря ти, мила! Той е ей там. Няма по-подходящ момент от този.

— Добре — въздъхнах, потупах Бев по луничавото ѝ рамо и си проправих път през танцуващата тълпа. Ето го и потайния ми баща, симпатичен и самотен, седящ на малката масичка с бира в ръка.

— Е, тате... — започнах аз.

— Харпър — кимна ми той.

— Забавляваш ли се?

— Разбира се. А ти?

— О, да.

Това започваше да прилича на един от дългите ни разговори. След като майка ми ни напусна, той ми задаваше въпроси от рода на „Добре ли си?“, на което отговарях — със сърдит, негодуващ тон — „Не“. Този отговор предотвратяваше по-нататъшен разговор и служеше само за да накара и двамата ни да се почувстваме още по-зле.

Въздъхнах.

— Тате, как са нещата между вас с Бевърли?

Той ме погледна.

— Защо питаш?

— Ами... ей така?

Баща ми отпи от бирата си.

— Всъщност, мисля, че... всеки ще поеме по пътя си.

— Наистина ли? — По гръбнака ми премина ток. — И защо?

— Просто... се отчуждаваме.

Седнах сковано.

— Това означава ли, че си срещнал друга? — Често значеше точно това, повярвайте.

— О, не. Няма друга. Аз не съм от тези, които изневеряват. Ние просто... знаеш.

Не знаех. Бевърли и баща ми бяха заедно от двадесет години. Той беше на шестдесет и две, не че старите хора не се развеждаха. И все пак, почувствах се... странно. Въздъхнах тежко и го попитах дали мога да помогна с нещо.

— Може да поемеш развода, като се стигне до там — предложи тихо той.

— В никакъв случай, татко.

— Ще се грижа за нея, не се притеснявай.

— Ще ви препоръчам някой, няма нужда да усложняваме нещата.

— Добре, благодаря.

Помълчахме известно време. Баща ми си допи бирата.

— Татко, говори ли с Бевърли по този въпрос? Едва ли предполага, че обмисляш развод.

Той ме погледна и отмести очи в страни.

— Ще го направя, скоро.

Понечих да кажа нещо, но размислих. Ако човек смяташе, че иска развод, не беше моя работа да го убеждавам в обратното. Освен това разговорите за емоции и чувства и любов не бяха от нещата, които да разисквам с баща ми. С Уила винаги са комуникирали по-лесно... тя се мятеше на скута му, закачаше го, размиваше го. Кое то беше много по-нормално от вдървените отношения между мен и скъпия ми баща. А и винаги съм била *момичето на мама*, докато тя не ни напусна.

Отново се сетих за плика, настанил се като тумор в куфара ми.

Бевърли ме гледеше неспокойно. Вдигнах рамене и ѝ се усмихнах, сякаш ѝ казвах: *Мъже, не можеш да ги предвидиш* и тя ми кимна с разбиране. Горката Бев. Обичаше баща ми, въпреки че се чудех дали наистина го познаваше, дори и след толкова време. Според нея, той на практика бе изобретил въздуха. Може би проблемът беше точно в това. Мъжът, който си беше изградила в съзнанието, нямаше

почти нищо общо с реалната му версия. Обикновено това бе най-често срещания проблем.

Изведнъж се почувствах изтощена и реших да се оттегля. Сестра ми и Кристофър се бяха впили един в друг и танцуваха на дансинга. Отидох до тях, потупах Уила по рамото и си лепнах една усмивка.

— Като пребита съм, хора. Ще се видим утре на закуска, нали?

— Всъщност, ние ще тръгнем много рано — каза Крис. — Поемаме към Ту Медисин^[2], ще летуваме на палатки там.

Погледнах към Уила и сърцето ми се сви.

— Е, обадете се при първа възможност. Кога мислите, че ще се върнете в Ню Йорк?

Щастливата двойка се спогледа.

— Не ги плануваме много нещата, Харпър. Както дойде — каза сестра ми.

Чудесно. Много разумно, няма що, особено когато се отнасяше до размотаване сред дивата природа с мечки гризли, вълци и вероятност за снежни бури. Но си прехапах езика, Уила ме прегърна силно.

— Благодаря за всичко, Харпър — каза тя и ме млясна по бузата.

— За нищо — измърморих аз. Не че бях направила нещо повече от това, да изразя съмнението си на глас. — На добър час. Дано сте много щастливи. — Все неубедителни пожелания, но бяха по-добре от нищо. Аз също прегърнах Уила, винаги се държах леко странно що се отнася до засвидетелстване на обич. Кимнах към новия ми зет и се запътих към стаята си. Точно преди да започна да изкачвам стълбите някой извика името ми.

— Хей. — Беше Крис. — Слушай, Харпър. Знам, че сигурно ти е било неловко, че се срещна отново с Ник, че аз се женя за сестра ти и знам, че не одобряваш постъпката ни. Искрах само да ти благодаря, че дойде. Това означава много за сестра ти, а и за мен. — Той се усмихна. Притежаваше много от чара на брат си, без съмнение.

— Е — отвърнах аз, — бъди внимателен, Крис. Бракът не е лека задача. Искам да се справите с нея.

— Аз наистина я обичам — каза той откровено. — Не я познавам отдавна, осъзнавам го, Харпър, но я обичам.

— Да се надяваме, че е така. Вече си женен. За цял живот. — Потупах го по рамото. — Успех.

Докато се изкачвах по стълбите, ми се стори, че Ник ме гледа, но когато се обърнах, не го видях никъде наоколо.

Въпреки че проверих Коко няколко пъти през деня и Денис я изведе на две разходки, тя беше превключила на чихуахуа настроение и се държеше като сираче. Огромни очи, сковано тяло, беше положила глава върху малките си лапи и изобщо не я повдигна, гледаше ме така, сякаш я бях заключила в мазето на Майкъл Вик^[3]. Зайчето ѝ беше на пода — бях сигурна, че го е сторила нарочно — което подчертаваше факта, че не бях навестявала горката малка Коко от поне два часа.

Вдигнах я и целунах малката ѝ главица.

— Съжалявам. Моля те, да ми простиш.

Тя прие извинението ми като се превъплъти отново в джак ръсел и се размърда възхитена, близна ме по брадичката, с което ме уведоми, че ми е простила.

— Хей, вече си тук — каза Денис излизайки от банята с несесера си за бръснене в ръце. Куфарът му беше на леглото, натъпкан небрежно с дрехи. Пуснах Коко и започнах да ги сгъвам наново, за да не се смачкат много.

— Добре ли си прекара? — попита Денис.

Изгледах го.

— По-скоро не — отвърнах аз с въздишка, докато слагах обувките му на дъното на куфара, за да не мачкат другия багаж. — Ден, може би трябва да поговорим, какво мислиш?

— Ъм... добре. — Той седна на леглото ми, аз седнах на неговото и се погледнахме. Аз бях като директорка, Денис — като непослушния ученик. Въздъхнах отново. Беше изтощително винаги да поемам контрола, но все някой трябваше да го стори.

— Денис, — поех големите му длани — чуй ме. Преди две седмици ти предложих да се оженим и от тогава не си обелил и дума за това. Това може би ми казва достатъчно, не мислиш ли?

Той направи гримаса, но не ме и опроверга.

— Спокойно, не съм ядосана. — Странно, но наистина не бях.

Денис въздъхна.

— Не съм наистина сигурен, че трябва да стане точно така. — Той ме погледна смутено. Толкова бе красив. В гласа му се долавяше обнадеждана нотка и това ме нарани повече от всичко... сякаш беше примерен затворник, без особена надежда за отмяна на присъдата, а аз

— дългогодишния му надзирател, който току-що се бе появил с амнистия от губернатора. — Щом не съм във възторг, може би това не е правилното решение.

Ох! Но беше прав, човек трябваше наистина да е готов за *докато смъртта ни раздели*. Моята история е жив пример.

— Имаш право.

— Не че не те... ъм, обичам, Харп. Обичам те.

Усмихнах се.

— Леле, това беше доста неубедително като изявление.

— Съжалявам.

— Няма нищо.

— Наистина ли?

— Да. — Стиснах ръцете му и ги пуснах. — За протокола, смятам, че си чудесен. Имаш голямо сърце, имахме много щастливи моменти, и... е, пожелавам ти всичко най-хубаво. — *А обвиних неговото становище за неубедително.*

Той се усмихна широко.

— Подобно, пич.

Е, едно бе сигурно — нямаше да ми липсва да ми викат *пич*. Но Денис щеше да ми липсва. Бе като защитно одеяло, но дойде време да се откъсна от него, и фактът, че осъзнавах това, не улесняваше нещата. Нямаше да има здрави синеоки деца тичащи наоколо, или пък приеманата за даденост мила компания, която винаги да е на разположение. Нямаше да го има обикновеното задоволство. Гърлото ми се стегна, преглътнах и толкова. Това за мен бе еквивалента на един уикенд рев в леглото.

Денис пое ръката ми и я целуна, неочаквано вежлив жест. Аз се пресегнах и докоснах косата му. Добрият стар Ден.

— Искаш ли едно за последно...? — попита той. — За сбогом...

Едва не се задавих от смях.

— Мисля да пропусна, Ден. Не че няма да е забавно, но не е удачно.

— Бях длъжен да опитам — каза той приятелски. — Ще изведа Коко на разходка. Искаш ли да се поразходим Коко-Моко? — попита той и кучето ми подскочи като ударено с ток при думата разходка, захапа зайчето си и започна да се извива енергично. — Връщаме се

след малко — изрече Денис и ѝ закачи розовата каишка. Вратата се затвори подире им.

Отроних тежка въздишка, стоварих се на леглото и се загледах в тавана. Планът да се омъжа за Денис приключи. Мисълта за отсъствието му вече кънтеше в сърцето ми. Притежавах доста хубави неща във Винярд, но Денис запълваше голяма дупка в живота ми. Огромна. Мисълта за бъдещето ми се разстла пред мен. Отново сама.

Чакай малко, казах си, имаш Коко. Имаш сладоледа. Работа, в която си страхотна, приятели, веранда с изглед. Все още можеш да имаш дете... осиновяване, донор на сперма, нова връзка, каквото и да е.

Но Денис щеше да ми липсва. Не беше зеещата, бездънна пустота, която почувствах, когато се разделихме с Ник, но все пак... болеше.

На следващата сутрин се събудих внезапно и погледнах към часовника. Бе осем без десет. Стаята беше празна, явно бях проспала заминаването на Денис. Ако полетът му беше в седем, вече щеше да е на път за вкъщи. Щастливец. Измъкнах се от леглото, трите коктейла от снощи ми напомниха за себе си. Коко вдигна глава от зайчето си, потвърди, че изглеждам ужасно, изтърколи се по гръб и се престори на умряла. На шкафчето имаше бележка от Денис.

„Харпър, изведох Коко на разходка. Сигурен съм, че ще се засечем, като се върнеш у дома... Благодаря за всичко.

Ден.“

Е, беше мило от негова страна. Проверих телефона си за съобщения, супер, имаше много. Прослушах ги внимателно — шест от Томи, две свързани с работата, четири лични, с подробности за колебливите чувства към развратната му съпруга, която въпреки че в петък бе обещала да спре да се вижда с куриера от Фед Екс, в събота се измъкнала, за да се срещнат. Томи не беше сигурен, дали да вземе твърдо решение. Две съобщения от Тео, който се чудеше, защо не съм

отишла на работа в петък, горкият човечец, паметта му беше като сито. Съобщение от Бевърли, изпратено рано тази сутрин, с баща ми бяха на път за Солт Лейк Сити и се питаха, дали ще отида на вечеря в петък, за да се разтоваря от сватбата на Уила. Съобщение от Ким, само да ме провери как съм. Беше хубаво да имаш приятелка, повечето от останалите ми приятелки бяха от колежа, с които не се виждахме често. Реших да ѝ се обадя от Денвър, където щях да имам два часа престой и да разполагам с време да разговаряме. И едно съобщение от отец Брус: *Обади ми се щом се прибереш. Надявам се всичко да е наред. Не забравяй да сториш добро някому... на безсмъртната ти душа може да ѝ е от голяма полза. Ще е от полза и за всички нас.*

Да сторя добро, това ме накара да се усмихна. Отговорих му кратко и натиснах *изпрати*. След моментно колебание, писах и на Уила: *Надявам се, че си прекарваш страхотно на медения месец. Ето номера на кредитната ми карта, в случай, че ти потрябва нещо. Обади се скоро.*

Час по-късно бях взела душ, бях опаковала багажа си и бях готова да тръгвам. Сложих каишката на Коко и слязох долу. Автобусът ми тръгваше в единадесет, имах предостатъчно време за закуска. Въпреки че влизаше в престоя ни, нямаше никой от гостите на сватбата. Сезонът приключваше, след седмица снегът сигурно щеше да затрупа *Отправлящият се към слънцето път*. Странно как у дома щеше още да е лято.

У дома, където щях да съм на сигурно и спокойно. И сама, добавих с леко самосъжаление. Без съмнение скоро щях да видя Денис с някоя друга. Въздъхнах, преценявайки настроението си. Меланхолично... но не бях напълно съсипана, определено. Когато с Ник се срути всичко... е, нямаше нужда да си припомням. Никой не искаше да си спомня за времето, в което е бил жалка картинка. Със сигурност, това че се чувствах просто тъжна, бе знак за зрялост. Или нещо подобно.

Ядох на верандата, докато четях местния вестник, като от време на време давах парченца хляб на Коко, или малко бекон, който тя грабваше със скоростта на светлината, преди отново да се загледа съсредоточено в мен. Погледнах часовника и видях, че е време да тръгвам. Автобусът трябваше да дойде след няколко минути.

Монтана щеше да ми липсва, осъзнах това с лек шок. Езерото Макдоналд днес беше тъмносиньо и неспокойно. В далечината се издигаше скалиста планина, окъпана в ослепителната белота на ледниците. Сърцето ми се сви. Беше твърде вероятно никога да не се върна тук. По някаква причина имах усещането за... незавършеност.

— Е, Коко-Моко, време е да тръгваме.

Опашката за автобуса беше доста дълга... изглежда всички си тръгваха днес. Бях доволна, че снощи си направих резервация. Младата майка, чието бебе си беше изпуснало биберона, изникна зад мен, каза добро утро, а аз ѝ кимнах в отговор. Шофьорът на автобуса взе билетите и започна да задрасква имената от списъка.

— Дванадесет — каза той, задрасвайки моето име. — Това е, съжалявам госпожо — каза той на младата майка. — Не мога да кача още пътници, тези хора имат резервации. Трябва да почакате до следващия курс в дванадесет часа.

— О не! Ужас. Дали ще успея за полета в дванадесет и половина? — попита тя.

— Вероятно не — отвърна шофьорът.

Трябвало е да го предвидиш, помислих си аз, вдигнах Коко и грабнах дръжката на куфара. Но изведнъж спрях. Погледнах часовника си. Пътят до летището беше четиридесет и пет минути, автобусите идваха през час. Имах предостатъчно време.

— Можете да вземете моето място — казах великодушно. — Полетът ми е чак в един и четиридесет и пет.

Лицето на младата майка се озари.

— Наистина ли? Сигурна ли сте? — Но вече посягаше към чантата си и бе сграбчила дръжката на бебешкото столче за кола.

— Разбира се. Моля. — Детето ме гледаше сериозно. Дестини, припомних си аз. Какво име само. Беше красавица, прекрасна кожа, розови устни, огромни сини очи.

— Благодаря ви! Спасявате ми живота! — възкликна майката. — Приятен ден и лек полет!

— Благодаря, подобно — казах аз. Ето, доброто дело бе извършено, и то какво дело само. Нямах търпение да кажа на отец Брус. Чувствайки се едва ли не като светица, помахах на майката и детето и си взех още едно кафе.

Излязох обратно на верандата с чаша в ръка, от която се издигаше пара и седнах да почета още малко от вестника.

Ник седеше на масата, от която бях станала преди малко и съзерцаваше езерото. Спрях се, по дяволите, все още беше шок да го срещна, но продължих да вървя.

— Ник — казах аз, минавайки покрай него.

— Харпър — отвърна той, като ме погледна за секунда.

Седнах на друга маса, не много далеч от неговата. Не исках да изглеждам сякаш не можех да понеса среща с него.

Трябваше да свикна с мисълта, че ако Уила и Кристофър останеха заедно, щях виждам Ник от време на време. По празници, на рождени дни или каквото и да беше там. И това нямаше да е проблем. Имахме бурно минало, винаги сме хранели чувства един към друг, и тъй нататък. Той беше просто грешка на младостта. Всеки беше наранявал сърцето си поне веднъж. Кое не означаваше, че сърцето не го преодоляваше и не ставаше по-силно.

Извадих химикал, отворих на кръстословицата и настанях Коко в скута си — харесваше ѝ да помага. Кафето беше вкусно. Кръстословицата — предизвикателна. Кучето — прекрасно. Бившият съпруг — невидим, благодарение на туристическа група пенсионери, които се изсипаха от автобуса. Същинско море от побелели глави ме предпазваше дори да зърна Ник, за което бях безкрайно благодарна.

Доброто дело, което сторих, се обърна срещу мен.

— Какво? Как така затворено? — попитах аз.

— Госпожо, предавам само това, което ни казаха на летището. Последният полет бил преди час и след него всички останали са отложени. Някакъв проблем със софтуера на навигационната система. Никой не може да излети, нито да кацне — каза шофьорът на таксито.

— Не може да бъде.

— Докато не отстранят проблема, нито един самолет няма да напусне летището на Калиспел Сити, нито ще кацнат на него.

— *Кацне*, единствено число — поправих го аз, а той завъртя очи.

— Съжалявам. Ами няма ли други летища наоколо?

— Останалите три в района имат същия проблем.

— Шегуваш ли се? — извиках аз.

— Не, госпожо. — Той се втрени в мен, очевидно търпението му се изчерпваше.

— Кога ще възобновят полетите?

— От летището казаха след два дни, минимум.

— Два дни? — повторих пронизително. Коко излая, изразявайки възмущението си. — Наистина, занасяте ли ме?

— Не госпожо.

— Усещах, че му идваше да ме изрита. Поех си дъх.

— Добре. Можете ли да ме заведете до най-близкото, незасегнато от този проблем, летище?

— Това ще бъде или в Якима, Вашингтон, или Солт Лейк Сити. И не, госпожо, не мога да ви заведа до там.

— По дяволите. — Замислих се за секунда. — Ами кола под наем? Можете ли да ме заведете до фирмата, която ги отдава? Тази сутрин приятелят ми върна колата, която бяхме наели. Ще я взема отново и ще стигна докъдето трябва.

— Когато получихме новината, доста хора ме помолиха за същото, разбира се, че ще ви заведа. Но по-добре първо се обадете, за да проверите дали имат коли на разположение.

Нямаха. Десет минути по-късно се опитах да се свържа с останалите две компании в района. Навъсененият шофьор беше прав. Това беше вбесяващо! Очевидно, когато са обявили аварията, хората, които вече са били на летището, дори и тези по пътя за там — аз щях да съм сред тях, ако не беше глупавата добрина — са били закарани с автобус до местата за коли под наем и са заели няколкото возила на разположение. А аз бях заклещена тук.

Е, няма нищо. Можех да остана ден-два. Лаптопът ми беше с мен. Можех да работя от стаята си... да видим, не трябваше да съм в съда през седмицата, което беше добре... Имах среща с ответната страна по едно дело, но можех да направя конферентно обаждане. Тъкмо щях да разгледам още от парка, и онова усещане за незавършеност можеше да изчезне.

Повлякох багажа си, Коко ме последва и отидох до рецепцията.

— Здравейте — поздравих аз с най-топлия си тон, онзи, който използвах пред секретаря на съдия Макмърти, когато се нуждаех от отсрочка. — Вижте, имам проблем. Не мога да се прибера, и ще се наложи да задържа стаята си за още един ден или два.

— О, съжалявам — отвърна момичето. — Нямаме свободни.

— Нямате?!

Тя се усмихна мило.

— Групата пенсионери зае всички стаи. Наистина съжалявам. Искате ли да проверя дали няма да има на друго място в парка?

— Да, моля ви — казах аз обзета от паника. Момичето започна да трака по клавиатурата... тракаше ли тракаше...

— Не изскача ли нищо? — попитах напрегнато.

— Адски съжалявам — каза тя, след като изписа седем или осем страници. — По-голяма част от парка вече е затворена, и изглежда, че домът за пенсионери е резервирал всичко и за следващата седмица.

— Е, какво да правя в такъв случай? — попитах я.

— Имаме палатки по наем — предложи тя.

— Няма да спя в палатка! — възроптах аз, с леко писклив глас. — Да ви приличам на онзи тип хора, които летуват на палатки? Освен това, вече едва не бях изядена от гризли! И ще умра от студ! Снощи беше почти нула градуса.

— Харпър.

Супер. И това на всичкото отгоре. Обърнах се.

— Малко съм заета, Ник.

Лицето му бе безизразно.

— Можеш да дойдеш с мен.

Зяпнах.

— С теб?

— Да, ще пътувам с колата в твоята посока. Мога да те оставя на някое летище по пътя.

— Ще шофираш?

— Да. — Той скръсти ръце пред гърдите си.

— До къде ще пътуваш?

— До Ню Йорк.

Стомахът ми забушува, напомняйки ми за нещо, преди мозъкът ми да реагира. О, да, ето... изчервих се.

— Да или не, Харпър — каза Ник, поглеждайки към часовника си. — Тръгвам след петнадесет минути.

[1] Калуа — сладък, тъмен ликьор — Бел.ред. ↑

[2] Ту Медисин — общо название на местност в югоизточната част на Глейшър нешънъл парк. Има място за лагериране близо до езерото Ту Медисин — Бел.ред. ↑

[3] Майкъл Вик — американски спортист, куотърбек, обвинен в организиране на незаконни боеве с кучета, включващи мъчения и екзекуции на загубилите животни — Бел.ред. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Един час по-късно седях във взетия под наем мустанг, с карта в скута си. Коко и зайчето ѝ бяха до мен. Пътувахме по магистралата на изток. Планът беше Ник да ме закара до Бисмарк, Северна Дакота. Всички останали близки летища бяха отменили полетите си, поради засечка при подновяването на софтуера им за контрол на въздушния трафик. Проклети компютри.

Глейшър беше зад нас, а Скалистите планини се извисяваха в огледалото за обратно виждане, докато облаците се носеха сред върховете им. *Благодаря ти*, Теди, прошепнах със стегнато гърло, докато напускахме парка и се обърнах да помахам за довиждане. Един ден, може би, щях да дойда отново. Щях да разказвам на бъдещото си дете, че съм била тук на почивка, и да ѝ (или му) покажа мястото, на което едва не бях изядена от огромна мечка гризли. Или не. Това може би щеше да разстрои едно дете. Бележка: *Купи си книгата на доктор Спок възможно най-скоро*. Въздъхнах, обърнах се напред и погалих малките копчинени уши на Коко.

Мустангът на Ник беше кабриолет, разбира се. Един мъж нямаше да има подобаваща криза на средната възраст без кола кабриолет или без трофейната му съпруга да е руса. Вятърът рошеше косите му, сякаш беше изваден от снимка на списание. Към това прибавете и факта, че носеше слънчеви очила със сини стъкла, черна тениска, дънки и изглеждаше дразнещо великолепен. Коко, която беше доста игрива край Денис, до момента пренебрегваше Ник. Добро куче.

Той ме погледна, което ме накара да осъзная, че го зяпах.

— Какво стана с Денис?

— Полетът му беше по-рано. Ние, ъм... не можахме да намерим места за един и същи полет.

— Нима? — Прозвуча така, сякаш имаше друга информация.

— Аха. — Погледнах внезапно към картата. — Така, значи, междуцатската магистрала се намира...

— Няма да караме натам — каза той, без да ме погледне.

— Но...

— Знам.

— Ник, това означава...

— Да.

— Ама ти сериозно ли? Осъзнаваш ли, че ако не поемем по междуцатската, временното ни пребиваване заедно ще се увеличи с часове?

— Да Харпър, много добре го знам. Това си е моето пътуване. Ти си само товар, буквално и преносно.

— Ха-ха.

Той благоволи да ме погледне.

— Ще ни отнеме общо около тринадесет часа.

— Окей, вече мина един. — Вдигнах очи от часовника си. — Ако се редуваме и шофираме цяла нощ, ще бъдем...

— Ще спрем за през нощта.

Стиснах зъби.

— Чудесно! Така ще можем да се насладим на компанията си още по-дълго. — Усмихнах му се мило. Ник не ми обърна внимание. Добре, значи щяхме да се отбием в някакъв хотел. Щях да бъда в Бисмарк... чакай да видим... утре до десет часа, в случай че шофираме до девет тази вечер и потеглим отново на път преди седем сутринта. Не звучеше зле. Щях да оцелея.

И все пак, в една кола с Ник... Напрежението помежду ни беше доста неприятно.

— Значи, ще си направим пътешествие, така ли? — попитах аз.

— Да.

— През чудничка криза на средната възраст преминаваш, Ник.

— На тридесет и шест съм.

— Почти на тридесет и седем — не се стърпях да подчертая.

— Освен това ми е мечта от край време — каза той и най-сетне ме погледна. — Както знаеш много добре.

Разбира се, че знаех. Придърпах Коко в скута си и насочих вниманието си към прозореца. Пътят беше само с по една лента във всяка посока, въпреки че прекосяваше цялата северозападна част на страната. Отдалечихме се от планините изненадващо бързо и около нас се виждаха само полета, покрити с изсъхнала, покафеняла трева, докдето ти стига погледа. Над нас се простираше безкрайната синева

на небето, набраздено от тънки бели облаци. Въздухът беше хладен, слънцето безмилостно и бях много доволна, че се намазах със слънцезащитен крем с фактор петдесет, тъй като изгарях лесно. Картата беше осеяна с градчета със сладки имена и малобройно население.

Ник мълчеше, откакто ми предложи да тръгна с него. Бях почти сигурна, че вече съжалява за това. За човек, който се изпусна, че не е спирал да ме обича, който ме целуна преди няколко дни и ме превозваше до съседния щат, изглеждаше леко... спечен. Може би именно в това се криеше проблема.

— Ник, искаш ли да си поговорим за случилото се през уикенда?
— предложих аз и се обърнах към него, за да го погледна. Кичури коса се бяха изплъзнали от опашката ми и вятърът ги развяваше пред очите ми.

Той ме изглежда.

— Не. — После се протегна към задната седалка, порови за секунда и измъкна избеляла шапка на Янкис. — Ето — каза той, като ми я подаде.

Взех я.

— Няма да се превърна в стълб от сол^[1], ако я нося, нали? Все пак съм фен на Ред Сокс.

Ник ме дари с ослепителна усмивка и сърцето ми потрепна в отговор.

— Пробвай и ще разберем — прикани ме той и отново извърна очи към пътя.

Сложих си я. Не само че косата ми спря да се развява лудо, а и лицето ми беше засенчено.

— Благодаря — казах аз. Той кимна. — Добре, щом ти не искаш да говориш, аз ще го направя.

Ник затвори очи за секунда.

— Ето как стоят нещата. Онова, което ми каза, докато си мислехме, че мечката ще ни изяде... ще се престоря, че не съм те чула. Просто пристъп на сантименталност, моментна слабост, надвисналата смъртна опасност, всичко това...

Той въздъхна.

— Не, Харпър. Беше самата истина.

А, сега я втасахме.

— Ти все още ме... обичаш?

— Да.

Способността ми да оставам безмълвна трая точно три секунди.

— Но също така каза, че ме мразиш?

— Да.

— Не мисля, че наистина си го мислел. Аз не те мразя.

— Няма как да опиша облекчението си. — Той отпи от бутилката с вода.

— Колкото до целувката... и двамата изпитвахме носталгия. Нека просто да го забравим, става ли?

— Харпър, само за това ли смяташ да говориш? Защото мога да те нарежа наред път. — Ник ме погледна със странно изражение.

— Добре, извинявай. — Загледах се напред. Пътят се простираше до хоризонта и полетата край нас изглеждаха безкрайни. Не беше кой знае какъв пейзаж. Погледнах таблото. Супер, движехме се с четиридесет мили в час, а ограничението беше седемдесет и пет.

Тъй като беше отраснал в Ню Йорк, Ник винаги бе разчитал на градския транспорт. Взе шофьорската си книжка в края на колежа, нещо, за което винаги съм го подкачала, когато бяхме заедно. Тогава, в редките случаи, когато сядаше зад волана, беше типичния начинаещ... ръцете в позиция десет и десет, взор, вперен в пътя и влачещ се със скоростта на куц охлюв. Виждах, че нещата не се бяха променили.

— Искаш ли аз да карам? — предложих му.

— Не.

— Разрешената скорост е малко по-висока от тази, с която се движиш.

— Знам.

— Не заслужаваш тази кола.

— Млъкни, Харпър. — Той протегна ръка и включи радиото. Зазвуча кънтри музика, обичайното за това място — страната на каубоите. Изпълнителят пееше за жена, зарязала го заради друг мъж. Типично.

— Нося си айпода — осведомих шофьора си.

— И аз си нося моя — отвърна той. — Но нека слушаме местната радиостанция и да се потопим в пейзажа, може ли, скъпа бивша съпруго?

— О, разбира се. Е, как е живота Ники, скъпи?

— Чудесен, благодаря.

— Ти си преуспял архитект?

— Да.

— Какви сгради проектираш? — Явно не можех да спра с разпита, но какво от това. Нямах да мръднем от тази кола дълго време. Какво ни оставаше да правим? Да си припомним хубавите моменти?

— Предимно корпоративни.

— Небостъргачи?

— Не точно. Най-високата сграда, която сме проектирали е на осем етажа. Правили сме няколко хотела, две крила на музей. Някой ден може и небостъргач да направим. Фирмата е сравнително нова.

— Проектираш ли къщи? — попитах аз.

Той сви рамене.

— Много рядко. Доброто име идва с *големите неща*.

Престижът беше това, което Ник винаги бе преследвал. Може би, за да покаже на баща си, че е някой, а може би защото просто искаше да е най-добрия. Не бяхме заедно достатъчно дълго, за да мога да разбера.

— Браво на теб — поздравих го аз.

— Сигурен съм, че и ти си доста успяла — каза той остро. — Толкова много разводи, толкова малко време.

— Като стана дума за разводи... — обадох се аз и потиснах раздразнението си. Погледнах телефона и с удоволствие установих, че имаше обхват. Избрах номера на Томи. Вдигна ми на първото позвъняване.

— Как си, Томи?

— О, Харпър. Здравсти. Ами... не много добре. Тъжен съм. — Определено звучеше така. По-тъжен и от изпълнителя по радиото, чиято опака съпруга бе откраднала трактора му и прегазила кучето с него. Тук не бяха ли чували за Кери Ъндъруд, лейди Антебелъм?

— Какво става? — попитах аз.

— Не мога да спра да мисля за Меги. Колко щастливи бяхме. Как става така, че нещата се объркват, Харпър? Тя ме обичаше някога.

*Кое*то не означава абсолютно нищо, помислих си аз и погледнах към Ник.

— Нямам представа.

— Не спирам да си мисля, че бих могъл да направя нещо, за да си върна стария живот. Не искам развод. Господи, такъв провал.

— Не смятам така, приятелю. Понякога разводът е само акт, който коригира грешката. — Ник изсумтя. Аз го пренебрегнах. Почти. — В крайна сметка, хората възприемат брака по различен начин. Ти не бе този, който преспа с куриера на Фед Екс, нали? Не. — Изгледах Ник самодоволно. *Видя ли? Разводът е хубаво нещо.* — Ти, Том, си искал нещо различно. Вярност. Приятелство. Любов. Искал си да прекарваш време с половинката си. — Отправих още един целенасочен поглед към бившия си. — Ти си поставял брака на първо място, а Меги очевидно не е правила същото. Права ли съм?

— Предполагам — призна Томи.

— Точно така. И колкото и да ми се иска да те утеша и да ти кажа, че нещата ще се оправят и ще заживеете щастливо, няма да съм добър приятел, ако го направя. Ако не иска да посещава брачен консултант, ако не желае да отговаря на обажданията ти и спи с друг... бих казала, че иска да се разведе. Наистина съжалявам, Томи. Сърцето ти ще има нужда от време, да осъзнае онова, което главата ти вече знае.

Ник завъртя очи. Коко кихна и положи глава на коляното ми.

Продължих още две минути да нареждам съчувствено на асистента си с разбито сърце, преди сигналът да изчезне. Затворих телефона си с въздишка.

— Забавно ли ти беше? — попита Ник. Забелязах, че беше сграбчил силно волана, въпреки че все още се движеше само с четиридесет и три мили в час.

— Не. Никак дори. Томи ми е приятел и не ми харесва, че е нещастен. — Той не каза нищо. — Защо? Какво би посъветвал един младоженец, чиято съпруга спи с друг?

В момента, в който изрекох думите, лицето ми пламна, а стомахът ми се сви. Ник не отрони и дума. Нито пък ме погледна. От радиото се носеше нова песен, нещо за мъртви войници. Сякаш настроението и без това не беше достатъчно лошо.

Коко изскимтя и побутна ръката ми с муцуна.

— Ник, трябва да спрем заради Коко.

Той отмести крака от газта, включи мигача — толкова старомодно... в Масачузетс не си правехме труда — и бавно отби

встрани, сякаш бяхме в задръстване, а не насред пустошта, срещайки само някой и друг камион за компания. Щом колата спря, закачих каишката на Коко и понечих да изляза, но се разколебах.

— Никога не съм ти изневерявала, Ник — казах внезапно и за моя изненада, в гърлото ми заседна буца.

Той свали слънчевите очила, потърка челото си и ме погледна.

— Не, предполагам, че не си. — За секунда нещо ме парна в гърдите. Той ми вярваше? Но после добави: — Не и в този смисъл.

Стиснах зъби.

— Нито в този, нито в онзи смисъл.

— Може да се поспори.

— Добре. С удоволствие бих го обсъдила, но не мога. Кучето ми трябва да се изпикае. — Излязох от колата и пуснах Коко на земята.

Нямаше смисъл да му се ядосвам. Ник не беше от хората, които прощават лесно... не и по отношение на мен. Бях оплескала нещата, да. Но той също имаше вина. Аз си признах грешката. Той никога нямаше да го стори. Ето как стигнахме до развод. Но всичко беше минало. И въпреки това кръвното ми налягане стана опасно високо.

По дяволите, това че се съгласих да пътувам с него, беше огромна грешка. По-добре да бях останала да се боря с мечките гризли и да зъзна в палатка. Отидох надолу по пътя с Коко, тъй като тя искаше да се усамоти, беше момиче все пак. Тук нямаше нищо, поне докдето ми се простираше погледа. Планините от парка се бяха скрили зад западния хоризонт. Наоколо нямаше нито град, нито сгради или превозни средства. Само Коко, Ник и аз.

Погледнах към бившия и сърцето ми неочаквано омекна. Беше дал работа на сестра ми, когато е имала нужда, застъпи се за брат си и съмнителната му работа, сигурно бе подкрепил и усилията му в откритията, постарал се беше безхаберният му баща да е близо до него. Беше се отправил на така жадуваното пътуване, а имаше за спътник бившата си съпруга, която обичаше и мразеше едновременно.

В момента Ник се беше подпрял на колата и разглеждаше картата, а вятърът рошеше косата му. Винаги съм обичала косата му. Ръцете му. И врата му. Вратът му беше прекрасен, обожавах да допирам лицето си срещу топлата му сладост, когато лежахме в леглото и се гушкахме.

Добре! Стига толкова. Върнах се при колата, Коко подскачаше до мен.

— Къде смяташ да отседнем за през нощта? — попитах аз. Вече беше късен следобед.

— Не съм сигурен — отвърна Ник. — Иска ми се да посетя най-голямата статуя на пингвин в света.

— Много смешно.

— Не се шегувам. — Той се ухили. — Виж, ето тук.

Наклоних се по-близо. Груба грешка. Вратът му бе гладък, загорял, направо да го захапеш. Чувствах се като вампир, който едва устоява на подтика. Прочистих гърлото си.

— Харесвам картите — казах с леко повишен тон.

— И аз — изрече Ник и ме погледна. — С всички тези места, които никога не си посетил.

— Цялата мистерия — допълних. — Джиписът е страхотен, но не е същото.

— На същото мнение съм. — Изви устни и женските ми органи се свиха на кълбо. Погледнах встрани и наместих бейзболната шапка на главата си.

— Някога правила ли си подобно нещо? — попита ме тихо. — Да шофираш през страната?

— Не.

— Колко иронично, не смяташ ли? — Той вдигна очи от картата и ме погледна втренчено.

— Доста. — Сърцето ми заблъска в ребрата.

Ник остана загледан в мен за минута, после сгъна картата.

— Добре, да тръгваме. Напред към статуята на пингвина.

[1] Намеква се за история от Стария завет: жената на Лот, превърната от Бог в стълб от сол, защото се обърнала, за да види унищожението на Содом и Гомор — Бел.ред. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С Ник смятахме да прекосим страната с кола за медения ни месец. Мислехме да летим до Калифорния и да шофираме на връщане. Никой от нас не бе пътувал много и бяхме решили да го направим лятото след първата ни годишнина, тъй като Ник трябваше да натрупа повече отпуска. Но, разбира се, така и не издържахме до първата годишнина.

Сватбата ни беше... е, били сте на сватби. Всички, малко или много, си приличат. Беше хубава.

Лъжа. Беше ужасна. Тънех в колебания и не спирах да се питам *Какво по дяволите правим?*, като разбивах непрестанно самоувереността си.

Всичко е наред, той те обича. Чудесен е.

Какво по дяволите правим, толкова сме млади.

Всичко е наред. Той те обича.

Защо не съм в правния университет? Защо следвам един мъж?

Всичко е наред. Той те обича. Нещата ще се получат.

Какво по дяволите правя?

Когато казах „да“ на Бруклинския мост, не си представях, че сватбата ще последва толкова бързо. Планувах да уча в правния университет в Джорджтаун, където бях приета, и после да се омъжа, евентуално. Нямах проблем да поддържам връзка от разстояние. С Ник имахме такава през последната ми година в другото училище и се справяхме чудесно. Но той настоя. Защо да живеем разделени, щом можехме да заживеем заедно? Щом като ме бяха приели в Джорджтаун, значи Кълъмбия или Университета в Ню Йорк нямаше да представляват никаква трудност. Обичахме се. Разбирахме се чудесно. Трябваше да се оженим. Нямаше смисъл да чакаме.

Ник можеше да е много убедителен. И непреклонен. А аз го обичах, разбира се.

И така, първият ден от лятото, учебната година бе приключила преди месец, щях да се омъжвам и се ужасявах при мисълта за това.

Цяла сутрин, докато подреждахме масите и цветята в двора на баща ми, очаквах Ник изведнъж да осъзнае какви идиоти сме, за да играем тази рискована игра и да се правим на големи. Чаках да набера кураж и да отложва всичко. Или баща ми да ми каже, че това е грешка.

Чаках и майка ми да се появи.

Разбирате ли, тя също бе последвала мъж. Майка ми, момиче от Калифорния, била дошла с няколко приятелки в Мартас Винярд, била едва на двадесет и една години. Среещнала баща ми, който бил по-голям от нея със седем години, мъжествен и със загар. Разказвали са ми, че майка ми трябвало да се снима за модна агенция в Бостън. Тя и приятелите ѝ решили да отскочат до Острова, а баща ми поправял покрива на къщичката, в която някой от компанията на майка ми се настанил. Бил висок, симпатичен, мълчалив, типичният представител на работническата класа. Мама го поканила на партито на плажа. Когато приятелите ѝ си тръгнали след седмица, тя решила да остане. Месеца по-късно била бременна и *voilà...* създали семейство.

Колкото до сватбата ми, бяха изминали повече от осем години, откакто майка ми ни беше напуснала. За цялото това време бях получила четири картички и всички пристигнаха през първата година и половина от заминаването ѝ. В тях пишеше почти едно и също нещо... *Флорида е гореща и задушна, има много портокалови дръвчета и огромни буболечки. Надявам се, че оценките ти са добри!*

Втората беше от Аризона. *И тук е топло! Трябва да видиш само как хората поливат тревните си площи. Не знаят ли, че живеят в пустинята?*

Третата дойде от Сейнт Луис — описваше конете, Арката^[1] и бейзболен мач. Четвъртата — от Колорадо — музикален фестивал, Скалистите планини, чистия въздух. На нито една от картичките нямаше адрес на подател. Подписала ги бе с *Линда*, не с *мама*.

Предполагам, че я мразех, но ми липсваше толкова много.

Нямах реална причина да я очаквам да се появи. Но все пак, обявата за годеща ни бе отпечатана във вестника. Мартас Винярд имаше малобройно местно население. Ако поддържаше връзка с *някого*, щеше да чуе, че единственото ѝ дете се омъжва. Така че не беше невъзможно да дойде, просто бе крайно и извънредно необичайно. И въпреки това, всеки път, когато чувах пронизителното изсвирване на ферибота, ритъмът на сърцето ми се утрояваше.

Тя така и не дойде. Което беше по-логично, отколкото ако го стореше, но все пак бе съкрушително. Не зная какво щях да направя, ако се бе появила. Подсъзнателно разигравах сценарий, в който майка ми, отсъствала през всички тези години, най-сетне щеше да се прибере у дома и поради вълнението и залялото ни щастие — тъй като все пак всичко беше фантазия, нали така — сватбата ми щеше да бъде отложена за неопределен срок.

После поглеждах към Ник, виждах усмивката му и ме обливаше гореща вълна срам, защото наистина го обичах. Но колкото и да ми се искаше чувството да бъде приятно, не се получаваеше. Беше ужасяващо страшно, сякаш в един момент си се разхождах невинно, а в следващия пред мен бе зейнала бездънна пропаст. Откакто Ник коленичи на Бруклинския мост, отстъпвах от ронещия се под краката ми ръб на бездната, като се опитвах да се спася от неизвестното, което ме дебнеше от тъмната дупка, убедена, че беше нещо лошо.

Въпреки това часът настъпи, облякох тясната бяла рокля, обух стягащите ме обувки, оставих косата си разпусната, защото знаех, че Ник я обожава така. Бевърли се постара доста да бъде добрата майка на булката, всеки път, когато минеше покрай мен ме пръскаше с лак за коса и се суетеше около цветята, около роклята. Ако майка ми бе тук — ако никога не си бе тръгвала — щяхме да сме лакирани с един и същи лак, както правехме, когато бях малка. Щеше да е облечена с бледосиня копринена рокля, а не с оранжев полиестер, какъвто бе избрала Бев за себе си. Щеше да ми каже, че да се омъжи млада е било най-правилното решение, което е взимала и че с Ник ще да бъдем като нея и баща ми.

Вместо това имах Бевърли, която не спираше да бърби, да ме тъпче с торта и да се оплаква, че съм отказала ритуалния танц с пари^[2]. Знаех, че беше добронамерена, но въпреки това исках да я докосна с магическа пръчка, за да млъкне и да престане да ми повтаря, че съм „по-красива от чифт нови зимни гуми“. Как можех да се омъжвам без майка си? Как изобщо можех да се омъжвам? Как позволих нещата да излязат от контрол?

Никой друг не изглеждаше загрижен. Баща ми каза, че Ник е „добро момче“ и си представял, как сме щели „да се справим добре“. Бащата на Ник беше набит, симпатичен и повърхностен... уви, беше кум на Ник. Джейсън вече бе почти пиян, с дълга коса, за да прилича

на героя на Том Круз от „Интервю с вампир“. Кристофър, тогава в гимназията, флиртуваше с Уила, която щеше да види отново чак след тринадесет години.

Дори когато пристъпвах към олтара, хванала баща си под ръка, тихият глас не спираше да кънти в главата ми. *Не трябва да го правиш. Личи си, че ще е пълна катастрофа.* Лицето на Ник беше сериозно, сякаш се досещаше какво си мисля. Изрече брачната си клетва съсредоточен, тъмните му очи не трепнаха и дори тогава сметнах думите за безумно наивни. Дали някой вече вярва, че тези брачни клетви значат нещо изобщо? Родителите ми са си казали същите неща един на друг. Родителите на Ник също са си обещали „докато смъртта ни раздели“. Кои бяхме ние двамата да вярваме, че клетвите ни щяха да траят по-дълго от поетия дъх при изричането им?

Дойде и моя ред.

— Аз, Харпър, вземам теб, Ник... — И изведнъж очите ми се навлажниха, гласът ми пресипна и поисках с цялото си сърце тези думи да бяха истина. — Да те обичам и уважавам... — Можехме да го направим. Можехме да бъдем онази двойка възрастни, които се държат за ръце. — ... *и докато смъртта ни раздели.* — Погледнах в циганските очи на Ник и повярвах.

След сватбата прекарахме няколко дни в една от огромните къщи на морските капитани на Норт Уотър Стрийт в Едгартаун. Беше собственост на баснословно богата двойка, каквито бяха и собствениците на останалите имоти, за които баща ми работеше от време на време. Хората предоставиха щедро лятната си къща за краткия ни меден месец, тъй като щяха да дойдат за ваканцията си на острова чак на четвърти юли.

И така, за няколко дни с Ник си поиграхме на семейство... пихме вино на широката веранда, планирахме пътуването си за следващото лято, което щеше да бъде истинският ни меден месец. Любихме се в стая с изглед към морския фар, гледахме филми сгушени един в друг, и през тези пет дни повярвах в щастливия край. За пет дни изглеждаше напълно възможно с Ник да имаме къща, деца, живот, старини... Може би не бях права да съм толкова скептична.

Оказа се, че бях.

Шест дни след сватбата се настанихме в малък апартамент в Манхатън, в запустялата част на Трайбека и всичко се промени. Ник

отново започна да ходи на работа. Прибираще се късно. Самоотвержеността му бе внушителна, амбициите без граници, а съпругата му — самотна.

Аз, разбира се, осъзнавах, че трябваше да работи, за да впечатли шефовете си, да се отличи от стадото млади и гладни архитекти. Проблемът не беше в безкрайното му работно време... е, то също допринесе за развоя на събитията. Ник имаше план, който се състоеше в следното: да се дипломира пръв по успех във випуска — сторено; да започне работа във водеща фирма — сторено; да се ожени — сторено. В момента, в който сложи отметка в квадратчето до името ми, Ник сякаш... ме заряза.

Тъй като пропуснах сроковете за кандидатстване в правните университети в Ню Йорк, имах една година принудителна ваканция. Планът ни, или по-скоро плана на Ник, беше да кандидатствам във Фордъм, Колумбийския или Нюйоркския, да превърна малкия ни апартамент в дом и да се влюбя в града. Нямаше нужда да работя, той печелеше достатъчно, за да плаща сметките. Уви, апартаментът ни беше малък, неприветлив, в сграда без асансьор, в Трайбека, част от Манхатън, която по онова време беше като опустял град. Място, на което бе невъзможно да намериш вестник през уикенда, където сякаш не живееха семейства, шумът от магистралата не спираше и скърцането на метрото ме будеше посред нощ.

Опитах се да превърна апартамента ни в уютно местенце, но не бях от типа на Марта Стюърт^[3]. Боядисване на банята, търкане на фугите с белина, възглавнички на дивана... нищо от изброените не даде желанния резултат. Въпреки че в началото всеки ден приготвях вечеря, като се опитвах да се вместя в бюджета ни, Ник рядко успяваше да се прибере в къщи преди осем... девет... или десет.

Всички усилия, които бе вложил в ухажването ми, в спечелването ми — защото да, бях като бодливо свинче и го знаех — всички начини, с които ме караше да се чувствам ценена и закриляна... бяха прекратени веднага, щом стъпихме в Ню Йорк. Оказа се, че съм се омъжила за човек, с който почти не се виждам.

Бях сама в град, който не познавах и ако трябваше да съм честна, не харесвах. Беше толкова шумно, горещо и задушно. Вечер миех лицето си по два пъти, след което използвах и лосион, за да почувствам кожата си чиста. Апартаментът ни миришеше на зеле,

благодарение на Иван, навъсения руснак, който живееше на долния етаж и почти не напускаше сградата. Гледаше сапунени сериали по цял ден, звукът на телевизора му беше увеличен до край и надничаше през вратата гол до кръста, когато слизах по стълбите.

Боклукчийските камиони започваха да тропат и дрънчат по улицата още в четири часа сутринта, а нечие куче лаеше по цяла нощ. Трябваше да пътувам дълго с тракащото метро, за да стигна до Сентръл парк. Батъри парк беше по-близо, но тогава беше мръсен, пълен с наркодилъри и спящи по пейките бездомни. Гледка, която винаги ме е потрисала.

Тук имах две приятелки от Амхърст... едната беше в правния университет, втората в сферата на издателството. И двете бяха потънали в обаянието на вълнуващия си живот. Фактът, че бях омъжена ги смая.

— Как е? — питаха ме, а отговорът ми далече не бе приятен. Истината беше следната: бракът до момента беше отврат.

Ник тръгваше за работа двадесет минути след като се събудеше в шест часа сутринта. Ако успееше да се прибере преди десет вечерта, може би прекарваше петнадесет минути в разговор с мен, преди с усмивка и извинение да се скрие зад екрана на компютъра. Повечето вечери се прибираще в къщи след единадесет, а аз вече спях и осъзнавах, че се е прибрал едва когато се завъртах в леглото и усещах спящото му тяло. През петте месеца, в които бяхме женени, той не си взе почивка нито веднъж за цял един уикенд. Вместо това, винаги решаваше да работи в събота, а често и в неделя.

Бързо се превърна в незаменим кадър за службата си. Шефът му, Брус Макмилън, известен още като Биг Мак, обожаваше острия ум и професионализма на Ник. Вследствие на което Ник беше повишен в екипа на *вино и вечеря*. Трябваше да омайва клиенти, да се сближи с по-възрастните архитекти, да се учи от тях, да им се подмазва, да се намърда в големите им проекти. Беше по-щастлив от всякога.

Опитах се да бъда добрата половинка, да не бъда егоист и негодуваща сръдла. Не бях глупава, знаех, че това беше като инвестиция за бъдещето. Но това бе бъдещето на Ник, онова, което винаги си бе представял, без място да приюти още един човек... или поне така изглеждаше. Не бях част от неговия свят. Той не се нуждаеше от съвет как да се отнася с хората, нито пък как да се справя

с работата си. Онова, от което се нуждаех отчаяно, беше да се почувствам участник във всичко, но вместо това, с отминаването на седмиците, се чувствах все по-излишна. Сякаш не изграждахме новия си живот заедно. Просто бях до Ник по време на пътешествието му. Да спечели Харпър — сторено. Напред към следващото завоевание.

Опитах се, наистина. Шляех се из квартала, постарях се да разшифровам необятната система на метрото. Прекарвах по цял ден в събиране на вицове, които да споделя с Ник, после започвах да негодувам, че не си е в къщи, за да ги чуе. Посещавах местната библиотека, записах се доброволец в някаква програма за огромяване, но това бяха само по няколко часа в седмицата. Ню Йорк ме плашеше. Всички бяха толкова... уверени. Толкова наясно, с това кои са и накъде са се запътили. Когато една сутрин се осмелих да споделя това с Ник, той се смая.

— Не знам, скъпа — отвърна ми. — Просто се опитай да се забавляваш, без много да му мислиш. Това е най-страхотния град на планетата. Излез, наслади му се. О, мамка му, този часовник верен ли е? Съжалявам, скъпа, трябва да тръгвам. Имаме среща с представители от Лондон.

Излязох навън, ако не за друго, то поне да доставя удоволствие на родения ми в Бруклин съпруг. Ник познаваше цялата околност, минаваше дори за експерт — и то доста досаден такъв — и разказите ми за това как съм се мотаела, когато имах шанс да му разкажа, изглежда го отегчаваха.

— Всъщност си се намирала в Бруклин хайтс, скъпа. Кобъл хил е по-отдалечен от брега. Разбира се, че съм бил на Гавернър айленд, знам точно къде си била. Много ясно, че съм посещавал Емпайър Стейт билдинг, и то милион пъти. — Той ми се усмихваше търпеливо, но очите му се отклоняваха към компютъра.

Спред мен нещата станаха необратими три месеца след сватбата ни, когато се осмелих да кажа на Ник колко съм самотна и той ми предложи да си направим бебе.

Втренчих се в него с изпепеляващ поглед за около минута и казах:

— Да не си се *побъркал*, Ник?

Той отметна глава.

— Какво?

— Ник, едва те виждам! Искаш да родя бебе? Та да сме затворени по цял ден у дома, докато ти не се вясваш, работейки по осемнадесет часа на ден? За да можеш да пренебрегваш и мен, и детето си? Няма да го бъде!

— Ти си тази, която се оплаква, че е самотна, Харпър — каза той.

— Нямаше да се чувствам така, ако прекарваш известно време с мен, Ник. — Сякаш забиха нож в гърлото ми, очите ми пареха.

— Харпър, скъпа, трябва да работя.

— Трябва ли да работиш чак толкова много? Не можеш ли поне веднъж да се прибереш за вечеря? Не можеш ли някога да си вземеш един уикенд почивка, Ник?

Беше един от най-внушителните ни скандали. Мразех го. Мразех и себе си, за това, че изпитвах толкова силна нужда от него, мразех го, че не го осъзнава. Той може би се уплаши от реакцията ми, но беше ясно, че не сме на едно мнение. Дори не разсъждавахме в една посока. Обеща ми да се поправи. Каза, че ще си вземе почивка идния уикенд, и двата дни. Щяхме да отидем в парка, да си направим пикник, или да посетим музея на изкуството Метрополитън, или Купър Хюит^[4].

Но в петък, след като се прибра от работа, ми сервира новината.

— Трябва да отида до офиса утре. Само за час-два. Съжалявам, наистина. Ще се прибера до единадесет, най-късно.

Сега си признавам — знаех, че няма да успее и по тази причина в желанието си да увеличи бойното снаряжение, надминах себе си и приготвих храна за пикник в стил Марта Стюърт. Направих салатата с пиле, стафиди и краставици, купих фразела от пекарната. Опекох овесени сладки със стафиди. Набавих бутилка вино. В дванадесет и петнадесет той още не се беше прибрал. Нито в един. Обади се в два и двадесет и четири:

— Малко ще закъснея. Само да довърша едно нещо набързо и тръгвам.

Прибра се в пет и тридесет и седем, с букет увехнали маргаритки в ръка.

— Скъпа, не избухвай — започна той нещастно. — Биг Мак имаше нужда от мен, тъй като Джет напълно се провали с разрешителните от...

Аз загребях една шепа от салатата и я метнах по него. Размазах я право в лицето му.

— Ето, приготвих я за теб. Дано пипнеш салмонела и да си изповръщаш червата през следващите четири дни.

Ник взе парче пилешко от бузата си и го изяде.

— Много вкусно — каза той и повдигна вежда.

Това преля чашата. Отидох в спалнята, тръснах вратата и склжих ръце над главата си.

Той ме последва, разбира се — вратите нямаха ключалки. Избърса лицето си с престорено търпение и хвърли кърпата за пране. Приблжи се и ме прегърна. Не се извини. Целуна ме по врата, каза ми, че ме обича, помоли ме да бъда търпелива, тъй като това, поне според думите му, било временно. Няма да се повтори, щели сме да го преодолеем. Завъртя ме, така че лицето ми да се притисне в прекрасната му шия, да мога да вдишам от сладкия му аромат и да почувствам пулса му. Предадох се.

— Не ми харесва тук, Ник — прошепнах, сгушена в яката му. — Не те виждам. Чувствам се като... апендикс.

— Апендикс? — повтори той и се отдръпна назад.

Преглътнах.

— Тук съм, но в действителност нямаш нужда от мен. Можеш да ме изрежеш и всичко ще продължи да си функционира нормално. — Трябваше да прошепна думите, беше толкова болезнено да си го призная.

Той ме погледна сериозно, с непроницаеми очи. Изчаках го да проумее. Чаках да си спомни, че се опасях да не бъда изоставена, че единственият човек, от когото се очакваше да ме обича завинаги, ме напусна. Чаках да осъзнае, че се нуждаех от него, че не исках да съм поредната отметка в плановете му, чаках да ми каже, че не съм апендикс, а че съм туптящото му сърце, без което не може да живее.

— Може би трябва да си намериш работа, скъпа — каза той.

Това беше началото на края.

— Работа — повторих унило.

— Прекарваш сама голяма част от деня, и колкото и да не ми се иска да го кажа, наистина в момента не мога да отсъствам от службата. Ако започнеш работа, ще срещнеш нови приятели, ще си заета. Допълнителен доход винаги е добре дошъл, няма да го крия. Ще напуснеш веднага щом започнеш лекции.

Искаше да се оженим, аз го направих и това бе краят... за него.

— Ще разпитам в офиса — добави Ник. — Някой може да има нещо предвид.

— Не си прави труда, ще се справя сама — отвърнах аз. Сърцето ми беше студено и тежко като камък.

— Браво, скъпа. Добро момиче!

Занесе ме до леглото и правихме секс. Това беше неговия начин да ми каже: *Ето, виждаш ли, всичко е наред*. Кое то, според Ник, бе достатъчно. За момента смекчи нещата. Да започна работа беше много по-удобно, отколкото да признае, че бракът ни има нужда от повече време, което да прекарваме заедно. Най-вече брак сключен наскоро, особено след като съпругата бях аз. Така на Ник не му се налагаше да си променя работното време и да се извинява пред шефа си, че тази вечер ще е зает, тъй като има планове с половинката си. Явно докторът бе предписал точно това, Харпър се нуждаеше от работа, а не от съпруг, който да е до нея.

Като напук се отзовах на една обява. Барман, което ми бе познато, тъй като работех същото в колежа. Ресторантът се казваше *При Клаудия*, модерен, нов, намираще се в Сохо.

Сутринта, в деня на интервюто, все още ядосана на Ник, че не ме разбира, си затиснах ръката на входната врата. Лявата ръка. Нямахте кръв, но пръстите ми изглежда пострадаха най-много и без да се замислям, преместих халката си на дясната ръка. Рядко нося годежния си пръстен, който ми беше голям. Освен това, с манталитета на провинциално момиче, смятах, че беше примамка за крадците в Ню Йорк. Ник се засмя, когато му споделих и изглежда нямаше нищо против.

Но сватбената ми халка... това беше съвсем друг случай. Този пръстен, две златни нишки преплетени една в друга, едната съвсем леко по-тъмна от другата, беше нежен, красив и уникален, изработен от златар от Мартас Винярд. Не изглеждаше като обичайните сватбени халки... особено ако го носиш на другата си ръка. Управителят на ресторанта не ме попита дали съм омъжена, а и не смятах да му казвам.

Като барман се изкарвах повече бакшиши, особено ако си млада и красива... и неомъжена. Или поне ако клиентите мислеха, че си неомъжена. Пръстите ми бяха подути няколко дни. Пръстенът остана

на дясната ми ръка. Кое то не означаваше нищо, с изключение на това, че все пак се оказа нещо.

Работата в *При Клаудия* излезе забавна. Бар, който се намираше на калдъръмена уличка в Сохо, привличаше клиента тип *Сексът и градът*. Добре облечени, красиви жени, чиито дрехи струваха повече от наема на апартамента ми за месец. Мъжете лъхаха на пари и ми оставяха двадесет долара бакшиш за напитка, която струваше десет, без да се замислят. Колегите ми бяха същите като мен. Високи очаквания, временно в сферата на услугите, повечето само докато се дипломират. Никой от нас не планираше да работи тук вечно. Всички бяхме на по двадесет и няколко години. Собственикът на *При Клаудия* знаеше, че персонал, който сякаш е съставен от актьори и модели, ще привлича по-добра клиента и всички бяхме добре сложени и красиви.

Тъй като бях новак, гледах отстрани, но дори и там беше вълнуващо. Все се намираше някой, който да сподели нещо лично. Джокаста излизала с Бен, но го зарязала заради Питър. Райън си търсеше съквартирант, Приш също си търсела, но дали искаха да живеят и работят заедно? Особено след еднократната свалка? Поласкана, че съм част от драмата и тревогите им, им давах по някой неангажиращ отговор, не заемах ничия страна и като цяло ме харесвах. Очароваха ме с това, колко свободни бяха. Големи планове, мързеливи дни, работа на приятно място. Точно както трябваше да бъде на тази възраст.

През първите няколко седмици само наблюдавах, вършех си работата, слушах. Никой не ме попита дали съм омъжена, а аз не настоявах да давам информация. Дали наказвах Ник по този начин? Разбира се. Почти не го виждах. Каза, че ще се отбие някоя вечер, за да види бара, но минаха седмици, а той така и не го направи.

Бях млада, глупава, несигурна, самотна. В някои от вечерите, докато вървах към къщи, усещах онази тежест в гърдите си и ми се искаше да си поплача, защото мразех Ник за това, че го обичах толкова силно. Чувствах се измамена и предадена, и продължавах да го чакам да направи *нещо*, което да ме накара да се почувствам така, както се чувствах, преди да се омъжа... ценена, обичана, незаменима. Но и той беше млад и глупав, и бездната между нас ставаше все по-тъмна и по-дълбока.

Нямах онзи тип връзка със семейството си, която да ми позволи да си излея душата по телефона. Уила беше ученичка в гимназията и си мислеше, че с Ник сме олицетворение на романтиката. Бевърли... не. Колкото до баща ми, престанах да му казвам истината още преди години.

Една вечер един от сервитьорите, Деър, ме покани да остана с тях, след като затворят и изведнъж се оказах с група приятели. Не мисля, че осъзнавах колко самотна бях до този момент. Приятелите ми от колежа се бяха откъснали от мен, погълнати от кариерите си или предизвикателствата на дипломирането. Но колегите ми бяха в същото положение като мен, намирахме се в странен период от живота си, в който работехме, но не това, което бихме избрали. *Реалният живот* все още изглеждаше много далеч. Те бяха като пеперуди, красиви за гледане, свободни да отлетят накъдето ги понесе вятъра, без отговорности, освен да изкарат достатъчно за наема.

Никой от тях не беше женен, разбира се. В Манхатън започваш да мислиш за брак, след като си живял с някой поне десет години, когато наближаваш четиридесет или петдесет, а не двадесет. Омъжена на двадесет и една? И то доброволно? Казах си, че ще им спомена някой ден, евентуално. Ако се сближа с бандата, ще им го подметна между другото, ще се пошегувам за съпруга, който винаги отсъства. Или може би щяха да научат за него, когато Ник най-накрая се осмелеше да се появи в *При Клаудия*, както постоянно ми обещаваше. Всички пристъпи на вина, които ме обземаха по темата, бяха потушени от облекчението, че най-сетне се бях приобщила към компанията.

Задържах брачната си халка на дясната ръка. Ник не забеляза... но пък и бракът ни се заключаваше в сутрешен секс от време на време и в размяната на вежливи реплики, най-вече чрез гласови съобщения по телефона. Липсваше ми толкова много, че буквално трябваше да се заема с нещо друго, да скрия мислите на дъното на мозъка си, да ги пренебрегна напълно. Оказа се, че се справях чудесно с тази задача.

Новият ми кръг от приятели започна да става все по-важен. Преди работа, около четири и половина, си правехме ранна вечеря и се опитвахме да се надпреварваме с кратки, съдържателни коментари за наблюденията ни върху града и обитателите му. Оставахме след затварянето на *При Клаудия*, аз правех специални напитки, грейпфрутов джин фис, мартини с мед и бадеми. Един ден Джокаста,

Приш и аз се преборихме с тълпата в *Сенчъри 21*^[5] и си купихме намалени маркови обувки. Посетихме среща с известен писател. Около Деня на благодарността, Ник трябваше да замине за Лисабон, първото му пътуване в чужбина с фирмата — и изобщо. Поздравих го, усмихнах се, докато го гледах как си събира багажа и го целунах, когато пристигна таксито, което щеше да го закара до летището.

— Сигурна ли си, че ще си добре сама? — попита той с колебание, застанал на мръсния тротоар.

— Ще се оправя. Ще отида на вечеря в Приш. Забавлявай се. Успех!

Помахах му за довиждане и се обадох на приятелите си, за да им кажа, че съм на разположение за фестивала на анимацията във филмовия център „Анжелика“. Всички отидохме и наистина се почувствахме доста светски. Всъщност приятелите ми наистина бяха много изискани. Бяха също и повърхностни, и някак бездушни, но бяха по-добре от никакви. Опитах да се държа на нивото им, да не изглеждам задръстена.

Сервитьорът на име Деър — съкратено от Даръл, но за Бога, никога не го споменавайте на глас — беше доста емоционален тип. Искаше да напише изстрадан, ексцентричен, мрачен, велик роман и планираше да се дипломира от внушителна институция. Джокаста и Приш си падаха по него, както и всяка друга жена, която стъпеше в *При Клаудия*. Имаше дълга руса коса и тъмносиви очи. Беше висок и слаб и пораждаше в теб желание да го нахраниш. Взимаше се доста насериозно, и да ви кажа, получаваше му се. Флиртуваше с мен... е, не точно, флиртуването беше под достойнството му. Гледаше ме втренчено — докато сервираше, разбира се. Знаех, че проявява интерес, но в никакъв случай не го насърчавах.

Необходимостта да спомена за Ник нарастваше, но поради незнайна причина, продължавах да изчаквам. Може би чаках да се сети, че ме обожава, да направи нещо красиво и запомнящо се, което да изкорени всичките ми съмнения и да заживеем щастливо завинаги. Нека ви напомня, че бях млада и глупава. А проблемът с тайните е в това, че колкото по-добре ги пазиш, толкова по-големи корени пускат.

Преди Вечерта на Непростимото Деяние, вече работех в *При Клаудия* от три месеца. Беше декември, а Ню Йорк бе най-красив през празниците. Ресторантите и кафенетата бяха окичени с коледни

светлини, на вратите висяха венци, по прозорците блещукаха ханукии^[6]. Витрините на магазините бяха облени в цветове, на всеки ъгъл висеше Дядо Коледа. Най-сетне започвах да се влюбвам в Ню Йорк.

Тази вечер, на път към ресторанта се спрях пред витрината на едно магазинче. В полумрака лениво прехвърчаха снежинки. Бяха изложили мини модел на Бруклинския мост, излят от бронз. Беше масивен и прекрасен. Ник щеше да го хареса много. Реших да му го подаря за Коледа. За секунда се почувствах сякаш стоя отново на моста, а Ник е коленичил, с дикенсовите си ръкавици и красивите си, щастливи очи...

Нещо в мен подскочи, сякаш от сърцето ми се отрони камък. Обичах съпруга си. Можехме да надживеем този дълъг, труден период. Можех дори да напусна, да си намеря работа, която да има съвместимо работно време, с това на Ник, и да се опитаме да оправим нещата. Тази вечер щях да кажа на приятелите си, че съм омъжена и щяхме добре да се посмеем.

Същата вечер беше коледното парти за персонала, в понеделник, когато ресторантът не работеше. Бяхме около двадесет човека, включително и екипа от кухнята, и когато пристигнах, купонът беше в разгара си. Приш бе поела бара и ми подаде много сладка напитка с аромат на мента. Ресторантът беше шумен, ярко осветен, обстановката беше празнична, всички бяха щастливи. Колегите ми бяха вече почерпени и се зарадваха, че ме виждат. Може би тази вечер нямаше да е подходящо да им кажа за Ник. Щях да го направя друг път, когато е по-тихо, така щеше да бъде по-добре.

Коктейлният експеримент на Приш беше отвратителен и си забърках специално мартини със сок от червена боровинка и водка. Храната беше великолепна, пица с козе сирене и сушени домати, рачешки кюфтенца със сос Ремулад. Бен носеше шапка с еленски рога, Джокаста се беше пременила с мигащ в червено гердан и лъскава червена минипола.

В десет вечерта всички бяхме насядали на масата в центъра на ресторанта, всички бяхме подпийнали — някои повечко — и бяхме доста весели. По едно време, не забелязах точно кога, Деър бе праметнал ръка през стола ми, доста небрежно. Бяхме близки с компанията и често изразявахме привързаността си. Прегръщахме се

за довиждане, като осмокласнички. Момчетата приплясваха ръцете си и леко се накланяха един към друг, момичетата ги целувахме по бузата. Ако помолех Деър да махне ръката си, само щях да насоча вниманието върху жеста и за това не казах нищо.

Голяма грешка.

Нещо ме погъделичка по врата и подскочих. Деър ме погледна горещо, притворил клепачи, но не престана да говори, продължи да разказва на Бен някаква история за политическа битка, свързана с представител на федералния съд. Махнах ръката на Деър от врата си и я сложих на скута му, а той ми се усмихна секси. Не ме докосна отново.

След вечеря нивото на шума — както и това на алкохола — се повиши. Приш пееше грабнала вилица вместо микрофон, Райън барабанеше по масата в ритъм, Бен тършуваше за поредната бутилка вино и изведнъж Деър се обърна към мен и каза:

— От седмици дебна момента да те целуна.

Сграбчи лицето ми и го стори.

Мокра, нескопосана, пиянска целувка, ужасна, с вкус на печени червени чушки. Останалите избухнаха в аплодисменти.

— Крайно време беше! — извика Джокаста. — От кога те зяпа!

Избутах го.

— Не го прави повече — казах аз, а адреналинът напираше в краката ми. Това беше лошо. Това не трябваше... аз не трябваше... той не биваше... трябваше да им кажа...

Мозъкът ми блокира.

Ник стоеше на улицата пред ресторанта и гледаше през прозореца. Гледаше към мен. Устата му бе леко отворена, сякаш не можеше да повярва на това, което бе видял току-що.

Пребледнях.

За секунда си помислих, че ще отmine и скочих на крака, като се ударих в масата.

— Ник! — извиках аз, но той вече отваряше вратата.

— Приятел ли ти е? — попита лениво Деър и ми наля още вино. Пренебрегнах го, но краката ми се разтрепериха.

Ник се приближи към масата.

— Здравсти — поздрави тихо.

— Здрасти — едва отвърнах аз. Не изглеждаше ядосан, нито разстроен. Може би си е казал, че това е било някаква глупава, небрежна целувка от досаден позъор. Погледът му се премести от мен към Даръл и останалите.

— Ъм, приятели — започнах аз, — това е Ник.

Предполагам, че прозвучах странно, или уплашено, защото всички млъкнаха.

— Ник? Кой Ник? — попита Бен, докато излизаше от задното помещение.

— Ах, ти, потайнице такава — каза Приш. — Не знаех, че излизаш с някой.

Чак сега си дадох сметка от каква величина бе стореното от мен. Ник ме погледна шокиран, сякаш го бях простреляла в сърцето. Кое то в известен смисъл беше така. Премигна два пъти — в този момент улавях и най-дребните детайли — а циганските му очи бяха като черни дупки.

— Не излиза с никого — отвърна той. — Аз съм съпруга й.

Някъде откъм улицата се дочу сирената на пожарна. От колоните се носеше ужасна джаз версия на песента Бяла Коледа. С изключение на това, партито беше стихнало внезапно.

— Мислех си, че си на двадесет и една Харпър — провлачи Райън. — Да не си от някоя религиозна секта или нещо подобно?

— Ти си омъжена? — попита Джокаста скептично. — Майтапиш ли се?

И тогава Ник излезе.

— Ти да видиш — провикна се Райън.

Отдръпнах се от масата, но Деър ме сграбчи за ръката.

— Не трябва да тръгваш след него.

— Напротив, задник — изсъсках аз и отскубнах ръката си. Звънчетата на вратата издрънчаха весело, което ми се стори противно, докато излизах в студената нощ.

Ник го нямаше. Спрях на ъгъла и погледна в двете посоки. Видях го. Беше пхнал ръце в джобовете си и вървеше бързо с наведена глава.

— Ник! Чакай!

Той не спря и аз се затичах след него, препъвайки се по калдъръма. Настигнах го на следващия ъгъл.

— Ник. — Той не ме погледна. Сграбчих ръката му. — Ник, почакай — изрекох задъхано. — Моля те, позволи ми да ти обясня.

— Давай — каза той, с учудващо спокоен глас.

— Добре, значи аз... аз очевидно не...

— ... ме беше споменала. — Светофарът светна зелено и той тръгна да пресича улицата.

— Да — потвърдих и се затътрих след него. Бях оставила палтото си в ресторанта, а навън бе ужасно студено. Зъбите ми вече тракаха, но стиснах челюст.

— Ти се целуваше с онзи мъж. — Гласът му все още беше спокоен, не спираше да ходи. — Какво друго си правила с него?

— Нищо! Това не беше нищо, Ник. Той е идиот, беше пиян. Това не беше нищо.

— Но никой не знаеше, че сме женени.

— Не... аз, виж Ник, аз... — О, Господи, какво щях да му кажа?
— Да се приберем и да поговорим, става ли?

Той най-сетне спря и аз моментално си пожелях да не го бе правил. Беше *бесен*. Очите му бяха като черни, горящи въглени.

— Никога не си ме споменавала.

— Да — признах шепнешком.

— Нито веднъж.

Потреперих, не само от студа. Ник не ми предложи палтото си. Не го обвиних.

— Не, Ник. Не им казах, че съм омъжена. Не споменах за теб.

— Ясно — каза тихо той и тръгна. Свали палтото си и го хвърли на земята зад себе си. Този жест разкъса сърцето ми.

— Ник, моля те... съжалявам!

Не спря, не се обърна, не отговори. Последвах го, вдигнах палтото, но не се чувствах достойна да го облека. Изглеждах нелепо с лъскавия си сребрист потник и високите токове, тътрейки се зад бесния си съпруг. Ненавиждах се. И не на последно място... бях ужасно уплашена.

А ако имаше нещо, което да мразя най-много, това беше да съм уплашена.

Как се осмелява, нашепна малка, нагла част от мозъка ми. Семенцата възмущение, които тровеха съзнанието ми през последните няколко месеца, изведнъж намериха плодородна почва, замествайки

окаяния ужас и усещане за гибел. Все пак, имах право да съм ядосана на Ник. Той ли се чувстваше изоставен? Ник? Аз бях тази, която се озова в огромния град, която получи потупване по главата и й казаха да отива да си играе, без да притеснява големите. Аз бях тази, чийто съпруг нямаше време за нея. Намерих си приятели, разбира се. Много ясно, че бях жадна за внимание. Кое то със сигурност не получавах от него. Моето квадратче си получи отметката! Кога за последно бяхме водили истински разговор, а? Той не *искаше* да разговаряме. Не и с мен. Аз бях там само за да изпера, да зареждам хладилника и да съм под ръка за бърз среднощен секс. Егати брака. Нищо чудно, че не исках да разказвам за него! Кой би ме обвинил за това?

О, Харпър, не прави така — съветваше доброто ангелче в мен, но беше по-лесно, много по-лесно, да бъда жертвата. И така, заформих дело срещу Ник, — наистина бях родена за адвокат — и се оправдах. Бях невинна. Сбърках, така е, но грешката ми не беше непростима. Какво да кажем за неговите грехове, а? Позволих на справедливия ми гняв да нараства, докато силуетът на Ник се смаляваше все повече, а разстоянието помежду ни се увеличаваше. Добре. Не искаше да ме изслуша. Хубаво. Това не беше нищо ново, нали?

Ню Йорк бе тих в понеделник вечер. Трайбека беше съвсем опустял в този късен час. Сирените, които се чуваха постоянно в града, се носеха отдалеч. Парче вестник, което се търкаляше по калдъръма, бе единствената ми компания. Откъм река Хъдсън подухна режещ вятър, носещ миризмата на кръв от месарниците на западната магистрала.

Ник се бе прибрал преди мен в апартамента. Виждах тъмната му глава на прозореца на спалнята ни, на четвъртия етаж. Затръшнах входната врата зад себе си и започнах да се изкачвам по стълбите, исках Ник да разбере, че съм готова за скандал. Отворих вратата на апартамента, преминах енергично през малката ни кухня и се отправих към спалнята.

Той беше бесен, пратцеше от напрежение.

И си опаковаше багажа.

Всяка мисъл се изпари от главата ми. Отворих уста, но не издадох звук. Наблюдавах го как прибира нещата си със свирепа експедитивност. Дънки, пуловери, тениски, чорапи, боксерки... всичко

заминаваше в куфарите, които бяхме получили като сватбен подарък и още не бяхме използвали.

Последния път, когато наблюдавах някой да си събира багажа, беше на тринадесетия ми рожден ден.

Ник ме напускаше и ужасът в мен се надигна толкова бързо и свирепо, че си помислих, че ще припадна. Сиви петна премрежиха зрението ми, краката ми се подкосиха, а вратът ми сякаш не бе достатъчно силен, за да държи главата.

И тогава, ей така изведнъж, нещо в мен се пречупи. Зрението ми се изясни. Краката и врата ми бяха в чудесна форма. Може би, ако бях припаднала, или ако се бях метнала в обятията му, ако го помолех за прошка, ако проплачех колко много го обичам, тогава, може би, щяхме да преодолеем тази вечер.

Но аз не бях ревла.

— Значи *докато смъртта ни раздели* е било само на шега? — казах аз. Очевидно беше погрешната реплика.

Той не благоволи да ме погледне.

— Ще прекарам вечерта при Питър.

— По багажа ти изглежда, че ще останеш за повече от една вечер.

— Колко време работи там Харпър? Два месеца? Три? — Ник събра ризите заедно със закачалките. — И така и не намери една секунда, в която да кажеш на приятелите си, че си омъжена? Нито веднъж през трите шибани месеца?

— Сигурно щях да им кажа, ако се беше появил. — Гласът ми беше хладен.

— Нищо чудно, че онзи келеш те целуваше — продължи Ник. — Защо не? Била си свободна, нали така? — Погледът му се спусна към лявата ми ръка и очите му сякаш потрепнаха при липсата на онова, което търсеха. — За Бога, Харпър — каза той с разтреперан глас и делото срещу него претърпя провал.

Прехапах устни.

— Виж Ник, наистина съжалявам. Просто се чувствах ужасно...

— Ужасно?

— Ами... да! Ти никога не беше наоколо, Ник! Не искаше да чуваш колко съм самотна, не те интересувахе, само работеше...

— Опитвам се да осигуря живота ни, Харпър! — изкрещя той. — Работя, за да имаме прилично бъдеще!

— Знам, но Ник, не очаквах, че ще бъде всичко или нищ...

— Трябваше да го направя! Мислех, че разбираш! — Ник хвърли чифт обувки в куфара. — Нищо чудно, че беше толкова отчуждена. Ти се...

— Аз? Отчуждена? Ник, ти сериозно ли?

— ... заигра с някакъв тридесетгодишен загубеняк, който още бърше масите и се опитва да разбере какъв иска да стане като порасне.

— Не съм си играла с никого, Ник! Но и да беше така, можеш ли да ме обвиниш? Ти беше този, който бързаше да се оженим, и преди да е изтекла първата седмица, едва се прибираще в къщи. — Сега и аз крещях. И двамата бяхме като влакове, които се движеха с бясна скорост и не можеха да спрат.

Той затръшна шкафчето на бюрото.

— Ник — казах аз, в последен опит да запазя спокойствие, да го накарам да прозре, да остане. — Ник, виж, бях глупава и незряла...

— Глупава и незряла, добре започваш Харпър. Какво ще кажеш за измамна? Или манипулативна? Ами невярна?

— Не съм ти изневерила! Този само ме... целуна. Аз не исках, той го направи против волята ми.

— Да бе.

Стиснах челюст.

— Добре. Вярвай на каквото си пожелаеш, Ник. Не си ме слушал с месеци, защо ще го правиш сега?

Иван Зелката се разтропа отдолу.

— Тихо, идиоти! — изкрещя ни той.

Ник продължи да тъпче дрехите си в куфара.

— Ти ме заличи, Харпър. Аз дори не съществувам в живота ти.

— Това се отнася и за теб, Ник — озъбих се аз.

— Как можеш да кажеш това? — извика той и затвори куфара със замах. — Снимките ти са навсякъде из офиса ми! Всеки от фирмата те познава. Само за теб говоря!

— И защо, Ник? Защото те прави да изглеждаш добре, със съпруга, която те очаква в къщи?

— Това е абсолютно безсмислено — отвърна той и отиде до банята. Тършуваше, събираше нещата си, четката за зъби,

самобръсначката, крема за бръснене. *Напускаше* ме.

След толкова настояване да се омъжа за него само месец след дипломирането, след като потуши всичките ми страхове и ме увери, че ще сме заедно завинаги, след всичко, което изтърпях от сватбата ни насам, Ник ме напускаше. Първата неравност по пътя и изречението *в добро или зло* бе запратено по дяволите. Гърдите ме стягаха, не можех да дишам, лицето ми пламтеше.

Аз най-добре трябваше да знам. Не биваше да вярвам, че ще се получи.

Той отвори входната врата и понесе куфара по стълбите. Последвах го безмълвна. Мозъкът ми беше станал на каша. Такси. Мамка му, беше си извикал такси! Наистина ме напускаше! Колата се показва иззад ъгъла и спря пред блока ни.

Ник се обърна към мен, стиснал челюст, очите му пламтяха разгневено.

— Ти така и не повярва, че ще се получи и познай, Харпър, оказа се права. Браво! Ще съм при Пит. Върни се в ресторанта, забавлявай се с твоето сервитьорче.

След тези думи, измъкнах сватбената халка от пръста на дясната си ръка и го замерих с него. Пръстенът ми, красивият ми, уникален пръстен, се удари в гърдите му, отскочи, падна в канавката и се търколи в отходния канал.

— Чудесно — каза Ник и се качи в таксито. След две секунди вече го нямаше.

Не помня как съм се качила до горе, но явно съм го направила, защото по някое време се усетих, как седя на пода в кухнята. Треперех толкова силно, дори зъбите ми тракаха. Не бях осъзнала напълно, че съм се обадила на някого, докато не чух сънения глас от другата страна на слушалката, глас на човек, който знаех, че ще ми помогне.

— Искам да дойдеш и да ме вземеш — едва прошепнах.

— Добре ли си?

— Не.

— Идвам.

Не ми зададоха повече въпроси. Нямаше нужда.

На следващия ден подадох молба за развод. Плаках за втори път за последните десет години в офиса на Тео. Но беше за добро.

Понякога сърцето се нуждае от време, за да приеме онова, което главата вече знае.

С Ник нямаше да ни бъде.

[1] Арката, известна като „Вратата към Запада“ е станала визитна картичка на Сейнт Луис. Тя е най-високият паметник на територията на САЩ. — Бел.ред. ↑

[2] Танц с пари — обичай в някои брачни церемонии. Гостите мъже плащат, за да танцуват с булката, а понякога жените плащат, за да танцуват с младоженеца. Обичаят води началото си от 1900 г. от Полша, в кварталите на имигрантите. — Бел.ред. ↑

[3] Марта Стюарт — наричат я Кралицата на домакините. Кулинарните ѝ способности я правят медийна звезда. В предаването си предлага полезни съвети и в областта на градинарството, интериорния дизайн, отглеждането на домашни любимци, организирането на сватби и семейни забавления. — Бел.ред. ↑

[4] Национален музей по дизайн Купър Хюит — единственият музей в САЩ, посветен на старинен и съвременен дизайн — Бел.ред. ↑

[5] Сенчъри 21 — известен магазин в Ню Йорк, предлагащ преоценена стока от известни дизайнери на изключително ниски цени. — Бел.ред. ↑

[6] Ханукия или менората ханука — свещник с девет разклонения, който гори в продължение на осем дни на еврейския празник Ханука. — Бел.ред. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато намерим къде да отбием, за да нощуваме, след посещението на най-голямата статуя на пингвин в света, вече бях като пребита. Отчасти от стоенето на слънце и вятър цял следобед, отчасти заради спомените от краткия ни и обречен на гибел брак. Ник също беше тих, но все така любезен.

Градчето, в което спряхме, беше микроскопично, с едно кръстовище — без светофар, кметство, църква и павилион за хамбургери с име *Чарли'с бъргър бокс*, а в непосредствена близост се намираше мотел с четири стаи, всичките свободни. Ник плати и за двете.

— Не трябваше да го правиш — казах аз.

— Няма проблем — отвърна той.

— Да не забравите да разгледате стъпките от динозаври — посъветва ни рецепциониста и ми намигна. — Огромни са, но първо проверете прогнозата за времето, утре може да вали сняг.

— Непременно — отговорихме едновременно ние.

Спогледахме се и се извърнахме встрани.

— От къде сте? — попита служителят.

— Нью Йорк — каза Ник, докато аз отговорих:

— Масачузетс.

— Така ли? Учил съм в Харвард.

— А аз в Тъфтс Лоу — добавих и проведохме много приятен разговор за красотите на Бостън, докато Ник стоеше мълчаливо отстрани. Взе участие само със завъртане на очи, в момента, в който споменахме, че Ред Сокс ще победи Нью Йорк Янкис в предстоящото първенство. Тъй като *Чарли'с бъргър бокс* бе единствения ресторант в града, ядохме там. Дипломирания в Харвард чиновник веднага влезе в ролята и на готвач, докато ни разказа как бил инвестиционен банкер, натрупал и загубил милиони и се върнал обратно в Монтана.

— Никога не съм бил по-щастлив — завърши той. — А вие се насладете на престоя си тук.

Подаде ни подносите, на които бяха хамбургерите и картофките и се върна в мотела.

Седнахме на масата за пикник в края на малкия паркинг. Коко се настани до мен и застина като статуя, докато чакаше парче от бургера. Погълна го светкавично с малката си, сладка муцунка. От време на време някой пикап издрънчаваше надолу по пътя и толкова, така и не видяхме други хора наоколо.

— Нещо такова ли си представяше, когато реши да потеглиш на пътуване през страната? — попитах аз и избърсах устата си със салфетка.

— В общи линии — отвърна Ник, без да ме погледне.

— Наистина ли?

— С изключение на това, че трябва да те закарам до летището, да. Малки градчета, обработваема земя, същността на великата нация и тъй нататък.

— Каза момчето от Бруклин — добавих аз — което, доколкото си спомням, не знае как да се справи и с една овца.

Истина беше. Веднъж Ник ме посети през лятото, когато работех в Кънектикът и отидохме до ферма с животни. Една овца реши, че той има в джоба си нещо за ядене и не спираше да навира нос в чатала му. Така силно се смях, че буквално паднах на земята.

Усмихнах се на спомена и погледнах към Ник. Той не се смееше. Очите му бяха навъсени, устата намръщена. Отмести бавно погледа си, сякаш му костваше огромно физическо усилие и отново се загледа в необятната шир пред нас.

— Ако тръгнем преди осем, ще успеем да стигнем на летището преди обяд — каза той.

Щяхме да сме там много по-рано, ако караше с максималната допустима скорост, но запазих забележката за себе си.

— Чудесно. Благодаря.

Той кимна. Явно разговорът приключи, което беше добре.

Тъй като Ник не говореше, извадих телефона си и изпратих няколко съобщения... едно на Каръл, което копирах и на Тео, в което ги уведомявах, че ще се забавя и ще им се обадя утре. Имах домашните телефони и на двамата, но ми се стори нередно да ги притеснявам в неделя вечер. И двамата бяха семейни и спазваха правилото да не работят през уикенда. За разлика от мен, те бяха

нормални, така да се каже. Изпратих още едно до Бевърли и баща ми, като написах същото и на тях. Едно на Денис, в случай че го беше грижа. Стомахът ми се сви при мисълта за него, обратно във Винярд, без мен. Връзката ни беше... да я наречем комфортна. Трепетът и дълбоките чувства, които изпитвах с Ник, ги нямаше с Денис, за което винаги бях мислела, че е добре. По-зряла, по-постоянна, по-стабилна връзка. Предполагам, че показва колко малко разбирах. Денис не пожела да се оженим и точка. Чудех се дали и той не се чувстваше поне малко тъжен. Надявах се да е така, иначе какво трябваше да си мисля, ако се окажеше, че не му липсвам изобщо?

Макар домът ми да беше в Мартас Винярд, мястото ми изглеждаше като отдавнашен спомен. Усещането да съм толкова далеч, сред природа, много по-различна от познатите хълмове и каменни стени на острова, от сивите къщи и нискостъблени борове, бе странно. Тук земята се простираше необезпокоявана до хоризонта, а небето плашеше с необятността си.

— Добре тогава, аз ще тръгна надолу по улицата — каза Ник.

Погледнах натам.

— Бар *При Стан*. Звучи идеално. Да си поръчаш бира, да погледаш малко бейзбол, да попиеш от ежедневието на Монтана?

— Точно. Ела и ти, ако искаш — допълни той след кратка пауза.

Поех си бързо дъх.

— Ами... не. Всъщност, трябва да поработя малко. Само ще заведа Коко на бърза разходка и ще се залепя за лаптопа.

— Добре. Лека нощ.

Той се изправи, готов да тръгне.

— Ник?

— Да? — Изглеждаше уморен и малко смачкан. Личаха му годините, вече не беше момчето, за което се бях омъжила. Сърцето ми се сви, опитах се да не му обръщам внимание.

— Оценявам това, което правиш за мен.

— Трябва, нали вече сме роднини — отвърна той и сви рамене.

— О, Боже, така ли стана?!

Усмивката му проблесна за миг.

— Е, ти си заварената сестра на съпругата на моя доведен брат. Значи да. Ще очаквам подаръци за Коледа.

— Дадено. Една надуваема секс кукла, супер луксозен модел.

Той се засмя, стисна рамото ми и това накара лекото електрическо жужене да ме прониже с хиляда волта.

— Лека нощ, Харпър.

— Лека — едва му отвърнах аз.

Прочистих гърлото си, изхвърлих боклука в близкия контейнер и хванах каишката на Коко. Тя си имаше топче за тенис, кой джак ръсел не обичаше да преследва топки? Взех го от колата. Походихме надолу по улицата... тук нямаше обособен център на града, нямаше озеленен парк, неща, които вземах за даденост в Нова Англия. Но пък имаше поля, безкрайни поля и навлязохме на няколко ярда в едно от тях.

— Искаш ли да донесеш топката? — попитах аз и кучето ми замръзна в бездиханно очакване, с очи, изпълнени с надежда. Откопчах каишката, запратих топчето възможно най-далеч и се усмихнах, щом Коко се стрелна през полето. Намери го веднага и го донесе обратно, размахваше гордо опашка, докато го оставяше в краката ми, за да мога да го захвърля отново. За предпочитане беше да повторя заниманието поне още хиляда пъти.

Стоенето на чист въздух и обагреното в пурпурно небе беше чудесна терапия. Продължителното седене в колата си казваше думата, цялата бях схваната.

Какво ли би било, да живееш на място като това? Според картата, в Слипинг Елк живееха двеста и петнадесет души. Какво работеха тези хора? Как се забавляваха? Как се срещаха с хора? Къде излизаха на среща, освен в *Чарли'с бъргър бокс* или бара на Стан?

Може би точно на такъв тип място би се спряла майка ми по време на дългата си обиколка из страната. А може и да бе отсядала в това градче. Намерила си работа, порботила малко, продължила напред. Информацията за това какво е правила през изминалите двадесет години бе оскъдна, но благодарение на частен детектив Дърк Килпатрик, знаех, че е била скитница. И знаех къде се намира в момента.

Вятърът задуха по-силно и на запад се скупчиха черни облаци. Беше време да се прибираме, да се обадя на Ким, да й подметна за ситуацията с бившия, да напиша едно официално писмо и да се опитам да не мисля твърде много за хората, които бях изгубила.

На следващата сутрин разбрахме, че „включена закуска“ означава ваучер за съседната на мотела бензиностанция, тъй като *Чарли'с бъргър бокс* щеше да отвори чак в единадесет и половина. Приветливият служител от рецепцията ни беше оставил бележка, в която ни пожелаваше всичко най-добро. Мил жест.

— Няма ли от къде да си купим бифтек и яйца? — попитах аз, докато оглеждахме нищожния асортимент от сухи пасти и десертчета. — Нали сме в Монтана, дома на говеждото? Би трябвало да мога да закуся бифтек и яйца някъде, нали? Няма ли къде да се натъпчем с холестерол?

— Може ли да ограничиш броя на изреченията, които изговаряш преди десет часа сутринта? — отвърна Ник, но въпреки това се отправи към щанда и попита беззъбия продавач дали има ресторант наблизо.

Служителят, типичен представител на щата, сякаш вървеше в комплект с поне едно от трите: банджо, тютюн за дъвчене или пушка. Почеса се по главата и се замисли над трудния въпрос.

— Едно време имаше заведение на име Сиси — отвърна той бавно, — ама изгоря преди шест-седем години. Огромен огън, човече, трябваше да го видиш. Аз и Хърб Уилсън, познаваш ли Хърб? Запознахте ли се вече? Не? Та ние с Хърб тогава работехме към пожарната и едва не се подпалихме, докато се опитвахме да потушим огъня при бензиновите цистерни, разбираш ли?

— Значи няма ресторанти наоколо, така ли? — настоях аз. Явно Джетро^[1] не срещаше често живи хора, а аз умирах от глад.

— Не, госпожа. Имаше *При Сиси*, ама изгоря преди около шест-седем години. Знаеш ли го Хърб Уилсън, госпожа? Ние с Хърб...

— Тогава ще купим тези — казах аз и метнах опаковката с шест малки понички на тезгяха.

— Ще налеем бензин от колонка номер едно — добави Ник. — Извинете неучтивата ми спътница, тя е от Масачузетс.

— Къде е това? — попита Джетро.

— В Нова Англия, и не сме спътници. Аз съм придружаващия го полицейски надзорник. Благодаря за отделеното време. — Оставих пет доларова банкнота, грабнах Ник за ръка и го поведох навън.

— Ето това се казва да се слееш с местните — ухили се Ник и напълни резервоара на Мустанга до горе. Настроението му тази сутрин

бе много по-весело, имаше огромна разлика от снощния сериозен тон. Той винаги е бил с променлив характер. Не, не се изразих точно. Винаги е имал очаквания. Можеше да бъде сладък, забавен и много по-енергичен от лисица на амфетамини. Но изведнъж, поради някаква незнайна причина, настроението му угасва като изгоряла крушка. Понякога, когато излизахме на среща, или след като се сгодихме, се втрещаваше в мен, не по оня глуповат, влюбен начин — е, имаше и такива моменти — но друг път просто ме зяпваше и чакаше. Чакаше за нещо, което явно така и не му давах, защото когато ми писваше и му казвах „Ник, би ли престанал?“, той отместваше поглед, възвръщаше предишното си изражение и започваше да се държи нормално.

Никога не сме били добри в комуникирането.

Днес беше много доволен. Дори погали Коко, която го удостои с доста пренебрежителен чихуахуа поглед, преди да му обърне гръб и да дойде при мен. Ник никога не е обичал животни, един от многото ни спорове като младоженци беше дали да си вземем куче, което договорът ни за наем стриктно забраняваше. Аз бях готова да наруша правилата, Ник ми чете лекции колко трудно сме намерили този апартамент, колко беше скъп наемът в „истинския град“. Както много нюйоркчани и той виждаше Бостън като сбирщина от малко над средната класа обсебени спортни фенове, което си беше доста точно описание. Както и да е, останахме без куче. Взех Коко на следващия ден, след като Тео ме нае и оттогава сме най-добри приятели. Тя сякаш прочете мислите ми и ме близна по ръката, търколи се по гръб и ми позволи да почеша коремчето ѝ.

Пейзажът беше почти като вчерашния. Плосък. Небето беше красиво, извисяваше се над нас, обсипано с пухкави кълбести облаци, които се рееха сред необятната синева. На всеки двадесет мили виждахме по едно дърво. Понякога мяркахме по няколко антилопи край пътя. Беше доста вълнуващо. Поглеждах в картата, после към небето, през прозореца. От време на време ни задминаваше по някой ревящ тир и разклащаше мустанга, тъй като тези шофьори, ако не друго, поне умееха да настъпват газта.

След три часа шофиране със скорост под допустимата, не издържах и се обадох:

— Ник, как мислиш, дали можем да отпуснем края малко и да започнем да се движим по-бързо, отколкото мога да тичам?

Той ме погледна търпеливо с пронизващите си цигански очи.

— Моето пътуване, моята кола. Или по-добре да цитирам оригинала „Казвам ви го направо, или ще е на моето или хващайте пътя. Ако някой иска да си тръгва, да го стори сега.“

— Хмм, нека да отгатна. Това от Хамлет ли е или от Крал Лир?

— Близко си. „Крайпътна къща“.

— Класика. Но ако смяташ да стигнем до летището, преди да умра от естествена смърт на сто и четири години, ще трябва да настъпиш ей онзи малък педал долу на пода. Давай, опитай. Не се страхувай, Ник.

Той ми се усмихна, включи мигач и напълно пренебрегна неудовлетвореното ми мрънкане.

— Време за снимки — каза ми и изскочи от колата, без да отваря вратата. Пресегна се към задната седалка и измъкна внушителния си фотоапарат. Аз сложих каишката на Коко и я заведох на полето да си свърши работата.

— Киселата бивша съпруга и кучето й, някъде в Монтана — изрече Ник и ме щракна.

— Следващата ти публикация във фейсбук, може би? — предложих аз. Ник се приближи, застана до мен и ми показва снимката, която направи току-що. Аз навъсена, Коко акаща. Прелест.

— А тук имаме снимки от вчера... ти и пингвина. Не си ли сладка...

И на тази се мръщех.

Ник ухаеше хубаво. Направо да го изядеш. Започваше да става неловко. Явно и той го усети.

— Добре — каза той и отиде към колата. — Веднага щом сте готови с кучето, можем да потегляме към най-големия пластмасов модел на динозавър.

— Може да се отбием до колибата на Юнабомбъра^[2] — добавих аз.

— Чудесна идея.

— Ник, това някакъв заговор ли е? Всички тези странични пътища и дразнещи спирки са само, за да прекараш повече време с мен, така ли?

— Определено. Кой мъж на земята не би искал да прекара повече време с теб, Харпи? — Той насочи обектива и ми направи още една

снимка. Е, тази щеше показва средния ми пръст.

— Поне ми позволи да шофирам, Ник — измрънках отново, грабнах Коко и се завлечих към колата.

За моя изненада той отвори вратата откъм шофьорското място.

— Става, заповядай. А ето това — той се наведе, взе нещо от земята и ми подари малко синьо цвете — е за теб. Сувенир.

Взех го с подозрение.

— Незабравка? — предположих аз. Ник се усмихна криво. Докоснах меките листенца на цвета и от тях се понесе сладък аромат. Ммм. — Благодаря.

— Моля.

Пъхнах цветето в портмонето си и влязох в колата.

— Закопчай си колана, скъпи Ники — предупредих спътника си.

Ах, каква тръпка само, да седнеш зад волана на автентична, произведена в Америка, мощна кола! За разлика от Ник, аз знаех какво да правя. Наместих си шапката с логото на дявола — разбирай Ню Йорк Янкис — закопчах колана и погледнах към Ник, за да се уверя, че и той е обезопасен.

— Дръж Коко — посъветвах го аз и в секундата, в която я взе, форсирах мустанга. Разхвърча се чакъл, гумите изсвистяха и Коко — или пък беше Ник — изскимтя изненадано.

— Господи, Харпър намали! — каза Ник и сграбчи таблото.

— Какъв си бълзльо, Ник — отвърнах аз и се усмихнах, тъй като мустанга най-сетне правеше онова, за което беше създаден.

— Моли се, Коко. Свети Кристофър, покровителю на пътуващите, опази Коко и мен от лудия масачузетски шофьор. Амин.

Коко излая, завъртя се, грабна зайчето си и го разклати. Обожаваше високите скорости. Беше мое куче все пак.

Мобилният ми телефон иззвъня.

— О, има обхват! Колко вълнуващо! — изкрещях аз и го грабнах. — Ало?

— Нарушаваш закона — изкоментира Ник.

— Не и в този щат — отвърнах му аз, не че имах представа дали е така. Беше Денис. Колко неочаквано! — Здравсти Денис.

— Хей, Харп. Как си?

— Чудесно, Ден — отговорих и се усмихнах на Ник. Сетих се, че Ник не знаеше, че бяхме скъсали с Денис. Хм, реших да запазя ценната

информация за себе си. Убедена бях, че щеше да ме подхване с реплики от рода на „бракоразводен адвокат, който не умее да задържи гаджето си“. Всъщност, май щеше да е по-добре, ако събудя лека ревност в Ник.

— Ден, значи се прибра и всичко е наред?

— О, да. Какво става с теб? Чух, че летището било затворено?

— Да. Някаква повреда в компютрите, нещо със софтуера. Както и да е. Отивам към следващия по-голям град. Утре би трябвало да съм се прибрала, а може и още тази вечер.

— Супер. Е, аз само така... да проверя.

Колко мило от негова страна.

— Ти какви ги вършиш? — попитах с надежда да го задържа още малко на телефона. Разговорите с Денис ми вдъхваха увереност. Не се усложняваха, изреченията не бяха заредени с четворно значение.

— На работа съм — каза той. — Може да прием по бира с момчетата.

— Така ли? Звучи чудесно.

Настъпи кратка пауза.

— Значи си добре, а, Харпър?

Дали имаше предвид „добре“ по отношение на скъсването ни?

— Да, Ден. Ти как си?

— Това е най-скучния разговор, който някога съм чувал — отбеляза Ник тихо. Коко се беше изправила в скута му, малките ѝ лапички бяха подпрени на гърдите му. Явно бе променила мнението си за него. Едно почесване зад ушите и кучето ми се превръщаше в курва.

— Кой беше това? — попита Денис.

— Ъм... Ник. Ще ме закара до летището.

— Ник? Наистина ли? — Последва втора пауза. — Бившият ти?

Нима имах повече от един Ник в миналото си?

— Да, същия. Предложи да ме закара, нямаше коли под наем, беше голяма каша.

Ник се обърна към мен.

— Може ли да му кажа здрасти?

Отместих телефона от устата си и го попитах:

— Защо, да не би да си падаш по него?

— Дай да си поговоря с него — каза той.

— Ден, Ник иска да ти каже здрасти. Ще се видим като се прибера.

— Окей. Ей, Харп, пази се.

— И ти, Ден.

Подадох телефона на Ник, изпълнена с подозрения. Той се ухили.

— Хей, Денис, приятелю. Как е? Така ли? Сериозно ли? Всъщност не, не знаех.

Ник ме погледна и повдигна вежда. Мамка му. Ако Денис току-що му бе казал, че сме скъсали, щях здравата да се ядосам. В крайна сметка беше лично и Денис не би трябвало да...

— Има си нейните моменти — каза Ник, усмихна се леко и се заслуша в гласа от другата страна. — Знам. Така ли? Ха... не, няма нужда да ми казваш. — Засмя се, а аз поклатих глава възмутено. — Бива си я, нали?

— Мразя мъжете — измърморих под носа си.

Ник отмести телефона встрани.

— Може да си лесбийка — прошепна той.

— Искаше ми се да бях.

Ник се засмя на нещо, което му каза Денис.

— Е, засега е моя, така или иначе.

Потрепнах и колата кривна леко.

— О, да, очарователна е. По неин си начин. Да, и това също. Абсолютно. И на мен ми беше приятно да си поговорим, пич. И на теб. — Затвори телефона и го остави. — Имаш си чудесно момче — каза той.

— Като осмокласници сте, Ник, да си говорите за мен, когато седя точно тук.

— Откъде знаеш, че сме говорили за теб? — попита той.

— О, моля ти се. Говорехте си за мен, много добре знаеш, че е така.

Усмивката му се разшири.

— Коко, майка ти май е под пара, как мислиш? Често прави така, нали? Горкичката ти.

— Знаеш ли какво, Ник? Ти си пълен идиот.

— Знаеш ли какво, Харпър? Движиш се с деветдесет и три мили в час.

Вдигнах крака от газта и намалих. С кола като тази се очакваше да направя точно това. Бе трудно да поддържам средна скорост. Лицето ми пламтеше.

— Коко, кажи на мама, че не всичко се върти около нея — каза Ник на кучето ми, което в момента се беше сгушило в скута му и го зяпаше с големите си кафяви очи.

— Добре, Ник. Не сте си говорили за мен. „Бива си я. Има си нейните моменти. Очарователна е по неин си начин“. За какво си говорехте тогава, а?

Ник се усмихна и около очите му се появиха бръчици. Не беше честно мъжете да стават по-привлекателни като остаряват. Никак не беше справедливо.

— Е, впечатляващо е, че си запомнила точно какво съм казал, Харпи, но истината е, че си говорехме за тази кола.

Отворих уста, после я затворих.

— Моя е засега? — настоях аз.

— Колата — Ник отново ме погледна. — На мой приятел е.

Ужас! Ник го направи нарочно, знаех си. Наистина мразех мъжете. Особено този тук.

След като си поигра с радиото и не намери работеща станция, Ник отвори жабката, извади айпода си и го включи в таблото. Натисна няколко копчета и от колоните се понесе дрезгавия глас на вокала на Дъ Фрей, Исаак Слейд. „Ти ме намери“, една от любимите ми песни. Явно беше и от любимите на Ник. Следващата група беше Кингс ъф Лиън. Имах същата песен на айпода си. Не бяха в същия ред, но по дяволите, в един и същ плейлист. Последва най-новото от Ю Ту, имам го. Следваше Вива ла Вида на Колдплей, песен, която сигурно бях слушала стотици пъти.

— Мисля, че тази съм я слушал твърде много — каза Ник. — Нещо против да я прескоча?

— Не, давай — отвърнах аз. Егати.

Значи имаме и сходен вкус за музика. Предполагам, че не трябва да съм изненадана. И двамата сме от североизточния край, на почти една възраст. Както и да е. И въпреки това, беше леко обезпокоително.

Спряхме на още две места. Докато Ник изразяваше на глас възхитата си от внушителната язовирна стена и преливник в един от

градовете, както и от няколко огромни силиози край железницата, аз се опитвах да не нервнича и прехапах езика си толкова силно, че за малко не го разкървах. Накрая пристигнахме в едно градче, което беше като мегаполис, в сравнение с видяното до момента. Четири пресечки, светофари и най-важното, имаше ресторант. Дори два.

Беше много приятно местенце. Тухлени постройки. Чисто. Гостоприемно. Ако си търсех място, където да се скрия, щях да избира това. Може би и майка ми се е почувствала така в даден момент.

— Гладна ли си? — попита Ник.

— Много. — Пакетчето с шестте понички беше далечен спомен.

В ресторанта нямаше никой и барманът ни посрещна любезно, попита ни откъде сме и нямаше нищо против, че Коко беше с нас. Хората тук бяха мили, не така забързани като нас, янките, винаги сновящи насам-натам.

И двамата с Ник си поръчахме сандвич Рубен^[3], който бе изненадващо вкусен. Ник четеше местната преса, като си взимаше от картофките ми неспринудено, сякаш бяхме стара семейна двойка и от време на време даваше и на Коко. Попита бармана за околността. Лу беше местен, отговори на въпросите му за язовирните стени, които бяхме видели, после спомена, че е ходил два пъти в Ню Йорк и двамата мъже се разприказваха приятелски за ресторантите в града.

Ник винаги е бил отворен към хората. Много по-общителен от мен.

Телефонът в заведението иззвъня и когато Лу отиде да отговори, Ник извади дебел том за най-големите мрежи на метра в света.

— Май ще е добре да тръгваме към летището, а Ник? Ти ще се отървеш от мен, а аз ще се прибера у дома.

Той не вдигна поглед от книгата.

— Летището е само на няколко часа от тук, Харпър. Потрай още малко, става ли? Искам да си поръчам прословутия боровинков пай. Толкова съм слушал за него. — Той вдигна поглед. — Не смяташ ли, че трябва постоянно да се опитват нови неща в този живот? *Улови мига* и тъй нататък.

Аз завъртях очи с досада. Цялото това пътуване започваше да става леко неуравновесено. Искях да съм си у дома. Това небе, тези поля... караха ме да се чувствам оголена. Твърде много спомени,

твърде голямо напрежение протичаше между нас. Ник се наведе отново към книгата си.

Влезе една двойка, поздрави бармана по име и седна на съседната маса. Чудесно. Можех да подслушвам, една от любимите ми игри. Мъжът започна да говори пръв:

— Какво иска моето мауко мишуе?

Джакпот! Мъж — ако изобщо можеше да го наречем така — който говори на бебешки? Той се пресегна през масата и се опита да хване ръката на „маукото мишуе“. Мишлето го пренебрегна.

— Още си ми мауко ядосана?

О, Господи. Ритнах Ник по пищяла, за да му привлече вниманието.

— Не ме ритай — каза той високо, без да откъсне очи от книгата.

— Мишуе? Обичкаш ме, науи?

— За Бога, Алек, престани! Не мога да понасям този говор — изсъска тя.

И с право, помислих си аз.

— Мисуех си, че обичкаш, когато ти пликавам така — каза Алек и нацупи устни.

— Боже, Лу, може ли една бира, моля? Будвайзер.

— Ъм, Лейни скъпа — каза Алек с нормален глас. — Едва един следобед е.

— Лу, Будвайзер!

— Идва — извика барманът и се намръщи.

Мъжът на „маукото мишуе“ се съвзе.

— Е, какво изглежда апетитно, скъпа? Освен теб, разбира се.

Тя въздъхна шумно.

— Аз ще си поръчам кесадила и пилешки крилца с барбекю сос.

Алек се усмихна.

— И за мен същото, Лу.

— Дадено — отвърна Лу и погледна към нас с Ник. — А вие, приятели? Да ви донеса ли още нещо?

— Не, благодаря — отвърнах аз. — Би било добре, ако ни дадеш сметката. Чака ни дълъг път.

— За мен боровинков пай — обади се Ник. — И още малко кафе би било чудесно.

Добре. Щях да бъда търпелива. Не беше непосилно. Поех си дъх, бавно и дълбоко, потиснах желанието си да изритам още веднъж Ник по някоя по-мека част и възобнових подслушването. Нямаше какво друго да правя.

— Да си поговорим ли за сватбата, скъпа? — попита мъжкото мишуе.

— Алек, не сега! — отсече Лейни. — Става ли? Може ли просто да си седим? За Бога!

— Разбира се, скъпа — отвърна той веднага.

Обречени. Нямаха никакъв шанс да издържат като семейство.

Уви, Алек очевидно бе властелина на Страната на глупаците.

— Знаеш ли, мисля, че Керълайн ще бъде чудесно име — каза той.

— За какво? — попита Лейни.

— За бебе. За дъщеря ни.

Тя го зяпна, на лицето ѝ бе изписано дълбоко отвращение и скептичност.

— Както и да е.

— Здравейте — намесих се аз и помахах на щастливата двойка.

— Недей — измърмори Ник, който още четеше.

— Казвам се Харпър и чух разговора ви, без да искам. — Станах и се приближих към тях. — Може ли да седна за малко?

— Заповядайте — отвърна Алек. — Аз съм Алек, а това е годеницата ми, Лейни.

— Здравейте. Харпър Джеймс. Аз съм бракоразводен адвокат.

— Харпър — извика Ник и вдигна поглед от книгата. В гласа му се долови предупредителна нотка.

— Случайно чух разговора ви — продължих аз и пренебрегнах бившия си. — Алек, изглеждаш страхотен човек. А ти, Лейни, изглеждаш... добре. Чудех се, как я карате вие двамата.

— Чудесно! — каза Алек с трагична откровеност. — А, защо се интересуваш?

— Наречи го професионално любопитство. Виж, не обичам да съм груба, но не мога да се въздържа и да не отбележа, че ако вие двамата вече имате проблеми, това не е добър знак.

— Гледай си работата — Лейни се озъби насреща ми, имаше брекети.

— Нека отгатна, Алек — отвърнах бързо аз, като я игнорирах. — В началото Лейни беше толкова мила, нали? Но след като ѝ предложи брак и ѝ даде кредитна карта с нейното име...

Ник се материализира до мен.

— Ние тъкмо си тръгнахме — каза той и ме дръпна. — Извинете за притеснението.

— Откъде знаеш, че съм ѝ дал кредитна карта? — попита Алек и се намръщи.

— И кола предполагам?

— Гледай си *работата* — изръмжа Лейни отново.

— Алек, чудя се, ако се налага да се стараеш толкова сега, когато се предполага, че си влюбен...

— Млъквай, Харпър — настоя Ник тихо.

— ... само си представи кол... — Думите ми секнаха, тъй като Ник сложи ръка на устата ми. Вдигна ме от стола и ме поведе към вратата. Коко ни следваше покорно, а каишката ѝ се влачеше след нея.

— О, какво сладко кученце! — възкликна Лейни и погледна към Алек, стоманеният ѝ поглед омекна умишлено. — Искаше ми се и аз да си имам мауко кученце като това.

— Искаш ли да ти купя? — попита Алек.

— Наистина ли? За мен? — каза тя и се пресегна да погали Коко, която умно се отмести встрани.

Ник ме пусна и вдигна каишката на кучето ми.

— Тя е с теб само заради парите ти, Алек — извиках бързо аз. — Не забравяй да си направиш предбрачен договор!

— Съжалявам — Ник се извини на щастливата двойка. Грабна ръката ми и буквално ме извлече през вратата, после ме пусна. Коко седна и ме зяпна, сякаш подкрепяше Ник в разочарованието му от мен.

— Нима трябваше да правиш това?

— Кое? Да кажа истината? Да спася момчето от нещастие?

— Не е твоя работа да решаващ, Харпър — каза той и потърка очи.

— Сякаш гледам как кола се е засилила към телефонен стълб с шестдесет мили в час. Не можех да не кажа нещо.

— Остави ги. Те са напълно непознати, по дяволите. Не знаеш нищо за тях. Може би при тях ще се получи.

Взех каишката на Коко от ръцете му.

— Да. И знаеш ли какво още, Ник? Бруклинският мост се продава.

— Подценяваш всички, Харпър. Толкова си цинична.

О, тези думи... тази снизходителност!

— Аз съм реалист, Ник — отвърнах му. — С това си изкарвам прехраната, разправям се с отвратителни връзки всеки божи ден. Той е луд по нея, а тя едва го понася. Но той е доста добре с парите, можем да познаем по съвсем новия пикап шевролет. Веществено доказателство А, Ваша Светлост. — Посочих към лъскавото черно возило. — Тя сигурно има трикаратов диамант на ръката си, но мама и тате не са могли да си позволят да се погрижат за зъбите ѝ навреме, затова чак сега е сложила брекети. Веществено доказателство Б. На бас, че и двамата знаем кой е платил за тях. Той е мило момче, прави всичко, за да я накара да се усмихне, а тя едва го поглежда. Не е честно. Не трябва да се женят. Обзалагам се на хиляда долара, че ще му изневери. Обзалагам се, че му изневерява и в момента.

Направих пауза, тъй като не ми достигаше въздух. Ник ме гледаше странно.

— Прозорецът е отворен — каза той тихо.

Мамка му. Обърнах се. Мамка му. Лейни изглеждаше нервна, очите ѝ се стрелкаха между мен и годеника ѝ, докато въртеше пръстена си. Защото, разбира се, бях права.

Алек ме зяпаше, устата му беше леко отворена, сякаш го бях ударила с лопата. *Съжалявам, господине.* Той бавно се извърна към годеницата си.

— Обичаш ли ме, Лейни? — попита той.

Тя се поколеба, после си постави усмивката на лицето и взе ръката му. Лакираните ѝ нокти проблеснаха като шипове.

— Узбиуа се, че те обичам! Ти си любимия ми каубой!

Той се върза. Разбира се. Е, беше ясно, че всеки мъж, който казваше „мауко мишуе“, няма самоуважение и скоро още един от бракоразводните ми братя щеше да има нов клиент.

— Разходи се — посъветва ме Ник с нисък глас. — Ще те чакам при колата след двадесет минути.

Разхождах се. В стомаха ми се прокрадна непознато усещане и ми отне минута, да го назова. Срам. Бях права, знаех го. Всичко, което казах, щеше да се случи, залагах черния си дроб и един бъбрек. Грешка

ли беше, че се опитвах да спестя мъките на мъжа на „маукото мишуе“? Добре, може би истината не трябваше да му бъде поднесена от непознат, но поне я чу. Може би по-късно тази вечер, щеше получи просветление. Щеше да я зареже и да си намери мила жена, която ще го оцени истински и ще бъде щастлив.

Едва ли. Сигурно щеше се ожени за тази манипулативна изпозвачка и щеше да бъде нещастен до края на дните си.

Разочарованието, изписано по лицето на Ник... това ме нарани. Мамка му.

Невинаги беше добре да си прав.

Коко потичваше грациозно до мен. Спря да подуши стълба на един от общо четирите светофара в центъра на градчето. Местните хора щъкаха по задачи, мъжете облечени в дънки и бархетни ризи, с шапки с логото на Джон Диър^[4], имаше и няколко с каубойски. Жените бяха облечени по подобен начин. Определено се отличавах от тях, с ленения панталон, розовата копринена риза, сребърните гривни и скъпите си обувки.

Липсваше ми Ким, която ме харесваше, както и Денис, който нито веднъж не остана разочарован от мен, нито ме беше карал да се чувствам така, сякаш съм сбъркала или съм се заблудила. Липсваше ми и Уила, която ме обичаше безрезервно, дори и когато ѝ казвах какво не трябва да прави. Но пък тя виждаше потенциал във всеки.

Какво ли би било да мислиш така? Да се доверяваш на вселената, да вярваш в добротата на хората, по начина, по който Уила го правеше, да се оставиш на течението... тя го правеше да изглежда толкова лесно. Не, че винаги си струваше, разбира се. Сестра ми вече бе омъжена. Дали щяхме да си останем близки? След като не бяхме прекарвали целия си живот заедно, след като бяхме пропуснали първите години, в които се е оформял характера ни, може би връзката ни не бе толкова силна, както при биологичните сестри.

Извадих телефона от джоба си и набрах номера ѝ. Тя отговори, за моя изненада.

— Хей! — казах аз. — Как си?

— Здравсти, Харпър — отвърна Уила. — Добре съм. Ти? Крис каза, че с Ник сте заминали за Южна Дакота, или нещо от сорта. Проблеми с полета?

— Да, почти сме стигнали. Северна Дакота, всъщност. Не се притеснявай за това. Ти как си? Къде си?

— О... добре съм. Някъде около *Глейшър* сме. На студено. Добре е.

Наострих уши.

— Сигурна ли си?

— Мда. Не е шега работа, знаеш. Лагеруваме. Всъщност, само се гушкаме в палатката. Кристофър не може да запали огън. Не и такъв, който да ни стопли.

— Скоро ще се приберете, нали? В Ню Йорк?

Тя не отговори веднага.

— Не знам. Крис иска да останем.

Гласът ѝ не звучеше обещаващо.

— Ти съгласна ли си с това?

— Не знам. Още се приспособявам. — Тя се поколеба и отново заговори. Гласът ѝ определено бе по-весел. — Ти как така се озова с Ник?

— Нямах избор. Проблеми с полета. За малко и аз да лагерувам.

— Не си е работа, радвам се, че не ти се е наложило — отвърна тя весело. — Трябва да затварям, батерията ми свършва.

— Добре. — Млъкнах за малко. — Имаш номера на кредитната ми карта, нали? Използвай я, ако ти потрябва нещо.

— Да, страхотна си. Ще ти се обадя скоро.

Почувствах се леко потисната, докато влизах в малкото магазинче за сувенири, което се намираше надолу по улицата.

— Може ли да вляза с кучето? — попитах. Коко усети, че ще я преценяват, размаха опашка и наклони очарователно глава, после повдигна предната си лапа.

— Разбира се — отвърна жената зад щанда. — О, какво сладко кученце!

Разгледах магазинчето, ловци на сънища^[5] и фосили, още индиански сувенири и сребърни обеци. Катарами, които бяха толкова големи, че можеха да посекат човек на две. Безброй тениски.

— Може ли една от тези? — попитах и посочих към витрината.

— Заповядайте — отвърна продавачката.

Платих, тя ми подаде торбичката, след което с Коко излязохме и поехме по улицата.

Ник ме чакаше подпрян на колата.

— Съжалявам, че направих сцена — казах аз и му подадох чантичката.

Той извади подаръка. Тениска, с надпис *Монтана*. Тук няма нищо. На лицето му се появи неохотна усмивка.

— Благодаря.

— Моля. — Наведох поглед към земята.

— Всичко е наред — продължи Ник, сякаш прочел мислите ми. — Казах им, че току-що си сложила край на връзката си и за това си такава кисела и ревнива вещица, и че съм те повел към ашрам в Северна Дакота.

— Има ли ашрами в Северна Дакота?

— Трябва да ми благодариш — каза той натъртено.

— Благодаря. Смятам, че могат и сами да се довършат.

— Това е моето момиче.

Странно, но тези думи ме накараха да се почувствам по-добре.

[1] Джетро — герой от американския филм *The Beverly Hillbillies*. Авторката го използва като синоним на наивен, необразован и помпозен човек — Бел.ред. ↑

[2] Теодор Джон Качински, познат като Юнабомбъра, е американски математик, анархист, примитивист и социален критик, който извършва поредица от атентати с писма-бомби в продължение на двадесет години, при които убива трима и ранява двадесет и трима души — Бел.ред. ↑

[3] Сандвич Рубен — сандвич с ръжен хляб, говеждо, швейцарско сирене, кисело зеле и различни дресинги. — Бел.ред. ↑

[4] Джон Диър — основател на компания за селскостопански машини. Популярна марка в Щатите — Бел.ред. ↑

[5] Ловец на сънища или Сънохващач — ръчно изработен индиански талисман, състоящ се от върбов обръч, в който е преплетена мрежа от шнулове, наподобяващи паяжина, която символично трябва да пропуска само добрите сънища. В центъра се поставя перо от нощна птица, най-често сова. Смята се, че може да предпази спящия от зли духове. — Бел.ред. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ник прояви снисходителност и ми позволи да продължа да шофирам. Полята отминаваха бързо край нас. Небето стана металносиво и температурата сякаш се понижи. Силен вятър биеше по колата от време на време, но мустангът бръмчеше доволно. Красота, по думите на Ник. Което звучеше някак неправдоподобно от устата на човек, който използва метрото и се бе научил да шофира, чак когато бе отишъл в колеж, но въпреки това бе симпатично.

Навлязохме в Северна Дакота, която не изглеждаше по-различно от Монтана. Може би бе по-плоска. Група дървета се полюшваха на вятъра в далечината, като мираж под сивото небе. Понякога зървах антилопа или елен, иначе изглеждаше все едно бяхме сами сред пустошта.

Според картата, оставаха два часа до Бисмарк. Още малко и щях да съм в безопасност.

На няколко мили пред нас се скупчваха внушителни черни облаци.

— Ник, мисля, че трябва да отбием някъде. Небето изглежда доста страшно.

Той беше вгълбен в картата.

— Не се паникьосвай — каза и едва погледна към облаците. — Жени.

— Да, Ник, жена съм и не, Ник, не съм се панирала — отвърнах аз спокойно. — Просто сме се запътили директно към бурята и наистина предпочитам да я избегнем, тъй като искам да се прибера в Масачузетс невредима.

— Не се притеснявай, бурята е на мили от тук. Ще се отървем само с посивялото небе.

Небето не беше сиво, а черно и облаците набъбваха. Светкавица ги прерязва отвътре и в далечината се дочу застрашителния грохот на гръмотевица.

— Ник, противоречиш ми ей така, само за да се забавляваш, или мнението ти се основава на факти? Ако е така, ще бъде за първи път в историята на връзката ни.

— Успокой се Харпър. Сигурно ще падне лек дъжд.

— А може да е торнадо. Чувал ли си за такова нещо?

Ято косове, дузини, не, стотици, изведнъж се извиха над нас. Летяха надалеч от бурята.

— Нека се отрази в документа за библейските знамения на гибелта — казах аз.

— Успокой се. Коко е спокойна, нали?

Погледнах към кучето си. Седеше си в скута му, зайчето бе в устата й, зяпаше към Ник и се опитваше да го хипнотизира, за да я обожава до края на дните си. Не бе достатъчно, че баща ми, Бевърли и Уила припадаха по бившия ми съпруг, а сега и кучето ми попадна в плен. Потиснах въздишката си и погледнах напред към безкрайния път пред нас. Вече беше три часа. Ако се бе осмелил да счупи бариерата на скоростта на бабичка, или ако беше поел по междуцатската магистрала, вече щях да съм в самолета.

Това не беше добре. Когато бях край Ник се чувствах като на разходка из гората, слънцето грееше, птичките чуруликаха, цветята насищаха въздуха с аромата си и изведнъж от нищото изскачаше заражена с бяс росомаха, която разкъсваше гърлото ми.

— Понякога съжаляваш ли, че се разведе с мен? — попита той и вдигна рязко поглед.

Виждате ли, Ваша Чест? Приключвам с изложението си.

— Ник, хайде да не започваме с това, става ли? Разведохме се преди много години. Само след два часа, може и по-малко, ще сме в Бисмарк и всеки ще поеме по пътя си. Не може ли просто да оставим нещата както са? — Погледнах към него. Вятърът разроши косата му — покривът още беше свален, тъй като Ник осъществяваше мечтата си и тъй нататък, но взорът му бе непоколебим.

— Съжаляваш ли?

— Съжалявам, че се оженихме толкова млади, Ник. Бяхме наивни, да не кажа поразително глупави.

— Аз не си го спомням така.

— Късметлия.

— Спомняш ли си медения ни месец?

Мамка му!

— Не. Електрошоковата терапия си свърши работата. Моля те, Ник, да не говорим за това.

— Страхуваш ли се?

— Не! Проявявам здрав разум. Няма смисъл да го правим. Вече сме различни хора. Защо да ровим в раните, а? Кажи ми, Ник? Преодолели сме го.

— Така е. Сега си с Денис.

Не го поправих. Той се намести на седалката и се загледа отново напред. За щастие мобилният му телефон иззвъня и аз отпуснах хватката си около волана. Ник погледна дисплея и усмивката му проблесна като светкавиците в далечината пред нас.

— Здравсти, скъпа.

Той каза *скъпа*. *Скъпа*? Коя беше *скъпа*?

— Добре съм. Какво ново при теб? О, нима? Това е чудесно.

Погледнах към него, но той се усмихваше и галеше Коко по главата, която спеше в скута му.

— О, аз съм добре. В момента съм в Северна Дакота. Всичко е плоско, леко плашещо дори. Той се разсмя. — Добре. И аз те обичам. Чао.

Значи си имаше *скъпа*. И я обичаше. Защо не беше споменал нищо? Беше ми трудно да дишам нормално. *Успокой се, Харпър*. Ник си има гадже. Напълно нормално, в крайна сметка. Просто ме... изненада. Прекарахме заедно последните четири часа, а той не беше казал и дума.

— Как се казва? — попитах аз.

— Изабел.

Изабел. Не беше име, което можеше да се вземе на подбив, за разлика от Фара или Битси. Мене. Беше си нормално име.

— Какво работи?

— Студентка е — отвърна той.

Е, твърде *младичка*, бих казала. Студентка. Егати клишетото. *Преуспял по-възрастен мъж, който кара мустанг кабриолет и се среща с млади жени, за да демонстрира нестихващата си сексуална мощ*. А може пък тя да не е толкова млада. Може би работи и учи.

— Къде е колежът ѝ?

— В Ню Йорк — отвърна той. — Първи курс е.

— Ник! — извиках възмутена. — Първокурсничка? Това е отвратително, да ме прощаваш. Та тя е на осемнадесет години! На половина на твоите!

— Ясно ми е, Харпър — каза той. — Но тя не ми е гадже. Това е доведената ми дъщеря.

Зяпнах от учудване и завъртях рязко глава към него.

— Ти си *женен*? — изцвърчах пронизително аз.

— Внимавай, Харпър! — извика Ник, долови се тъп звук и подскочихме нагоре. Коко изджавка изненадана, после се чу свистене, излезе пара, двигателят умря и колата спря на пресекулки.

След това небето се отвори и над нас се изсипа градушка като божие наказание.

— Мамка му! — извика Ник. — Харпър, ти прегази антилопа!

— Какво? О, не! — Грабнах Коко, за да предпазя крехкото й телце от градушката, като потрепвах, докато ледените зърна отскачаха от главата ми.

Ник се обърна и хвана покрива на Мустанга, издърпа го и го закачи за горната част на предното стъкло. Шумът от градушката бе оглушителен. Коко излая.

Погледнах към Ник.

— Антилопа? — повиших глас, за да ме чуе.

— Вече беше прегазена — каза той, докато събираше ледените топчета от пода.

— Сигурен ли си, че беше мъртва?

— Едва ли си е подремвала там, Харпър.

— На пътя?

— Не, в облаците! Много ясно, че беше на пътя! Ти мина през нея! Не си ли спомняш?

— Добре, извинявай! Шокира ме, това е. — Млъкнах за момент. — Защо колата спря?

— Откъде да знам? Аз дори не съм добър шофьор.

— Поне си го призна.

Той ме погледна мрачно, а аз се разсмях толкова силно, че само писуках и ми потекоха сълзи от очите. Ник поклати глава и започна да се смее с мен. За известно време се чуваше само барабаненето на градушката по покрива на колата, грохота на гръмотевиците в

необятното небе, писукането ми от време на време и прекрасният смях на Ник.

Когато една гръмотевица изтрещя точно над главите ни, изпищях леко и Коко се преобрази от безстрашен джак ръсел в уязвимо чихуахуа. Невярното ми куче избра Ник за убежище и се сгуши до ребрата му, като почти се опита да се скрие зад него.

— Не се притеснявай, кутре — каза той и я намести леко.

— Дай й зайчето — предложих аз и Ник го направи, като мушна и играчката до ребрата си. Кучето ми се сви под ръката на Ник и въздъхна. За секунда ме обля вълна от ревност. От кучето ми. Да, ревнувах кучето си, което се бе сгушило до Ник, а красивата му ръка го галеше, като се плъзгаше от главата до опашката. *Престани, Харпър! Отърси се от тези мисли. Той има доведена дъщеря. Кое то означава, че има и съпруга.*

Огледах хоризонта за задаващо се торнадо, нямаше такава опасност, но видимостта ми бе занижена, тъй като след внезапно спрялата градушка, започна да вали дъжд. Изливаше се като из ведро и заливаше предното стъкло. Прочистих гърлото си.

— Е, мислиш ли, че трябва да намерим канавка или нещо от сорта?

Ник отвори вратата, погледна навън и я затвори.

— Мисля, че трябва да изчакаме. Торнадото Али се вихри на юг, нали? Ако излезем, ще прогизнем. А и не виждам никакви канавки наоколо, нито мостове, дори и да ни трябваха.

— Добре. Да се обадим за помощ, тогава?

— Добра идея.

Погледнах телефона си.

— Няма обхват.

Той провери неговия.

— Няма. Тогава се залавяме с план Б. Стоим тук и чакаме *Децата на царевицата*^[1].

Това предизвика още една серия неистов смях.

— Мисля, че ще е по точно ако кажем *Децата на захарното цвекло* — предложих аз и погледнах през набразденото от водни ивици стъкло.

— Не придава същото значение — отвърна той и се усмихна. Великолепни бръчици обрамчиха прекрасните му тъмни очи. Чуйте ме

само, за Бога, но това бе неговото нескончаемо въздействие върху мен. Ник продължаваше да ме гледа, да се усмихва и по дяволите, лицето ми пламна леко. Но не беше само това. Коремът ми се сви, краката ми омекнаха. Изправих се леко в седалката и плъзнах ръка по облицования в кожа волан. Дъждът не беше толкова силен, което бе обнадеждаващо.

— Значи имаш доведена дъщеря. Това означава ли, че имаш и съпруга?

Ник не отговори веднага, а насочи вниманието си към Коко, която се оказа заспала. Нова поредица от гръмотевици отекна в небето и дъждът се спусна на струйки по предното стъкло.

— Разведени сме — каза той.

Разведен. Два пъти, веднъж с мен и веднъж със съпруга номер две. Познавах Ник и това със сигурност го бе наранило. Доста.

— Предполагам, че е по-голяма от теб, след като детето ѝ е в колеж? — Не че имаше някакво значение.

— Точно така. На четиридесет и три е.

— Колко време бяхте женени?

— Три години. Разделени сме от четири. — Погледна ме, усмивката му беше изчезнала. — Казва се Джейн, много е мила. Работи в сферата на финансите. Разделихме се по взаимно съгласие. — Замълча за момент. — Все още сме приятели.

Седях, заслушана в тропота на дъжда по покрива на колата и преглътнах бавно. Преди малко го ревнувах от кучето си, сега от втората му бивша съпруга.

За секунда се опитах да си представя какво би било, ако с Ник бяхме останали приятели през изминалите дванадесет години. Нямаше да се получи, но все пак. Да мога да мисля за него, без сърцето ми да е като прерязано с бръснач... би било приятно да чувам смеха му, да мога да разговарям с него, да излизаме на кафе. Представях си как двамата вървим по улицата, хванати за ръце, стари приятели, изпълнени с топли и приятни чувства. Как пък не.

Но се изненадах как тази картина накара стомаха ми да се свие.

— Защо се разделихте тогава, след като е толкова мила? — попитах аз, с леко напрегнат глас.

Той не отговори веднага.

— Отчуждихме се — изрече накрая.

Колко ли пъти в годината чувах тази реплика от клиентите си? Беше кодово название на изневярата, а познавайки Ник, залагах всичко, че той не е бил този, който е кривнал от пътя.

— И все още сте приятели?

— Да. Изабел не заслужава да бъде напълно изоставена и от втория си баща. Джейн работи на Уол Стрийт, близо до мен, и решихме да подходим цивилизовано.

Колко зряло. Детските срѣдни се разрастваха като плесен. Сигурно всички заедно отиваха на вечеря, а после посещаваха музея или бейзболна игра.

— Как изглежда Изабел? — попитах аз.

Ник се усмихна, а глупавата ми ревност пламна отново.

— Тя е страхотна. Умна, дружелюбна, сладка. Има хубав глас. Групата ѝ пъ в Карнеги Хол^[2] миналата година. Ето. — Ник, като всеки добър баща, извади портфейла си и го отвори. — Тази снимка е от завършването на гимназията.

Беше много красива. Със сини като метличина очи, права руса коса, сладка и неподправена усмивка.

— Красавица — казах искрено. Погалих Коко за подкрепа, но тя не си измъкна главата от скривалището ѝ под ръката на Ник. Предателка.

— Благодаря. Не че имам някаква заслуга. — Той прибра портфейла.

Сърцето ми бе леко наранено. Не заради това, че Ник се бе оженил за друга — въпреки че би могъл да го спомене, не мислите ли? — а защото някъде там имаше дете — макар и доста пораснало, което го обичаше. Без да споменаваме за майката, която Ник някога бе обичал, а може би още обичаше, но във всеки случай не я мразеше както мен.

Но не смятах да коментирам повече. Само може би това:

— Значи ти и бившата... Джейн ли беше? — Прословутата ми желязна решителност. Ник кимна с лека усмивка, която се заби като отровна стрела в гърлото ми. — С Джейн се събирате, ходите по концерти, на закуска в неделя, неща от този род?

— Да — отвърна той.

Не се чуваше нищо друго, освен дъжда. Стъклата се замъглиха и ни изолираха от външния свят. Прокарах пръст по разтопеното топче

от градушката, което бе паднало върху таблото.

— Ник — обадох се аз.

— Да, Харпър. — Той може би усети нещо в гласа ми, понеже се обърна, за да ме погледне.

Сложих ръцете си на волана, в позиция „два без десет“, и се втренчих напред.

— Чудя се...

— Какво?

— Баща ти беше ужасен родител, но ти се грижиш за него, постарал си се да е близо до теб, за да го посещаваш често, въпреки че той никога не ти е отдавал дължимото. — Погледнах към Ник. Усмивката му бе изчезнала. — Доведеният ти брат, идиотът, се стараеше по всевъзможен начин да превърне живота ти в ад, но ти се здрависа и се държа мило с него на сватбата.

Погледнах го отново, за да установя, че вече се бе намръщил.

— С Джейн сте се отчуждили — продължих със спокоен глас, — което ме навява на мисълта, че се е увлякла по друг и е напълно възможно, да е имала връзка. — Спрях и отново зяпнах към нищото пред мен. Това, че Ник не отговори, затвърди подозренията ми. — Но все още сте приятели, все още се виждате, все още обичаш дъщеря й.

— Какво се опитваш да кажеш, Харпър? — попита той напрегнато.

Преглътнах. Заговорих отново с много, много тих глас.

— Чудя се, защо можеш да простиш на всички, но не и на мен.

Дъждът утихна до леко ръмене. Погледнах Ник. Беше навел очи към Коко, ръката му бе върху гърба й. Напрежението, което пулсираше между нас се засили, сякаш обвини сърцето ми и го изтръгна. *Моля те, Ник, мислех си аз, кажи ми.*

— Не знам, Харпър — отвърна той, без да вдигне очи, а аз знаех, че ме лъже. Гърлото ми се сви внезапно. Понякога миналото бе твърде далеч, за да го посетиш отново и знаех, че е по-добре да не се връщаме пак към него.

Отчаяно исках да направя нещо, завъртях ключа и колата запали. Акумулаторът работеше все още, въпреки че двигателят бе развален. Включих парното. Прозорците се изчистиха. Дъждът бе спрял и сноп слънчева светлина пронизваше облаците. Коко вдигна глава и се прозя.

— Мисля, че трябва да погледна колата — каза Ник.

— Да — отвърнах аз. — Не че разбираш нещо.

Ник се усмихна и излезе, а аз го последвах.

Въздухът бе чист и прохладен след бурята и дори по колата да е имало кръв от антилопата, дъждът я бе отмил. Отидох от другата страна до Ник, който бе легнал на земята и гледаше под колата. Коко ближеше коляното му.

— Виждаш ли нещо? — попитах аз.

— Метал, гуми, нещо изтича от един маркуч. О, и един сувенир. Ето. — Той го измъкна и изпъна ръка, а аз скочих назад и изпицях.

— Ник! Това е отвратително! — Беше рог от горката антилопа.

— Не го ли искаш? — попита той и се изправи с усмивка.

— Не! Коко, остави го! Гадост. — Ник го хвърли отстрани на пътя. — Ето — казах аз и започнах да ровя из чантата си. — Антибактериален гел. Използвай повечко. — Той се подчини, като не откъсваше поглед от мен, което допълнително ме изнерви.

— Значи, колата е прободена с рог — установих аз.

— Така изглежда. Странно, как не успя да видиш огромният бозайник на пътя, със стърчащите нагоре рога.

— Бях твърде шокирана от новината за прелестната ти доведена дъщеря.

— Ревнуваш ли?

Усмихнах се престорено.

— Не точно. С Денис възнамеряваме да имаме деца. Високи, смели, чернокоси деца. Шест или може би осем на брой.

— Кръсти едно на мен — усмихна се той, напълно сигурен, че говоря глупости. Идиот. Не можеше ли да се престори на ревнив? Поне малко? Присвих очи и не отговорих. Имаше ли смисъл? С Ник се изнервяхме взаимно. Карахме се, спорехме, негодувахме един от друг, укорявахме се. Надминавахме себе си, особено когато ситуацията засягаше и двамата. Беше най-добре да престана да мисля за онзи кратък миг в колата преди няколко минути, или за онова, което се надявах да чуя, онова, което можеше да ми каже...

След тази равносметка, не пропуснах да забележа, че се намираме в Западен На-майната-си, щата На-сред-нищото. Никакви коли, камиони, нито дори антилопи, с които да се отправиш към цивилизацията. Ник се пресегна към задната седалка, разрови се в хладилната чанта и извади две бутилки студен чай. Подаде ми една.

— Да пестим ли от провизиите? — попитах аз, полусериозна.

— Не. Ще се появи някой.

— Мислиш ли, Ник? Защото не съм виждала да минава кола от цяла вечност.

Точно в този момент чухме шум от двигател. Ник ме погледна самодоволно и застана в средата на пътя, за да помахва на спасителя ни.

[1] Децата на царицата — разказ от Стивън Кинг, за религиозна секта деца, които вярват, че всички над 18 годишна възраст трябва да бъдат убити. — Бел.пр. ↑

[2] Карнеги Хол — концертен комплекс в Ню Йорк, построен от филантропа Андрю Карнеги. Той е една от най-известните концертни зали, прочута с красотата, историята и акустиката си. — Бел.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разбира се, че имаме механик, Ларс Фредриксън. Той ще ви помогне, не се тревожете за това.

С Коко седяхме в пикапа между Ник и църковният настоятел Маккейб, нашият спасител. Думите му бяха мехлем за разнебитената ми душа. Издишах с облекчение и усетих отпуснатите си от напрежението рамене. Църковният настоятел изглеждаше много приятен човек, постоянно използваше житейски мъдрости и закръгляше гласните, когато ги изговаряше, което беше типично за този край. Пикапът беше стар и просмукан с миризма на масло. На огледалото за обратно виждане се поклащаше разпятие, а спасителят ни миришеше на сено и тютюн, доста приятна комбинация.

Фактът, че бях притисната в Ник... просто беше дяволски хубаво усещане. Той бе прехвърлил ръка през рамото ми, Не точно, ръката му всъщност бе отпусната на облегалката на седалката, но беше приятно. Бе захладняло доста, а за нещастие пуловерът ми се намираше в малкия червен куфар, който в момента беше в най-задната част на пикапа. Ник беше топъл, ухаеше добре и за човек, който едновременно ме обичаше и мразеше, изглеждаше дразнещо неафектиран от близостта ми.

Планът беше да отидем до градчето — Харълд, Северна Дакота, население 627 — да организираме транспорт за Мустанга и монтьорът да установи каква е повредата.

— А вие, приятели, ще пренощувате у нас — каза църковният настоятел. — Градчето ни няма мотел, да знаете, но сте добре дошли да останете при мен и госпожата. От тук не преминават много посетители. А тази вечер е благодарствената служба по случай прибирането на реколтата и ще ни удостоите с присъствието си. Типично американски фестивал. Вие от къде казахте, че сте?

— Мартас Винярд, Масачузетс — отговорих аз. — Отиваме към летището в Бисмарк. То далече ли е?

— О, не. Никак даже. До там има два, най-много три часа.

— Чудесно! — казах аз. Ако колата на Ник не бъде поправена бързо, можех да платя на някой, да ме закара до столицата. Имаше огромен шанс утре по това време да съм във въздуха, на път за вкъщи, там, където всичко ми бе познато. Нямах търпение.

— Как е в Мартас Винярд, Масачузетс? — попита църковният настоятел и аз с удоволствие му разказах за Менемша и рибарската флотилия, вятъра и боровете, дъжда, океана, за викторианските къщи на Оук Блъф с живите им пастелни краски, и за спретнатите улици на Едгартаун.

— Изглежда, че си живеете доста добре там — изкоментира новият ни познат.

Ник не каза нищо, само ме погледна с неразгадаем поглед.

— Да — казах аз след минута. — На Коко много ѝ харесва, нали скъпа? — Тя размаха опашка в съгласие и се зае отново с опитите си да хипнотизира църковния настоятел и да го превърне в свой роб.

Като се замислих за дома, си припомних, че трябва да се обадя на баща си, да проверя Томи, да помисля, какво можех да сторя за Бевърли. Да се уверя, че Уила има достатъчно пари. Трябваше да се появя в съда идния вторник и да отида на задължителния два пъти в месеца обяд с отец Брус. Там определено бе много по-различно от тук, където по безкрайните поля тук-там бяха скупчени огромни бали сено. Равен пейзаж, без почти никакви дървета по него. Домът ми изглеждаше много по-сигурен, в сравнение с това място, с неравния бряг и закътаните край него градчета, със солидните каменни стени и нашепващите борове. Без да се излагам на показ или на безмилостно слънце. Без Ник наоколо.

Два часа по-късно вече бях провъзгласена за кралицата на фестивала. Е, може би не точно кралица, но ръководех съда, ако трябваше да се изразя юридически. Шест жени ме бяха обкръжили на една от масите, на която си хапвахме от вкусното и с неустановен произход блюдо, наричано от домакините „люто ястие“. Коко, също добре нахранена, дремеше в краката ми. Каишката ѝ бе завързана за крака на масата.

— Значи, ако се изнеса от къщата, той ще я вземе? Господи, това е доста несправедливо — каза Дарлийн. Беше на двадесет и шест,

омъжена от седем години, с две деца. Съпругът ѝ караше камион и изглежда при престоите за обяд, включваше в поръчката си и проститутка за десерт.

— Ще бъде по-добре, ако останеш в къщата, особено в случая, когато има и деца — отвърнах аз и отпих от колата си, не, задраскайте това. Отпих от газираната си напитка, така звучи по-добре.

— Добре — съгласи се тя. — Ще си кротувам. Да сменя ли ключалките?

— Е, това определено ще му подсказе нещо — подкрепих идеята ѝ.

Дарлийн кимна и следващият клиент се приближи за консултация.

— Здравсти. Харпър, мила, видя ли какъв дъжд се изсипа? Аз съм Нанси Майкълсън, приятно ми е.

— Здравей, Нанси — поздравих аз и си хапнах от лютата гозба. Можех само да си представя количеството холестерол, което поглъщах, тъй като основната съставка бе майонеза, но казвам ви, беше ужасно вкусно! — С какво мога да помогна?

Тя седна.

— Ти си истински ангел, да отговаряш на всички въпроси, знаеш ли. Значи така, майка ми, да ми е жива и здрава, наскоро се омъжи за един дядка от старческия дом в Беула. Първо решихме, че не е лош, но после се оказа, че взима пари от спестовната ѝ сметка! Какво да направим? Смятам, че трябва да се разведе с кокалестата мумия, но мама твърди, че е влюбена. На нейната възраст, представяте ли си!

Потиснах усмивката си.

— Ако имаш пълномощно, можеш да прекратиш това. Но ако майка ти е адекватна...

— Какво искаш да кажеш с адекватна?

— С разсъдъка си.

Нанси въздъхна.

— Е, аз мисля, че е луда, за да се влюбва на тези години, но изглежда, че няма да ми се зачете мнението. Благодаря ти, скъпа.

— Добре, добре, нека да позволим на гостенката ни да си поеме въздух, какво ще кажете, момичета? — Марджи Шулц се развика наоколо. Новата ми най-добра приятелка и бодигард. Изглежда тя беше организатор на събитието. След като църковният настоятел ни запозна

с нея, тя ни разведе с Ник наоколо, представи ни на куп хора, които до един изглеждаха безкрайно щастливи, че нещастната съдба ни е довела при тях. Гостоприемността на средния запад в чиста форма, която посрамваше нас янките.

Фестивалът беше обичаен за събития от това естество. Парцелът зад лутеранската църква беше осветен, имаше няколко будки и във въздуха се носеше апетитен аромат на хот-дог, хамбургери и наденички приготвяни на скара. Огромна маса бе отрупана с най-различни ястия, чинии със сладки и десерти. Безалкохолно и мляко, без бира. Малка група изпълнители, състояща се от китара, бас и цигулка, се приготвяше за представление. Тазгодишната истинска кралица на бала, здрава и красива девойка, се появи в розова рокля, работни обувки и шапка Джон Диър и започна да събира пари за футболната програма към училището. Децата тичаха наоколо с бенгалски огън в ръце. Цялата сцена беше като извадена от филм на Рон Хауърд^[1].

— Фестивалът винаги ли се пада в понеделник? — попитах аз. Трудно ми бе да повярвам, че бе едва понеделник, имах усещането, че бях прекарала години в една кола с Ник, но беше едва понеделник вечер.

— О, не — каза Марджи. — Трябваше да бъде в събота, но бурята бе много силна. А и с този порой днес, едва не се подмокрих, Харпър. Реших, че ще трябва да сменим датата отново. Но Бог сигурно е чул молитвите ми, защото всичко се нареди чудесно, нали?

— Да, и времето не можеше и да бъде по-подходящо — добавих аз.

— Е, малко е хладничко. Ще трябва да прибера цветята довечера. Утре може да падне слана, представяш ли си?

Усмихнах се. Да си призная, леко се влюбих в Харълд, Северна Дакота. Истина е, че прекарах изминалите няколко дни само в компанията на Ник, но тези хора бяха най-дружелюбните и мили същества на света. Не че Мартас Винярд бе свърталище на злоба и лошотия, разбира се, но беше изключително богат район и ако сме откровени, с големите пари идваше и високомерието. Тук животът изглеждаше равен за всички, по-добре организиран, което беше твърде снизходително и наивно от моя страна. Искаше ми се да е така. Щях да остана тук само за тази нощ и нямаше нищо лошо в това, че ми се искаше да се придържам към някакъв стереотип.

— Може ли да разходя кучето около църквата? — попита едно момиче, което изглеждаше на около дванадесет години, високо и слабо, с коса на плитки. Майка ми ме сплиташе по този начин, когато бях малка. — Много съм отговорна — добави тя.

— Е, в такъв случай може — казах аз. Момичето ми благодари и повдигна Коко, която подскочи с радост, при вида на нов почитател.

— Твоят човек е доста красив, нали? — обади се Марджи.

О, да, още едно нещо присъщо на Харълд, Северна Дакота. Всеки тук бе с впечатлението, че с Ник сме женени, въпреки факта, че никой от нас не носеше халка. Аз не развалих тази представа, и тъй като с Ник почти не си бяхме разменили и дума, откакто църковният настоятел ни доведе с пикапа, бях почти убедена, че и той оставяше местните да си мислят така.

Погледнах към Ник. Наистина беше красавец, изправен, с ръце в джобовете, леко усмихнат, докато говореше с механика и църковния настоятел. Денис несъмнено беше симпатичен, но Ник... Ник ми влизаше под кожата.

— От колко време сте заедно? — попита Марджи.

— Оженихме се като бях на двадесет и една — отвърнах аз. Не лъжех, нека си мислят, че сме женени. Ако разкриех истината, щях да помрача прекрасната вечер.

— Имате ли деца? — попита една от жените.

За секунда си представих тъмнокосо, тъмнооко момче пред мен. Щеше да е слабо, палаво, с неустоима усмивка. Щеше да му се разминава всяка беля, защото щеше да изглежда точно като баща си...

— Не. Нямаме деца.

— Има време — добави една по-възрастна дама.

— Със сигурност — отвърнах аз.

— Но по-добре се захващайте с това скоро.

Ник се обърна към мен и срещна погледа ми, сякаш усети, че го замесвах в лъжата. Бам! Ето го отново, онова чувство, като два магнита, които вибрираха един край друг, докато силата на природата не ги залепи. Останахме така загледани за известно време. После се усмихнах, неохотно може би, и Ник се отправи в моята посока.

— Отново ли разваляш бракове, скъпа? — попита той.

— Съпругата ти прояви такова търпение, Ник! — възкликна Марджи. — О, Харпър, толкова си услужлива! Трябва да тръгвам, за да

подканя момчетата на сцената. Ако не започнат да свирят, хората ще се разотидат. До скоро!

Останалите жени също се оттеглиха и ме оставиха насаме с Ник и лютото ястие.

— Искаш ли безалкохолно? — попитах го аз.

— Съпруга, а? — повдигна вежда той.

Свих рамене. Може би се изчервих. После микрофонът изпищя и от уредбата се разнесе мъжки глас:

— Приятели, да започваме, какво ще кажете? Ето една класическа песен за начало: *Крейзи* на Патси Клайн^[2].

— Искаш ли да танцуваме, съпруго? — предложи Ник.

— Сякаш не — отказах аз.

— Чудесно. — Той ме грабна за ръка и ме замъкна на дансинга, очертан с бали сено.

— Типично за теб, да пренебрегнеш мнението ми и да направиш каквото си си наумил — измърморих аз, докато слагаше ръка на кръста ми.

— Тихо, жено, разваляш момента — каза той и ме придърпа по-близо до себе си.

Имаше още няколко двойки, детето, което заведе Коко на разходка танцуваше с нея, а кучето ми изглеждаше много доволно, тъй като бе сложило главата си на рамото на момичето и бе захапало плитката ѝ. Бялата камбанария на лутеранската църква грееше на фона на кобалтовото небе. И въпреки факта, че Ник бе изопнал нервите ми до край, сърцето ми трептеше сякаш беше 1950-а, а това е училищния бал.

Ник се усмихваше с онази небрежна усмивка, която превръщаше трагичния му поглед в палав, сякаш имахме тайна, за която знаехме само ние. Не беше много по-висок от мен, а аз бях смущаващо близо до лицето му, до тези всевиждащи очи. Преместих се по-близо до него, за да не трябва да го гледам в очите... грешка.

Сега можех да усетя топлината му, а и той ме хвана по-здраво. Шията му бе точно до бузата ми, едва се сдържах да не заровя лицето си там и да целуна меката му кожа. Мамка му. Затворих очи. С никого не беше толкова хубаво. С никого не беше толкова правилно.

— Здравейте, Харпър и Ник. Запознахте ли се със съпруга ми Ал? Ал, това е милата двойка, която е претърпяла авария на пътя.

— Здравейте — казах аз.

— Как сте? — попита Ал.

Ник пусна ръката ми, за да се здрависа с Ал.

— Чудесно — отвърна им той. — Прекрасно градче си имате.

И двамата се усмихнаха.

— Не можем да не се съгласим с теб, Ник — грейна Марджи. — Много ни е приятно, че ни гостувате.

— Точно така — съгласи се Ал и ни намигна.

Те отминаха нататък и Ник отново хвана ръката ми.

— Как е колата? — попитах оживено, като се стараех да не ми проличи, че се разтапях.

— Ами — започна той тихо. Бяхме толкова близо, че можех да усетя вибрирането на гърдите му, докато говореше и коленете ми се подкосиха от копнеж. — Ларс каза, че ние сме — а под ние разбирай ти, разбира се — ние сме изтръгнали някакъв маркуч. — Ръката му сякаш ме стисна по-силно, или си въобразявах? — Но смята, че може да го смени, или да го залепи, което ще е достатъчно, за да може колата да върви. Би трябвало всичко да е наред.

— Наред, чудесна новина. Отлично.

Луда съм, че плача, луда съм, че се опитвам, луда съм, задето те обичам.^[3]

Много точно казано, Патси. Ник плюс Харпър е равно на Катастрофа. Минах по този път, изживях емоциите и си понесох последствията. Но в момент като този бе лесно да пренебрегна спомените. Ръката на Ник бе около кръста ми, усещах аромата му, нежния допир на необръснатата му буза до моята, стегнатите мускули под топлатата му кожа. Държеше ръката ми, както винаги го бе правил. Уверено, всеотдайно. Сякаш му принадлежах.

Преглътнах и бързо вдишах от хладния нощен въздух. Оркестърът подхвана още една приятна, меланхолична песен. *Вече не съм длъжна да те обичам.* И това ако не беше глас Божий...

Отстъпих назад.

— Приятно ми беше. Благодаря, Ник — казах с леко висок глас. — По-добре да намеря Коко. — И се измъкнах, без да си дам шанс да свърша някоя глупост. Отидох да си взема кучето и да си събера мислите.

Къщата на църковния настоятел Маккейб бе малка, на един етаж, по средата на парцела. Край нея имаше няколко дървета, с напълно обрулени листа от предходната буря. Марджи беше права, беше захладняло, вятърът се вихреше наоколо, полюшвайки малките храсти отпред. Вдигнах Коко, целунах я по главата и се зачудих какво ли си мисли тя за това странно пътуване.

Вътре всекидневната беше облицована с чамови дъски и окичена с глави на лосове, при вида на които Коко започна да ръмжи. Имаше оранжев мъхест килим и печка на дърва. Която, съдейки по това, колко бе хладно, беше изгаснала отдавна. Един мопс се спусна да поздрави господаря си и църковния настоятел се наведе към него.

— Лили, това е Коко, а това са майка ѝ и баща ѝ — каза той и вдигна малкото, топчесто същество. Лили подуши кучето ми. Коко ме погледна с уплашения си чихуахуа поглед, сякаш ме укоряваше *Ти шегуваши ли се? Нима трябва да позволя това нещо да ме олигави?*, но бързо реши да позволи на Лили да я близне възторжено няколко пъти, което достави огромно удоволствие на малкия мопс.

— Съпругата ми вече си е легнала — каза домакинът, като почесваше кучето по главата, което караше Лили да се извива от удоволствие. — Извинявам се от нейно име, че ви изпусна тази вечер, ревматизмът ѝ се обади, заради него пропусна и фестивала. Жалко. Но утре сутринта, ще се запознаете. Ако нямате нищо против, ще ви настаня и след това ще гушна възглавницата и аз.

— Разбира се — отвърнах.

— Ние също сме като пребити — допълни Ник и ме стрелна с поглед. Беше едва девет и половина.

— Утре ще ви заведе до града. Ларс ще се погрижи за вас — поясни той и ни поведе по коридора. Спря, отвори вратата на стаята и светна лампата. Подскочих леко назад. Ник издаде странен звук.

В стаята имаше двойно легло, малко бюро и... ъм... от къде да започна...

— Съпругата ми е доста набожна — обясни църковния настоятел. — Тази стая е нейното специално кътче. Простете, може да е малко хладничко.

— Не, идеална е — каза Ник, като внимателно контролираше гласа си.

Всъщност, стаята беше ледена.

— Много мило от ваша страна, че ни подслонихте — добавих аз. Което си беше истина, разбира се.

— Оценяваме го, наистина — обади се отново Ник и откъсна очи от декора на стаята. — Надявам се, да не сме ви обезпокоили много.

— Никак дори. Е, хайде, в банята има чисти кърпи — каза домакинят ни. — Ако имате нужда от нещо, не се притеснявайте да се обадите. — Той си пое дълбоко въздух, огледа стаята, сякаш я виждаше за първи път и поклати леко глава. — Лека ви нощ.

Щом вратата се затвори с Ник веднага се спуснахме да огледаме интериора.

Стените бяха отрупани със снимки на русокосия и синеок Исус и както изглежда, Исус приличаше много на Брад Пит от филма „Легенди за страстта“. Амин!

— Грях ли е, ако сметнеш Божия син за привлекателен? — попитах аз и бях възнаградена с топлия смях на Ник. Завъртях се леко... навсякъде Исус. Уау. Не само снимки — имаше малко кътче с маса, отрупана с незапалени свещи, разположена пред най-големия кръст, който бях виждала извън някоя църква. И то голяма църква.

— Мислиш ли, че планират да ни разпнат? — прошепна Ник със сияещи от смях очи и остави куфарите ни на земята. — Искам да кажа, какво знаем за тези хора?

Имаше само едно легло. Малко, двойно легло, което щеше да е доста уютно, ако с Ник бяхме още женени. Пуснах Коко и тя по навик веднага скочи върху възглавницата. Сви се на топка и напълно ни пренебрегна.

Ник сякаш бе прочел мислите ми и каза:

— Ти вземи леглото, аз ще спя на... олтара.

Аз се изсмях, а Ник отново ме дари с ослепителната си усмивка.

Окопитих се набързо.

— Отивам да си измия зъбите, връщам се след малко.

В банята се загледах в отражението си. Изминалите няколко дни си казваха думата. Така и не бях успяла да се наспя хубаво, а изглежда това нямаше да се случи и тази вечер. Под очите ми се прокрадваха сенки. Макар и вързана на опашка, косата ми изглеждаше рошава. Идеално. Последното нещо, което ми трябваше в този момент, бе да изглеждам съблазнително.

Разбира се, във филмите героите се събираха отново, ако се окажеха заедно в малък мотел или нещо от сорта. Но на нас с Ник нямаше да ни се случи.

— Ти и Ник няма да се събирате отново — прошепнах на отражението си, в случай че забравех. Тъй като нямаше кого да заблуждавам, Ник не ме оставяше безразлична, проклет да е. Веднъж се възбудих, докато го гледах как изхвърля боклука. Не преувеличавам.

Въздъхнах и измих лицето си, като търках грубо и безмилостно. Измих си зъбите и си облякох долната част на пижамата, която беше ярко жълта на щампи с усмихнати маймунки. По-несексапилна от това не можех и да бъда. Широка блуза с логото на Ред Сокс — подарък от Денис за Коледа — завърши вида ми, който крещеше „не ме докосвай“. Най-добрият целомъдрен колан за момента.

Ник беше в коридора, когато излязох и направихме онзи странен танц ту наляво, ту надясно, препречвайки пътя си за секунда. Той сграбчи раменете ми със силните си, топли ръце, задържа ме на едно място и всичко в мен се преобърна. Мина покрай мен с лека усмивка и влезе в тоалетната.

Осъзнай се, Харпър, казах си остро и отместих очи от вратата на банята. Дали се бръснеше? Ако беше така, нямаше да устоя, защото честно, имаше ли нещо по-секси от мъж, който се бръсне? Дали си миеше зъбите? Има ли значение, можеше и да се е надвесил над тоалетната чиния и да повръща, а аз сигурно щях да го намеря за невероятно привлекателен.

— Жалка си — измърморих под носа си и поклатих глава на собствената си глупост.

Влязох в стаята и отново се озовах под взора на приличащия на Брад Пит Исус. Легнах си и повдигнах Коко, която ме удостои с моляте-не-ме-бий поглед.

— Стопли ми краката, кученце — прошепнах аз и я наместих върху тях. — Студено е. — Дръпнах завивките чак до брадичката си. Леглото беше удобно, въпреки че бе ледено. Винаги съм мразила да се мушкам под студените чаршафи, тъй като започвах да треперя, без да мога да се спра. Свих се под одеялата и зачаках да се стопля. Коко реши, че не е от типа кучета, които топят краката на собствениците си и се премести в другия ъгъл на леглото. Примадона-неверница.

В покрайнините на градчето, наред прерията, беше много тихо. Вятърът вилнееше навън и клоните на дървото почукваха по прозореца. Загърнах се в пашкул от одеяла, чаршафите ухаеха на чисто, знак, че бяха сушени на открито. Но така приятният аромат не успя да накара сърцето ми да забави лудото си препускане.

След минута Ник влезе в стаята, а аз затворих очи, тъй като се страхувах да го погледна, но после ги отворих. Носеше зелено долнище и избеляла тениска на Ню Йорк Янкис, слава на Бога.

Когато бяхме женени, спеше гол, а аз носех някоя от неговите ризи, от които се отървавах с удоволствие. Винаги се наслаждавах на момента, в който я сваляше. *Подобни помисли водят до сигурна катастрофа*, казах си аз. Преглътнах и се опитах да притъпя мислите си за доброто старо време с Ник, като се вгледах в едно от изображенията на Брад в Гетсиманската градина.

Ник въздъхна, прокара ръка през буйната си коса и отиде от другата страна на леглото. Взе свободната възглавница и отвори вградения гардероб. Извади одеяло и ме погледна за секунда.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Аха — отвърнах аз.

— Лека нощ, тогава.

— Лека.

Изгаси лампата и снопове студена бяла лунна светлина, пронизаха стаята. Чух как Ник легна на пода пред импровизирания олтар.

Вятърът задуха отново. Коко издиша тежко.

Едно одеяло.

Беше ужасно студено.

— Ник.

— Да? — отговори ми незабавно и сърцето ми потрепна.

— Ела в леглото — казах аз, и слава на Бога, че гласът ми прозвуча нормално. — Твърде студено е, за да спиш на земята.

Настана тишина.

— Сигурна ли си?

— Да.

Грешка, глупачке, изкрещя мозъкът ми категорично. Голяма работа. Не е като да бяхме тийнейджъри с бушуващи хормони. Нямах да спим заедно, е, всъщност щяхме, но нищо повече. *Господи, колко си*

глупава, информира ме мозъкът ми, което си беше самата истина. Ако клиент ми беше казал, че ще разреши на бившия си да легне в леглото при нея, щях да бъда категорично против. Но това беше различно — както всички жени си казваха, точно преди да направят огромна грешка. Това беше просто милосърдна постъпка.

Ник легна и леглото изскърца. Коко изръмжа леко и подскочи, отвратена, че проявихме наглостта да я обезпокоим. Лежах на една страна с гръб към Ник и въпреки че бях на доста голямо разстояние от него, вече усещах топлината на тялото му, която ме предизвикваше като слънчева светлина.

— Благодаря — каза той.

— Моля, за нищо. Не можех да те оставя да замръзнеш, не и подзора на Исус. — Направих гримаса в тъмното, доволна, че не можеше да види пламналото ми лице.

— Студено ли ти е?

— Не — излъгах аз. — Приятно затоплено е вече.

— Замръзнала си — заяви той.

— Не, добре съм. — Краката ми бяха като кубчета лед.

— Признай си, умираш.

— Не, много съм си жива дори.

Тогава кракът му се плъзна към мен и докосна моя.

— На това му викаш жива? — попита той. Завивките зашумоляха и Ник праметна ръка през мен. Гърбът ми се оказа срещу гърдите му, дланта му приглади косата ми.

Гърлото ми се стегна и близостта с него, единственият мъж, който ме е карал да се чувствам обичана..., накара сърцето ми да се свие.

— Сладки сънища — прошепнах аз.

— И на теб.

Господи, как ми липсваше.

Ник беше тих, кожата му бе толкова топла, колкото моята бе студена. Лежахме така известно време, без да говорим, без да помръднем. Вятърът духаше, Коко се намести и изхърка леко. Ник дишаше бавно и спокойно и това — да лежим така един до друг — бе най-успокояващото и приятно нещо, което някога бях изпитвала. Но и толкова ужасно, защото ми причиняваше такава болка. Имахме нещо специално и необикновено. В брака ни имаше не само самота и окаяни

комуникационни умения. Имаше моменти, като този, в които лежахме заедно в тъмното. Тези моменти не бяха достатъчни, но въпреки това бяха безценни.

Когато се уверих, че е заспал, докоснах леко опакото на прекрасната му ръка, едва-едва, с върха на пръста си.

— Попита ме защо не мога да ти простя — каза Ник тихо и аз подскочих леко. — Защото беше любовта на живота ми, Харпър. А ти не искаше да бъдеш. Никак не е леко да свикна с мисълта.

Думите се забиха като назъбени стъкла в сърцето ми. Преглътнах и звукът отекна в тъмнината.

— Това не е точно така, Ник — прошепнах и се обърнах с лице към него. — Искях да бъда, но...

Но какво? Обичах го с разкъсаното си сърчице, но страхът, който изпитвах, задушаваше чувствата ми, възпираше ги и успя да ни съсипе.

— Щеше да ми е по-лесно да повярвам, ако и ти беше наоколо понякога, Ник. Ако ми беше помогнал да повярвам.

Той кимна, което ме изненада.

— Права си. Дългите ми работни дни не помогнаха. Но си мислех, че щом сме женени, ще се чувстваш... по-сигурна. — Ник млъкна и поклати унило глава. — Ще ти кажа нещо, Харпи — продължи той почти шепнешком. — Никога не съм си мислил, че няма да се справим. А ти така и не повярва, че ще успеем. Това и чакаше, да се сринем. Мислех си, че нищо не може да ни сломи.

— Само че ти ме изостави, Ник — едва отвърнах аз със свито сърце. — Онази нощ. Събра си нещата и ме напусна.

— Имах нужда да се успокоя, Харпър. Щях да остана за няколко дни при приятел. Никога нямаше да подам молба за развод, знаеш го много добре. А ти, ти се срещна с адвокат на следващия ден, Харпър. На следващия ден.

За пръв път, от години, имах чувството, че ще се разплача. Вместо това, кимнах леко в знак на разбиране. Коко сигурно усети, че майка ѝ е на ръба, защото се сви в краката ми на топло.

— Може ли да те попитам нещо друго? — Гласът на Ник беше много тих и ужасно нежен.

— Разбира се — прошепнах аз. — Защо не?

Той се усмихна леко и отново стана сериозен.

— Когато ти предложих да се оженим..., защо каза да, Харпър?

О, Господи. Това не беше ровене в раните, това беше изсмукване на костен мозък.

— Ник... — гласът ми трепереше и спрях.

— Знам, че ме обичаше — каза той с твърд поглед. — Но не искаше да се омъжваш, ясно бе като бял ден. Защо тогава каза да?

— Не можех да кажа не — изтърсих аз, истината просто се изплъзна. — Не исках да те нараня.

— Нарани ме, когато се разведе с мен — отвърна той и повдигна вежда.

— Знам! Знам го. — Снизих глас, за да не събудя семейство Маккейб. — Прав си, знаех си, че е въпрос на време, преди всичко да избухне в лицата ни, но не знаех как да ти откажа и да те задържа, затова... просто се понесох по течението.

Ник погледна встрани за момент. Прокара ръка през косата си, задържа я за секунда, после ме погледна с тъжни, много тъжни очи.

— Добре. Благодаря.

— За какво?

— Че ми каза истината.

Нямаше какво друго да си кажем.

Колко неописуемо тъжен бе този факт, ужасен и толкова реален. Любовта не бе достатъчна, за да ни спаси и въпреки че бях наясно с това, светът изведнъж ми се стори огромен и празен.

Внимателно, бавно, обърнах гръб на Ник. Той отново ме обгърна с ръка и дъхът му погъделичка косата ми. Коко въздъхна.

Лежах така, в озарената от лунна светлина стая и гледах как сините дигитални цифри на часовника се сменяха. Дишането на Ник се забави и ръката му потрепна, знак, че най-сетне бе заспал.

Аз останах будна дълго време. Не исках да заспя, защото това бе последната ни вечер заедно.

[1] Рон Хауърд — американски филмов режисьор, режисирал „Красив ум“. — Бел.пр. ↑

[2] Патси Клайн — американска кънтри певица. — Бел.пр. ↑

[3] Част от песента Крейзи на Патси Клайн — Бел.ред. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събудих на сутринта, бях сама в леглото, дори и Коко я нямаше. Чувах гласа на Ник откъм коридора, отговаряше му жена, госпожа Маккейб, предположих. Загледах се във възглавницата му и непознато чувство за загуба пристегна гърдите ми.

Време беше да се приготвя. След няколко часа щях да съм на път за вкъщи, обратно на работа, отново на моя остров. Проверих си съобщенията, разкарах две-три и се запътих към тоалетната да се измия и облека. Ник седеше в кухнята с госпожа Маккейб, свеж, изкъпан и обръснат.

— Добро утро, скъпа — каза той с лека усмивка и просто ей така ми показва, че всичко е наред. Всичко между нас беше наред, или поне до толкова, до колкото можеше да бъде. Представи ме на госпожа Маккейб, привлекателна жена със синкави багри в белите си коси.

— С Рут тъкмо обсъждахме имена за бебета — каза Ник. — И двамата предпочитаме тези от Стария Завет.

— Винаги съм харесвала Зофар — отвърнах аз. Покровител на Йов, пет букви. Решавах кръстословици, в края на краищата.

— Скъпа, знаеш, че предпочитам Иавал — каза той. Бившият помощник в църквата отвърна на удара.

— Може да се споразумеем за Исав — добавих аз ухилена. Близък на Якоб, син на Исак и Ребека.

— Или Навуходоносор — парира той.

— Харесва ми — казах аз, кимайки сериозно.

— Е, трябва да се замислите как биха реагирали другите деца на това — посъветва ни госпожа Маккейб, намръщена. — Какво им е на Дейвид или Иесей? Харпър, мила, взemi си кейк.

Закусихме чудесно, после църковният настоятел ни закара до града. Ларс, механикът, имаше маркуча за мустанга в наличност и го смени бързо и без проблем. Леко бях разочарована.

— Надявам се пак да ни посетите един ден — каза домакинът ни, докато плащах — настоях да го сторя и Ник ми позволи.

— Градчето е прекрасно — отвърнах искрено аз. — А вие бяхте чудесни.

— Ние също се насладихме на компанията ви. Ако минавате през Северна Дакота, ще се обадите, нали?

— Непременно. — Ник стисна ръката му. — Благодаря за гостоприемството.

— Пазете се, деца! Изпратете ни картичка за Коледа!

И това беше всичко. Довиждане Харълд, довиждане на сладката, мимолетна преструвка, че с Ник сме, или бяхме, щастливо семейство, довиждане истини прошепнати на лунна светлина. Коко се сви в скута ми, Ник настоя да шофира, като не спираше да подмята шегии за мъртви животни по пътя. Запали двигателя и потеглихме. Според джипиеса му, летището в Бисмарк беше на два часа и четиридесет и две минути от тук.

— Искам да спрем на още едно място, преди да те заведа на летището — каза Ник. — Имаш ли нещо против?

— Не — отвърнах светкавично. — Няма проблем.

Времето, което едва се влачеше през изминалите няколко дни, изведнъж се забърза. С Ник говорехме внимателно, не задълбавахме, водехме общи разговори за времето и слушахме радио. Щом приближихме столицата на щата, дърветата и сградите зачестиха и Коко се надигна да погледне, сякаш осъзна, че стигнахме до крайната точка. Бисмарк беше нов град, в сравнение с Източния бряг. Листата на дърветата пожълтяваха, повечето от къщите бяха от началото на миналия век или викториански. Много дворове и градини. Беше прекрасно, доста равно и наистина шокиращо колко надалеч можеше да стигне погледът ти.

Бяхме свалили гюрукът на мустанга, небето бе яркосиньо. Носех шапката на Ник с логото на Янкис, но вятърът бе успял да изтръгне няколко кичура от косата ми. Не, че имаше значение. Минавахме покрай ресторанти и магазини, и градът придоби типичен изглед. Найсетне пристигнахме пред колежа Уолен. Ник намали и зави към входа. Пред нас се простря поддържана тревна площ, осеяна с тъмните кръгове от сенките на дърветата и насядалите студенти. Ник знаеше къде отива, включи мигач, зави надясно, после наляво и спря пред сградата. На табелата пишеше *Библиотека Хетинг*.

— Искаш да си вземеш нещо за четене? — попитах аз.

Той излезе от колата, без да ми отговори. Последвах го, Коко припикаше до мен, а слънцето се отразяваше в розовата ѝ кожена каишка.

Библиотеката беше построена с тухли и стъкло, много изчистена и отворена, с елегантни линии и сводест стъклен покрив. Сигурно беше много приятно да учиш тук, помислих си аз, под необятното небе на средния запад, докато четеш внимателно, вперил поглед в книга или в екрана на компютъра. Имаше двор с плочки, и фонтан с модерна форма. Водата се разплискваше с приятно ромолене. В единия край на сградата имаше четири-пет етажна кула, която прилягаше на традиционалната, стара архитектура на университета. Настигнах Ник, който гледаше нагоре към кулата и примижаваше срещу слънцето.

— По твой проект е, нали?

— Да — отвърна той, по онзи негов незабавен начин. Обърна се към мен. — Исках и ти да... — Замълча за миг. — Да видиш нещо мое.

Сърцето ми потъна. Никога не бях виждала някоя от сградите на Ник.

— Хайде, разведи ме наоколо да ми покажеш.

Следващия час се разхождахме около сградата и вътре в нея. За пръв път го виждах на архитектурна вълна, да говори за светлина и ъгли, пространство и симетрия, сходство и съхранение. Говореше бързо, по нийоркски, прекрасните му ръце сочеха и жестикулираха, усмихваше се докато обясняваше, а очите му светеха. Когато се появи служител от библиотеката и понечи да изгони Коко, Ник се представи, спомни си името ѝ, явно се бяха срещали преди пет години, когато сградата е била още в строеж, и на Коко ѝ позволиха да остане. Студентите го погледнаха, разпознаха го, че е човек, който разбира от нещо и дори едно от тях го попита, дали той е архитекта на библиотеката. Двамата си поговориха няколко минути за магистърски програми. Накрая Ник му подаде визитната си картичка и му каза да се обади, ако има нужда от стаж през лятото.

Беше вълнуващо да стоя в сграда, за която Ник, моят Ник, беше мечтал и създал.

— Тази ти е една от любимите, нали? — попитах аз, когато поехме обратно към слънчевата светлина и тътрещите се облаци.

— Да, в известен смисъл. Най-вече, заради това, че е библиотека. Това, което се случва тук по принцип е положително, или поне се

надяваш, че е. По-добро е от проектирането на закрит паркинг, да речем.

— Радвам се, че ми я показва, Ник — казах аз, като спряхме край фонтана. — Красиво е. Гордея се с теб. — Страните ми пламнаха. Чудесно. Изчервих се.

Ник ме погледна сериозно.

— Благодаря ти. — Усмихна ми се и аз се усмихнах в отговор, облекчена, че не ми каза колко съм смотана.

Не можехме да стоим тук вечно. Погледнах часовника си и Ник се разбърза.

— Предполагам, че искаш да тръгваме към летището.

— Трябва.

— Да.

Стигнахме много бързо до Бисмарк. Ник паркира пред терминала, отвори багажника и занесе куфара ми вътре. Изчакахме на гишето. Беше неловко, усмихвахме се един на друг и после поглеждахме встрани.

— Искате да летите до Бостън? — попита служителката. Имаше малка табелка с името ѝ, Сузи. Изглежда Ник. Той беше със слънчеви очила със сини стъкла, тясна тениска и избелели дънки. С други думи, Кралят на пичовете и Сузи му се усмихна весело. — Само вие ли, госпожо?

— Точно така. За най-ранния полет, ако може. Заседнах в Монтана, покрай онази бъркотия.

Тя отлепи поглед от Ник.

— Каква бъркотия?

— Засечката в софтуера, в неделя, която спря полетите за няколко дни по всички малки летища в Монтана.

Тя се намръщи.

— О, това ли. То продължи само няколко часа. Щеше да е по-добре, ако бяхте изчакали там. Малко по-късно през същия ден полетите бяха възобновени.

Премигнах.

— О! — Погледнах към Ник, който сви рамене.

— Ще бъде малко сложно — каза Сузи. — Ще се наложи да смените самолетите няколко пъти. Оттук летите за Денвър, от Денвър можете да вземете директен полет за Бостън, но ще имате пет часов

престой. Или можете да летите до Далас, а от там до Атланта. След което поемате директно към Бостън. Ще сте там... да видим... утре сутринта в десет часа най-късно.

С други думи, двадесет часа в ада. Погледнах към Коко, която ме зяпаше.

— Вие в Бисмарк ли ще отседнете? — Сузи се обърна към Ник. — Имаме суперски ресторанти, ако искате да ви препоръчам един-два. Смяната ми свършва в...

— И колко ще струва билетът? — попитах леко напрегнато.

— Я да видим... — Започна да трака по клавиатурата. Въздъхнах, тя спря, погледна ме с едва сдържано търпение и отправи ослепителна усмивка на Ник. А аз забелязах раздразнена, че той ѝ отговори със същото.

— Сузи, за който и да е полет, ще е добре — казах аз престорено мило.

— Работя по въпроса, не виждате ли. Съжалявам, ако не ви се струва достатъчно бързо, госпожо — каза тя също толкова подправено сладко. Усмихна се със симпатия на Ник. *За Бога, не е ли ужасно, че и на двамата ни се налага да я търпим?* Трак, трак, трак. Книга ли пише, по дяволите?! Или може би изпраща имейли до най-добрата си приятелка? *Здрасти Лорна, трябва да видиш тази червенокоса кучка, с която се занимавам в момента. Не ми позволява дори да пофлиртувам с бъдещия си съпруг, което е ужасно, предвид, че вече се тормозих да измисля имена на децата ни и прочее.*

Най-сетне ми се усмихна фалшиво и доста нагло.

— Така, таксата за вас и малкото ви кученце е общо две хиляди осемстотин тридесет и пет долара и четиридесет и девет цента.

— Мамка му! — възкликнах аз.

— Оу — отвърна укорително Сузи. — Предполагам, че на борда приемат и от вашия вид. Ще купите ли билета? Можете да платите с кредитна карта на която и да е компания, разбира се.

Стрелнах я с най-добрия си адвокатски поглед и отворих портфейла.

— Харпър — каза Ник, хвана ме за ръка и ме дръпна настрани. — Слушай, тръгвам за... мога да те закарам до Минеаполис. Оттук, направо там, около седем часа път е. — Той замълча. — Обзалагам се, че ще можеш да хванеш по-добър полет.

Възможностите преминаха през главата ми, осветени в червено. Още седем часа с Ник. Седем часа спомени от миналото, препирни, потискане на привличането, изсмукване на костен мозък.

Смях, разговори. Може би щяхме да открием още някой църковен фестивал.

Още седем часа, в които отново да се влюбя в Ник.

Беше ми отнело години да го преодоля. Години. Можеше дори да се каже, че не бях го преодоляла още.

Тъмните му очи чакаха отговор.

— По-добре да тръгвам, Ник — казах аз.

Погледът му се насочи към пода.

— Добре. Разбирам. Това може би е добро решение. — Той скръсти ръце и кимна.

— Трябва ми личната ви карта, госпожо — каза Сузи. Беше започнала да се изнервя.

— Няма нужда да чакаш, Ник.

Той вдигна очи.

— Добре. Е, лек път, Харпи. Ще се видим пак някой ден.

— Лек и на теб, Ник. — Гърлото ме стегна. — Благодаря за превоза.

Прегърна ме набързо, аз докоснах шията му с бузата си и вдишах чистия, прекрасен аромат. Но преди да успея да го обхвана с ръце, за да го прегърна и аз, той отстъпи назад и се наведе да погали кучето.

— Чао, Коко — каза Ник, а тя облиза ръката му с малкото си, бързо езиче. Той се изправи, погледна ме и времето спря.

— Пази се — каза ми тихо.

— И ти, Ник.

Гледах го как се отдалечава и сякаш къс от сърцето ми си отиде с него. Коко изскимтя.

— Искате ли препоръка за вечеря в крайна сметка? — извика Сузи след него и се намръщи свиреп. Ник не отговори и след секунда беше изчезнал. Сузи изпухтя. — Е, добре тогава — измърмори тя. — Може ли кредитната карта и документа за самоличност, госпожо?

— Разбира се.

Отворих портфейла си. Малката синя незабравка от Монтана, която Ник ми подари преди два дена, изпадна. Беше сплесната и намачкана, но все така красива. Вдигнах я и погалих цветчетата ѝ.

— Полетът ви за Денвър е след четиридесет минути, госпожо — информира ме Сузи троснато. — И както ви е известно, е желателно да се качите на борда няколко минути по-рано.

Пренебрегнах я. Погледнах назад към входа на летището и преди да си дам сметка, че съм взела решение, влачех куфара си, а Коко подскачаше до мен.

— Това е просто чудесно — чух да роптае възмутената Сузи. — Само ми загубихте времето.

Отвън слънцето бе толкова ярко, че за момент не можех да видя нищо. Но след малко очите ми привикнаха на светлината, а той беше там, облегнат на Мустанга, с ръце в джобовете, загледан в земята. Вдигна поглед, видя ме и замръзна за секунда... после ослепителната му усмивка блесна, а аз осъзнах, че също се усмихвах насреща. Коко излая и подскочи.

— Страна на десетте хиляди езера^[1], идваме — казах аз и смехът на Ник накара сърцето ми да се присвие мъчително, но усещането бе толкова приятно.

Може би имах нужда да приключа нещата. Може би се нуждаех от нещо друго. Каквото и да беше, все още не бях готова да сложа край.

[1] Прякорът на щата Минесота. — Бел.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разбира се, че нямаше да стигна *направо там*.

— Има нещо, за което не ти споменах — каза Ник, като потеглихме от летището.

— Какво е то? — попитах аз и си сложих отново шапката с логото на Янкис.

Той си пое дълбоко дъх и го задържа за секунда.

— Библиотеката, която ти показах... имам среща с декана на колежа. Обмислят да построят нова сграда и искат да поговорим.

— О!

— Нищо особено. Ще отнеме час, най-много два.

— Да. Добре. Може да намерим обществена пералня, не бях планувала да заминавам за толкова дълго.

— Разбира се. — Той погледна към мен.

— В колко часа е срещата?

— В два. Трябваше да я пренасроча от вчера, след като прегази антилопата.

Така. Значи среща, която случайно се оказа в Бисмарк, Северна Дакота. Трябваше да се досетя. Колкото и безгрижен и спонтанен да искаше да изглежда по време на екскурзията ни след Глейшър, Ник рядко правеше нещо без предварително изготвен план.

Час и половина по-късно седях в обществената пералня и гледах как прането се върти. Чувствах се леко... измамена. Не че Ник ми дължеше обяснение, направи ми огромна услуга, че ме докара до тук. Но все пак.

— Престани, Харпър — казах си на глас. Една жена на моята възраст ме погледна, после наведе очи надолу към дъщеря си, за да се увери, че всичко с нея е наред. — Говоря си сама — поясних аз.

— Разбирам, правя го постоянно — отвърна мило тя. Този среден запад с безкрайно милите си хора.

Време бе да отговоря на пропуснатите си обаждания. Както обикновено, имах доста такива и всички бяха от обичайните

заподозрени. Томи, Тео, Керъл, Бевърли, — сърцето ми подскочи при мисълта за бедната Бев. Дано разводът не се проточи, Уила и ха! Ким. Точно от това имах нужда. Приятелка. Не бях говорила с нея от неделя вечер насам, което ми се стори сякаш бе преди сто години.

— Ким, аз съм.

— Кой аз? — попита тя. — Гюс, престани да хапеш брат си! Спри! Спри! Благодаря ти! Ало?

— Здравсти, Харпър е.

— Пресвета Дево, крайно време беше! Къде си!

— В обществена пералня съм, в Северна Дакота.

— Очарователно. Бившият там ли е?

— Той е на заседание, всъщност.

— Тогава ми разясни какво би казал Фройд за факта, че все още сте заедно? Искях да кажа, ясно ми е, че си по средата на нищото, но все някъде би трябвало да можеш да се качиш на самолет, нали?

— Всъщност сме в столицата на щата и е доста красиво.

— Да, да, но все още си с... как му беше името?

— Ник.

— Точно така. Гюс, в клетка ли трябва да те затворя? Не ме предизвиквай, знаеш, че ще го направя!

— Като председател на съда, се чувствам задължена да те уведомя, че детския затвор е против закона — казах аз.

— Добре, тогава го приемам като съгласие да се грижиш от време на време за всичките четири ангелчета, когато се прибереш.

— Но пък от друга страна клетките могат да се окажат доста удобни — казах аз и се усмигнах. Ким само така си приказваше. Не можеше дори да лиши децата си от десерт, камо ли да ги затвори в колибката на кучето — която, забележете, децата използваша за форт.

— Така, да се върнем на теб. Направихте ли го вече? Ти и твоя секси бивш съпруг? Ник?

— Откъде знаеш, че е секси? — попитах аз.

— Не е ли?

— Той е... ъм... да — признах, като завъртях очи. — Но не, не се е случило нищо между нас все още. — Чух какво казах и бързо добавих: — И нищо няма да се случи. Ние само... виж, полетът беше...

— Знам, знам, няма нужда да се оправдаваш. Та какво ще правиш с него?

— Не съм много сигурна — въздъгнах аз.

— Но очакваш нещо, иначе не би му прала гащите.

— Пера само моите дрехи, държа да отбележа.

— Майстор на увъртанията си, Харпър! Ти се обади, хайде изплюй камъчето. Близнаците вече се ръфат.

— Аз съм... нямам идея какво правя. Ще донеса нещо остро за подарък на момчетата. Трябва да затварям.

— Чао, страхливке — каза тя приятелски.

Следващото обаждане не се състоя, Уила не беше в обхват. Моментално ме обзе паника, като си спомних срещата си с мечката гризли. Не разбирах лагериращите. Последният ни разговор с Уила беше тази сутрин, когато с Ник си тръгнахме от Харълд, така че имаше голям шанс все още да е жива.

Следващият по списъка за обаждания бе Бевърли.

— Как си, захарче? — отговори тя.

— Здравсти, Бев — казах аз. — Къде сте? Още ли сте в Солт Лейк Сити?

Отсреща настана кратко мълчание.

— Не мила, ние... се прибрахме. — Последва още една пауза. — Слушай, Харпър, скъпа. Съжалявам, че трябва да ти кажа това по телефона, но изглежда, че аз и баща ти ще се разделяме.

Гласът ѝ бе стабилен и тих, някак плашещо спокоен.

— Толкова съжалявам, Бевърли — казах аз, с изненадващо дрезгав глас. — Добре ли си?

— Е, сега вече да. Знаеш ме. Стъпила съм здраво на земята. — Но обичайната ѝ жизнерадост бе стихнала.

— Разбира се, да. — Прехапах устни. Къде щеше да отиде? Щеше ли да остане на острова, коренячка от Тексас, наскоро Нова Англия? Ами пари? — Ако имаш нужда от нещо само кажи — предложих аз и на момента се отвратих от това, колко тъжно прозвучах.

— Разбира се, сладкишче. Искаш ли да говориш с баща си?

— По-скоро не, Бев... о, здрасти тате.

— Харпър, всичко наред ли е?

— Да, просто съм поела по заобиколния път до летището, опознавам великата ни родина.

— Браво.

— Тате, а как е при вас?

— Добре.

— Бевърли как е?

— Добре е.

— А ти как си?

— И аз съм добре.

Как можеше да е добре, развеждаше се с жената, с която беше от двадесет години? А хората смятаха мен за студена. Крушата не пада по-далеч от дървото.

— Добре тате, пази се. Чухте ли се с Уила?

— Ето Бевърли, говори с нея.

От другата страна се чу шептене, после гласът на Бев.

— Какво има, сладурче?

— Чудех се как е Уила?

— О, всичко е наред с нея. Прекарват си чудесно с красивия ѝ съпруг. — Това можеше да е, а можеше и да не е истината, разбира се. На Бевърли ѝ беше в природата да предполага, че всичко се развива по най-добрия възможен начин, докато фактите не разбиеха вратата на къщичката ѝ от метафори. Дори и тогава можеше да се окаже трудно да я накараш да промени мнението си. Ярък пример — Клифърд „Джими“ Джеймс, скъпият ми баща. — В Монтана е много красиво, не смяташ ли? Тук сега всичко ми се струва толкова мъничко. Не че се оплаквам, разбира се, обожавам да съм янки... — Гласът ѝ се разтрепери, сякаш си спомни, че общественото ѝ положение се бе разклатило.

— Е, аз съм в Северна Дакота — намесих се, за да наруша неловкото мълчание.

— О, това е чудесно. Как е там?

— Плоско, красиво. — Затворих очи. — Да отидем на обяд, като се прибера, става ли, Бевърли?

— Би било чудесно — каза тихо тя.

— Пази се.

— И ти, скъпа. — Бевърли затвори и изневиделица ме обхвана чувство на огромна паника. Гласът ѝ звучеше така, сякаш това бе

краят... по дяволите!

Защо хората се разделяха? — попита бракоразводният адвокат.

Да, да, имаше отлични причини да се разведе човек и безброй такива изобщо да не се жени.

Изпитах огромна благодарност към неохотата на Денис да се ожени за мен. Може би знаеше нещо, което аз не знаех. Спомних си за списъка и потръпнах от срам. *Щом отговориш на изискванията ми, Денис, ще се омъжи за теб с удоволствие.* Браво, Харпър! Денис с огромното сърце и блага душа, заслужаваше някоя доста по-добра от теб. Някоя, която го възприемаше като любовта на живота си, а не му подаваше списък с изисквания.

Поне той се отърва.

След това се обадох на двама клиенти и промених датите на срещите ни за следващата седмица, после позвъних в офиса. Батерията на телефона се изхабяваше, а снощи не можах да си намеря зарядното устройство в куфара, тъй че трябваше да бъда кратка.

— Здравей Керъл, Харпър е. Може ли да се обади Томи?

— Добро утро и на теб, Харпър! — каза тя и ме остави да чакам на линията, преди да успея да се извиня, за това че бях лаконична и не я поздравих подобаващо.

— Хей, Харпър, как е?

Томи определено звучеше много по-добре.

— Здравсти, всичко е наред, просто ще попътувам малко.

— Тео е бесен.

— Обясни му внимателно, че ще се върна след ден-два, напомни му, че ми се полагат поне два месеца отпуска и отбележи, че продължавам да следя работата си, така или иначе графикът ми за тази седмица не е натоварен. Ти как си?

— Чудесно!

О, Боже, звучеше искрено. Лампичката на усещането ми за обреченост светна червено.

— Чудесно?

Настана мълчание.

— С Меги се събрахме! — каза той радостно.

По дяволите.

— Говорихме онзи ден. Всичко беше както преди, Харпър. Искам да кажа, беше върха! Тя наистина съжалява и иска да се върне да

живее при мен!

Поех си въздух, задържах го и започнах да говоря внимателно:

— Томи.

— Не е ли страхотно, Харпър?

— Ъъъ... Том. Две неща: незабавно си наемете брачен консултант, ясно? И в никакъв случай не слагай парите си в обща сметка! Обещай ми.

— Защо? — попита той. — Искам да кажа, наистина сме оставили лошите неща в миналото.

— Вече си го направил, нали? — Веднага си представих „маукото мишуе“ от ресторанта, — както и всяка друга наивна половинка, с която се бях сблъсквала. — Добре, отиди до банката и сложи всичко в сметка на твое име, чуваш ли? Довери ми се за това. — Телефонът ми сигнализира, че с батерията ми е свършено — както и с брака на Том.

Томи не ми отговори веднага, но когато го направи, беше с преднамерено хладен тон:

— Виж, знам, че работата ти изисква да си цинична — започна той. — Но с Меги се обичаме.

— Хм... интересно — въздъхнах аз.

— Аз съм способен да простя. Между другото, видях Денис. Каза ми, че сте скъсали. Съжалявам, шефе. Разбирам, че не си много настроена на любовна тема тези дни.

— Не съм на любовна тема? Томи, това няма нищо общо, позовавам се на професионалния си опит. Ако се нанесе отново при теб, ще има по-сериозни претенции за къщата, която е притежание на семейството ви от години. Не казвам, че нещата няма да проработят — *разбира се, че няма да проработят* — само искам да кажа, да не избързваш толкова. — *Защото Меги ще те разкара по-бързо, отколкото котката си облизва задника*, помислих си аз, като заех един от любимите изрази на Бевърли.

— Трябва да затварям, Харпър. Нещо друго имаш ли да казваш? Въздъхнах.

— Да, моля те, премести срещата с Джо Старлинг за вторник, кажи му, че съжалявам. — *Пиип*, телефонът ми сигнализира отново.

— Да ти изпратя ли бележките за семейство Мълен? Имаш достъп до интернет, нали?

— Да... всъщност не. В момента съм на майната си. Това може да почака, докато се върна. О, още нещо, би ли изпратил цветя за Керъл от мен? Напиши на картичката „Съжалявам, че ти се налага да работиш за такава досадница. С любов, Харпър“, става ли?

— Разбира се, шефе — каза той със същия весел тон. — Лек път към дома. Затварям, Меги ме търси на другата линия.

Затворих и потърках чело. Е, това беше кофти. Томи щеше да остане без никакви спестявания съвсем скоро, без да споменавам за предстоящия иск за половината от стойността на къщата, построена от прапрадядо му. Сърцето му отново ще бъде потъпкано от евтините обувки на Меги.

Томи бе ярък пример, който доказваше, защо разводът е хубаво нещо. Баща ми и Бев бяха съвсем друга история. Бевърли го обичаше, въпреки че го виждаше през розови очила. Признавам, неспирното ѝ бърборене беше като на републиканец, а уникалният ѝ аромат, смесица от живачен сулфид, цигари и лак за коса можеше да задръсти белите ти дробове, но Бевърли не беше лоша.

Въздъгнах и станах да преместя прането в сушилнята. Майката и момиченцето сгъваха тяхното на широката маса. Майката подаваше малки кърпи на детето и го хвалеше, за това, че беше добър помощник, а момиченцето се усмихваше доволно, сякаш осъзнаваше много добре, колко бе умела в сгъването на пране. Говореха си приятелски за предстоящия рожден ден на малката и колко бе важно да благодари на всеки, за това че е дошъл.

Предполагам, че съм ги зяпала, защото майката срещна погледа ми. Усмихна ми се уверено, доволна от живота си, от прекрасното си дете, напълно предана на живота си.

Винаги съм си мислела, че и майка ми се е чувствала по този начин.

Когато Ник се появи по-късно следобед, с Коко бяхме единствените в помещението. Майката и момиченцето си бяха тръгнали преди час. Той се усмихна, докато паркираше пред сградата.

— Ей, Харпър, скачай в колата, жено — извика той и вдигна слънчевите очила на главата си.

— Зовът за чифтосване на бруклинския мъжкар — изръмжах аз, но прането ми беше отдавна сгънато и подредено в куфара, тъй че

грабнах багажа си, метнах го в багажника и седнах в колата. Коко се сви в ръцете ми и отпусна малката си главица на ключицата ми.

— Накъде, шефе? — попитах аз. — Обратно към предизвикателството на пътя?

— Всъщност не. Минеаполис може ли да почака до утре?

— Още едно заседание? — попитах го и в гласа ми прозвуча раздражение. Трябваше да си купя проклетия самолетен билет.

— Не. — Той посочи към задната седалка. — Пикник.

— О!

С Ник никога не бяхме ходили на пикник заедно. Спомних си за онзи път, когато пробвахме, пилешката салата и кавгата, която беляза началото на края.

— Съгласна ли си? — попита Ник.

Погледнах го и осъзнах, че и той си спомняше.

— Чудесна идея — казах аз и прочистих гърлото си.

След половин час бяхме край река Мисури, гледахме странните статуи на Луис и Кларк^[1] и Сакагауеа^[2] които сочеха към паркинга... или реката по-скоро. Ник извади одеяло от багажника и грабна хладилната чанта, в която сигурно беше храната ни. Намерихме място близо до моста, по който минаваше железницата, седнахме и се загледахме в широката, синя река.

— Какво мислиш за моста? — попитах аз и Ник се усмихна.

— Не е лош. Е, не е Бруклинския, но става. — Ник винаги сравняваше мостовете с любимия си в Бруклин и никой не струваше. Дори и Голдън Гейт не можеше да го конкурира. — Оранжевото си е оранжево — казваше той. — Нищо, че му викат златен.

Махнахме каишката на Коко, за да обикаля наоколо, което продължи около четири минути, преди да реши, че е време за дрямка. Легна до мен по гръб, с лапи във въздуха, кихна два пъти, размаха опашка и заспа.

— Ей — каза Ник и побутна ръката ми с нещо. Беше малък пакет, опакован красиво. — Честит Рожден Ден!

Задържах дъха си. Явно бях забравила за датата, след като бях на път, вместо да съм постоянно пред компютъра. Освен това не беше и любимата ми дата, предвид историята. Странно как нито баща ми, нито Бевърли го бяха споменали. Е, те също имаха други проблеми на главите си.

— Отвори го — настоя Ник.

Беше медальон, полиран камък, сив и прекрасен, в обков от усукани сребърни нишки. Тъмен на цвят, но великолепен.

— Благодаря ти.

— Камъкът е от реката тук — каза той. — Сувенир.

— Красив е.

— Да ти го закача ли? — попита Ник и след като кимнах с глава, коленичи зад мен. Ръцете му бяха бързи и нежни, едва докосваха кожата ми. — Честит Рожден Ден — повтори той и за секунда ми се стори, че ще ме целуне. Но не го направи.

— Благодаря — прошепнах аз и не бях напълно способна да го погледна в очите. Сърцето ми бе обзето от смесени чувства, защото четиринадесети септември не само бе рождената ми дата, а също така датата, на която майка ми ме изостави... и датата на която срещнах Ник.

— Какво искаш да правим довечера? — попита той след няколко минути.

— Да отидем на кино — казах аз и направихме точно така.

Първо се настанихме в хотел. Две стаи, разбира се. Оставих Коко в моята, включих ѝ да гледа Анимъл Планет, стриктно ѝ наредих румсървисът да не надвишава три десерта и отидох да се срещна с Ник в лобито. Вървахме до киното. Имаше прожекции на два евтини филма на ужасите, три романтични и един филм за ченгета.

— „Кошмарът на Елм стрийт“ или „Убийствен пъзел“? — попита Ник.

— О, Кошмарът, определено.

— Колко романтично — измърмори той. Без да ме пита дали искам или не ми купи пуканки и безалкохолна бира. Настанихме се и постъпихме точно като едно време, не спряхме да говорим по време на убийствата.

— Залагам десет кинта, че девствената ще замине преди пачаврата — казах аз и си пийнах от безалкохолното.

— Съгласен. О, хей, не влизай под душа, за бога — посъветва Ник оскъдно облечената колежанка от екрана, докато тя пристъпваше на пръсти към банята. Той напълни устата си с пуканки. — Така ти се пада... замина си — добави той, докато Фреди^[3] я посичаше с металните си нокти. — Предупредих те. Горките ти родители.

— Ако обичате — едно дете пред нас ни помоли да мълчим.

— Слушай синко — каза Ник, — ще ти спестя напрежението. Всички умират.

— Задник — измърмори момчето, стана и се премести поне на десет реда от нас. Не му обърнахме внимание.

— Ник — прошепнах аз, — ако някога се запътя към избата въоръжена само с черпак, след като полицията ме е предупредила, че наоколо вилнее убиец-психопат, зашлеви ме, моля те.

— *Млъкнете!* — изсъска друг от салона.

— С удоволствие ще го сторя, Харпи. О, гнус! Добре, признавам, това не го очаквах. Може ли в действителност да направиш това с тирбушон?

Човекът, който преди малко изсъска, се премести.

Забавно беше, за Бога! Пуканките бяха пресни, безалкохолното не беше блудкаво, седяхме в салона и се хилехме като невъзпитани ученици след всяко убийство на тийнейджър. Помислих си, че ако бяхме правили така, докато бяхме женени — пикници, кино, да посещаваме фестивали и да танцуваме, може би никога нямаше да се разведем.

Ако.

Когато филмът свърши, се прибрахме в скромния хотел. Ник вървеше с мен по коридора и мърмореше нещо, че ще ме изпрати до вратата, за да е сигурен, че съм в безопасност. Плъзнах електронния ключ и отворих вратата. Проверих Коко, спеше по гръб насред леглото. После се обърнах към бившия.

— Благодаря за прекрасната вечер — казах аз, а коленете ми изведнъж затрепериха.

— Моля. Честит Рожден Ден — прошепна той.

Наведе очи към устните ми. Преглътнах.

Да пресня с него определено ще е грешка, каза адвокатската част от мозъка ми. За нещастие, кръвообращението ми пое стремглаво към женските ми органи, което предизвика внезапно и горещо пулсиране. Ник ме погледна, а очите му бяха черни като бездна, в която с удоволствие щях да се хвърля. Адвокатската част изписка възмутено и замлъкна.

Миглите му... бяха толкова красиви и гъсти, когато се усмихваше, а в момента правеше точно това и край очите му се

образуваха най-прекрасните линии. Тези цигански очи, които почти винаги бяха тъжни, сега бяха щастливи.

Преди седмица не бих и мечтала да спя с Ник. Сега обаче... сега... признавам, мозъкът определено се смущаваше от монотонното напъване на женските органи... аз и Ник, голи в леглото... това беше ужасно добра идея.

Адвокатът в мен си направи харакири.

Ник протегна ръка и докосна бузата ми.

— Лека нощ, Харпър. До утре.

— Да, добре... И на теб, Ник. До утре.

Той ме погледна отново, докато вървеше по коридора към стаята си и се усмихваше леко. Ако все още беше близо до мен, щях да го сграбча за ризата и да го завлека в стаята си. Разумът и миналото можеха да вървят по дяволите.

Добре, а защо си тръгна, а? Хмм, а? Мъже. Кой знае какво ставаше в малките им мозъчета. Той или току-що ме спаси от самата мен, или ме обиди. Трябваше ли да му бъда благодарна или да съм му ядосана? Надянах пижамата, измих си лицето и зъбите и си легнах бясна... и да, може би и малко облекчена.

Само да добавя, че не се наспах изобщо. Мислите кънтяха в главата ми, сякаш вътре имаше политици на стероиди, които водят дебат.

С Ник живеехме в различни щати.

Е, и? Ще опитате връзка от разстояние.

Имаме напълно различни животи.

Може да се измисли нещо.

Опитвахме да го направим и беше епичен провал.

Вече не си същата.

Моля ви се. Хората не се променят.

Той още те желае.

Той току-що си тръгна.

Не бъди срамежлива.

Никога няма да преодолеем миналото си.

Хм, това може би е вярно.

Миналото определено ме преследва.

Да, добре, ти победи.

Въздъгнах и изритах завивките, станах от леглото и светнах лампата. Кучето ми ме удостои с трагични и объркани мигания. Чудесно. Беше три сутринта. По това време не се взимаха много умни решения.

После направих нещо, което не бях правила от доста време. Седнах пред огледалото и си отправих дълъг, строг поглед.

Знаех, че съм симпатична. Дори бях красива. За косата ми завиждаше по-голяма част от населението на земята. Очите ми са зелени и бистри. Структурата — здрава, но в същото време фина и женствена.

Приличах на майка си.

Не само приличах на нея, бях като нейн клонинг. Баща ми бе висок, слаб, мургав и симпатичен. Аз бях висока, червенокоса, със светла кожа. Всеки ден, през изминалите двадесет и една години, се поглеждах в огледалото и виждах лицето на жената, която ме изостави. Не бях чувала гласа ѝ повече от две десетилетия. За цялото това време беше успяла да ми изпрати само четири пощенски картички, с общо дванадесет изречения.

Днес станах на същата възраст, на която беше тя, когато я видях за последно.

Каква мисъл само.

Пликът все още беше в чантата на лаптопа. Бавно станах и го извадих. Отново седнах, хвърлих още един поглед към огледалото и го отворих.

[1] Мериуедър Луис и Уилям Кларк — изследователи, провели първата американска експедиция, прекосила територията между Атлантическия и Тихия океан и върнала се обратно. — Бел.пр. ↑

[2] Жена от племето шошони, придружавала експедицията на Луис и Кларк и станала техен преводач и водач. — Бел.пр. ↑

[3] Фреди Крюгер — главният герой, сериен убиец от филма Кошмарът на Елм Стрийт. — Бел.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Ник вече пиеше кафето си и гледаше през прозореца на малкия хотелски ресторант, когато влязох с Коко след разходката ѝ. Кучето ми скочи на стола до него и открадна парче бекон, а аз разроших косата му, преди да седна.

— Здравсти — каза той, леко объркан от жеста на привързаност.

— Здравсти и на теб — отвърнах аз. — Добре ли спа?

— Не особено. Лежах буден часове наред, като разгонен тийнейджър.

— Нима. Е, готов ли си да поемеш към Минеаполис днес, Ник?

Той присви очи.

— Защо?

— Искаш ли да се отклоним леко от маршрута?

Ник сигурно усети, че става нещо, тъй като ме погледна дълго и подозрително, все едно четеше в душата ми — клише, знам, простете.

— Къде искаш да отидеш?

— Абърдийн, Южна Дакота. Може би на три или четири часа от тук. Ако карам аз, разбира се.

— Какво има в Абърдийн?

— Искаш да кажеш, освен монумента на Седящия бик^[1]? — попитах аз, след като бях прекарала известно време в Гугъл. Пийнах си от неговото кафе, заради което ме изгледа накриво.

— Да, освен това.

— Майка ми.

Когато изрекох тези думи на глас, сякаш нещо в мен се сломи, защото изведнъж не можах да продължа със сладките закачки и ръцете ми се разтрепериха. Кафето на Ник се разписна над ръба на чашата. Той я взе, пое ръцете ми в неговите, стисна ги здраво и каза кратко:

— Готов съм да тръгна, веднага щом и ти си готова.

Тринадесетият ми рожден ден се падаше в събота, но с родителите ми тръгнахме към Бостън в петък, със самолет, разбира се. Фериботът отиваше само до Уудс Хоул, откъдето трябваше да се качим на автобус, или да продължим със старата си тойота, която никак не подходеше на блестящата вечер, която майка ми бе планирала.

Седмици наред проучвахме кои са най-добрите ресторанти в града, сравнявахме изгледи, декор, местоположение, съдържанието на менюто, вината, които предлагаха, не че аз щях да пия, разбира се, а за да можем да оценим класата на заведението. Класа беше много важно съществително за майка ми. И така избрахме *Les Etoiles*^[2].

— Чудесно — каза тя. — Харпър, това място определено е като за нас. Сега трябва само да навием баща ти и сме готови.

Този ден ми позволи да не отида на училище, от което бях много доволна. Обожавах майка си, винаги е била любимия ми човек. Беше много по-млада от повечето майки на връстниците ми, в някои случаи дори се оказваше почти с цяло поколение по-млада. Беше толкова красива! Била е модел, все пак, и никога не изгуби склонността си да изглежда прекрасно. Беше запазила фигурата си, имаше прелестна коса и страхотни зелени очи. Изглеждаше с десет години по-млада от тридесет и четири и го знаеше. Умееше да флиртува и всички бащи я харесваха. Оглеждаха дискретно задника или гърдите ѝ, които тя излагаше на показ с дълбоко изрязаните си деколтета, тесните дънки или късите си поли. Имаше усет, стил и беше забавна. Не можех да опиша колко се гордеех, че съм нейна дъщеря. Единствената значителна разлика между нас беше, че аз бях добра ученичка, в сравнение с нея на моите години. Иначе бяхме като близначки.

Когато съученичките ми се изказваха с омраза, отвращение и отчаяние за майките си, се ужасявах и не можех да повярвам на ушите си. Не им позволявах да гледат „Хубава жена“, представяте ли си? Но защо? Какво от това, че главната героиня беше проститутка? Имаха определен час за лягане, Егати, майка ми ме оставяше да будувам до късно, гледахме телевизия, ядахме нездравословна храна и се лакирахме. Техните майки не им позволявах да се гримират, моля ви се.

Моята не беше като останалите. Беше сто пъти по-печена от тези старомодно облечени лелки, подстригани на къса черта, с ленти на розово каре или още по-зле, онзи занемарен тип, които бяха натрупали

килограми, имаха посивели в корените коси, носеха широки дънки и развлечени ватирани блузи. Бррр.

Не, *Линда*, наричах я така от деветгодишна, беше специална. Научи ме как да се обличам, винаги ми носеше прилични дрехи, а не мрежи стил Мадона. Ние с Линда притежавахме класа. Въпреки че изобщо не бяхме богати, изглеждахме богати. И това че ни бъркаха за летуващи тук, беше повод за приповдигната гордост у майка ми. Направляваше ме как да пренебрегвам момчетата и после как да ги накарам да ме харесат, как да флиртувам, как да съм популярна и сред двата пола. Бог ми е свидетел, че тя ме научи как да се възползвам от красотата си. Не спираше да ми повтаря „Да не бъдем свенливи, Харпър, жестоки сме.“ Докато другите момичета на моята възраст не спираха да се цупят по време на пубертета, аз се откроявах. Бях по-красива, по-уверена, по-добре облечена и по-забавна, благодарение на майка ми, която ме научи на всичко, което знаеше.

И така, вечерта, преди да навърша тринадесет, слязох във всекидневната облечена в къса рокля без презрамки, с осемсантиметрови токчета, грим и лек гланц на устните. Косата ми беше в стил древногръцка богиня, разпуснати къдрици, повдигнати леко, колкото да подчертая дългата си, фина шия. Баща ми едва не се задави с бирата си.

— Линда! — изкрещя той и извърна поглед от мен. — Тя е само на тринадесет, за Бога!

Майка ми се показва от спалнята.

— И е прекрасна! Виж се само, Харпър! О, Господи! Като сестри сме!

Кое то беше истина. Тя бе облечена със сребриста рокля, носеше перлени накити и убийствени обувки, с фалшиви перли по тях. Гримът ѝ акцентираще върху червените ѝ устни, толкова дръзки, толкова а ла Холивуд.

— Сякаш... идва в повече, не мислиш ли, Лин? — Баща ми направи още един опит. — Изглежда като на двадесет.

— Чу ли това? Баща ти мисли, че изглеждаш на двадесет! И е точно така! Трябва да си поръчаш картини довечера, само да видим как ще реагира сервитьорът — каза мама и ми нагласи колието.

— Линда!

— Джими, няма да я оставя да го изпие — въздъхна майка ми и завъртя красиво гримираните си очи. — Може би само една глътчица — добави тя тихичко и ми намигна.

Аз се усмихнах заговорнически срещу задръстения ми баща. Беше сладък, но толкова... провинциален.

Баща ми не продума по пътя до летището, нито по време на полета до Бостън. С Линда го пренебрегнахме, чуруликахме оживено и се държахме за ръце, докато таксито приближаваше ресторанта.

— Така, пристигнахме. Дръж се естествено и Джими, опитай се да не изглеждаш като смотаняк. — С Линда се засмяхме, както винаги, обединени срещу баща ми, но въпреки това го помилвах по бузата.

Сега като погледна назад към онази вечер, виждах нещата по друг начин. Баща ми си докарваше прилични доходи на острова като строителен предприемач, но не бяхме богати. Да похарчи толкова пари за тези маркови рокли — „Заслужаваме го“, каза Линда, — обувки, бижута, маникюр и педикюр в суперлюксовия спа комплекс, таксито до и от летището, полета и храната в ресторанта... сигурно му костваше месечната заплата. Ако не и две.

Но тази вечер всичко се въртеше около мен и Линда. Сияехме от удоволствие, когато слязохме от таксито, въпреки че оглеждахме тайно наоколо, за да попием всичко... лъскавия декор, легиона обслужващ персонал, мекия звън на кристала и шепота на гласовете.

И да, всички глави се извърнаха, след като ни поведоха през помещението, за да ни настанят на най-добрата маса в ресторанта, на горното ниво, откъдето виждахме всичко. Бяхме прелестно семейство, това никой не можеше да го отрече.

— Жалко, че не можахме да си позволим Ню Йорк — каза Линда, докато сядахме. — Или Лос Анджелис, щеше да е най-добре. Би се превърнала в звезда на момента, ако живеехме там. — Тя разгъна салфетката авторитетно. Все пак бе израснала в Калифорния, знаеше как да се държи в такива ситуации.

Поръчахме си напитки, тоник с лайм за мен, което беше странно на вкус, но майка ми каза, че ще изглежда много по-готино, отколкото „Шърли Темпъл“^[3] или джинджър ейл. Тате си взе „Сам Адамс“^[4], което накара майка ми да изпусне тежка въздишка, преди да поръча сухо, грейпфрутово мартини за себе си.

Баща ми погледна менюто и се постара да не пребледнее, но какви цени само! Четиридесет долара за парче риба! Хайде стига, бе! Петнадесет долара за салата?

— Избери каквото си пожелаеш, Харпър — каза Линда, зяпайки безизразно в менюто. Това е специалната ти вечер, както и моята, защото аз подготвих всичко. — Намигна ми и си поръча омар и авокадо за предястие, салата Цезар и филе миньон. Можеше да яде колкото си иска, не се нуждаеше от диети.

Вечерята не бе нищо кой знае какво. Истината беше, че ме боляха краката от новите обувки и ми беше хладно с тази рокля без презрамки. Колкото до храната, лично аз бих предпочела да си хапна в едно местно заведение на острова. Престорих се, че това бе най-вкусното нещо, което съм опитвала в живота си, докато майка ми ни гощава с истории от живота си в Калифорния, разсмиваше ни, омайваше ни с нейния звънлив смях, дори флиртуваше с баща ми, като слагаше длан на ръката му и говореше изразително, сякаш бе водещ на вечерно телевизионно шоу.

Точно тази част от вечерта беше чудесна.

Родителите ми нямаха стабилен брак, знаех го. Линда харчеше прекалено много, не вършеше добре домакинската работа и баща ми често бе ядосан. Понякога, късно вечер ги чувах как се разправят, гласът на баща ми бумтеше високо, а Линда звучеше непокорно. Тя не беше като другите майки и съпруги и той го осъзнаваше. Линда беше специална, по-забавна, по-жива, предизвикваща завист. Баща ми я оценяваше много по-малко от мен, но тази вечер бяхме наистина щастливи. Прекарвахме си чудесно. Дори и в този красив град, дори в този изискан ресторант, изглеждахме така, сякаш принадлежим на тези места.

Поръчахме десерт — без свещичка на моето парче чийзкейк, би било много неловко — и вече се бяхме поукротили от всички емоции, когато някакъв мъж се приближи към масата ни и каза:

— Извинете, може ли да отнема малко от времето ви? — попита той. Беше с посивяваща руса коса, ненормално скъп костюм и пое дланта на майка ми по същия начин, по който Ланселот бе поел тази на Гуинивър.

Представи се и се настани на празния стол между родителите ми. Казваше се Маркърс някой си, беше от Ню Йорк и работеше за агенция

за модели Елит.

Когато чу името на агенцията, очите на майка ми се разшириха. Безупречните ѝ устни се разтвориха леко и стрелна с поглед баща ми, който вече изглеждаше като буреносен облак.

— Разбира се, че сме чували за Елит, Маркърс — отвърна Линда, като наклони леко глава. — Кой не е?

Мъжът се усмихна.

— Господин и госпожо Джеймс, дъщеря ви е много, много красива млада дама — каза той, като се обърна към мен. — На колко си години, скъпа?

— На тринадесет. Е, утре ще ги навърша, на рождения ми ден — отговорих аз.

— Утре ставаш на тринадесет? — учуди се Маркърс.

— Точно така — потвърдих аз. Знаех, че съм дала правилния отговор, защото той кимаше одобрително.

— Колко си висока, Харпър?

— Метър и седемдесет и пет, но смятам, че ще раста още — усмихнах се аз и той ми отговори с усмивка.

— Не мисля, че искам дъщеря ми да става модел — намеси се баща ми и се намръщи.

Аз зяпнах и погледнах към майка ми за подкрепа. Нямах да оставим тази възможност да ни подмине, нали? Именно собствената ми майка ме беше научила как да се движа като модел. Модел за Елит! Това щеше да е сбъдната мечта! Съучениците ми щяха да се пръснат от завист! С Линда щяхме да обиколим света, и да...

— Преди да вземете решение, имайте предвид това, че някои от нашите най-млади модели завършиха колеж, докато работеха — каза Маркърс спокойно. — Бихме искали да ѝ направим няколко снимки, ние ще поемем разходите. Ще ви платим полета и престоя в града, ще ви изведем на вечеря, на представление и ще видим какво ще покажат снимките.

Въпреки че се преструвах на много отракана, подскочих леко на стола си. Ама той сериозно ли говореше? Това бе най-хубавия рожден ден в живота ми!

— Виждам, че сте се събрали на вечеря по специален повод, няма да ви отнемам от времето — каза Маркърс. — Но работата ми е

такава и притежавам набито око. — Намигна ми. — В града съм с Кристи Търлингтън. Знаете ли коя е тя?

Разбира се, че знаех коя е Кристи Търлингтън! Моделът на Келвин Клайн. Имахме поне десет списания у дома, които бяха препълнени с нейни снимки!

— Мисля, че можеш да имаш светло бъдеще, Харпър. Ето визитната ми картичка. Обадете се на секретаря ми, когато имате готовност. — Подаде ми картичката, която беше както подобава, релефна, скъпа. Ръкува се с родителите ми, после с мен и си тръгна усмихнат и доволен. След минута се появи сервитьорът, който ни донесе по още едно питие и наруши слисаната тишина, в която бе потънала масата ни.

— Джентълменът, който току-що си тръгна, ви черпи — каза той.

— Благодаря — измърмори баща ми.

— Можеш ли да повярваш? — изписуках аз.

— Не мога — отвърна майка ми и едва тогава забелязах, че лицето ѝ бе преbledняло под безупречно нанесения руж.

— Може ли? — попитах. — Може ли да му се обадя, мамо?

— Харпър! Покажи малко *класа* — изсъска Линда. Вдигна чашата си и я пресуши. — Ще го обсъдим по-късно.

Това „по-късно“ не се случи никога.

Дълго време си мислех, че е заради това, че я нарекох „мамо“, а не Линда. Или може би, защото Маркър прекърсна вечерята ни, докато си прекарвахме чудесно.

Минаха години, преди да осъзная, че майка ми си е мислила, че той идва да говори с нея.

Вечерта приключи, настроението си отиде. Всички мълчахме по пътя обратно към летището и странно, но баща ми беше този, който се опитваше да пропъди тишината. Когато се прибрахме, облякох пижамата си, измих грима, който бе поставен с такова старание и си легнах с надеждата, че утре майка ми ще е в по-добро настроение и ще ми позволи да се обадя на секретаря на Маркър. Но дори тогава, мисълта да замина за града ми се струваше покварена.

На следващия ден намерих бележка на възглавницата си. Беше от баща ми, който ми честитеше рождения ден, пишеше, че е отишъл да довърши работата по някаква къща в Оук Блъф и ще се видим по-късно.

Тя си събираше багажа.

— Заминавам на кратко пътешествие — каза безизразно. — Трябва ми малко време за себе си, ако разбираш какво искам да кажа. Снощи беше голяма забава, нали?

Майка ми бе заминавала някъде без мен само веднъж досега. Беше ходила до Калифорния, да посети семейството си и ни остави сами с баща ми за цяла седмица. Прибра се три дена по-рано и само каза, че семейството ѝ се състои от идиоти и че е постъпила правилно, като си е тръгнала по-рано. Тъй че заминаването ѝ ми се струваше подозрително.

— Къде отиваш? — попитах аз.

— Още не съм решила — отвърна тя, без да ме погледне. — Знаеш как е, Харпър. Не съм създадена за живот в малко градче. Време е да е се откъсна от баща ти и това *провинциално* островче.

— Но... кога ще се върнеш м... Линда?

— М... Линда? — повтори тя с озверял глас. — Бях тук цели тринадесет години и девет месеца. Предполагам, че ще се върна, когато и ако реша.

Бяхме поканили десет момичета този следобед за партито вкъщи. С мама прекарахме половината от вчерашния ден в подготовки, преди да зарежем всичко, за да се нагласим за блестящата вечер в Бостън. Трябваше да отидем до плажа, да се върнем и да пием безалкохолни маргарити. Бяхме приготвили цял поднос с потопени в шоколад ягоди. Тя отвори гневно един шкаф и започна да премията дрехите в него с нервни и резки движения.

— Може ли да дойда с теб? — попитах аз, като едва разпознах гласа си, беше толкова плах и тих.

Чак тогава ме погледна.

— Този път не — каза тя и извърна поглед встрани. — Не и този път.

Половин час по-късно я нямаше.

Ник ми позволи да шофирам. Отне ни три часа и петнадесет минути, да стигнем до изхода на магистралата, който водеше към Абърдийн, а до тогава, ръцете ми бяха потни от здравето стискане на волана.

Докато още се срещаме с Ник му бях нахвърляла набързо историята за това, как майка ми ме изостави, правех се, че не е кой знае какво и пазех самообладание около цялата история, нещо от рода на „е, случва се“. Но му го разказах посред нощ, в тъмното и го накарах да ми обещае, че никога няма да говори за това. И той спази обещанието си.

Днес обаче, по пътя към Абърдийн, чу цялата история. Остави ме да разкажа всичко, не ме прекъсна нито веднъж, и когато приключих, хвана ръката ми и я подържа известно време.

Пристигнахме.

Според доклада на частния детектив Дърк Килпатрик, майка ми бе работила в Абърдийн през последните три години, като сервитьорка в заведение на име *Флопси*, най-доброто място за шейкове в целия среден запад. Навигационната система ни напътстваше до ресторанта, който се оказа добро на вид ретро местенце в хромов свят, с табела *Флопси*, изписана с големи букви, фунийка за сладолед, очертана с открояваща се неонова светлина.

Дали беше вътре? Гърлото ме стегна при мисълта, но движенията ми бяха спокойни и контролирани. Подминах *Флопси* и отбих в една от страничните улички малко по-надолу. Спрях колата и поседях така около минута. Беше хладен и облачен ден, но аз се потях като състезателен кон. Красота.

— Харпър — каза Ник и ме погледна. — Какво очакваш да се случи тук? — Проговаряше за първи път от доста време насам.

Поех си дълбоко дъх.

— Ами — промълвих със странен глас. — Предполагам, че само искам да я видя отново. Да я попитам, защо си тръгна и така и не се... знаеш... върна, нито писа. Е, като изключим четирите пощенските картички.

Ник кимна.

— Знаеш ли какво ще й кажеш?

— Сигурно само „Здрасти мамо“. Да й кажа ли така, как смяташ? Или „Здрасти Линда“? Или нещо друго?

Той поклати глава.

— Кажи й каквото искаш, скъпа. Заплюй я в лицето, ако искаш. Ритни я по пиццата. — Усмихна ми се леко, което не ми помогна много.

Кимнах, но истината бе, че сърцето ми биеше толкова лудо в гърдите ми, имах чувството, че бях погълнала разярено магаре. Когато ни напусна, прекарвах нощи наред в ледената прегръдка на безсънието, чудех се какво бях сторила, че съсипах всичко. Защо не бях по-различна, или по-добра? Или по-сладка? Защо не прозрях нещастieto й и не се опитах да го предотвратя? Защо бях толкова глупава? По-късно осъзнах, че вината не бе моя, аз бях само едно дете на тринадесет години. Не бях направила нищо лошо, но фактите се изплъзваха от сърцето ми и вината успяваше без усилия да го прониже.

Фантазирала си бях срещата ни хиляди пъти. Докато още бях млада си представях радостта, блаженството на лицето й като ме види, и как щеше да ми обясни, че е дъщеря на мафията и е трябвало да дава показания срещу семейството си. Или че е агент на ЦРУ и оставането й с нас би застрашило сигурността ни, че сега всичко е отминало и ще можем да се съберем отново. Годините се изтърколиха и фантазиите ми се промениха. Вече си мислех, че тя ще е тази, която ще ме издири — сигурно неслучайно си останах в Мартас Винярд. Щеше да е изпълнена със съжаление и тъга, че е била далеч от мен, и щеше да ми каже каква огромна грешка е допуснала. Че си е мислила за мен всеки ден и не е спирала да ме обича, че съм единственото нещо в живота й, което има значение.

А през последните години си представях, че ще науча, че е починала и се чудех как ще реагирам на новината, която щях да ми съобщят по телефона. Колко съсипана щях да бъда за това, че всичко, което бях очаквала, нямаше никога да се случи. Предполагах, че това ме накара да поискам Дърк да я издири.

Сега, когато моментът предстоеше, не бях сигурна какво да сторя.

Ник стисна ръката ми.

— Идвам с теб — каза той.

— Това би било чудесно — прошепнах аз. — Ами Коко? — попитах и ме обзе паника. — Ако не допускат кучета?

— Да я оставим в колата? — предложи той. — Няма да й стане нищо. Прозорците ще са отворени леко, няма да й е горещо.

— Мислиш ли? Сигурен ли си?

Ник кимна.

— Ще дойда да я проверя малко по-късно, ако искаш?

— Добре. Благодаря ти, Ник.

Усмихна ми се.

— Готова ли си?

— Не точно — казах аз и въпреки това отворих вратата на колата. Краката ми сякаш бяха омекнали и Ник хвана ръката ми, докато се отправяхме надолу по улицата, запътени към моето минало, към отговорите, към нея.

Стигнахме до кръстовището. Ето там, отвъд улицата, майка ми може би беше вътре. Дали изглеждаше променена? Ами ако не беше на смяна днес? Ако беше напуснала? Преглътнах.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш, скъпа? — попита ме Ник отново.

Погледнах към него.

— Да, да. Сигурна съм.

Пресякохме улицата и Ник отвори вратата към фойето на ресторанта. Замръзнах.

— Не я виждам — казах му.

— Искаш ли все пак да влезем? — попита той.

Кимнах и той отвори и вратата, която водеше към самия ресторант. Касов апарат. Зелено-бял декор. Бар със столове. Сепарета.

Ето я и нея.

Майка ми.

Ник сигурно видя приликата, защото го чух как си пое бързо дъх. Отново ме хвана за ръка.

Носеше черни панталони и зелена риза. Косата ѝ, някога със същия цвят като моя, беше по-червена и подстригана на къса черта. Беше с прасковено червило. Бели платнени обувки. Беше на петдесет и пет години, но изглеждаше по-млада. Все още беше красива и бе толкова странно да я гледам и да виждам себе си след двадесет години. Испитах благодарност към факта, че ще остарявам красиво. Изведнъж ме обля силен копнеж, коленете ми омекнаха и не можех да дишам.

— Добре дошли във *Флопси*! — извиси се глас, който ме накара да подскоча. — Мога ли да ви помогна?

Обърнах се и видях шестнадесетгодишно момиче, с коса, сплетена на стегната плитка.

— Маса за двама — каза Ник.

— Последвайте ме! — изчурулика тя и взе две менюта.

Сърцето ми се преобърна и потъна в гърдите ми, докато момичето ни водеше към масата до прозореца. Тя беше толкова близо до мен, но се извърна на другата страна. Дали ме видя? Тръгваше ли си? Не, не си тръгваше, само разговаряше с готвача.

— Две кафета — поръча Ник.

— Сега ще дойде сервитьорът ви — каза тийнейджърката и буквално се отдалечи от нас, подскачайки.

— Харпър — каза Ник тихо. — Харпър, добре ли си? — Пресегна се през масата и хвана ръцете ми. — Скъпа?

— Наистина се радвам, че си тук — прошепнах му.

Тогава вратата на кухнята се отвори, майка ми мина през нея, взе тефтера си и се разрови из джобовете на престилката за химикал.

— Здравейте — каза тя и този глас! Господи! Не го бях чувала от толкова отдавна! Беше си същия, сърцето ми се препълни с любов и надежда.

— Здравей — едва изрекох аз. Попивах всеки детайл... все така безупречния ѝ грим, веждите ѝ, оскубани по-тънки отколкото бяха, бенката на бузата ѝ... бях забравила за нея. Как можах да забравя?!

— Искате ли да ви донеса по нещо за пиене, като за начало? Предлагаме най-добрите шейкове в целия среден запад!

После ме погледна право в очите и аз зачаках да видя шока ѝ от разпознаването, сълзите ѝ, обяснението, безмерната радост. Същата онази любов, която чувствах точно в този момент.

— Или може би само кафе? — допълни тя.

Гледаше ме, но изражението ѝ си остана непроменено. Любезно. Чакащо отговора ни. Погледна към Ник и се усмихна.

— Нещо за пиене, приятели?

— Кафе би било достатъчно — каза някой. О, това бях аз.

— Веднага! — каза тя весело. — Специалитетът на деня е топъл сандвич с риба тон, оставете си място за боровинковия пай, защото току-що го извадиха от фурната. Връщам се след малко.

И изчезна.

— Исусе — ахна Ник.

Аз не казах нищо. Сърцето ми забави ритъма си и се успокои... изглежда замръзна. Може би спря напълно. Но не, все още туптеше. Точно така, всичко беше наред. Нямаше значение. После осъзнах, че не примигвах от известно време и затворих очи за секунда.

— О, скъпа — каза мило Ник.

— Чао, Кери, приятен ден и на теб! — майка ми извика на някой, дойде обратно до масата с две чаши, постави ги пред нас и ни наля кафе. — Решихте ли какво ще си поръчате? — попита тя.

Нима наистина не ме позна? Та аз бях детето й... единствената й рожба. Бях малкото й момиченце. И изглеждах точно като нея, по дяволите.

— За мен от топлия сандвич — казах аз, със съвсем нормален глас.

— И за мен — добави Ник.

— С картопки или зелева салата? — попита тя.

Мразех зелева салата, ненавиждах я. Не си ли спомняше?

— Картопки и за двамата — отговори Ник.

— След минутка са готови — каза тя и взе менютата от масата. Отдалечи се, спря да си поговори с някого на бара и отново се скри в кухнята.

— Харпър, кажи й нещо — обади се Ник. Стана от мястото си, седна до мен и сложи ръка на рамото ми. — Кажи й коя си! Не мога да повярвам, че не те позна.

Отворих уста, затворих я и пак я отворих.

— Не, няма проблем. Ако не ме... а... — Мозъкът ми не функционираше. — Мисля, че трябва да тръгваме — прошепнах аз.

— Скъпа, заслужаваш поне нещо от тази жена — каза той яростно. — Искаш ли да й кажа коя си?

— Не! — изсъсках аз. — Не, Ник! Да се махаме от тук, става ли? Моля те, Ник. Заведи ме някъде другаде, моля те.

Той се поколеба, после кимна и бръкна за портфейла си.

— Не, позволи на мен. — Отворих чантата си с гневен замах, грабнах портфейла си, извадих стодоларова банкнота и я затъкнах под захарницата. — Да тръгваме.

Не усещах, че ходя, сякаш се носех бавно във въздуха. Нямаше ли да ме спре? Да извика името ми? Да сграбчи ръката ми и да ме прегърне, да ме целуне, да се разплаче и да ми се извини?

Не. Отговорът на всичките ми изброени очаквания беше — не. Ник ми отвори вратата и излязох навън.

Дори и да беше забелязала, майка ми не отрони и дума.

[1] Седящият бик — индиански вожд и шаман от племето Хункпапа Лакота. — Бел.пр. ↑

[2] Les Etoiles (фр.) — Звездите. — Бел.пр. ↑

[3] Безалкохолен коктейл, съставен от джинджифилова бира или сода с аромат на лимон и гренадин, гарниран с две коктейлни черешки. — Бел.пр. ↑

[4] Самюел Адамс — марка американска бира. — Бел.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не виждах улицата докато вървахме обратно към колата, но изведнъж се оказахме пред нея. Ник отвори вратата, аз седнах вътре и закопчах предпазния колан. Умът ми бе като празен бял лист, но въпреки това забелязвах всичко. Облаците на запад. Жълт мини купър, същия като моя. Супер. Ник си играеше с телефона. Коко бе опряла малкото си носле в брадичката ми, защото явно я държах в ръцете си. Целунах я по кадифената главица, усетих малкото ѝ телце, крехко и в същото време толкова силно. Веднъж да се приберем в Мартас Винярд и това куче щеше получи всичко, което си пожелае. Ще преследваме топката за тенис поне час на плажа. Цяла вечер ще я почесвам по коремчето. Ще получи филе миньон за вечеря и какво ли още не.

— Сигурна ли си, че искаш да си тръгнем? — попита Ник и ме погледна.

Взрях се напред.

— Сигурна съм.

— Окей. — Той запали колата и потеглихме. След няколко минути паркирахме пред голяма, тухлена постройка. Хотел Уард. Изглеждаше добре. Ник отиде на рецепцията и попита за стая. Започнаха да преговарят за Коко. Той отвори портфейла си и извади няколко банкноти. Разискването приключи.

Днес видях майка си.

Онова огромно нещо, което се спотайваше в мен, се надигна и бликна като петролен кладенец на дъното на някогашния кристалночист океан. Мамка му. Щях да... не може да бъде... аз не бях ревла, нали? Не. Разбира се, че не. Вдишах дълбоко и опитах да смачкам тъмното и ненаситно нещо в мен. Успях, като го натиках обратно с цялата сила, която притежавах.

Ник се върна с куфарите ни.

— Всичко наред ли е? — попитах аз.

Той ме погледна странно и ми даде положителен отговор, пое ръката ми и тръгна към асансьора.

Дзън. Идеално, не се наложи да чакаме и секунда.

Опитах се да прогоня всяка мисъл и се съсредоточих в тапетите, копчетата, Коко. Качихме се до нашия етаж и се запътихме по коридора. Мокет на фигури. Много приятен.

Ник отвори вратата на стаята. Влязохме. Хм. Хубаво. По-хубаво, отколкото очаквах. Коко започна да души по ъглите за върколаци, после, доволна че нямаше никакви, скочи на леглото.

Ник се обърна към мен и отвори уста.

— Спри, почакай — казах аз и отстъпих леко назад. Лицето ми се сгърчи, тъмното нещо отново се разбуди и вдигнах ръце в защита. — Трябва да кажа нещо.

Изведнъж ми стана много трудно да дишам. Сякаш дробовете ми бяха празни и свити. Отворих уста, затворих я, пак я отворих.

— Ник — започнах аз с нисък и хриплив глас. — Всичко, което каза за мен... че съм закърняла и бездушна... е истина. Толкова съжалявам. Много съжалявам за онова, което сторих тогава. Мислех си, че ще мога да съм нормална, предполагам, но пък и ако погледнеш как съм отгледана, ще разбереш на кого приличам... същата съм като нея, Ник. — Гърлото ме стягаше ужасно, едва дишах. — Тя дори не ме позна, Ник — прошепнах. — Аз съм единственото ѝ дете, а тя не ме позна. Или по-лошия вариант, позна ме, но не ми се обади. Майка ми... моята... Толкова съжалявам, Ник. Толкова съжалявам.

Той ме прегърна силно и ме придърпа към себе си.

— О, скъпа.

Тази нежност ме прекърши. Нещо с мен не беше наред, давех се, очите ми пареха, бяха влажни, а гърдите ми се повдигаха нагоре-надолу, от устата ми излизаха странни звуци. Искам да кажа, случваше се човек да се разплаче, но това нещо не можеше да се определи какво точно представлява. Въпреки че с половината си мозък осъзнавах колко е отвратително, другата половина не можеше да упражни никакъв контрол над мен. Мамка му, не можех да си представя как Ник успяваше да понесе това котешко мяукане, примесено със звуци, които сякаш излизаха от гърлото на лос, впитите ми в ризата му нокти, размазаното ми сопوليو лице, заровено във врата му.

Той се приведе леко и ме вдигна, занесе ме до леглото и ме сложи да легна. Завъртях се настрани, свита в детска поза, колко

иронично само. Този рев беше ужасен. От мен се изтръгваха болезнени вопли, но изглежда не можех да сторя нищо, за да ги спра.

Ник свали обувките ми, легна до мен и ме придърпа към себе си, намести главата ми на рамото си и започна да ме гали по косата. Пресегна се към нощната масичка и ми подаде кутия със салфетки, целуна ме по главата и ме държа докато плачех. В сърцето ми имаше само една дума, една ужасна, жестока, измамна, единствена дума.

Мама.

Дълго време си мислех, че майка ми ще се върне при мен. Аз бях най-добрата ѝ приятелка, малката ѝ кукла, дъщеря ѝ. Отминаха години и отворената рана на надеждата зарасна, научих, че хората се нараняват постоянно. Дори и да одраскаш сърцето си в неравната стена на безразличието им, тъканта заздравява.

Гадостите са неизбежни, научавах се да ги преодолявах.

Така смятах до днес, когато си спомних колко много я обичах, как копнеех за нея, как се молах да се завърне. Как, дори и днес, се надявах да спечеля любовта на майка си отново.

Нямаше да се случи.

Тя дори не ме позна. Или, което бе по-лошо, разпозна ме, но не се обади.

Нямах представа, че в човешкото тяло може да има толкова много сълзи. Ник не спря да ми подава носни кърпички и да ме целува по косата, а Коко се беше свила до гърба ми и скимтеше. Никога не ме бе чувала да вия така, Бог ми е свидетел, и не спирах.

Но явно за плача поне едно е сигурно, не може да продължава вечно. Обезводняването се намесва в един момент, или каквото и да е там. Накрая хлипането ми се превърна в хълцане, реките от сълзи намаляха и се превърнаха в тънки струйки. Дишането ми се нормализира и най-сетне затихнах.

Ник се премести така, че да вижда лицето ми, погледна ме с тъмните си, цигански очи, очертани от гъсти мигли.

— Изобщо не си като нея — каза той. — Никак даже.

Е, толкова с края на реването. Сълзите бликнаха отново.

— Но аз съм като нея, Ник — отвърнах му с глас, прегракнал от плача. — Разбих ти сърцето, разведох се с теб, никога не се върнах. Абсолютно същата съм.

— Не, не си. Не си, скъпа.

— С какво съм по-различна, Ник? Защото смятам, че трябва да се хвърля под някой влак, ако съм такъв човек.

Той прокара палците си под очите ми и избърса сълзите.

— Ти ме обичаше, Харпър. Обичаше ме, знаеш това много добре. И да, много си объркана, но не сме ли всички такива? И да, разведе се с мен, но ме обичаше, Харпър. — Целуна ме по челото. — Докато тази жена те е възприемала само като продължение на себе си и в момента, в който си я засенчила, те е зарязала. След това, което видях днес, не смятам, че е способна да обича когото и да било.

Преглътнах шумно.

— Не знам дали и аз съм способна — признах с тих шепот.

— Аз знам, че си. Не спори с мен, жено — каза той с усмивка в погледа. — Обичаш Уила, нали?

Аз кимнах.

— И баща си, и Бевърли. Обзалагам се, че имаш приятели и колеги, които обичаш и се обзалагам, че те също те обичат.

Преглътнах и затворих очи.

— Ник, ако аз бях на твоето място, щях да се оставя до най-близкия магазин и да отпраша с пълна газ.

— Хм, това е идея.

Отворих очи. Ник се усмихваше.

— Познавам те — повтори той. — Изобщо не си като нея. — Гласът му се превърна в шепот. — Виж се само. Все още си тук, с мен. Можеше да си у вас, но си с мен.

Очите ми се насълзиха отново.

— Бягай, Ник.

— Не мога. Харпър, ти си емоционален аутист, това е истина, но аз те обичам.

Отново дишах накъсано.

— Не ме съжалявай, за Бога.

— Не те съжалявам. Съчувствам ти, че имаш такава кучка за майка. И да, обичам те.

— Тихо, Ник. Не мога...

— Обичам те, Харпър.

— Мисля си...

— Ти си любовта на живота ми. Обикнах те от мига, в който те зърнах и никога не съм преставал, не мога да го контролирам. Ти си

като някакъв наркотик, въпреки че това сигурно не е най-ласкаещото сравнение, но си е така. Обичам те, Харпър. Дори и да си голяма доса...

Имаше само един начин да му затворя устата и го направих. Целунах го, само притиснах устни в неговите, а после се отдръпнах назад и го погледнах.

Очите му бяха толкова мили, лека усмивка повдигаше ъгълчето на устата му.

— Виждам, че злия ми план проработи — прошепна той, а аз го целунах още веднъж, този път наистина, не само, за да го накарам да млъкне. В секундата, в която устата ми докосна неговата, завихрилото се чувство сякаш ме издигна над леглото. Беше все така познатия Ник, дори след толкова години. Устните му бяха съвършени върху моите, гладни и нежни в същото време. Толкова ми бе липсвал. Липсваше ми всичко това, не можех да повярвам как се оставихме да ни се изплъзне. Това отчаяно, чудесно чувство, че да съм с Ник — простете мелодрамата — бе съдбата ми. Единственият мъж, когото някога съм обичала истински. Първата ми и единствена любов. Сега го осъзнавах, а истината бе, че винаги съм го знаела.

Той ме сграбчи силно, ръката му се плъзнаха по косата ми, завъртя главата ми, за да достига по-лесно устните ми, целуваше ме страстно, на практика едва не ме смачка. Езикът му се плъзна по моя, а аз го притиснах по-силно. Мой, беше мой, а аз негова, и това бе всичко.

— Обичам те — каза той отново и продължихме да се целуваме. Това бе най-важното, целувките, да сме заедно, той и аз, Ник и Харпър, отново заедно, накрая. Най-сетне.

Ник се отдръпна назад с неохота, целуна ме отново и спря.

— Трябва да... не мога... — Затвори очи за момент, преди отново да ме погледне. — Не мога да го направя. Не и сега, когато си разстроена.

— Какво да направиш? — попитах аз и прокарах пръсти по врата му. Толкова бе красив, със зачервеното си лице, с притворените клепачи. Дишаше тежко.

— Да правя любов с теб.

— Не можеш?

— Не.

— Мисля, че трябва. — Целунах го по врата, вкусих го и си спечелих едно потрепване.

— Спри. По дяволите. Харпър, спри. Няма да е редно. Ще бъде сякаш се възползвам от теб.

Това ме накара да се усмихна.

— На тридесет и четири съм. — Издърпах ризата от дънките му.

— И все пак, не бива. Не е честно. В момента си, въъ, уязвима.

Господи, кожата му беше прекрасна.

— Харпър, скъпа...

Станах от леглото.

— Свалям си дрехите, Ник Лоури — казах аз и изхлузих ризата си през глава. О, красота, бях с хубав сутиен, светлосин с дантела. Ник преглътна, очите му изглеждаха още по-тъмни. — Прави каквото искаш, аз смятам да лежа гола до теб и не мисля да държа ръцете си мирни.

Откопчах полата си и я оставих да се свлече на пода.

— Добре, ти печелиш — измърмори той, скочи от леглото и буквално ме събори. Това беше положението, без значение при какви обстоятелства или кога, винаги можехме да се разсмиваме. Дори и когато бяхме ядосани, тъжни или разгонени. Когато разкопча сутиена ми, когато намери с устни онова местенце на ключицата ми, когато пръстите му се сплетоха с моите, смехът заглъхна и нещо още по-сладко зае мястото му.

Нищо не беше по-правилно от това усещане. Да чувствам топлата му кожа до моята, приятната тежест на тялото му върху мен, устата му, ръцете му. Отново разбрах какво всъщност означава да правиш любов.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно същия ден, когато сенките се издължиха и обвиха стаята в сиви нюанси, аз лежах будна, загледана в лицето на Ник, който още спеше. Лежеше по корем, с ръце над главата, а миглите му бяха като тъмни петънца върху бузите му, зачервени, като на малко дете. За разлика от Ник, аз не заспах след втория рунд. Вместо това го съзерцавах, запаметявах отново лицето му, отпечатъка от отминалите дванадесет години, проблясъка на среброто в гъстата му коса, линиите около очите му. И все пак си беше същия, момчето, което дойде при мен преди толкова години и ми каза, че ще бъде неговата жена.

Пълният провал с майка ми бе изтласкан в ъгъла на съзнанието ми, където му беше мястото, и бе изместен от чувствата, които съм изпитвала — и нека да сме откровени, които не съм преставала да изпитвам — към Ник. Не знаех какво ще се случи между нас сега, не знаех това до какво ще доведе и при самата мисъл ме побиваха ледени тръпки от страх. Може би това, че преспах с бившия си, беше грешка. Но пък не го чувствах така. Усетих го като... любов.

Ник се събуди внезапно, както правеше винаги, и за момент изглеждаше объркан. После очите му срещнаха моите.

— Хей.

— Здравсти — прошепнах аз.

— Помислих, че може да си си тръгнала — каза той и се пресегна, за да премести кичур коса зад ухото ми.

— Ъм... не. Все още съм тук.

Постояхме така известно време, загледани един в друг.

— Ник... онази нощ, преди.

Нямаше нужда да пояснявам коя нощ имах предвид. Той знаеше. Гърлото ми още беше чувствително от плача по-рано, за това говорех много тихо.

— Не казах на никого, че съм омъжена, защото те наказвах. Щях да им кажа един ден, аз просто... Но никога нямаше да ти изневеря, Ник.

Той кимна, а аз продължих:

— Когато те видях да си събираш багажа... аз... не можех да го понеса. Не можех да повярвам, че ще успеем отново да направим така, че всичко да е постарому. Почувствах се така сякаш ме напускаш завинаги. Затова и аз си тръгнах. Най-вече си тръгнах, за да съм първата, която го е направила, а не да се оставя да ми се случи на мен.

— Харпър — каза той след малко — и аз имах вина.

Това беше изненада. Във всичките ни спорове до сега, Ник никога не бе признавал, че греша. Аз бях тази, която трябваше да се промени, да приеме промените, да прояви разбиране. Той само работеше за бъдещето, което винаги бе искал да си осигури, а аз бях възпиращата го, невъзможна съпруга.

— Приех те за даденост — призна той, взе ръката ми и започна да я разглежда. — Ти се опита да ми кажеш, че не си щастлива, аз не се вслушах в думите ти. Трябваше да се постарая повече. — Ник замълча и ме погледна в очите. — Няма да се повтори.

После плъзна ръка в косите ми и ме придърпа по-близо към себе си, а когато ме целуна, сърцето ме заболя от щастие, ако изобщо бе възможно такова нещо.

— Липсваше ми — прошепнах срещу устните му.

— Недей да звучиш толкова изненадано — каза той като се усмихна.

— Предполагам, че ще трябва да изхвърля вуду куклата ти.

Той се отдръпна леко назад и ме погледна с развеселени очи.

— Ще го направиш ли наистина?

— Може би.

— Добро начало. — Целуна ме по брадичката. — Може ли да получа едно „Обичам те, Ник“?

— Мисля, че си казахме достатъчно лигави обяснения за днес — отвърнах аз.

Ник се завъртя по гръб и ме дръпна върху себе си, а пръстите му се плъзгаха по гръбнака ми.

— Кажи го, жено.

— „Го“, „жено“?

— Боже каква досада си — каза той, но се смееше.

— Обичам те. — Думите, които никога не излизаха лесно, сега се плъзнаха от устата ми.

Смехът му секна, а циганският му поглед омекна.

— Е, щом е така — прошепна той и ме целуна отново. Мълчахме дълго време, ако не броите „О, Господи, не спирай“ за разговор.

Което за мен си беше такъв.

Когато огладняхме и не можехме повече да пренебрегваме Коко, взираща се в нас, свита в долния край на леглото без да мига, се изкъпахме, облякохме се и я изведохме на разходка. Открихме малък парк наблизо, седнахме под едно дърво и се държахме за ръце, като се редувахме да подхвърляме орфаната топка за тенис на Коко.

Не се опасявах, че ще се натъкна на майка ми. Поради някаква причина, бях убедена, че няма да се случи. Освен това, в този миг исках да съм тук. Бъдещето бе неясно, миналото беше пълна каша, но сега, сега беше просто чудесно.

— Харпър, относно Денис — каза Ник с доста сериозно изражение.

— С Денис скъсахме, преди да си тръгнем от Глейшър — отвърнах аз.

— Какво? Защо не ми... няма значение. Скъсахте, а? И защо?

Погледнах към Ник, после хвърлих топката на Коко за четиристотин и седемнадесети път.

— Ами, да си призная, защото исках да се оженим, а той не искаше.

Ник повдигна вежда.

— Наистина ли? Искаш да се омъжиш за него?

— Вече не — казах аз, а мисълта за Денис все още предизвикваше чувство за вина у мен. Онзи списък с условията и безчувственото ми предложение за брак. Изненадана бях от факта, че нямах таблица с плюсовете и минусите на връзката ни, нито пък изведена математическа формула за вероятността тя да претърпи успех.

— Сигурна ли си, че сте приключили? — попита Ник.

Целунах опакото на ръката му.

— Да.

— Наистина ли? — повтори той.

— Отговорих на въпроса, Ваша Чест. Може ли да продължим нататък, или имаш нужда постоянно да те уверявам, че избрах да бъда с теб? Засега. Ако изиграеш правилно картите си.

Ник се усмихна.

— Защо ми трябваше да се захващам с нея, Господи? Хайде да хапнем, прегладнял съм.

Открихме малък ресторант, който нямаше нищо против възпитано куче и поръчахме вечеря. Не спряхме да докосваме краката си под масата, докато ядяхме хамбургерите си. Поговорихме си малко — и много внимателно — за Крис и Уила, преминахме към други теми, споменавахме места, които сме посетили, места, които искаме да посетим. Тъй като знаех за любовта на Ник към сградите му описях съдебната палата в Мартас Винярд, типичния ѝ за Нова Англия облик, красивия син таван, редовете скамейки, витите стълби и портретите на намръщените съдии. Ник на свой ред ми разказа за сградата, която се надяваше да построи за *Драхен Индъстри*, немска инвестиционна компания.

— Ще бъде най-големия ни проект — каза той. — Искат да е на брега на река Волме, ще използваме силата на водата там, където можем, както и стъкло, разбира се. Иначе какъв е смисълът да се намираш край вода, ако не можеш да имаш изглед към нея отвсякъде.

Аз се усмигнах, като слушах забързания му, нюйоркски говор. Красивите му ръце сочеха във всички посоки.

— Както и да е, в конкуренция сме с Фостър, а те имат навика да мачат наред, откъдето минат. Но пък проектът е малък за техния калибър, тъй че не се знае.

— Построй ми нещо — казах аз. — На мига, господине.

Ник повдигна вежда, после взе чинията ми — ресторантът ни беше осигурил достатъчно пържени картопки, които щяха да ми стигнат поне за месец — и се захвана за работа. Подряза няколко от картофките, накъса марулята на лентички с клечка за зъби, изравни остатъка от питката на хамбургера. От време на време ме поглеждаше за кратко, сякаш преценяваше нуждите ми като клиент, но аз мълчах, само гледах как красивите му ръце творят. Дори и при тази глуповата задача, той изглеждаше толкова поразителен, така съсредоточен, докато изрязваше врата от киселата краставичка.

— Ето — каза той. — Домът ти. Екопостройка, разбира се.

Там стоеше изненадващо изпипана малка къщичка от пържени картопки, с носещи греди и завършен покрив, с прозорци и малко мостче, което водеше към входната врата.

— Такъв талант — казах аз, а той се ухили.

— Мъничка е — отвърна той. — Ще трябва да я разширим, когато се появят тризнаците.

През коленете ми премина лека предупредителна тръпка. Ник, знаех го от опит, никога не изричаше празни приказки. Той в крайна сметка, бе мъжа, който ме нарече „съпруга“ преди дори да бе научил името ми. Мъжът с план, който не подлежеше на провал. Не, че не исках да си имам нещо общо с него, но тъй като чувствата ми бяха смилани от кухненски робот през последните дванадесет часа, аз...

— О, Господи! — каза сервитьорката и ме спаси. — Ти ли направи това?

Поръчахме си кафе и парче шоколадова торта за Ник. Разискването по темата за децата или за бъдещето не беше подновено. Тази вечер бе различна, по някои неща приличаше на първа среща, по други, на вечеря със стар приятел. Напрежението, което винаги се усещаше между нас, вече не беше болезнено, тъй като аз не се съпротивлявах.

Може би този път щеше да се получи.

Тръгнахме си от ресторанта, а навън ръмеше. Държахме се за ръце, докато ходехме, Коко подтичваше до нас и спираше да подуши по някое и друго дърво. Съскането от гумите на преминаващите край нас автомобили, шепота на водата по канализационните канали, далечното отекване на гръмотевица, всичко звучеше толкова блажено.

— Какво искаш да правим утре? — попита Ник, като приближихме хотела. Коко изтръска козината си и капки дъжд се разплискаха по вече мокрите ми дънки.

Замислих се за момент. Работата ми беше под контрол, бях изпратила електронни писма на клиентите, които бяха афектирани от тазседмичните събития и небето нямаше изгледи да падне.

— Искam само да съм с теб — отговорих аз и осъзнах, че това не само бе самата истина, но и се почувствах адски добре, като я изрекох на глас. Изглежда, че отговорът се хареса на Ник, тъй като ме притисна до все още топлата и мокра тухлена стена на хотела и целувката му

размекна колената ми. А когато се качихме в стаята, сякаш се прибирах у дома.

Събудихме се преди разсъмване, в приятна прегръдка с омотани крайници. Трябваше ни доста време, за да ги размотаем, а след това решихме да посетим монумента на Седящия Бик, което щеше да бъде екскурзията ни за деня. Сбогувахме се с хотела, купихме мъфини и кафе от малка пекарна, малко кучешка храна, вода и чипс от местния магазин и поехме към гроба на известния герой.

Докато следвах повелята на Нова Англия, да се извиня за всички грешки извършени от предците ми, и шептах „ужасно съжалявам“ на статуята, някой се обади на Ник. В момента, в който отговори, знаех, че нещо не е наред. Говореше ясно и бързо.

— Ало? Да, аз съм. Какво? Кога се случи това? Как така просто си излезе? Защо не... о, добре сте сторили. Не, в момента съм в Южна Дакота. — Замълча за момент. — Не, той е на меден месец. Джейсън би трябвало да... о, няма значение. Ще дойда.

Сърцето ми се сви.

— Всичко наред ли е, Ник?

Той се загледа в телефона си за известно време, после се обърна към мен.

— Трябва да се върна в Ню Йорк. Баща ми е изчезнал.

— О, не!

Ник се намръщи, все още не ме поглеждаше.

— Както изглежда е излязъл рано тази сутрин, когато персоналът се е занимавал с друг пациент. Полицията го издирва, но вече са минали два часа. — Той вдигна поглед. — Съжалявам, Харпър. Трябва да се върна възможно най-скоро.

— Разбира се. Тръгвай. — Замълчах. — Идвам и аз — добавих бързо.

Той повдигна вежди.

— Наистина ли?

— Да. Хайде да тръгваме.

Какво иначе щях да правя? Да го оставя да тръгне сам? Бях леко разочарована, че трябва да се връщаме толкова скоро, след като се събрахме отново. Но нямаше начин.

Знаех, че *оловният* ми масачузетски крак, щеше да ни заведе много по-бързо до летището, затова шофирах аз, докато той проведе няколко телефонни разговора. Обади се в офиса си, остави съобщение на Кристофър, едно на приятел в града и накрая опита да се свърже с доведения си брат.

— Джейсън, Ник е. Баща ни е изчезнал, излязъл е от центъра Рузвелт, аз съм в Южна Дакота и съм на път към летището. Обади ми се, щом чуеш съобщението. — Затвори телефона, набра нов номер и повтори същото. Направи и трети опит, също без успех.

— По дяволите — измърмори той.

— Доведената ти майка не е ли там? — попитах аз, като си спомних бегло неестествено гладкото и безизразно лице на Лайла Круз Лоуъри, от двата пъти, в които я бях срещала.

— Тя не можа да понесе това — отвърна кратко Ник. — Каза, че сърцето ѝ било твърде разбито, за да го гледа такъв, тъй че не, не може да се разчита на нея. Премести се в Северна Каролина преди две години. И без друго в момента е на круиз из гръцките острови.

Точно така, затова пропусна и сватбата на Крис и Уила.

— А Джейсън къде живее? Той наблизо ли е?

— Джейсън живее във Филаделфия, но не отговаря в момента.

Коко усети, че Ник се нуждае от малко нежност и го близна по китката. Той се усмихна неохотно и я погали по главичката, което тя прие за разрешение да се свие в скута му.

— Ще го открият, Ник — казах аз и се протегнах към ръката му.

— Наистина съжалявам за това — извини се отново той.

— Докато стигнем до летището, сигурно ще ти се обадят и ще ти кажат, че се е върнал невредим — успокоих го аз.

За съжаление, не се получи така, но добрата новина бе, че агентът на Ник ни намери директен полет до Ню Йорк. Коко не беше доволна да влезе в клетката, отправи ми печален поглед през решетките, преди да се свие до зайчето си с укорителна въздишка.

Най-неприятната част от създалата се спешна ситуация бе невъзможността да се направи нещо. Откакто самолетът най-сетне излетя, Ник ставаше все по-напрегнат. Държахме се за ръце, но не говорехме много, а минутите едва се влачеха. Забраната за ползване на мобилен телефон в самолета ни държеше в неведение за положението

в Ню Йорк, но в момента, в който колесника докосна пистата, Ник веднага грабна телефона си. От баща му нямаше и следа.

Когато излязохме на терминала, шумът от летището беше оглушителен. Бях забравила какофонията на града, езиците, цветовете, хората щъкащи във всички посоки. След седмица по пътищата на красивата провинция, всичко това ми беше като шок. Ник, обаче, се бе превъплътил отново в бързо ходещия нийоркчанин. Взехме Коко и багажа си и след като повървахме през летището, което ми се стори, че отне часове, се озовахме отвън, където жегата, шумът и миризмата на гориво ни посрещнаха с челен удар.

Чакаше ни кола, Ник поздрави шофьора по име и му помогна да натоварят багажа. После поехме към Манхатън, който бе мой дом за кратко. Красивите небостъргачи проблясваха на ярката слънчева светлина.

Горкият мистър Лоури. Дори да беше абсолютен смотаняк в живота, сега бе просто един объркан старец, съвсем сам сред зловещия град. Коко изглежда бе съгласна с мен, изскимтя и потрепери, въпреки че това сигурно бе в отговор на рева на моторите над главите ни и тези около нас. Шофьорът подкара колата по моста Куинсборо, като пренебрегна яростния вой на клаксоните зад нас.

— Какъв е планът, Ник? — попитах аз. Той гледаше през прозореца с остър взор и стиснати устни.

— Полицията, който отговаря за случая ни чака в старческия дом — каза той. — Там ще ни даде подробности. Как баща ми е успял просто ей така да се измъкне... — поклати глава и замълча.

Коко седна тихичко в скута му, като потреперваше леко, докато поехме към Парк авеню. Беше много изискан район, разбира се. Веднъж прекарах цял следобед в околността, самотна младоженка, която се опитваше да се влюби в града, който бе толкова важен за Ник. Избутах спомените си настрани и погледнах през прозореца, като дълбоко се надявах да зърна бащата на Ник.

Стигнахме до *Център Рузвелт* на 65-а улица в три следобед, благодарение на експедитивността на асистента на Ник. Баща му все още го нямаше. Един детектив и директорката на дома, разтревожена жена на име Алисия, ни посрещнаха и ни въведоха във фойето.

— Господин Лоури — тя се обърна към Ник, — ужасно съжалявам. Изглежда един от новите ни служители по невнимание

изключил алармата на входната врата и...

— Подробностите за това как се е случило, по-късно — каза Ник стегнато. — Какво правите към момента, къде сте търсили, с какво беше облечен баща ми, колко хора са се включили в търсенето?

Дадоха ни подробна информация, снимки, в кои новини е съобщено, кои райони са покрили, уведомиха ни за екипа по издирване. Дадоха ни от листовките, които разпространяват, на които имаше голяма ясна снимка на бащата на Ник. Сърцето ми подскочи. Господин Лоури, „*наричай ме Тед*“, се беше състарил неимоверно. Косата му беше побеляла и олисяла, лицето му бе отпуснато с благо изразение. Едва ли бе на повече от шестдесет и пет години, но изглеждаше на осемдесет.

— Ник, сещаш ли се за място, което би пожелал да посети? — попитах аз, след като ни въведоха в случая. Не бях гледала „Закон и ред“ напразно.

— Тъкмо щях да задам същия въпрос — каза детектив Гарсия.

Ник прокара ръка през косата си.

— Обадихте ли се в компанията, в която работеше? Може да е отишъл там.

Бързо телефонно обаждане установи, че господин Лоури не е посещавал сградата на Медисън авеню. Въпреки че изглеждаше малко вероятно да може да стигне сам до старата си къща в Уестчестър Каунти, настоящите собственици бяха уведомени и помолени да се обадят, ако го видят.

Нито Лайла, нито Джаксън се обадиха обратно на Ник.

— Ник, сещаш ли се за някои сантиментални места, които би посетил баща ти? — попитах аз. — Сентръл парк? Любим ресторант, може би? Зоопаркът? — Поколебах се. — Места, на които ви е водил като деца?

Ник ме погледна и отново се отпусна в стола.

— Не знам — призна си той. Защото, разбира се, Тед не го беше водил никъде. — Джейсън ще знае по-добре. — Той затвори очи. — Аз няма да седя тук ей така. Тръгвам към парка. С какво беше облечен баща ми тази сутрин?

Директорката отправи разтревожен поглед към детектив Гарсия.

— Ами, ето тук е записа от камерата, на който доста ясно се вижда как баща ви напуска сградата и тръгва на запад.

Касетата вече беше заредена, тя натисна копчето на дистанционното управление и видяхме главния вход на центъра Рузвелт. Секунда по-късно филмът показва човек, който излиза през вратата.

Качеството на записа беше добро. Това определено бе господин Лоури. Облечен със сако, тъмна тениска и маратонки.

Без панталони. Стиснах леко Коко.

— Мамка му — измърмори Ник. — Обикаля града по гол задник?

Прехапах устни и той ме погледна.

— Не се смей — предупреди ме, но устата му потрепна.

— Никак не е смешно — съгласих се аз. — Идвам с теб.

Коко, Ник и аз взехме купчина от листовките и поехме на запад, към парка и участъка с музеите, през варовиковите и тухлени жилища, накичени с железни балкони, по улиците на богатите, с дървета от двете им страни. Минахме покрай бездомник, който спеше до кофите за боклук пред красива постройка. Не беше господин Лоури, но Ник така или иначе го огледа добре, извади двайсетачка от портфейла си и я затъкна в ботуша на мъжа.

— Мислех си, че кметът не одобрява това — казах аз.

— Да върви по дяволите — отвърна Ник.

Трябваше да подтичвам, за да поддържам темпото. Коко нямаше нищо против него и подскачаше весело до нас. Въпреки че всеки ден карах колело до и от работата си, докато стигнахме до Пето авеню едва си поемах дъх. Беше толкова горещо, въздухът бе тежък и влажен.

— Ник, може ли да забавиш малко?

— Баща ми е там някъде — отвърна той рязко, докато пресичаше улицата, въпреки червения светофар. Преглътнах и поех след него. Така и не усвоих изкуството на нарушаването на пешеходните правила.

— Ник, почакай — казах аз. Грабнах ръката му и забих пети, за да успее да го спра. — Изчакай за малко.

— Харпър... — започна той със сподавен глас.

Прегърнах го и го целунах по шията.

— Всичко ще е наред, ще видиш. Но градът е огромен. Да се опитаме да подходим по-разумно, защото не можем просто да обиколим целия Манхатън. Къде мислиш, че може да е отишъл?

Той отстъпи назад и разтърка очи.

— Не знам, Харпър. Просто... ние никога не сме прекарвали много време заедно. Ако този идиот Джейсън се обади, може да знае, аз не мога да се сетя за нищо.

— Добре, спокойно, какво знаем? Не е на бившето си работно място... нещо друго, което винаги е обичал? Като... не знам, динозаври? Може да е отишъл в историческия музей?

Ник сви рамене.

— Не мисля.

— Какво ще кажеш за конете? Той яздеше, нали? Няма ли конюшня някъде в парка?

Лицето на Ник се светна.

— Харпър, ти си гений! — изкрещя той и спря едно такси.

Два часа по-късно все още няхахме резултат. Никаква следа от господин Лоури, нямаше го в нито една от двете конюшни на града, нито в онази част на парка, предназначена за забавления, откъдето тръгваше пътеката за езда. Ник се бе обадил на полицаите с идеята, че баща му може да е отишъл да търси място с коне и те правеха същото нещо като нас, за съжаление също толкова безуспешно.

Раздадохме от разпечатаните обяви, говорихме с всеки, с когото можахме, но положението бе отчайващо. Към този момент просто обикаляхме Сентръл парк, който бе пълен с обичайните заподозрени — туристи откъде ли не, спортуващи, студенти, които се излежаваха на тревата, деца, които се катереха по камъните. Бях забравила колко шумен бе Ню Йорк, безкрайното бръмчене на колите, силните изсвирвания на клаксоните, виенето на сирените, брътвежа на хората, свирещите радиа и улични музиканти.

Ник се обаждаше в дома за възрастни и на полицаите на всеки петнадесет минути. Оказа се, че бяха получили няколко обаждания за мъж, отговарящ на описанието на господин Лоури, но нито един от тях не се бе оказал търсеният човек.

Аз самата бях мръсна, лепкава и с напредването на деня, ставах все по-разтревожена. Бях прегладняла, последното ми ядене, ако изобщо можеше да се нарече ядене, беше пакет солети в самолета. Купих хот-дог за Коко от продавач на улицата, докато Ник беше на телефона, но имах пари само за един. Тъй като се притеснявах от

последниците от асфалта за малките лапички на Коко я носех и вече не чувствах ръцете си. Въпреки че бе малко над четири килограма, в момента сякаш тежеше колкото припаднал немски дог^[1].

Бе трудно да не си представям най-лошото... горкият господин Лоури, който бродеше по магистралата, или бе паднал в Ийст ривър, или пък бе нападнал от зъл убиец. Сърцето ми страдаше за Ник, толкова всеотдаен син, въпреки безхаберието на баща си.

Джейсън се обади, бил в казино в Лас Вегас и нямал никаква идея, къде да потърсим осиновителя му. Крис все още не беше в обхват, но въпреки това Ник му остави още едно съобщение.

— Ще го намерим — казах аз, като изобщо не бях убедена в истинността на думите си. Ник кимна, очевидно обезсърчен.

Телефонът му иззвъня.

— Ник Лоури — отговори той и изражението му се промени. — Къде? Добре, тръгваме веднага. — Затвори, грабна ръката ми и се затича към улицата. — Беше права за конете — поясни той. — Някой забелязал мъж без панталон при каретите и се обадил. Такси! — Жълт автомобил отби от движението и Ник отвори вратата. Мушнах се вътре с Коко на ръце, като не можех да опиша колко бях благодарна за това.

— Към Пето авеню и Петдесет и девета улица — каза Ник на шофьора и се обърна към мен. — Докато полицаят стигне до мястото, на което са го забелязали, баща ми бил изчезнал, но някой го видял да поема към Пета, и... — Гласът му бе изпълнен с надежда, коляното му подскачаше нервно.

Пролича си, че полицаите бяха в акция, тъй като бе претъпкано с черно-бели коли по Пето авеню, където каретите се бяха наредили покрай тротоара срещу хотел Плаза. Телефонът на Ник иззвъня отново.

— Да? Добре. Разбира се. Още една вероятност, че са го забелязали при катедралата Свети Патрик. — Почука на плексигласовата преграда, разделяща ни от шофьора. — Продължавай по Пето, става ли? Много бавно, обаче. Търся баща си.

Минахме покрай ФАО Шварц^[2] и Си Би Ес^[3], Бергдорф Гудман и Тифани, както и през места, които не бяха тук, когато живеех в този град — Найктаун и Абъркромби. Имаше Ролекс, Картие, Свети Томас, красива епископална църква със сини прозорци и бял мраморен олтар, място, където успях да избягам от горещината през един летен ден.

Тази част от града беше претъпкана, каквато бе и сега, по време на пиковия час.

— Очаква се все някой да спре мъж, който е без панталони — измърморих аз, като погледнах през прозореца. Но това беше Ню Йорк, все пак.

— Да — каза Ник, който си гризеше нокътя на палеца. При катедралата Св. Патрик телефонът му извъня отново, тъкмо когато паркирахме.

— По дяволите, къде? Добре. — Затвори телефона и се обърна към таксиметровия шофьор — Продължаваме, моля.

— Както кажете, господине — каза човекът и погледна в огледалото за обратно виждане.

— Получили са обаждане от някой, който може би го е забелязал надолу към централната част — информира ме Ник, докато гледаше през прозореца. — Полицаяте са окупирали Св. Патрик, но засега няма нищо.

Две преки по надолу Ник се наклони напред.

— Спри! Отбий! Ето го! — каза той и посочи навън.

Беше господин Лоури, въпреки че не бих го познала. Тътреше се покрай окичената със знамена сграда на Сакс Фифт Авеню^[4]. Забелязах, че все още беше без панталони. Имаше голямо задръстване и Ник не изчака шофьорът да отбие до тротоара. Хвърли му няколко банкноти и изскочи от автомобила преди дори да е спрял. Разпищяха се клаксони, докато се промушваше между огромното задръстване, за да пресече улицата.

— Внимавай! — извиках аз.

Таксиметровият шофьор отби на отсрещната страна на улицата, срещу Сакс, но уви, задръстването бе като солидна стена.

— Успех — каза той, докато се измъквах навън с Коко.

— Благодаря — отвърнах аз. Егати, никъде не виждах Ник, нито господин Лоури. А, ето го Ник, току-що влезе в магазина. Със сигурност охраната щеше да сграбчи баща му.

Притиснах ужасно тежката Коко към гърдите си и се затичах към ъгъла, за да прекося улицата при светофара. Минавах между хората, като се ударих в доста от тях.

— Извинете, извинете — провиквах се аз и зачаках да светне зелено, тъй като все още отказвах да предизвикам смъртта си, като

пресичам на червено.

Забелязах господин Лоури. Не беше в Сакс... беше отсреща на улицата, в цялото си безпанталонно величие, все още носеше самото, и си почесваше... хм, досещате се къде. Къде бяха ченгетата, когато ти потрябват? Ник, разбира се, бе в магазина. Поне сега господин Лоури бе привлякъл внимание, минаващите го зяпаха, сграбчваха децата си и го заобикаляха отдалеч, докато той пресичаше кръстовището, погледна към магазина на ъгъла и влезе вътре.

Беше от веригата Америкън гърл, бастионът на непълнолетната женственост. Магазин за кукли, дрешки, сервизи за чай, а сега и с полуоблечен мъж вътре.

— Мамка му — измърморих аз.

Светна зелено, полетях през кръстовището и се озовах право във фоайето на магазина, който бе препълнен със стотици момиченца и родителите им. Червено-белите, отличителни за магазина, хартиени чанти бяха навсякъде. Държах здраво Коко, която се извиваше от вълнение, стоях на пръсти и надничах във всички посоки. Господин Лоури го нямаше. Стига бе! Къде отиде сега? Не е като да не се отличаваеше от тълпата тук. А ето го, шмугна се зад рафт бодри кукли, облечени в лилави трика.

— Мамо! — изкрещя малко момиченце. — На този мъж му се вижда...

— Господи! — изкрещях, с цяло гърло. — Джъстин Бийбър е отвън! Току-що видях Джъстин Бийбър!

Въздухът бе разцепен от пронизителни писъци и изведнъж няколко дузини момиченца се втурнаха панически към вратата. Блъскаха ме, завихриха ме, стъпкаха ме, но поне спасих поне сто момичета от подробен урок по анатомията на застаряващите мъже. Докато избягвах крещящата тълпа, тичах към мястото, на което забелязах да изчезва господин Лоури. Коко се разля, когато подминахме отегчената охранителката, която очевидно не беше никак добра в работата си!

— В магазина е забранено за кучета, госпожо — каза тя вяло.

— Така ли, както и за гол възрастен мъж, но точно това имате тук в момента, тъй че хайде да се размърдаме, а? — изкрещях през рамо аз. Пред мен имаше ескалатор, а от дясната ми страна коридор. Поколебах се, после се втурнах по ескалатора. Ето го и него, точно

пред щанда за луксозни опаковки. Изтънялата му бяла коса беше разрошена, обувките му мръсни. Младата жена зад тезгяха явно не можеше да види, че той не носи нищо от кръста надолу, освен маратонките си, тъй като най-любезно го попита:

— С какво мога да ви бъда полезна днес, господине?

— Господин Лоури — казах аз. Той не се обърна към мен. Охранителката пристигна, леко задъхана. — Бихте ли ми намерили нещо да облече? — прошепнах аз.

— Какво например? Нощницата на Фелисити? — измърмори тя. — Смяната ми свърши преди две минути.

— Помогнете — приканих я аз. — Извършете едно добро дело. — Прочистих гърлото си: — Господин Лоури? Тед?

Той се обърна и сърцето ми се сви.

— Здравей — казах аз. — Как си? Не съм те виждала отдавна. — Усмихнах се въпреки заседналата буца в гърлото ми. Той изобщо не приличаше на мъжа, когото познавах някога. Онзи самодоволен, надъхан тарикат, който бе изоставил първородния си син. Не. Този мъж бе объркан, изгубен и остарял преждевременно.

— Познаваме ли се? — попита той колебливо.

— Аз съм съпругата на сина ти.

— Джейсън? Джейсън се е оженил? — намръщи се Тед.

— Не, още не. Аз съм съпругата на Ник. Харпър. Спомняш ли си?

— Ник?

— Да, синът ти Ник. Най-голямото ти момче. — Усмихнах се отново и го приближих бавно, в крайна сметка този човек бе успял да се изплъзва на полицията през целия ден и не исках да се размотава из магазина и да се излага на показ пред малките момиченца.

— О, да, имам момчета. Синове.

— Добри момчета при това. Красиви като баща си, нали?

Той се усмихна на това и за секунда зърнах мъжа, който бе някога.

— Хубаво кученце — каза той и се пресегна да погали Коко. Господ да я поживи, тя близна ръката му и размаха опашка, а господин Лоури се усмихна. — Може ли да го подържа? — попита ме.

— Разбира се, но тя е момиче.

— Имам само синове — повтори той.

Охранителката се върна с одеяло.

— Това бе най-доброто, което можах да намеря — каза тя и вече не беше чак толкова начумерена.

— Ще се обадя на Ник, става ли, господин Лоури? Той беше на пътешествие и няма търпение да ви види — казах аз.

Мъжът, който някога бе мой свекър ме погледна и се усмихна. Призракът на старата му самоличност се намести на лицето му.

— Наричай ме Тед.

[1] Немски дог — порода едри кучета. — Бел.пр. ↑

[2] ФАО Шварц — най-старият магазин за детски играчки в САЩ. Основан е през 1862 г. — Бел.пр. ↑

[3] Си Би Ес — американска телевизионна компания. Една от „Голямата тройка“, заедно с Ей Би Си и Ен Би Си. — Бел.пр. ↑

[4] Сакс Фифт Авеню — луксозен магазин. — Бел.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Три часа по-късно седях сама, в приятната приемна на центъра Рузвелт, а Коко хъркаше в скута ми. Беше доволна, изяде един чийзбургер, голям колкото нея, после се преобрази в очарователно кученце, което омайваше пребиваващите в центъра с номерата си, като повдигаше лапичка и подскачаше нагоре-надолу. Ник беше зает с баща си, после трябваше да попълни някакви документи при директорката, да получи извинения, да провери дали алармата е в изправност и какво ли още не.

Въздъгнах от изтощение. Беше трудно да повярвам, че денят започна с мен и Ник в леглото, някъде из средните щати. Вчера — вчера! — видях майка си. Преди по-малко от седмица сестра ми се омъжи. Баща ми се развеждаше, и само Бог знаеше какво щеше да се случи с Бевърли.

Мислех си за малката ми къщичка в Менемша, за вечерите на верандата с Ким и чаша вино, звукът на разбиващата се в корпусите на рибарските лодки вода, за шепнещия във високата трева вятър. Струваше ми се, че бе изминала цяла вечност, откакто съм си била у дома.

Явно тези мисли ми дойдоха твърде много, защото задряхмах. В следващия момент, Ник бе коленичил пред мен.

— Хей — каза той с усмивка.

— Здравсти — отвърнах аз и се изправих с подскок. — Как е баща ти?

— Спи. Добре е. Беше леко обезводнен, но иначе е наред. — Погледна ме и сякаш времето спря. — Днес беше чудесна, Харпър — каза той. После положи глава в скута ми и затвори очи. През мен премина вълна от любов, толкова голяма и силна, че ме остави без дъх.

— Е, преследването на мъже без панталони винаги ми е било хоби — прошепнах аз. — Имаме си уебсайт *ФенкиНаМъжеБезГащи.ком*. — Погалих го по косата, както правех винаги. Проблясъкът на среброто сред тъмнокафявото ми причини

болка. Запитах се, кой се грижеше за Ник? Той го правеше за всички... Кристофър, Уила, баща си... а през изминала седмица и за мен. Аз щях да се заема с тази задача.

— Готов ли си да се прибираме? — попитах.

Ник ме погледна с присвити очи.

— Да, въпреки че денят беше забавен, съм готов да го изпратя.

Взехме такси и когато Ник си каза адреса, отворих уста в почуда.

— Наистина ли?!

Той сви рамене. Може би дори се изчерви, но беше трудно да кажа, заради отблясъците на светлините, докато се движехме към центъра на града. Коко се прозя и подскочи при изсвирването на някакъв клаксон.

След двадесет минути, се уверих, че бе истина.

Ник не се беше изнесъл от апартамента, в който живяхме заедно.

Като излязох от таксито, скърцането на метрото разцепи въздуха, точно както преди години. Коко се изви и потрепери в ръцете ми.

Все още бях леко зашеметена от факта, че съм отново в някогашния квартал, гледах сградата, докато Ник извади чантите от багажника на таксито. Същите колони, същите високи и тесни прозорци. Ник вкара кода и отвори входната врата. Щом пристъпих във фоайето ме удари старата хладна миризма на камък. И на зеле.

— Само не ми казвай, че Иван живее още тук.

— Опасявам се, че е така — отвърна Ник.

Качихме се по стълбите, четири реда стъпала, както когато живеехме тук. Сърцето ми започна да препуска при нахлулите спомени... много самотни дни, много съмнения, страхове и тъга по дома.

Много часове без Ник.

Вътре обаче, всичко беше различно, и слава богу! Пуснах Коко на земята, тя се втурна да разглежда и да души наоколо.

Преди това апартаментът заемаше четвърт от етажа и беше със сбито, странно разположение, но сега четирите апартамента бяха събрани в един. Нямахте ги сивите стени, линолеумът в кухнята, който се беше подвил в ъглите, малкият килер, в който натъпквахме палтата си.

Жилището приличаше много повече на типичното такова за Трайбека. Тухлени стени, леко захабено дюшеме. Ник винаги бе

подозирал, че под евтиния мокет се крие дъбов под и въпреки че планувахе да го открие, така и не му оставаше време. Поне не докато аз бях наоколо. Имаше огромна лъскава кухня, с каменни плотове и модерни лампи. Бар с два стола. Малък, но удобен офис, впечатляващ монитор за компютъра и цяла стена с книги за архитектура. Дивани от черна кожа във всекидневната, която бе допълнена с масички от метал и стъкло. На стената бе окачена черно-бяла табела със спирките на една от линиите на метрото.

— От Потъри Барн^[1] ли са? — попитах аз.

Ник ме стрелна с поглед.

— Оригинални са, много благодаря. Е, това е. Какво мислиш?

— Много е красиво, Ник. Много... в твой стил.

— Благодаря.

Така беше. Преди време, Ник толкова искаше всичко това, да се докаже пред баща си, да преуспее в работата, която толкова обичаше, да бъде финансово обезпечен, уважаван. Леко се ужасявах, да съм в същия този дом, където, простете откровеността ми, бяхме толкова нещастни.

Спогледнахме се за минута.

— Гладен ли си? — попитах аз. — Много съм добра в правенето на сандвичи с фъстъчено масло.

— Няма нужда — отвърна Ник. — Ядох в старческия дом.

Да му се не види. Искаше ми се да му приготвя нещо. Държах се като типичната за петдесетте години домакиня.

— Ти искаш ли нещо? — добави той.

— Не, благодаря.

Постояхме така известно време и ми просветна, че може би Ник също се чувстваше леко несигурен. Да се гушкаме ли? Да правим секс? Аз бях доста мръсна.

— Може би един душ?

— Разбира се, насам.

Тръгнахме по коридора, тогава няхаме коридор, апартаментът беше твърде малък, и влязохме в жестока баня, цялата в кафяв гранит. Имаше стъклена душ-кабина, мивка, която изглеждаше повече като къс модерно изкуство, отколкото като нещо, в което да си изплюеш пастата за зъби.

— Кърпите са тук — каза той и посочи към мекия, приканващ плюш. — Имаш ли нужда от нещо друго? Ще занеса куфара ти в... ъм, спалнята.

Ха, значи и той *беше* изнервен. По някаква причина, намирах това за доста възбуждащо. Ау, изчерви се, а косата му беше щръкнала нагоре, толкова често бе прокарвал пръстите си през нея, от гняв и страх, през дългия ден. В момента изглеждаше едновременно обнадежден и изтощен.

Пуснах водата и се загледах в струята, която се разля от луксозния душ.

— Ник?

— Да?

Разкопчах първото копче на ризата си.

— Искаш ли да спестим малко вода?

Той ме погледна за секунда и се усмихна с блестящата си усмивка, която го преобразяваше напълно. Преди години, когато бяхме още студенти, преди да ни се случат толкова неща, това беше наша малка шега, да спестим вода, да се изкъпем набързо и о, да, може би да си позволим малко секс в запарената баня.

— Така е, задава се суша — каза той и прекоси малкото разстояние между нас, обгърна ме с ръце и се премести така, че и двамата се озовахме под душа, облечени и напълно мокри. Усмихнах се срещу устните му, разкопчах ризата му и се постарях да се погрижа добре за него.

[1] Потъри Барн — американска верига магазини за мебели. — Бел.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На следващата сутрин след закуска — бийгъли, разбира се... Ню Йорк си струваше заради някои неща — Ник се обади в старческият дом, за да провери как е баща му. Докато той беше на телефона, аз включих лаптопа, за да прегледам имейлите си. Там бе реалният ми живот, който ме чакаше да се завърна. Томи все още тънеше в блаженство с невярната си съпруга и беше прикачил тяхна снимка, на която бяха застанали пред Гей Хед Лайт^[1]. Той се усмихваше, тя не. Направих гримаса, почудих се дали няма да бъде глупаво от моя страна, ако го посъветвам да се прегледа за венерически болести, и му написах кратък, уклончив отговор. Тео питаше кога ще удостои офиса с присъствието си — кодово за „довличай си задника незабавно“. Напомних му, че ми се полагаха девет седмици почивка и с удоволствие ще му посоча наръчника, който написах собственоръчно преди няколко години. Писах и на Керъл, като копирах същия имейл и на Тео, в който ѝ казвах, че ако Тео не се усмири, да му сложи успокоително за коне и да видим как ще се отрази това на играта му на голф.

Нямах никакво съобщение от баща ми, това не беше изненада... не мисля, че някога ми беше изпращал имейл, или пък ми се беше обаждал по собствено желание. Нищо и от Бевърли, което беше необичайно. Нищо от Уила, което ми се стори плашещо. Погледнах набързо към Ник, който беше в коридора и разговаряше с някакъв доктор и проверих баланса на кредитната си карта. Имаше трансакция, сто и осем долара за Битер Крийк в Руфус, щата Монтана. Ха! Е, добре, децата бяха заменили необятната пустош за душ и легло. Не можех да ги обвиня. Преди, когато Уила взимаше кредитната ми карта, винаги подробно ми обясняваше как точно щеше да я използва... не искаше разрешение, но ме уведомяваше, че няма да злоупотреби. Сегашната ѝ постъпка бе изненада.

Компютърът ми изпиука, имейл от Керъл: *Конската доза е дадена. Липсва ми киселата ти мутра. Къде си, по дяволите?*

Ню Йорк, писах ѝ в отговор. Фенове на Ню Йорк Янкис навсякъде. Ще се опитам да разредя населението. До понеделник.

После писах набързо на Ким, помолих я да полее единственото цвете в къщата — кактус, хайде, подигравайте ми се на воля — и я попитах дали иска да ѝ донеса нещо от Голямата Ябълка. Получих още един имейл. *Дерек Джетър на разположение ли е? — писа тя. И защо си в Ню Йорк? Още ли си с бившия си съпруг? Заедно ли спите? Ей сега ще ти се обадя.* Телефонът ми иззвъня на секундата, Крейзи трейн на Ози Озбърн^[2], любимата песен на Ким. Реших да пропусна обаждането и продължих да пиша.

Не мога да говоря сега, историята е дълга. Ще се прибера в края на седмицата. Трябва да тръгвам, извинявай.

— Искаш ли да дойдеш във фирмата? Да видиш къде работя? — попита Ник, който беше застанал на прага на вратата, с чаша кафе в ръка. Беше неустоим, и дявол да го вземе, ставаше все по-неустоим с всеки изминал час. Облечен в снежнобяла риза и екрю панталони. Днес не се беше обръснал. Ох!

— С удоволствие. — Затръшнах капака на лаптопа си и останах седнала. — Но Ник, трябва да се връщам в Мартас Винярд. — Замълчах за малко. — Цялото това... пътуване, не беше предвидено. Трябва да помисля за дома.

— О, разбира се. Но не днес, нали? Искам да кажа, вчера не се брои. Може да останеш до неделя. Всъщност, задръстването в неделя е ужасно, остани до понеделник. — Той се поколеба, погледна в чашата си с кафе. — Или за по-дълго.

Първият предупредителен звън отекна, отдалечен, но достатъчно доловим.

— Трябва да се появя в съда във вторник и трябва да се подготвя. А и домът ми ме чака, знаеш.

— Да, освен ако... няма значение. Да тръгваме.

— Шефе, ти се върна!

Секунди след като стъпихме на петия етаж в Сингер Билдинг^[3] Ник бе погълнат от служителите си. Той поздрави всеки по име, здрависваше се, отговаряше на въпроси за сватбата. Разпознах Емили,

която ми прати колеблива усмивка, а аз ѝ помахих в отговор, странно, но се почувствах ужасно срамежлива.

— Това е Харпър — каза Ник. — Сестрата на Уила.

Ръката му лежеше върху гърба ми, може би съобщение, че трябва да се отнасят добре с мен. Седемте, или може би бяха осем, служители, които се бяха скупчили край бюрото, млъкнаха.

— По дяволите — каза някой. — Не мога да повярвам.

Фиксирах притежателя на гласа.

— Здравей. Питър, нали така?

Пит Кемдън бе работил заедно с Ник в Макмилън. Бяха миропомазаните начинаещи, вундеркиндите. Въпреки че го бях срещала само веднъж, името му се беше запечатало в мозъка ми... вечерта на големия скандал, Ник отиде при Питър Кемдън.

— Исусе Христе, наистина си ти. — Той ме погледна хладно.

— Пит, помниш Харпър — каза Ник.

— Спомням си и още как — отвърна той. Никой не се обади през следващите няколко секунди.

— Искаш ли да те разведа наоколо? — попита Ник, хвана ме за ръка и ме заведе встрани от шумната група.

— Ник — извика Питър — мини през офиса ми, като се освободиш, става ли? Трябва да ти кажа нещо за Драхен. — Той потупа Ник по рамото. — Радвам се, че се прибра, приятел. — Мен ме пренебрегна напълно.

— Значи славата ми ме предшества? — попитах Ник, като се запътихме по коридора.

Той ме стрелна с поглед и не ми отговори.

— Това е офиса ми — каза и отвори вратата. Стаята беше просторна и отворена, с мебели от светло дърво и червен кожен диван. В единия ъгъл имаше антична чертожна дъска, в другия огромно бюро и ергономичен, елегантен стол. Прозорците гледаха към Принс Стрийт. Виждах желязната фасада, запазената марка на сградата. В центъра на стаята имаше огромна конферентна маса с плот от тъмно стъкло, по която прилежно бяха разгънати чертежи и наредени макети на десет-дванадесет етажни сгради.

— Значи това е макета за Драхен? — попитах аз.

— Да. Какво мислиш?

Беше като модерна кукленска къща, очарователна и детайлна. Наведох се, за да огледам по-добре, като се усмихвах на дребните детайли вътре, фигурите на хората отвън, дърветата и насажденията, които щяха да водят към главния вход, ако Ник получише работата.

— Прекрасен е!

— Благодаря. Ето и някои от другите сгради, които сме проектирали — каза той с усмивка и посочи към снимките на стената.

Бяха поразителни. Не разбирах много от архитектура, освен онова, което бях прихванала покрай Ник, но можех да твърдя, че неговите проекти бяха изключителни, модерни, без да са абсурдни, ако ме разбирате какво искам да кажа. С други думи, нищо не беше с форма на пенис. Сградите на Ник отразяваха архитектурата на квартала наоколо, но също така, по някакъв неопределен начин, бяха уникални. Загледах се дълго в снимките, като усещах погледа на Ник върху себе си.

— Харесват ми извивките на тази — казах аз и я посочих.

— Това е малък хотел в Пекин — отвърна той. — Искан да се усеща гъвкавостта, тъй като гледаше към ботаническата градина. Фоайето е с формата на листо от гинко, виждаш ли?

Кимнах очарована.

— А къде се намира тази? — попитах аз и посочих към следващата снимка.

— Това е частен музей в Будапеща. Беше много забавно да работя по него. Използвахме извита фасада тук и тук. В кафето има водопад, който се задвижва изцяло от слънчева енергия... — Той продължи, посочваше и коментираше като развълнувано дете, ентусиазмът и любовта към работата озаряваха лицето му. Принадлежеше на това място и трябваше да прави точно това.

— Ник? Може ли за секунда? — Питър се появи на вратата. — Извинявай, че те прекъсвам. — Той ме погледна, очевидно без капка угризения.

— Отивай — прошепнах аз. — Всичко е наред.

— Добре, връщам се след малко — каза Ник и ме остави сама.

Зад бюрото имаше още няколко снимки в рамка, които привлякоха вниманието ми. Ник и Кристофър в смокинги. Може би беше от другата сватба на Ник.

Мамка му, почти бях забравила за това. Някъде в този град се намираше още една бивша Госпожа Ник, и обожаваното ѝ дете. Както и очаквах, имаше и втора снимка, на Изабел, ако си спомням правилно, застанала до Ник пред Гугенхайм^[4]. И *voila*, още една. Ник, привлекателна жена с пригладена къса коса и Изабел, може би на дванадесет, всички се усмихваха на фона на белия пясък на плажа. Семейна ваканция.

Явно Ник невинаги е бил работохолик.

Докато потушавах вълната от ревност, подадох глава през вратата. Ник го нямаше наоколо. Тръгнах по коридора към фоайето. Двама от служителите на Ник, мъж и жена, се бяха скупчили над бюрото и разговарях тихо.

— Очевидно — казваше мъжът — са били женени, тя му изневерила и му разбила сърцето.

— Сериозно ли? — попита жената.

— Не съм му изневерила — обадих се аз отчетливо. Те подскочиха като спипани на местопрестъплението. — Нещо друго да ви изясня? — Вдигнах глава и пуснах една от убийствените си усмивки.

Жената изприпка обратно към бюрото си. Мъжът, за негово нещастие, беше на работното си място, нямаше къде да избяга.

— Отдавна ли работиш тук? — попитах бодро.

— Пет години — измърмори той.

— Значи познаваш сестра ми?

— Да, разбира се. Симпатията е. — Замълча. — Аз съм Мигел. Съжалявам за клюкаренето. Просто... всички много обичаме Ник. — Той се усмихна унило.

— Приятно ми е, че се запознахме — казах аз и се направих на ударена — като счетох постъпката си за добрината на деня. Протегнах ръка и Мигел я пое.

— Не изглеждаш толкова зла, колкото те описваше Пит — сви рамене той. — За Бога, какво ми става днес? Дори не съм пиан.

Аз се засмях.

— Е, Мигел, колко хора работят тук?

— Около петнадесет. Изпращаме доста по различни обекти, зависи от работата.

Кимнах с разбиране.

— Крис Лоури работил ли е тук?

— Понякога — отговори Мигел. — Ник му намира довършителна работа с разни екипи от време на време. В началото работеше на пълен работен ден, но Ник най-накрая го уволни и не го взе обратно, докато Крис не се отказа напълно от пиенето.

Думата се блъсна в мен като гюле, но служителят не забеляза и продължи да говори.

— Върна се преди около година... или по-скоро...? Да, беше веднага след Коледа и изглеждаше чудесно.

— Кристофър е алкохолик? — Гласът ми беше равен и твърд.

Очите на Мигел се разшириха.

— Аз... нима казах така? Аз... ъм... знаеш ли, може би трябва да попиташ Ник.

Зяпнах Мигел без да мигам, сърцето ми туптеше с бавен, отмерен ритъм. Смътно си спомних, че Ник спомена нещо за Крис и че е преминал през трудности. Аха. Загадката бе разгадана. Дали Уила знаеше за това?

— Ник! — Мигел изчурулика нервно. — Говорим за вълка... здрасти. На обяд ли отивате? Искате ли да ви направя резервация?

Ник погледна към мен и към Мигел.

— Гладна ли си? — попита той.

Не отговорих.

— Харпър? Искаш ли да отидем някъде?

— Става — казах аз.

Ник наклони глава и се намръщи.

— Добре тогава, да тръгваме. До скоро, Миги.

— Приятно изкарване! Шефе, ще се върнеш ли по-късно?

— Не — каза Ник. — Но ще се обадя да ви проверя.

Не проговорих докато излизахме от сградата.

— Харпър, всичко наред ли е? — попита Ник, като се запътихме по улицата.

— Всъщност не — отвърнах аз.

— Да, оставам с впечатлението, че си готова да убиеш котенце — каза той и ме хвана за ръка, за да ме накара да заобиколя откъртено парче от тротоара.

Издърпах ръката си.

— Няма да убивам котенце, Ник. Само съм...

— Само какво?

— Изненадана в гръб.

Той спря.

— Как?

— Току-що научих, че сестра ми се е омъжила за алкохолик, на който дори не му се събира да е бил трезвен една година. — Беше трудно да не повишавам тон. — Загрижена съм.

Ник сведе поглед към тротоара.

— И това, някак си, трябва да е моя вина, така ли?

— Щеше да е добре, ако знаех, Ник.

— Хайде да не се караме на тротоара. — Той ме поведе към ресторанта. — Маса за двама, моля — каза той на младата жена зад тезгяха.

— Затворено е — измърмори тя и прелисти страницата на списанието. Имаше татуировка на рамото си, Хелоу Кити^[5] с пиратска превръзка през окото. — Отваряме в единадесет и тридесет.

— Сега е единадесет и двадесет и девет — отбелязах рязко.

— Добре. — Тя грабна две менюта с кожени подвързии и ни поведе към маса, която се намиреше под огромен часовник и се отдалечи.

Поех си дъх. Ник не ме погледна, просто започна да строи кула от пакетчетата със захар.

— Добре — каза той. — Кристофър се регистрира в една програма миналата зима. Трезвен е от десет месеца.

— И от кога има проблем с алкохола? — попитах спокойно. Почувствах се така, сякаш щяха да ми дават показания под клетва.

— От гимназията.

Егати. С други думи, през половината си живот. Отпих голяма глътка от водата, без да мога да погледна към Ник.

— Харпър, знам, че не е това, което искаш да чуеш, но реално проблемът не е твой, нали? — попита Ник. — Крис е с добра душа и наистина се старее много.

Още пакетчета със захар влязоха в употреба.

Отпуснах челюстта си.

— Ник, Уила е била омъжвана два пъти преди това и все за добряци, които се старееха много. Съпруг номер едно се старееше да не влиза отново в затвора. Това трая само три седмици. Съпруг номер

две се стараеше много да не бъде гей, което пък трая около месец и половина.

— Бива я в избора — каза Ник и ме погледна с усмивка.

Прехапах устни, опитах да кажа нещо и се отприших:

— Ник — прошепнах рязко. — Не искам да виждам как сестра ми преминава през още един развод. Разводите са ужасно нещо, и двамата го знаем. Не е смешно. Ужасна е в преценката си, стигне ли се до избор на мъже.

Той добави още един етаж към малката си постройка.

— Ще престанеш ли с това? — казах аз, пресегнах се и грабнах пакетчетата.

— Току-що разруши Тайпей 101 — въздъхна той и се облегна назад в стола си. — Виж, Харпър, не знам какво да кажа. Знам, че искаш да предпазиш Уила, но тя е голяма, както и Крис.

— Наистина ли, Ник? Изобретателят на *Напръстника* и момичето, което не се е задържало на една и съща работа за повече от два месеца?

Той стисна устни.

— Не решаваш ти, Харпър.

— И още нещо, Ник. — Опитах се да прозвуча спокойно. — Сега сме... заедно, така да се каже. Спа с мен, но не ми каза за това. Чувствам се така, сякаш са ме държали в неведение.

— Не сме имали достатъчно време, Харпър — каза той.

Имахме време. Вечерята в Абърдийн, когато ми построи къща от пържени картопки. Снощи, когато опустошихме кухнята в полунощ.

— Е — казах аз, готова да загърбя всичко, — щеше ли да ми кажеш някога?

Той си замълча, което беше ясен отговор.

— Значи нямаш проблем да спиш с мен, но ме осведомяваш само за определени неща, тези, за които ти си преценил?

Той вдигна ръце.

— Добре. Просто... спри за минута — вдигна поглед и се усмихна на сервитьорката. — Не сме готови още с поръчката.

— Хубаво — каза тя. — Вие напирайте на вратата да влезете тук.

— Разкарай се, госпожичке — озъбих се аз.

— Хубаво — повтори тя, завъртя очи и отново се отдалечи.

— Знаеш, че сега ще се изплюе в храната ни, нали?

— Ник, да се върнем на темата — троснах се аз.

— Виж, хайде да не се караме заради Крис и Уила, защото това няма да ни доведе до никъде.

— Уила знае ли? — попитах аз.

— Имаш предвид, дали съм я уведомил лично за проблема на Кристофър? Не, не съм. Това не е моя работа.

— Наясно ли си, че укриване на пристрастеност може да бъде повод за анулиране на брака, Ник?

Устните му се свиха.

— Харпър, бракът и проблемите са си техни, не наши. Моля те, да не разваляме нещата, като обсъждаме друга двойка.

Постарах се да не скърцам със зъби.

— Ник, ще ти кажа две неща. Първо, като се има предвид, че постоянно измъквам Уила от катастрофални ситуации, смятам, че трябваше да знам за това. Чувствам се леко обидена, че не си сметнал за необходимо да ме уведомиш. Но ще го подмина. Или поне ще се опитам. Второ, проблемите им *засягат* и нас! Това са брат ти и сестра ми, Ник. Не са някои случайни познати. Ако се разведат, ще ни засегне и нас.

— Толкова си цинична — поклати глава той.

— Не започвай. Аз съм реалист, ясно? Не забравяй каква ми е работата.

— Сякаш ще ме оставиш да забравя.

Спогледахме се през масата. Чувството на безизходица ни беше много познато.

— Хайде да сменим темата — предложи внимателно Ник. Пресегна се и взе ръката ми.

— Добре — казах отсечено. — Какво искаш да обсъждаме? Времето? Бейзбола?

Ник се усмихна.

— Янките победиха Сокс снощи. Десет на три.

— Никак не успяваш да ми подобриш настроението, Ник. — Но си позволих лека усмивка.

Неговата стана по-широка.

— Добре, хайде да си поговорим за практиката ти на адвокат. Можеш да вземеш изпита за адвокати в Ню Йорк за нула време, не

мислиш ли? И изобщо ще ти се наложи ли да го правиш, след като вече практикуваш в друг щат.

Отново удар под кръста. Премигнах.

— Изпита?

Тогава телефонът на Ник иззвъня тихо.

— Това сигурно е от старческия дом — каза той и провери. — Не, просто Пит.

— Обади се — отвърнах, без да мисля.

— Може да почака.

— Не, давай, на мен ми трябва минута-две за размисъл, така или иначе.

Той се поколеба, после се изправи.

— Добре, идвам след малко.

Излезе отвън, а аз го гледах през прозореца, докато говореше, а после слушаше. Погледна към мен, после поговори още малко. Поклати глава. Погледна отново към мен, помахаша и продължи да говори.

Изпитът за Ню Йорк? Това дойде изневиделица. Коленете ми все още трепереха от изненада. Електрическото напрежение, което течеше между Ник и мен, винаги носеше опасност от токов удар.

Поех си въздух на пресекулки. Последният път, когато бяхме заедно, Ник избърза с много от плановете. Годеш, бърза сватба. Намери апартамент и подписа договор за наем преди дори да съм го видяла, каза, че ако сме чакали, сме щели да го изпуснем. И разбира се, докато бяхме женени, всичко се въртеше около неговия план, неговия график, неговата кариера.

Този път щеше да е различно. Последното нещо, което исках беше да направя същата грешка два пъти.

Ник се върна на масата и седна. Коляното му започна да подскача.

— Всичко наред ли е? — попитах аз.

— Да — поколеба се той. — Сещаш се за проекта Драхен, нали?

Аз кимнах.

— Директорът на компанията е в Ню Йорк. Питър е успял да уговори късен обяд с него.

— Чудесно.

— Няма да отида — каза той. Коляното му продължи да подскача. — Искаш ли да поръчваме?

— Ъм... не. — Поех си дълбоко дъх още веднъж. — Ник, трябва да отидеш на обяда.

— Не — потвърди той бързо. — Днес съм с теб.

— Не, трябва да отидеш. Толкова го искаше. Това е шанса ти.

Той не каза нищо.

— Аз ще се оправя — добавих. — Този директор, често ли идва до Щатите?

— Не — призна си той.

— Значи трябва да отидеш!

Ник ме погледна, тъмните му очи преценяваха и както винаги, времето сякаш спря. Само че не се случи, часовникът над нас тихо отмери точен час.

— Имам един милион имейли, на които трябва да отговоря — казах аз. — И Ник, знаеш, че искаш тази сделка. Тръгвай. Ще се видим у вас.

Изправих се, целунах го по бузата и излязох.

[1] Исторически фар в Мартас Винярд, който се намира на най-западната точка на острова, в Акина, щата Масачузетс. — Бел.пр. ↑

[2] Британски рок изпълнител. — Бел.пр. ↑

[3] Сингер Билдинг е небостъргач, намирал се на улица „Либерти“ и булевард „Бродуей“ в Манхатън, Ню Йорк, САЩ. Построен е през 1908 година за централа на Сингер Корпорейшън. Разрушен през 1968 година като морално остарял след обявяването му за нефункционален и също така, за да се построи сградата Уан Либерти плаза. — Бел.пр. ↑

[4] Соломон Гугенхайм е известен музей, разположен в район Горен Ийст Сайд на Манхатън, Ню Йорк. — Бел.пр. ↑

[5] Хелюу Кити (Здравей Котенце — англ.) е най-известната измислена героиня на японската компания Санрио. Хелюу Кити е създадена през 1974 г. и изобразява женско бяло коте с червена панделка. — Бел.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Върнах се в апартамента на Ник и изведох Коко на разходка. Тя ненавиждаше шума, подскачаше назад от бордюра, когато преминаваше кола, трепереше от звука на спирачките, врявата, пневматичния чук. В крайна сметка я носих през по-голямата част от деня. Може би щеше да се приспособи, но ми се струваше жестоко да искам това от нея. Беше свикнала с вятъра, пясъка и соления въздух, но не и с това.

Когато се прибрахме, проверих електронната си поща и отговорих на няколко съобщения, а след това обикалях апартамента, като се чувствах леко неспокойна. Тук-там отварях някое шкафче. Намерих няколко снимки в рамка на Изабел. Една на Ник, Кристофър, Джейсън и господин Лоури. Още една на Ник с Питър пред някакъв храм, сигурно беше направена в Япония.

На бюрото му имаше тефтер-календар, с кожен калъф. Разлистих го. Странно, в ерата на телефоните с всичките им екстри, Ник си записваше часовете за срещите на ръка. Ето графика за миналата седмица, с почерка на архитект. Беше отбелязал: *сватбата на К и У*. По-късно през седмицата: *Уолен У., техническо училище*. А изглежда, предстоящата седмица щеше да пътува до Дубай. По-късно този месец до Сиатъл. През октомври Ник трябваше да бъде в Хюстън, след това в Лондон и накрая отново в Сиатъл.

Бизнесът процъфтяваше.

Седнах на стола му за малко. Коко усети меланхолията ми, скочи в скута ми и положи глава на рамото ми. И тя изглеждаше тъжна. Дочу се скърцането на метрото и кучето ми се разтрепери от страх.

— Трябваше да са поправили тези спирачки досега, не мислиш ли Коко? — попитах аз и погалих гладкият ѝ гръб. Отдолу се носеше музика и се долавяха приглушени гласове. — Иван гледаше сапунени опери.

Някои неща не се променяха и нямах предвид само избора на Иван за телевизионни програми. Бизнесът на Ник процъфтяваше, но

Бог ми е свидетел, че бе работил достатъчно усърдно и си бе заслужил успеха. Не бих искала да е по друг начин и все пак... и все пак, нещата ми се струваха ужасно познати. Той искаше да се преместя в Ню Йорк. Отново да напасна живота си с неговия. И начинът, по който го спомена, толкова нехайно и уверено: *Можеш да вземеш изпита за Ню Йорк като нищо*. Дори не знаехме какво ще донесе следващата седмица, но той вече предполагаше, че ще загърбя всичко и ще се преместя обратно в града му.

И цялата история с Крис не предвещавахе нищо хубаво. Ник нарочно скри нещо толкова важно от мен. Имаше си причина, разбирам, че Кристофър трябваше да реши дали да сподели тази информация, но все пак, не беше приятно. Уговорената му среща в Бисмарк, за която също не спомена, направи екскурзията ни да изглежда като спонтанно решение, а всъщност през цялото време е имал план и е следвал график.

Сапунката на Иван бе прекъсната от реклами и качествата на Памперс бяха възхвалени на ужасно високи децибели. Беше толкова странно да съм отново тук, толкова объркващо. Различно, но все така същото. Малката кухня, в която с Ник бяхме споделяли няколко хранения и в която радиаторите свистяха, докато го чаках да се прибере, я нямаше. Нямаше я и малката ниша във всекидневната, където Ник се настаняваше пред компютъра си в малкото вечери, през които успяваше да се прибере у дома преди девет или десет часа. Нямаше я старата ни спалня, в която толкова често се карахме. И все пак, ние бяхме тук, в същата сграда, същите основи. Беше по-лъскаво и по-модерно, но същото.

Като Ник и мен.

Господи, тази мисъл ме вцепени. Усетих, че бях сграбчила здраво кожените дръжки на стола. Не беше трудно да си спомня горчилката на самотата от едно време, след като стоях сама в този апартамент. Безпомощността, която изпитвах, след като станах невидима за мъжа, когото обичах повече от всичко на света. Абсолютният страх, който парализира сърцето ми, докато го гледах как си събира багажа. Още чувах дрънченето на пръстена ми, когато се удари в шахтата, още виждах обвиняващия поглед на задните светлини на таксито, когато Ник ме напусна.

Мелодичен звън ме уведоми, че съм получила ново съобщение. Издишах рязко — явно бях спряла да дишам — станах от стола и погледнах имейла. Беше от Бевърли. Отворих го и примижах, за да разчета завъртяния розов шрифт, който винаги използваше.

Хей, скъпа, как си? Леко се притеснявам за теб, тъй като отсъстваш вече толкова време. Пиши дали всичко е наред. Много ми липсваш. Целувки и прегръдки, Бевърли. Между другото, обади ми се, ако можеш.

Сърцето ми се сви. Никога не бях смятала, че сме близки, но в нейните очи, бяхме по-гъсти от дупе и гащи. Ако те сметнеше за нейна най-добра приятелка, се държеше по този начин, и щяха да ти трябват спецотряди или куче-пазач, за да я държат настрана от теб. А сега ѝ се налагаше да се разправя със своеволния си, почти няма съпруг, който ѝ бе казал, че с брака им е свършено. Семейството ми, колкото и странно да прозвучи, беше доста стабилно през последните двадесет години, но сега щеше да бъде разбито още веднъж.

Трябваше да се прибера у дома. Очите ми се напълниха с неочаквани сълзи, при тази мисъл. Не исках да си тръгвам от Ник, но трябваше да направя крачка назад. На него нямаше да му хареса. Можеше дори да побеснее и сърцето ми се сви при мисълта, че отново щях да го разочаровам, като се отдалеча от него. Обичах Ник, винаги съм го обичала, не можех да отрека това. Но може би и двамата трябваше да отстъпим назад и да помислим. Ако искахме да се получи, този път трябваше да сме много по-разумни от преди. Без да споменавам факта, че имах семейство, кариера, хора, които ме чакаха да се прибера. Имах кактус, по дяволите.

Избърсах очите си. Да му се не види, вижте ме, рева за втори път през тази декада, чудесата нямаше ли да свършат? Кучето ми повдигна малката си главица и ме погледна, сякаш потвърждаваше мислите ми.

— Време е да се прибираме, Коко — прошепнах аз. Тя ме близна по лакътя. Трепкащото ми сърце каза, че бягам... но понякога това бе най-правилното действие. Никога нямаше да успея да победея в разправия с Ник. Той можеше да продаде плувен басейн на делфин.

Поех си дълбоко дъх и отговорих набързо на Бевърли: *Довечера би трябвало да съм си в къщи, Бев. Ще ти се обадя по-късно.* След това отворих брауъра и започнах да търся самолетни билети. Запазих си един за полета до Бостън в пет часа, както и място за малкия самолет, който щеше да ме заведе до острова.

Писах до офиса. Опаковах си багажа и забелязах, че ръцете ми треперят. Огледах се за зайчето на Коко, което тя много обичаше да скрива, за да ѝ го намирам. Подскачаше до мен, учудена как така не можех просто да помириша въздуха и да открия дрипавата играчка.

Ето я, под лъскавия диван във всекидневната. Коко излая два пъти и ме поздрави.

— Намерих я — потвърдих аз и опипах пода, за да я сграбча. Точно в този момент иззвъня телефонът ми и изпиука, за да ме уведоми, че батерията се изтощава. Браво. Още не бях намерила зарядното устройство, може и да го бях оставила на някое от местата, които посетихме. Подадох любимата играчка на Коко и изтичах да отговоря. На екрана пишеше Денис. Заля ме неочаквана вълна от вина.

— Здравсти, Ден! Всичко наред ли е?

— Хей, Харп! Как си?

Бийп.

— Ъм, добре съм — отвърнах аз. — Хей, батерията ми е изтощена. Какво става?

— Всичко е наред. Чудех се дали имаш идея кога ще се прибереш. Отдавна те няма, т'ва исках да кажа.

Това беше изненада. Денис по принцип не беше от типа, който ще ти се обади, за да провери как са нещата, винаги оставяше това на мен.

— Всъщност, точно си купих билет за по-късно този ден.

— О, супер! Ще те взема!

Бийп.

— Не, не, няма нужда, Денис. Не трябва, ще си взема такси. Само десет мили са.

— Не пич, има нужда. Ще ти трябва превоз, нали? В колко часа?

— Ъм... седем и половина. Но Денис, моля те, недей...

Бийп.

— Супер, до после значи.

Батерията ми се предаде. Изръмжах от разочарование, грабнах телефона на Ник и се обадох обратно на Денис. Наистина не исках той да е първото нещо, което щях да видя като кацна. Животът беше достатъчно заплетен и без това. А и не беше присъщо за него да е толкова услужлив. Може би усещаше някаква вина, за това, че не прие предложението ми. Както и да е. Директно се включи гласовата му поща... типично.

Тук е Денис. Оставете ми съобщение!

— Здравсти, Ден — казах аз. — Слушай, това наистина е много мило от твоя страна, но ще си взема такси. Благодаря ти все пак. До скоро. — Затворих и въздъхнах, погледнах към малкото си кафяво-бяло приятелче.

— Искаш ли да се прибираме у дома, Коко?

Тя вирна глава и замръзна в очакване, сякаш думите у дома, бяха твърде приятни, за да ги понесе.

— Знам точно как се чувстваш.

Когато Ник се прибра, беше почти четири часа. Гледах, без да виждам, в едно издание на Ню Йоркър^[1] и при звука от ключа му, подскочих на крака, нервна до немай-къде.

— Хей, как беше срещата? — извиках бодро. — Добре ли мина?

Той не отговори, веселият ми тон не успя да го заблуди. Вместо това погледна надолу към куфара, паркиран до входната врата и скръсти ръце пред гърдите си.

— Вероятно не трябва да съм изненадан — каза сдържано той.

— Ами, аз ще...

— Напускаш ме. — Гласът му беше равен.

— Ник, не прибързвай със заключенията. Но да, трябва да се върна. Имам доста неща там.

Той повдигна вежда и самообладанието ми се разклати.

— Всъщност е истина, Ник. Имам живот встрани от твоя.

Коко започна да подскача, като че беше на пружини, сякаш казваше довиждане, по неин начин. Изстреля се към ръцете на Ник и той я сграбчи малко непохватно, не свикнал с предаността ѝ. Кучето ми го близна по брадичката, без да подозира, че големите щяха да проведат сериозен разговор.

— Е — каза Ник и остави Коко на пода. Пое си дълбоко въздух и усетих как опитва да запази спокойствие. — Какво ще стане с нас?

Кимнах и седнах на дивана. Кръстосах глезени.

— Смятам, че е малко рано да обсъждаме изпита ми за Ню Йорк.

— Правилно. — Погледът му се сведе към пода.

Тишината сякаш се разтегна, като увеличаваше разстоянието между нас все повече.

— Може да дойдеш във Винярд някой път — предложих аз, като си отхапах от кожичката край нокътя. — Следващия уикенд, ако графикът ти го позволява.

Той само ме изгледа продължително с тези трагични очи.

— Не те напускам, Ник — изтърсих аз. — Просто не знам как ще проработи всичко това. Не искам да правя отново същата грешка.

След секунда, той беше на колене пред мен, вкопчен в ръцете ми.

— Обичам те, Харпър.

Господи тези очи, тези проклети цигански очи.

— Знам. И аз... и аз те обичам, Ник, знаеш го. Но какво означава това? Имам предвид, всеки обича някого, нали? А толкова връзки не се получават. Нашата не проработи, Ник, без значение дали се обичаме или не.

— И тя се отказа — измърмори Ник и пусна ръцете ми.

— Не съм се отказала — възроптах аз, като си отхапах от кожичката отново. — Просто съм реалист. Не мога да нарежа всичко, което имам у дома, само защото още изпитваме чувства един към друг.

Очите му се присвиха.

— Мислех, че тези чувства са от значение, Харпър. За мен поне са.

— Разбира се, че са важни — казах тихо аз. — Просто не са... не са единственото нещо, което е от значение.

Той прокара ръце през косата си, изправи се и седна до мен. Помълчахме за минута.

— Виж — поде той с по-нежен глас. — Обичам те и искам да се получи. Докато бяхме женени, през цялото време докато бяхме заедно, единия ти крак беше извън прага. Не мога да го понеса отново, Харпър. Трябва да решиш дали го искаш или не. Съдейки по куфара до вратата, не искаш.

Преглътнах.

— Ник — прошепнах аз, — смятам, че ни трябва време да помислим.

— Аз нямам нужда да го премислям, Харпър. Аз знам. Но ти...
— Гласът му се извиси. — Аз искам да сме заедно, но ти... куфарът ти вече е опакован. Тръгваш си. Отново.

— Не си тръгвам, Ник! — извиках аз. — Имам неща за оправяне у дома. Имам живот там, и... не мога просто да не се върна. Ти пътуваш из целия свят, така или иначе. Този път няма да пропиляя всичко и да допусна същите грешки, които направихме преди и да съм нещастна отново. Няма да го направя, Ник.

Ето го отново, този поглед. Разочаровах го, въпреки че всичко, което казах, беше напълно смислено.

Откъм улицата се дочу клаксон.

— Таксито ми — казах аз.

— Това беше бързо — измърмори Ник.

— И аз не си мислех, че обядът ти ще се проточи четири часа — озъбих му се.

Дежа вю. Кога въобще бях успявала да надделея над Ник дори малко? Никога, ето кога.

Той отиде до вратата, взе куфара и чантата ми с лаптопа с резки и нервни движения. Дръпна се назад, за да минем ние с Коко и да слезем по стълбите. Тежката миризма на града ни посрещна на улицата, заедно с рева и влагата.

— Доскоро — казах аз бодро като се обърнах към Ник.

Той кимна.

После, без да си кажем и дума, бяхме в обятията си, аз го прегръщах с все сила, лицето ми беше притиснато в красивата му шия. Той ме държеше толкова близо, че за секунда си помислих, че никога няма да ме пусне, че ще каже нещо, което щеше да направи всичко да изглежда наред.

Но той не каза нищо и ме пусна да тръгна.

Е, забавно беше. Мозъкът ми реши отново да си играе на дебати по време на полета до Бостън.

Да си тръгнеш бе най-правилната постъпка.

Луда ли си? Как може да е най-правилната?

Моля, хайде да не изпадаме в истерии. Не е като да сме приключили с Ник, ние само сме...

О, за Бога, върни се, какво си мислиш, този мъж е любовта на глупавия ти живот!

Както казвах, преди да ме прекъснеш толкова нагло, ние само осмисляме нещата. Имам и други отговорности, не забравяй.

Не видя ли погледа му? Направи го отново. Напусна го.

Най-сетне грабнах чантата с лаптопа. Вътре беше жълтия плик, който съдържаше информацията за майка ми. Дебела купчинка листа, която ми причини още болка. Толкова по разясняването, по-скоро усещането бе като прерязване на гърлото. Какво щях да правя, ако Ник не беше с мен тогава? (*Виждаш ли, идиот? Може ли да обърнем самолета?*)

Отърсих се от тежките емоции, които павираха пътеката към спомените за майка ми, отворих лаптопа си и погледнах в календара. Съд в четвъртък, Шулц срещу Шулц, съдия Келър. Лесна работа... двойка, която се разделяше без циврене. Толкова цивилизовано. Обяд с отец Брус. Вечерта трябваше да излезем с Ким. Това щеше да е чудесно, имах нужда да прекарам малко време с приятелка.

Ами Ник? Кога ще се видиш отново с Ник?

Нямам идея, отвърнах аз. *Ще му се обадя утре. Може би още тази вечер. Сега ще ме оставиш ли на мира?*

Кацнахме в Бостън и взех негодувашката Коко от багажното отделение.

— Съжалявам. Заслужаваш много по-добри условия — казах ѝ аз, докато поемах с клетката ѝ и куфара ми към изхода за по-малкия самолет. Тя ме пренебрегна. Нима можех да я обвиня?

— Там, където бях аз, не беше кой знае колко по-добре — уверих я. — Още един бърз полет и отново ще сме си у дома. Дръж се.

След малко летяхме над Атлантика. Въпреки че излетяхме скоро, самолетът вече се приземяваше на Мартас Винярд.

При вида на острова, буца заседна в гърлото ми. Там бяха скалите на Гей Хед в разнообразни шарки и нюанси на кафявото и бялото, шубраците по нащърбения плаж. Вълните се удрияха в брега, виждах чайките, които летяха и пърхаха, като изпускаха раците върху скалите. След завоя и Акуина, се зададе Менемша, Дътчър док и моят дом.

Самолетът ни кацна без фанфари и щом слязох, вдишах дълбоко от соления, напоен с мириса на бор въздух. Сякаш ме бе нямало

година, а не само седмица. Слънцето напичаше, вятърът развяваше кичурите пред очите ми, от сивата конструкция на малкото летище се обади присмехулник.

Тук принадлежах, четвърто поколение островитянин, внучка на рибар. Сложих каишката на Коко и успях да се преборя с багажа си през вратата. Коко спря — не обичаше автоматичните врати.

— Коко, хайде скъпа, не се превръщай в чихуахуа точно сега... о, Господи.

О, Господи и още как. Мамка му, по-скоро.

Защото там, пред терминала, бе пожарната кола на Мартас Винярд, осем пожарникаря, малка тълпа жители и няколко деца.

А Денис Патрик Костело беше паднал на едно коляно.

[1] Ню Йоркър (The New Yorker) е американско списание за репортажи, коментари, есета, критика, проза, сатира, карикатури и поезия. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Денис — промълвих аз. — Мамка му и прасе.

Целият ужас на ситуацията се разпростя пред мен. След две и половина години заедно без ясно изявиени отношения, едно отхвърлено предложение за брак и раздяла, Денис щеше да направи важната крачка.

Очите ми, които сякаш бяха отворени твърде широко, огледаха сцената. Пресвета Дево, това цялата рода на Денис ли беше? Да, ето ги родителите му, милите му родители, Сара и Джак. Двете му сестри с половинките си. Децата, племенниците на Денис, присъстваха всички до едно. Ето го и брат му, собственикът на апартамента, в който живееше Денис. Баща ми, който ми кимна сериозно. Колегите му, включително и Чък, който ме мразеше, както и Роджърс началника на пожарната. Всички бяха тук.

— Хей — ухили се Денис. Държеше нещо. Две неща всъщност. Парче жица ли беше това? И малка, черна, кадифена кутийка. Той я отвори и пред очите ми блесна пръстена, който си бях купила сама преди четири седмици.

Мамка му. Мамка му, мамка му, мамка му. Това беше лошо. По-лошо и от чумна епидемия.

Коко се втурна напред, щом видя приятеля си. Тъй като явно бях парализирана, каишката ѝ се изплъзна от отпуснатите ми пръсти.

— Здравсти, Коко! Как си, сладурче? Липсвах ли ти? — Денис, все още коленичил, позволи да бъде облизан от подскачащото ми малко кученце, след което подаде каишката на една от племенниците си.

— Денис, какво правиш? — изписука някой.

О, това бях аз.

Ден се ухили насреща.

— Харпър — започна той.

— Денис... — казах аз. След това думите ме изоставиха и от устата ми излязоха само едва доловими свистящи звуци.

— Безмълвна е — дочух познат глас. Тео. Шефът ми също беше тук. — Ето това е нещо, което не можеш да видиш всеки ден.

Тук беше и Керъл, ухилена до уши. Томи също. Егати.

— Харп — каза Денис с широка усмивка. — Седмицата, през която бяхме разделени, ми беше за урок, пич.

— Денис...

— Да, не, остави ме да довърша. Ъм... — Той замълча, намръщи се, после си спомни останалото, от очевидно заучената реч. — Предполагам не оцених какво... съкровище? — Погледна към майка си, която кимаше окуражаващо. Чък се прокашля доста силно. — Какво съкровище съм имал — продължи Денис, — но сега, след като, знаеш, бяхме далеч един от друг, аз... ъм... — Направи пауза, помисли и пак погледна нагоре. — Баси, записах си го цялото, но сега не мога да си го спомня. Както и да е. Харп, смятам, че си страхотна, обичам те и знам, че не съм най-готиното гадже на земята, но намерих списъка ти...

Ах, мамка му! Списъкът! Мразех се! Денис се разрови в джоба си, извади сгънат лист и ми го подаде.

— Хайде — каза той. — Погледни.

Разтворих листа, сякаш се наблюдавах отгоре. Това беше моя списък. По дяволите. Денис беше отбелязал всяко едно изброено нещо... отърви се от ръждясалата таратайка, премести се от гаража на брат си, намери си втора работа. Всички неща, които сметнах за необходимо да посоча.

Срамът ми попречи да вдигна очи и да погледна Денис. Той се беше ухилил широко и държеше високо черната жица. О, не, не беше жица.

— Ето, бейби — каза той.

Това беше мишата опашка. Машинално приех гнусната малка плитчица. Усещането за сюрреалност нарастваше с всяка частица от секундата.

— Видя ли? — каза Денис. — Пич, стана на твоето.

Всички се разсмяха. Без мен, разбира се.

— Е, Харпър, бейби, ще се омъжиш ли за мен? Ще ме направиш ли най-щастливият мъж на света и така нататък?

Той наистина изглеждаше щастлив, сините му очи светеха. Всички наоколо изглеждаха развълнувани, майка му, баща му, братята

и сестрите му, всички тези деца, колегите, дори Чък, се усмихваха. Само баща ми беше сериозен.

Погледнах към Денис. И тъй като не можех да си позволя да го унижа пред всички, които обичаше... казах да.

— Виждаш ли, ти остави списъка онази вечер, когато ми предложи — каза Денис, докато ме прибираще към вкъщи с новия си пикап. За жалост пътуването бе твърде кратко, за да успея да кажа на Денис, че нямаше никакъв шанс да се омъжа за него. Коко душеше познатия брыз по пътя, без дори да подозира, че собственичката ѝ беше затънала в лайна до шията.

— И така де, като те нямаше наоколо тази седмица, най-сетне осъзнах, колко добре си бяхме заедно.

Той се пресегна и стисна коляното ми с голямата си ръка. Насилих се да се усмихна.

— Родителите ти колко време ще останат тук? — попитах аз.

— Само за уикенда, след това ще отидат при Беки в Бостън за няколко дни. Мама иска да си поговорите за сватбени щуротии, тъй че се подготви. — Той ме погледна и се усмихна.

Едва преглътнах. Беше ясно, че няма да се омъжа за Денис. Но какво се бе случило? Не можех да повярвам, че бе изпълнил всичко от глупавия списък. Може би го бе обзела ревност, като знаеше, че съм там някъде с Ник. Каквато и да беше причината, той бе преминал през сериозни перипетии, за да организира предложението — което беше пълен провал.

Родителите му бяха долетели чак от Северна Каролина! А те бяха толкова мили хора, типичните чудесни американски граждани, родители, каквито аз нямах. Бяха преизпълнени с гордост от отрочето си, с обожание към внуците и се наслаждаваха на пенсионерските си години, като посещаваха читателски клуб и играеха голф.

— Е, отне му доста време, но се справи — бе казала майка му, когато ме прегърна и избърса сълзите си от щастие. — И аз мразех тази миша опашка. Харпър, ти си най-хубавото нещо, което му се е случвало.

„Само ако знаеш, скъпа“, помислих си аз и вътрешно агонизирах, докато я прегръщах.

— Трябва да поговорим, Денис — казах аз и прехапах устни, докато паркираше пред къщата ми.

— О, да, разбира се. Но всички са тук, може би по-късно? — отвърна той и ми изпрати още една ослепителна усмивка.

Денис дори бе организиран парти по случай годиша, *chez moi*^[1] и наоколо бе пълно с паркирани коли. Звучеше музика, на верандата имаше хора. Децата притичваха насам-натам, някой беше намерил хвърчило... една прекрасна лятна картина, като изключим черния ужас, който капеше от сърцето ми.

В секундата, в която излязох от новата кола на Денис, Ким се втурна към мен с най-малкото си дете в ръце.

— Харпър! — извика тя с ококорени очи. — Опитвах да ти се обадя. Много пъти!

— Здравсти — отвърнах леко отчаяно. — Хей, Дезмънд, как си малкото ми момче?

Детето ме погледна подозрително. Не го винях.

— Здравсти, Ким — Денис подвикна приятелски.

— Денис! Е?! — Тя погледна към лявата ми ръка, където диамантът намигна като зло око — не че нещо можеше да ме уплаши. — Уау! Значи трябва да ви поздравя и както си му е реда, а?

— Абсолютно — каза Денис, обви ръка около мен и ме придърпа за целувка. Аз се отдръпнах.

— Ден, ще прибереш ли багажа ми? Като пребита съм. Благодаря... скъпи.

— И още как, пич — каза той. — Хайде Коко-Моко!

Денис измъкна чантите ми от багажника и влезе в къщата.

Ким остави детето на земята и го целуна по къдравата главица.

— Хайде, отиди да намериш тате — инструктира го тя и изкрещя: — Лу, наглеждай Дезмънд!

Лу помахна чинно и повика сина си, след което го поведе към верандата, където празненството беше в разгара си.

Ким ме погледна и скръсти ръце.

— Е — каза тя.

— Знам.

— Денис ми се обади следобед — продължи Ким. — Сподели ми плана, исках да те предупредя. Казах му, че сигурно ще предпочетеш

тиха вечер. Че не мисля, че си от тези, които искат публичност. След това ти звънях поне шестнадесет пъти, но ти така и не ми отговори.

Потърках чело.

— Батерията ми се изтощи и си изгубих зарядното някъде из прерията. Проклятие!

— Значи каза да? — попита Ким. — Харпър...

— Знам, знам. Всички бяха там... просто не можах да му кажа не пред цялото му семейство и половината екип на пожарната.

— Той се пренесе тук, знаеш ли за това?

Направих гримаса.

— Изискване номер четири от списъка ми.

— Дала си му списък?

— Не започвай. Записала съм си да се самобичувам по-късно.

Ким погледна към океана.

— Какво е положението с Ник в такъв случай? — попита тя.

— Аз... о, мамка му. Това е голяма каша, Ким.

— И като спомена за странните южняшки изрази, къде е Бевърли?

— Не знам — затворих очи. — Развеждат се с баща ми.

— Шегуваш се, нали?

— Не — въздъхнах аз.

В този момент, обвита в черно фигура се приближи към къщата ми, а натрошените миди хрущяха под краката ѝ.

— Здравей Ким, здравей Харпър! — каза той приветливо. — Честито! Трябва да призная, никога не съм мислел, че този ден ще настъпи.

— Здравсти, отче Брус — отвърнах аз. — Ъм...

Той се намръщи.

— Всичко наред ли е? Изглеждаш ужасно.

— Да.

— Но... нали това искаше?

Ким и аз се спогледахме.

— Ами — започнах аз. — Това е... аз... ъм...

— О, не — каза той. — Преспа ли с бившия си съпруг?

— Отче Брус, не съм готова да обсъждам...

Той размаха ръце във въздуха.

— Направила го е. О, Ким, не мога да повярвам!

— Харп! — главата на Денис се показва иззад ъгъла на къщата. — Хайде, пич! Партито е в наша чест, в крайна сметка. За щастливата двойка.

Когато най-сетне и последните гости си тръгнаха в един часа след полунощ, останах с Денис, който, точно така, се беше преместил при мен. Кутии с ДВД-та, Си Ди-та и видео игри, както и няколко чувала с дрехи, задръстваха обичайно перфектно подредената ми къща.

— Това ще е толкова яко — обади се протяжно Денис откъм дивана, на който се беше излегнал. Не бях го следила, но сякаш си беше пийнал повечко бири. Очите му вече бяха затворени, черните, дълги мигли, му придаваха детски вид.

— Скъпи — започнах аз възможно най-мило.

— Съжалявам, че ми отне толкова време да се осъзная — измърмори той.

— О, не... няма проблем. Но Ден... — Поех ръката му с надежда да му съобщя внимателно за раздялата. Денис заслужаваше нежност от мен и беше крайно време да осъзная това. — Чуй ме, мисля, че бяхме достатъчно ясни, относно това, защо се разделяме.

— Знам — отвърна той. — Но ми липсваше. И ти се оказа права, аз съм си малко смотан...

Затворих очи и стиснах ръката му.

— Не, не си. Денис, ти си страхотен човек.

— ... и имах нужда някой да ме удари по главата. Ти го направи. — Той се усмихна, очите му бяха все така затворени. — А и те обичам.

Да му се не види. Това беше най-голямата лайняна каша, в която се бях забърквала досега.

— Работата е там, Денис — прошепнах аз, — че просто не знам дали трябва да се оженим. Ти си толкова мил, но, ъм... смятам, че аз те насилих да го направиш. Неслучайно ми отказа, не мислиш ли? Искам да кажа, когато някой те обича, не ти връчва списък с изисквания, сякаш е човек, който държи група заложници, нали? И Денис, ти заслужаваш някой, който не е толкова... Ден?

Беше заспал.

Гледах го повече от минута — красив като герой от романтичен филм, румени страни, лъскави къдрици.

— Хайде скъпи — подканих го аз, — премести се в леглото.

С мъка го повдигнах достатъчно, за да го изтикам в стаята си. Докато издърпвах чаршафа, за да го завия, Денис хвана ръката ми и промърмори сънено:

— Толкова съм щастлив, че каза „да“.

О, Ден.

— Ще говорим утре за това — прошепнах аз.

Сърцето ми тежеше като камък, но се заех да разчистя къщата, сортирах бутилките за рециклиране, прибрах останалата храна, остъргах чиниите, изметох. Най-накрая излязох на верандата и се загледах към водата, която се удряше в корпусите на лодките. Някъде в далечината се обади бухал. Самотен и прекрасен звук.

Но покоят, за който копнеех, беше недостижим, разбира се. Ясно бе, че щях да скъсам с Денис утре сутринта. Родителите му бяха планирали цял уикенд със забавления специално за нас. Просто си бяха такива, обичаха да излизат семейно, да си организират пикници, вечеринки с игри. Изкушавах се да даря Денис с няколко дни, в които да се преструваме, че сме сгодени, докато семейството му си тръгне в неделя, и после да му съобща внимателно лошата новина. Може би дори щях да успея да го накарам да реши, че раздялата ни е негова идея. Но нямаше да издържа цял уикенд. Не беше честно. Колкото по-скоро разбереше истината, толкова по-добре. Може би. Или пък не? Нямах представа. Доколкото ми бе известно, никой не беше възхвалявал емоционалният ми коефициент на интелигентност.

Странно, но ми се искаше да мога да си поговоря с Бевърли, въпреки късния час. Липсата ѝ тази вечер беше крещяща. Трябваше да се обадя и на Уила. Господи, надявах се да знае за проблемите на Кристофър. Беше странно... въпреки че не се чувахме всеки ден, това, че не се беше обаждала скоро, ми се струваше злокобно. Дано утре се намираше някъде, където има обхват.

Трябваше да се обадя и на Ник. Това... това щеше да е трудна задача. Три дни заедно и вече се карахме. И ми липсваше. Егати, горях от желание по него с такъв буен и внезапен устрем, че буквално ме болеше сърцето. Погледът, който ми отпрати, когато се качих в таксито се разля като киселина върху мен, това смирено, тъжно изражение.

Същото, което използваше край баща си. Но преди да преценя как би изглеждало бъдещето ми с Ник, трябваше да разваля годежа с Денис. Мамка му.

Коко блъсна ръката ми с муцунката си, като ми напомни, че е късно и че не ѝ харесва да спи без мен. Беше права. Тази вечер не можеше да се направи нищо. Въздъхнах, отидох да се измия и се запътих към спалнята за гости, като си спечелих озадачения поглед на кучето ми, което сякаш ме питаше „Защо не спим с Денис?“

Дълго се взирах в тавана, като се чудех какво да направя и как да го направя. Най-накрая, с дълбока въздишка, се обърнах по корем и покрих главата си с възглавницата. Време бе за сън. Със сигурност утрото щеше да бъде по-добро.

[1] chez moi — У нас/у дома (фр.). — Бел.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Утрото не беше по-добро.

Изтърколих се от леглото рано, слънчевата светлина пронизваше прозорците, пуснах Коко навън и си приготвих кафе. Денис спеше и съдейки по бирите, които бе изпил снощи, скоро нямаше да се събуди. Стегнах се при мисълта за предстоящия ни разговор, вината ме задушаваше като дванадесетметров питон. Беше седем без петнадесет, Денис сигурно щеше да спи поне още два часа. Наречете ме страхливка, но нямаше да се втурна да го събуждам с новината, че в крайна сметка не искам да се омъжвам.

Време за печене на мъфини. Денис ги обожава и щеше да ги получи. Ако щях да го зарязвам, поне да му приготвя нещо сладичко. Извадих рядко използвана готварска книга, *Голяма книга за тексаското готвене*, подарък от Бевърли разбира се, която съдържаше рецепти за храна в количества, с които можеш да нахраниш цял футболен отбор. Тъкмо щеше да е напълно достатъчно за закуска на Денис, преди да отиде на работа. Не бях много по печенето. С майка ми правехме предимно сладки, които изяждахме, докато гледахме някой неподходящ за възрастта ми филм. Бев обичаше да готви, най-добрият подарък, който съм й правила, беше фритюрника, който й подарих миналата Коледа. Толкова се зарадва, ще рече човек, че й бях купила ваканция за един месец на Гръцките острови. Но пък никак не беше трудно да зарадваш Бев.

Докато мъфините се печеха, проверих заредения си телефон. Точно така, девет съобщения от Ким, която се опитваше да ме предупреди за изненадата на летището. Едно от Уила, която казваше само, че се надява да се чуем. Нищо от Бевърли, въпреки че й оставих съобщение, докато чаках на летище Логън вчера. Нямаше нищо и от Ник.

Бих дала мило и драго, да чуя гласа му в момента. Осъзнаването на този факт ми причини остро пробождане в гръдния кош. Може би това бе реакция от цялата задушаваша сърцето храна, която бях

погълнала през изминалата седмица и артериите ми се задавяха от швейцарското сирене. Или ме беше страх, че Ник вече се бе отказал от мен. Второто беше по-вероятно, — също така и по-ужасно — от теорията за сърдечен удар.

Може би Ник ми беше изпратил електронна поща. Все пак бях оставила цялата информация — имейл, служебен телефон, и т.н. на бюрото му в Ню Йорк, като знак, че наистина исках да продължим да поддържаме връзка. Застанах пред лаптопа и зачаках, барабанейки с пръсти, докато зареждаше.

След като се появиха имейлите, видях, че няма нищо от Ник. Разочарованието леко ме шокира. Докато извързвах глава от екрана, забелязах нещо.

Хм. Беше съобщение от компанията на кредитната ми карта, уведомяваха ме за скорошна трансакция на Юнайтед еърлайнс за петстотин двадесет и девет долара, направена вчера.

Това не предвещаваше нищо добро.

Още преди да съм формулирала мисълта си, до къщата ми спря кола. Погледнах през прозореца със страх... и да, ето я Уила, която излизаше от таксито с подпухнали и зачервени очи, със сплъстена коса.

Крис го нямаше никакъв.

— Уила! — извиках аз и се втурнах през вратата. Сестра ми се хвърли в ръцете ми.

— Харпър, такъв съм идиот — плачеше тя. — Ти беше права! Изобщо не трябваше да се омъжвам!

Четиридесет и пет минути по-късно сестра ми беше изкъпана, облечена с мои къси панталонки и тениска, а до лакътя ѝ имаше непокътната чаша с кафе.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — предложих аз. — Мъфин? Препечена филия? Яйца? Сладолед?

— Не. Не ми се яде. — Лицето ѝ бе изпито.

— Е, какво се случи, скъпа? — попитах аз, докато ръфях кожичките покрай ноктите си, преди да сложа ръка в скута си.

— Ами, трябваше да те послушам — каза тя, като се усмихна насила. — Ще си го татуирам на челото: „Слушай Харпър, защото ти си идиот“. Може би тогава ще се науча.

— Не си идиот — отвърнах аз. — Очевидно нещо се е случило.
— Замълчах за малко. — Да не би да е посегнал пак към бутилката?

Тя ме погледна.

— Разбрала си значи, а?

Потрепнах леко, после кимнах.

— Не, още е трезв. Или поне беше, до преди да си тръгна. — Тя се разплака отново, вдигна чашата и я остави на масата, без да отпие.

— Какво има тогава, Уилс? — попитах аз.

Погледна ме с треперещи устни.

— Харпър, той иска да живеем в Монтана и смята, че трябва да започна работа, за да мога да го издържам, докато той се „фокусира“, както се изрази, върху откритието си — Напръстника.

Прехапах устни. В действителност, *напръстника* беше може би най-глупавото име за продукт, което бях чувала през живота си.

— И какво бих могла да правя там? — продължи Уила и избърса очите си със салфетка. — Да съм сервитьорка? Да стана каубой? За да може той да си стои у дома и да си играе с джунджуриите? Искам да си родя бебе, а не да се връщам отново на работа.

— Хм... омъжена си едва от седмица, Уила — изтъкнах аз.

— *Знам*, Харпър — каза тя дръпнато. — Виж, моля те, недей да ми четеш лекции точно сега. Беше права. Кристофър не е достатъчно добър за мен...

— Убедена съм, че точно тези думи не са излезли от моята уста.

— Както и да е. Ти ми каза да не се омъжвам за него, а аз не те послушах.

Вече дъвчех устната си.

— И къде е Крис сега?

— В Монтана, предполагам. Там го оставих. — От красивите й сини очи бликнаха сълзи. — Харпър, не знам какво се обърка. Всичко беше толкова хубаво преди това... после изведнъж рухна. Искам да кажа, че меденият ни месец беше просто ужасен, това достатъчно ли е? През деня имаше комари, като излезли от „Джурасик парк“, през нощта беше толкова студено. А Крис не може изобщо да готви...

— Е, ти се справяш чудесно в кухнята, Уила — казах аз.

— Не и край огнището! Да не съм пещернячка. — Тя въздъхна, избърса очи и ме погледна, като в изражението й се четеше извинение. — Съжалявам, Харпър. Ти си единствената, която разбира ситуацията.

Скочих, без да помисля преди това, както винаги. Аз съм просто един идиот.

— Не си — повторих аз и потупах ръката й.

— Може ли да не говорим за това сега? Извинявай. Изтощена съм. Става ли да поостана тук за малко? Не мога да се срещна с нашите в тази ситуация. Ще разбия сърцето на мама.

Чудех се дали Уила знаеше за положението на татко и Бевърли към момента. Струваше ми се, че нямаше идея.

— Разбира се — казах аз. — Тъм... слушай, Денис е тук и малко по-късно ще трябва да се усамотим. — Чудесно, прозвуча сякаш с Ден бяхме планирали да се оправим набързо. — Трябва да... проведем важен разговор.

Уилс кимна уморено.

— Харпър, имаш ли нещо против ако подремна? Изтощена съм.

— Разбира се. Ела, ще ти помогна да си легнеш.

Уила стана от масата.

— Между другото, благодаря ти за кредитната карта. Спаси ми живота.

След пет минути сестра ми лежеше в гостната стая. Коко и зайчето й се бяха сгушили до гърба й.

— Повикай ме, ако имаш нужда от нещо — казах аз и дръпнах завесите.

— Непременно — отвърна тя, а очите й вече бяха затворени.

Върнах се в кухнята и отново седнах. Взех един мъфин и започнах да му правя дисекция с ножа за масло. В мозъка ми бавно, но уверено, се завихриха нови мисли. Уила беше... мамка му. Беше разглезена. Сладка, оптимистка, енергична, общителна... и разглезена.

А аз бях тази, която я разглези. Тя се втурна в три брака, аз я измъкнах от два — и продължавах да работя по третия. Заела й бях хиляди долари, от които нищо не беше върнато. Нито питах за тях, нито очаквах да ми ги изплати. Аз я насочих да учи, което трая точно три седмици. Курсът за помощник-адвокат продължи повече — четири седмици. Когато ме увери, че каменоделството е отколешната й мечта, платих и за него, както и за разходите й, след което тя прекара две седмици в чудене, докато не реши, че в крайна сметка не е това, което иска.

В миналото, винаги скачах при всяка възможност да се погрижа за Уила, да я напътствам и защитавам. Но може би... може би това, от което се нуждаеше сега, бе да потъне или да изплува сама. Как съм могла да не го осъзная преди? Да я измъквам постоянно от кашите ѝ, може да ме бе карало да се чувствам като покровител, но може би... ох... може би бе малко егоистично от моя страна. В края на краищата вече нямаше да съм по-голямата сестра, ако Уила пораснеше.

Още една кола, взета под наем, спря пред къщата ми. О, Господи! Бяха родителите на Денис, и двамата пременени в бели къси панталонки и розови тениски, като пенсионери близнаци. Какво правеха тук? Беше едва девет часа, синът им още не се бе събудил... а аз още не бях говорила с него, след като само отлагах и прочее. Потиснах желанието си да се скрия под масата, станах и отворих вратата.

— Здравейте — казах аз. — Как сте? Уговорка ли имаме?

— О, това мъфини ли са? — попита Джак, целуна ме по бузата, промъкна се покрай мен и влезе в кухнята. — Дано са с боровинки.

— Да, точно такива са. Вижте, Ден още не се е събудил.

— Добро утро, Харпър, скъпа! — пропя и Сара, като последва съпруга си и влезе в къщата. — Искяхме да помогнем и да почистим след партито. Но погледни само, къщата ти е безупречна! О, ще си чудесна за Денис. Бог ни е свидетел какъв мърльо е. Но ако след толкова натякване от моя страна не е успял да се промени, то сега с натякването от теб ще го стори!

Тя се изкикоти весело и ме прегърна силно.

— О, погледни какво нося! — Подаде ми огромната си сламена чанта и извади няколко дебели списания. — За булчински рокли са!

О, Господи, убий ме на място!

— Точно сега сигурно няма да е най-подходящият момент... ъм, вижте, Денис прекали малко с бирата снощи и още спи. Сестра ми пристигна току-що, тя също спи.

— Няма проблем, ще пазим тишина — каза Сара и леко понижи глас. Седна до Джак, който вече беше изял един мъфин и се беше заел да маже втори с масло. — Предполагам, че първо трябва да решим кога да бъде. Мисля си за юни, разбира се, но знаеш колко обичам пролетните сватби. Официално облекло също. Харпър, представи си само, Денис в смокинг. Не че искаме да се перчим, но с Джак

направихме хубави деца. Харпър, мила, не си гризи ноктите. Къде ти е пръстена, скъпа?

Свалих ръката си.

— О... ъм... ето тук, на перваза. Мих чинии и...

— Сложи го, сложи го — Джак ме подкани живо. — Разкошен е!

Подчиних се и се запитах дали имат представа, че си го купих сама. Дали знаеха, че съм казала думите „ако няма да акаш, ставай от гърнето“, когато бях помолила сина им да прекара остатъка от живота си с мен.

— Мислех си, че по-късно всички ще обядваме заедно в хотела — каза Сара. — Бони, Кевин, децата, след което ще се разходим семейно, как ти звучи?

— Ами... знаеш ли какво? — казах аз. — Съжалявам много... аз ще скоча под душа, ако може. Сестра ми току-що се прибра и нямах време...

— Нямам търпение да чуя за *нейната* сватба — отвърна Сара. — Джак, сватба някъде надалеч би била много забавна идея, нали? Отиди да се изкъпеш, мила. Не бързай. Да се надяваме, че този мързеливец, синът ни, ще се събуди и ще можем да започнем деня.

Излетях от кухнята, буквално залитах под тежестта на целия този ентусиазъм... и от ужаса как щяха да се почувстват по-късно същия ден. *Толкова съжалявам*, помислих си аз. *Наистина, наистина се разкайвам.*

Сърцето ми беше като боен самолет, който извършва финалния си лупинг, преди да се разбие. В една от стаите беше спящият ми негоденик. В другата, изтощената ми ревяща сестра. В третата, двамата възможно най-весели хора на планетата. Топлата вода от душа ме успокои, макар и малко. Криех ли се? Абсолютно. Но само засега. Очертаваше се да бъде доста натоварена сутрин и имах нужда да освежа мисълта си. Първо, най-важното нещо: да се отърва от възрастните Костело. После, да разкарам Уила, поне за известно време. И накрая, да говоря с Денис възможно най-скоро.

Сложих си малко грим, оставих косата си разпусната, тъй като не намерих с какво да я вържа, Коко имаше навика да яде ластиците. Влязох на пръсти в стаята си и си облякох лятна жълта рокля, като внимавах да не събудя Денис, което беше лесно, тъй като той спеше като пън.

Бъдещите ми не свекъри седяха на верандата, когато излязох.

— Ела, седни до нас, скъпа! — извика Джак.

— Добре — отвърнах аз и си поех дълбоко дъх. Сключих ръце пред стомаха си и наместих годежния пръстен. Трябваше само да отида при тях и да им кажа, че времето не бе подходящо и че Ден ще им се обади по-късно. После щях да събудя Уила, може би да я изпратя при Ким, накрая да събудя и Денис и...

Някой почука на кухненската врата.

Погледнах.

Ник стоеше на верандата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— О, мамка му! — издишах аз.

— Хей — каза Ник с усмивка.

Тук. Той беше тук. На верандата. Защо всички тези мъже ме изненадваха през последните дни?

Ник вдигна ръка, за да засенчи очите си и погледна през мрежата на вратата. О, тази усмивка! Тези прекрасни цигански очи... Той беше тук. Да му се не види. Но почакайте, това беше хубаво, нали? Толкова, *толкова* хубаво... и също толкова ужасно! Ужасно, тъй като едва ли имаше по-неподходящ момент от този, във всеки възможен аспект.

— Липсваше ми, жено — каза той. Егати, носеше ми цветя. Любимите ми ириси. Кой, по дяволите, можеше да намери ириси през септември, преди десет сутринта и то на острова? А? Кой?

Понесох се към вратата, без да усещам краката си. Не я отворих, мда.

— Ъм... — Вдишах дълбоко. — Здравсти.

— Минавах наоколо — започна Ник. Очите му грееха. Да му се не види, изглеждаше точно както първия път, когато ме погледна — многозначителен, дяволит, сладък.

— Какво правиш тук, Ник? — прошепнах аз.

— Ти как мислиш?

— Ъм... продаваш библии? — Това беше тъпо, но явно бях обезумяла.

— Уау, да не би да си ясновидка? — Той пристъпи напред, а аз се отдръпнах назад. — Слушай, Харпър, когато си тръгна вчера се почувствах сякаш умирам. Точно така, като че ли умирам. — Повдигна веждата си и леката му усмивка ме довърши.

Мамка му, мамка му, мамка му! Разбира се, че при други обстоятелства щях да му се лепна като кърлеж на турист, но... мамка му!

— Ник, аз... ъм... — Погледнах назад и видях Джак и Сара през стъклото на плъзгащите се врати. Сара сочеше към нещо в едно от

сватбените списания. Преместих се, за да препреча гледката на Ник.

— Ти беше права — каза той.

Господи! Трите най-секси думи на света, „ти беше права“. Коя жена не обича да ги чува?

— Знам, че имаме доста неща, над които да поработим и аз съм напълно съгласен да... — Той спря. — Може ли да ме пуснеш да вляза? Не си представях как те целувам през мрежата.

Коленете ми щяха да се предадат.

— Ник, това е... знаеш... имам компания. Посетиха ме неочаквано. Може ли да се видим по-късно, евентуално?

— Не. — Усмивката му посърна. — Харпър, обичам те и този път няма да те оставя да избягаш. Отвори проклетата врата, за да пълзя в краката ти, да те целуна, а може и да те опипам малко. А после ще се разбера за останалите неща, става ли?

— Хей! — Ким се спусна като торпедо по пътеката към къщата. Слава на Бога, че морските пехотинци пристигнаха. — Здравсти Харпър! Добро утро! И кой е това? Здравей, аз съм Ким, съсед и приятел.

— Ким! — избръщолех аз. — Страхотно е, че те виждам. Ъ... това е Ник. Ник Лоури. Ник, съседката ми Ким, майка на четири прекрасни момчета и ъм... да. Може би ще отидеш у тях?

Ник присви очи насреща ми. Нормално, звучах като побъркана. Въпреки това се обърна да се ръкува с Ким.

— Здравей, приятно ми е.

— Ох — Ким се задъха. — Уау. Ясно. Сега разбирам, Харпър. Да, така. Цветя, това е чудесно. Значи ти си Ник? Уау. — Тя ми хвърли див поглед.

— Ким, тъкмо обяснявах на Ник за *гостите* ми. За неочакваното посещение.

— О, да, точно така. Ник, искаш ли да дойдеш у нас за малко? Имам деца. Те са много забавни и толкова възпитани. Не правят почти никакви пакости.

Погледът на Ник се местеше между нас двете, бръщолеещи като идиоти и присви очи.

— Харпър, какво става тук?

Преглътнах.

— Ник, толкова се радвам да те видя, но гостите ми... ъм...

— Харпър, скъпа? — извика Сара.

— Кой е това? — попита Ник.

Леко започвах да се задъхвам.

— Всъщност, виж, получи се малко странно...

— Ник! Какво правиш тук? Крис ли те изпрати?

О, хиляди изчадия адови. Уила се бе събудила от дрямката си и влезе в кухнята.

— Уила — каза той, въпреки че гледаше към мен. Топлият му шоколадов поглед се втвърди като смола. — Каква изненада.

— Крис не те е изпратил?

— И защо ще му е притрябвало да го прави? — попита Ник с измамно благ глас.

— Защото го напуснах — каза Уила и очите ѝ се навлажниха. — Харпър беше права. Той не беше достатъчно добър за мен. Беше затишие пред буря.

— Това не бяха думите ми — казах аз и се присвих.

Ник пое нещата в свои ръце и се опита да отвори вратата. Аз се опитах да я затворя.

— Харпър, какво правиш, по дяволите? — измърмори той, блъсна и я отвори широко. Не беше честно. Той бе по-силен. Стоеше в кухнята между Уила и мен, гледаше ту към едната, ту към другата, преди да спре погледа си на Уила. — Една седмица? Това ли беше всичко, Уила? Даде му само седмица?

— Не трябваше изобщо да се омъжвам за него — каза тя и започна отново да диша на пресекулки. Ким, да е жива и здрава, също влезе, хвана Уила за ръка и я насочи към масата. Аз погледнах към верандата, където Джак и Сара се бяха обърнали към нас и гледаха малкия ни театър.

— Чуй ме, Ник — казах аз. — Трябва да излезеш за малко, става ли? Моментът не е подходящ.

— Виждам, че не е — каза той сопнато, без дори да знае половината от историята. — Мислех, че каза, че няма да се месиш.

— Виж, аз всъщност не се...

— Как се прибра, Уила? — попита той твърдо.

— Харпър ми даде номера на кредитната си карта, в случай, че нещата се объркат — отвърна сестра ми, като се изсекна шумно.

Ник стисна челюст.

— Много добре, Харпър.

— Не беше точно... — О, мамка му.

Джак и Сара бяха решили да се присъединят.

— Здравейте — каза Сара, като премигаше от смяната на слънчевата светлина от верандата, с тази в стаята. — Ние сме Джак и Сара Костело. А вие сте...?

— Ник е девер ми — каза Уила. — Здравейте госпожо Костело, господин Костело, приятно ми е да се видим отново.

— Костело? — повтори Ник тихо.

— Какво има, скъпа? — попита Джак Уила.

— О, нищо — отвърна тя и сбърчи лице.

Аз просто стоях там, без да мога да намеря изход от тази каша. Безмълвна, тъй като питонът на вината ми ме задушаваше.

След което чух как вратата на спалнята се отваря и Денис се показва. Беше само по боксерки.

— Хей, не знаех, че имаме гости. Здравейте мамо, татко, к'во става? — Той разтърка очи и се фокусира върху Ник. — Ник, как я караш? Дошъл си да ни поздравиш или?

Много бавно, погледът на Ник се премести върху мен.

— Да ви поздравя за кое? — попита той.

Аз затворих очи. Денис праметна ръка през рамото ми.

— Пич, ще се женим.

— И без да звуча много самонадеяно — каза Сара като се наведе напред с едно от списанията, — мисля, че ти намерих рокля. Виж колко е елегантна!

Ник само ме изгледа и светът сякаш спря, а аз почувствах пълната тежест на разочарованието му. Не, на отвращението му.

— Е — каза той спокойно. — Надявам се да сте много щастливи заедно. — Погледна часовника си. — Съжалявам, но трябва да тръгвам.

И излезе през вратата.

— Мислех си, че ще каже нещо повече от това — измърмори Уила.

— Той не е тук за... знаете ли какво, ще се върна след малко — казах аз и излязох от транс. Втурнах се навън, сандалите ми хрущяха по пътеката край къщата, а малки парченца миди се забиваха в ходилата ми.

— Ник! — извиках. — Почакай малко.

Той не се спря. Обаждаше се по телефона, викаше такси или наемен убиец.

— Ник! Спри! Моля те!

Настигнах го в подножието на хълма, точно пред пристанището, където туристите вече приготвяха лодките си за риболовния ден.

— Ник, не е така, както изглежда. — Сложих ръка върху неговата, но той се дръпна. — Ник! Не съм се сгодила за Денис — продължих аз. Вятърът разпиля косата ми и я прибрах назад.

— Не мога да повярвам — каза той. — Искях да кажа, предположих, че си запланувала бягството си, но чак да се сгодиш? Леле, Харпър, това беше бързо. Или може би не е. Може би изобщо не си се разделяла с Денис. Виж се само. Косата ти е разпусната, облякла си хубава рокля, сложила си пръстен, с който можеш да задавиш пони, съсипваш брака на брат ми и си готова да прекараш чудесен ден с годеника си и семейството му!

— Ник, престани! Няма да се омъжвам за него.

Той поклати глава и погледна към небето.

— Той знае ли, че тези дни беше с мен, Харпър?

— Под „беше с“, имаш предвид „спа с“, нали? — попитах аз и си отхапах кожичка около нокътя.

— Да, Харпър! Денис знае ли, че спа с мен?

— Ъм... не точно. Не.

Ник се втренчи в мен.

— Това е похвата ти, нали? Изтриваш ме. Напускаш ме. През цялото време докато бяхме заедно преди години и сега, винаги единият ти крак е през прага. За всеки случай.

— Ник, той ме чакаше на летището, с цялото си семейство...

— А ти не можа да намериш начин да кажеш не.

Замълчах. Може би ме разбра.

— Точно така, имах нужда от няколко дни...

— Ти не можа да намериш начин да кажеш не и на мен и за това се омъжи за мен. Каза ми го тази седмица.

Понечих да отговоря, но спрях.

— Аз... това не беше...

— Значи ще се омъжиш за Денис, защото не можеш да се измъкнеш от ситуацията, така ли, Харпър? — Очите му пламтяха от

гняв.

Поех си дъх.

— Не. Наистина, Ник. Изобщо дори не обмислям да се омъжа за Денис.

Той пъкна ръце в джобовете си. Вятърът разроши косата му, той ме погледна с циганските си очи.

— Е, нека тогава да те попитам нещо, Харпър. Обмисляш ли да се омъжиш за мен?

Въпросът увисна във въздуха между нас. Поколебах се.

— Е, мисля, че преди да говорим за това, Ник, трябва да измислим...

Той вдигна ръка.

— Спри. Просто... спри.

Подчиних се, като се насилих да не гриза кожичките край ноктите си. Погледът на Ник се понесе над водата, над лодките, през бреговата охрана. Изглежда не можеше да ме погледне.

Спря кола, същата компания за такси, която доведе Уила.

— Някой да е поръчвал такси? — попита шофьорът приятелски.

— Да — каза Ник.

Устата ми пресъхна, сърцето заби учестено.

— Ник, не си тръгвай. Недей — промълвих аз с треперещ глас.
— Виж, не че не съм... знаеш, просто всичко това е ново и внезапно, и е трудно...

— За мен не е трудно! — извика той, като накара мен и таксиметровия шофьор да подскочим. — Харпър, обичал съм те през целия си съзнателен живот, но ти просто не можеш да го повярваш, и каквото и да правя, това не променя мнението ти. Искаш гаранция, искаш шибано кристално кълбо, в което да видиш бъдещето, а аз не мога да ти дам такова. Само мога да кажа, че те обичам, винаги съм те обичал, и винаги ще те обичам, но това явно не е достатъчно за теб. Повече не мога да продължавам така. — Ник отвори вратата, пое си дъх и се насили да ме погледне. — Пази се.

Качи се в таксито, затръшна вратата и това бе всичко.

Колата се отдалечи, чайките изпицяха. Откъм телефонната жица се обади гарван, моторът на една лодка за омари се задави и тя направи завой.

Не остана нищо от хиперенергичния ми, вечно анализиращ мозък, а там, където беше сърцето ми, бе останала изоставена шахта. Празна, тъмна и пуста.

Когато се върнах, всички бяха все още в кухнята ми. Ирисите от Ник бяха на масата до Уила, която галеше лениво едно венчелистче. Ким се бе подпряла на плота, говореше със семейство Костело и щом влязох, всички вдигнаха поглед.

— Къде беше, скъпа? — попита Сара. — Добре ли си? Ще изгориш, ако не носиш шапка. Сложила ли си си слънцезащитен крем?

— Къде е Денис? — попитах аз.

— Облича се — отвърна Сара. — Защо, мила?

Отместих поглед към нея.

— Трябва... трябва да говоря с него — казах аз. Изражението ми сигурно е било красноречиво, тъй като устата ѝ оформи буквата „О“ от изненада и лицето ѝ придоби предпазливо изражение.

— Може би ще трябва да дойдем малко по-късно — каза Джак.

— Да! — съгласи се Сара. — Така, добре скъпа. Тъм... довиждане.

Изгледах ги как си тръгват и затворих очи за малко.

— Уила, хайде да отидем до нас за малко — предложи Ким.

— Добре ли си? — попита ме Уила.

— Не... не точно — казах аз. — Трябва да си поговоря с Ден за малко.

— О — каза тя. — Ясно. Извинявай.

— Ще бъда у дома — измърмори Ким и ме потупа набързо, докато избутваше Уила към вратата.

Тишината в къщата тежеше. Поех дъх, но сърцето ми биеше глухо. Денис още не беше излязъл от спалнята и след минута влязох там, за да видя какво го задържа.

Беше седнал на ръба на леглото, галеше Коко и зяпаше в пода.

— Хей — прошепнах аз.

— Почакай — каза той. — Секунда. — Погледна към тавана и когато отново се обърна към мен, прекрасните му сини очи, бяха влажни. — Направих всичко от списъка.

Притиснах устните си с пръсти. Кимнах. Това беше ужасно. Преглътнах с мъка.

— Знам.

— Но ти не искаш да се омъжиш за мен, така или иначе.

— Съжалявам, Ден — прошепнах аз и седнах до него.

— Значи Ник, а?

Кимнах, твърде нещастна, за да проговоря.

Денис поклати глава.

— Трябваше да се досетя. Начинът, по който се карахте в Монтана... начинът, по който го гледаше. — Денис се почеса по лицето. — Никога не си ме поглеждала така.

Хиляда точки за Денис. Може и да беше повлекан, но не беше глупав. Избърсах очите си. Явно бяхме отприщили сълзите си.

Поседяхме така около минута, после Денис въздъхна.

— Е, предполагам, че и аз никога не съм те поглеждал по този начин. — Той се обърна към мен. — Защо каза, че ще се омъжиш за мен, Харпър?

Засуках гривната си, докато не прещипа кожата на китката ми и прочистих гърлото си:

— Не исках да ти откажа пред всички.

Той обмисли това.

— Благодаря.

— Извинявай — прошепнах отново.

— Не мога да повярвам, че си отрязах опашчицата.

Изсмях се внезапно, Денис се усмихна с неохота, после вдиша дълбоко, издиша бавно и се вгледа в мен за минута, преценяващо.

— Предполагам, че приключихме.

— Наистина съжалявам, Ден.

— Да. Както и да е.

Никой от нас не каза нищо известно време, после Денис проговори отново:

— Аз те обичам, Харпър. Знаеш го. По всякакъв начин.

Не беше леко да го чуя, цялата тази доброта и щедрост. Бог ми беше свидетел, че не ги заслужавах.

— И аз, Ден. — После свалих годежния си пръстен и му го предложих. Денис го погледна подозрително.

— Пич — каза той, — ти плати за него.

— Заслужи си го, за това, че ме изтърпя.

Той се усмихна внезапно.

— Моля те, не съм чак толкова жалък. — Изправи се. — Е, явно трябва да си изнеса партакешите от тук.

— Извинявай — казах, за кой ли път.

— Е, не се притеснявай. Но, хей, пич, имаш ли нещо против, ако разкажа на всички, че се случи така, защото си безчувствена кучка и така нататък, а не че е заради бившия ти?

Той сигурно осъзна, че „безчувствена кучка“ не беше много ласкателно, защото направи физиономия и добави:

— Извинявай, няма значение.

— Ден, можеш да казваш на хората, каквото си поискаш — отвърнах аз и преглътнах буцата в гърлото си.

— Наистина ли?

— Да.

— Супер. Мерси, пич. И, хей, можеш да запазиш мишата опашка.

— О, ъм, благодаря, Ден. — Усмигнах се, после се изправих и го прегърнах нежно.

Час по-късно, Денис вече беше натоварил пикапа си с все още неразопакованите торби с дрехи.

— Трябва да ти благодаря за това — започна той, като потупа колата си по вратата. — Луд съм по возилото, а и го взех на добра цена.

— Чудесно — казах аз.

Той се настани зад волана.

— Е, това беше. Ще ми липсваш.

— И ти на мен — прошепнах аз, което беше истина. Сладкият, добър Денис беше приятен и забавен. Щяхме да имаме хубав живот заедно, прекрасни деца, сигурно нямаше да се караме много.

А може би щяхме да си седим вечер, да гледаме бейзбол, да се споглеждаме крадешком и да си мислим „Това ли е всичко?“. Както и да е, никога нямаше да разбера.

Освен това Денис заслужаваше някой, който да го обича с цялото си сърце. А това, както изглежда, не бе по силите ми. Не бях устроена за съжителство, за брак, дори за деца. Нямах нужните качества.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Аз не обичах да се излежавам, по-скоро бях от типа хора, които работят до три часа сутринта, така че реших да се осъдя на тежък физически труд за остатъка от уикенда. Чистих бясно с белина и амоняк — не ги смесих, разбира се, не си бях наумила да се самоубивам. Когато къщата ми бе отървана от най-малкото зрънце пясък, прашинка или спора плесен, прецених — в девет и половина вечерта — че верандата можеше да се мине с шкурка, тъй че се захванах и с това.

Коко ме гледаше с блестящи очи, беше наклонила глава на една страна.

— Само лека поправка — извиках от покрива в неделя следобед. — Всичко е наред.

Ким дойде, за да ме повърти на шиш за Ник, но й казах, че съм добре.

— Знаеш ли? — започнах аз, стъпила на стълбата, докато почиствах вентилатора на тавана. — Понякога мисля, че хората изискват повече, отколкото другите са способни да им дадат. А Ник... той е... аз... — Задъхах се. — Фактът, че изпитваш чувства към някого, не означава, че ще живеете щастливо завинаги. — Това имаше смисъл. Беше истина, нали? Не беше като в романтичен филм, но бе логично.

— Не знам, мисля, че щом се обичате...

— С Ник сме склонни към катастрофи — изтърсих аз. — Не ми харесва да горя, боли ме. По-добре да... да си стоя тук и да чистя. Мамка му! Тези крушки са социално зло. Виждала ли си толкова мръсни крушки?

— Искаш ли да видиш какво означава мръсно? Мога да ти доведа момчетата, тогава ще разбереш, направо ще станете едно цяло с мръсотията.

Успокоена, че ме остави на мира, продължих да се занимавам с препаратите и когато нямаше какво повече да чистя, отидох при Ким и

нападнах кухнята ѝ, за да ѝ благодаря.

Образът на Ник, който се качва в таксито преминаваше през мозъка ми като бръснач, бърз, остър и безболезнен, поне за секунда, малко преди кръвта да бликне. После някаква свирепа вълна заплашваше да ме събори и сърцето ми забиваше лудо, ръцете ми се разтреперваха, а аз отстъпвах пред тази мисъл възможно най-бързо. Намерих други неща за чистене, полиране, гладене или заковаване. Включих телевизора. Пуснах радиото.

Но спомените напиха на вратата на твърдостта ми. Ник, който бе положил глава в скута ми, след като намерихме баща му... усмивката му, докато лежахме в леглото и си говорехме... озареното му лице, след като излязох от вратата на летището в Бисмарк и се запътих към колата му... вълната от отчаяние и любов заплашваше да ме събори и да ме остави под водата. Когато тези спомени хлопаха и напъваха, аз ги изблъсках навън. Трябваше да го направя, а и имах опит. Правила го бях през по-голямата част от живота си, така поне бях в безопасност. Освен това не бях способна да дарявам с истинска, трайна, всеотдайна любов. Доказах го, нали? Бях дъщеря на майка си, все пак. Закърняла.

В понеделник целунах Коко, проверих дали зайчето ѝ е при нея, дали има достатъчно гумени играчки, с които да се занимава и тръгнах на работа. Не взех велосипеда. Мислех си, че Винярд ми е липсвал през времето, докато ме нямаше, но едва погледнах храстите и каменните стени, докато прекосяхах Едгартаун с колата. Слънцето напичаше, подухваше тих вятър, по улицата се носеше миризма на кафе от малкото оживено кафене. Денят беше прекрасен, отбелязах механично. И напълно без значение за мен.

— О, вижте кой се завърна! — развика се Тео, когато влязох в старата капитанска къща, в която се помещаваше *Брейнбрук и Хауи*. — Радвам се да те видя. Наистина ли ти се беше натрупала толкова отпуска? Повече никога не ни напускай. Знаеш ли, че миналата седмица ми се наложи да разговарям с клиент? Не го бях правил от години! — Той ме сграбчи за раменете и се вгледа радостен в лицето ми. — Е, добре си поприказвахме. Сега обратно на работа! — И се

отдалечи с мека стъпка към офиса си и любимия си зелен мокет за голф.

— Добре ли си? — попита Керъл и ми подаде сноп със съобщения.

— Чудесно — излъгах аз. — А ти?

— Не съм била по-добре.

— Браво. — Толкова с любезностите и наваксването с информация. — Керъл, опитай се да ме свържеш с новия секретар на съдия Макмърти. Също така ще ми трябва и папката за Денвър.

— Да, господарю — отвърна Керъл. — Нещо друго? Да ти избърша задника? Да ти сдъвча храната и да я повърна, за да ти е полесно?

— Това би било супер — казах аз. — Но първо обаждането и папката, Керъл. — Отидох в офиса си и престореното ми веселие се изпари.

Офисът ми беше приятен, с дипломи по стените. Всеки понеделник ми доставяха цветя. Имах пейзаж от местен художник в успокояващи тонове, предназначен да утеши смачканите сърца, чиито собственици сядаха тук, плачещи, разярени или вцепенени... ранените, които бяха направили лош избор, или онези, които не можеха да решат как да се споразумеят, как да се ангажират с връзка, как да приемат любовта... или да я дадат.

Хайде, обратно на работа, отново да помагам на някогашните щастливи двойки да се разделят. Като стана въпрос, трябваше да се обадя на Уила и да проверя дали иска да подаде молба за развод. Егати. Може би трябваше да я оставя да реши това сама.

Трябваше да се видя и с Бевърли. Обадох ѝ се два пъти през уикенда, но баща ми беше наоколо и двата пъти, бях сигурна, тъй като Бев беше прекалено закачлива и бълваше народни мъдрости. Уила беше при нея засега и Бев беше заета да успокоява дъщеря си. Тъй че не бяхме намерили удобен момент да си поговорим, а трябваше. Но когато си помислех за нея и как ще напусне острова, ме обземаха същите панически мисли, каквито пробуждаха и мислите за Ник.

Отне ми две седмици, докато успея напълно да вляза в релси. Един дъждовен следобед излязох на обяд с отец Брус, в Офшор Ейл,

тъй като той обичаше да си пийва бира с хамбургера. Милостиво избра да замълчи, след като му каза, че с Денис сме се разделили, само кимна, потупа ръката ми и ми разказа за седемте двойки, които посетили класа по пре-кана.

— Може би трябва да се отбия — открих, че го изричам на глас.

— Като ангела на смъртта? — предложи свещеника и отпи от светлото пиво.

— Гласът на мъдростта, по-скоро. — Спрях за малко, заиграх се със сламката. — Да им дам вътрешна информация по въпроса, защо толкова много двойки не успяват.

— И защо смяташ, че се получава така? — попита той нежно.

За моя изненада, очите ми се напълниха със сълзи.

— Всъщност нямам представа — прошепнах аз.

— Наистина ли?

— Е, мисля, че звучи много по-добре от „Хората са преобрани“, свещеник си все пак.

Той се усмихна.

— Всички си имат недостатъци — каза той. — Забележи само как се изразих, това е защото съм духовно лице и псувам само при специални случаи. Като стана дума за това, трябва да тръгвам, ще изнасям лекция за свещеничеството като призвание.

— Успех — казах аз. — Ще почерпя, тъй като те чака мисия невъзможна и въпреки факта, че католическата църква е най-богатата...

— О, престани, чувал съм го и преди — прекъсна ме той и ме потупа по рамото, докато излизаше от сепарето. — Благодаря за обяда, Харпър. Хайде да се видим и да поговорим отново скоро.

Когато се върнах в офиса, където прекарвах доста часове, откакто се прибрах — за неопишуема наслада на Тео — Томи висеше пред бюрото ми като дете, на което му предстоеше да бъде бито с пръчка от директора.

— Хей — казах аз и закачих шлифера си. — Как е?

Томи не ме погледна.

— Бих искал да се заемеш с развода ми — каза той.

Замръзнах.

— Но...

— Тя все още спи с онзи. Онази вечер, когато дойдох на партито ти, тя отново се събра с него. Аз съм идиот и ми писна от всичко това, така че, заемай се с развода ми, Харпър, защото повече не мога да издържам.

И макар да знаех, че това предстои, макар да нямах никаква вяра в Меги, и да знаех, че Томи ще си вземе поука от това, че ще го преодолее и надявах се, ще си намери някоя, която го заслужаваше..., въпреки всичко това, сърцето ми се сви.

— Толкова съжалявам — казах аз. Поколебах се за секунда, после отидох до него и го прегърнах. — Съжалявам, Том.

Дълго го потупвах по гърба, докато плачеше като бебе, въпреки че беше висок почти два метра, а аз бях всичко друго, но не и майчински настроена. Всичките ми реплики — това, че сърцето имаше нужда от време, че главата знаеше, за евтаназията на връзката — те просто не бяха достатъчни. Томи обичаше тази жена, а тя не отвърна на любовта му по същия начин и нито едно логично обяснение не му помагаше да се почувства по-добре.

По-късно през същия ден, отидох в офиса на Тео и затворих вратата зад себе си.

— Трябва да поговорим, шефе — казах аз.

— Разбира се, скъпа — отвърна той и погледна часовника си. — Имаш четири минути.

Беше облечен в бледозелена блуза с якичка и панталонки на шотландско каре, от което те заболяваха очите.

— Запътил си се към игрището за голф, а?

Тео се усмихна самодоволно.

— Да, сенатор Люис е в града, крие се от пресата.

— Какво е направил този път?

— Както изглежда е намерил сродната си душа.

— О, Господи — казах аз.

— Мда и тя е публикувала интимни снимки в интернет. Над три милиона са ги видели само за последните два часа. Ден за гордост.

— Млада любов — казах аз, въпреки че сенатор Люис минаваше седемдесет. Чудех се кои бяха тези три милиона и защо тормозеха душите си, като гледаха отмалелите крака на затлъстял бял мъж, който палува с бившата си чистачка.

— Какво има скъпа? Останаха ти три минути и двадесет секунди.

— Да. Тео, искам да се оттегля.

— От какво, Харпър? — Той взе един стик за голф и изимитира удар.

— От бракоразводните дела.

Той ме погледна ужасен.

— Какво? Защо? Не!

— Леко съм изхабена, Тео. Ще работя по някои, но... просто ми коства много.

— Не точно ти! Мислех си, че си различна! Отдава ти се! Понякога сърцата ни имат нужда да приемат онова, което главите ни вече знаят.

Вдишах бавно.

— Точно така. Но понякога главите ни са пълни с бръмбари, Тео.

Той ме погледна озадачен.

— Е, разбира се, Харпър. Какво искаш да кажеш?

— Искам да се отделя. Или да напусна.

Той се отдръпна и остави стика.

— Дори не изричай тези думи! О, ти зъл изнудвач! Добре, каквото си пожелаеш.

— Партньор — казах аз.

— Моля?!

— И аз искам да съм партньор.

Тео потъна в стола си.

— Виж ти, виж ти. Повишение достатъчно ли ще бъде?

Усмихнах се, първата ми истинска усмивка от векове насам.

— Не.

Малко преди да си тръгне, Керъл изниква в офиса ми.

— Това пристигна за теб. Извинявай, беше сред други пратки. — Тя ми подаде плик.

— Благодаря — казах аз, взех го разсеяно, докато траках по клавиатурата. — Наслади се на приятната вечер, Керъл.

— Не ми казвай какво да правя. — Тя затвори вратата след себе си.

Приключих с електронното писмо и погледнах към плика, който ми донесе Керъл. Адресът беше изписан на ръка, изпратен до фирмата. Нямахте обратен адрес.

Пощенското клеймо беше от Южна Дакота.

Всичкият въздух сякаш се изпари от стаята.

Отворих плика бавно, със силно треперещи ръце. Разгънах внимателно писмото и пригладих листа. В скута ми падна стодоларова банкнота. Вдишах дълбоко, задържах въздуха, изпуснах го и погледнах текста. Почеркът беше заоблен и въпреки, че не го бях виждала от толкова отдавна, веднага го разпознах.

„Скъпа Харпър,

Не знам точно какво да кажа. Наистина успя да ме изненадаш онзи ден. Познах те, тъй като винаги си приличала на мен. Искаше ми се да ме беше предупредила по някакъв начин, не бях готова за голяма сцена, знаеш какво имам предвид, нали? Беше шок да те видя, как мога да съм толкова стара и да имам такава голяма дъщеря? Както и да е, потърсих името ти в Гугъл и те намерих, все още на този забравен от Бога остров. Но изглежда, че си преуспяла! Адвокат. Винаги си била умна.

Предполагам искаш да разбереш, защо си тръгнах. Първо, нека започна с това, че се чувствам отлично! Животът беше едно лудо приключение за мен, и не бих искала да бе протекъл по друг начин. Никога не съм искала да съм прикована, а и никога не съм била готова за майчинство, или за живот на острова и всичко станало. Обмислях го дълго, но на края трябваше да направя онова, което беше правилно за мен. Имах много планове, преди да се появиш и не ми се струваше справедливо да остана закотвена до края на живота си. Извинявай, че се оказа на пътя ми, но имаме и добри моменти, нали?

Ако някога се върнеш насам, отбий се за едно «здрасти», но първо се обади. Между другото, не сметнах за редно да приема парите... не съм от оня тип, който иска да бъде задължен, знаеш какво искам да кажа. Купи си

нещо хубаво и мисли за мен, когато го носиш, става ли?
Пази се.

Линда“

Прочетох писмото седем пъти. Всеки път ми се струваше все по-противно.

„Трябваше да направя онова, което беше най-правилно за мен. Премислих го. Не бях подходяща за майка.“

Ти да видиш.

Да си купя нещо хубаво и да мисля за нея? Жената, която ме изостави, жената, която се престори, че не ме познава, след като бяхме разделени двадесет и една години?

„Изглежда, че си преуспяла.“

— Всъщност съм доста окаяна картинка, мамо — казах аз. Гласът ми прозвуча ужасно силно в тишината.

Дълго стоях така, под издължаващите се сенки, а дъждът барабанеше по прозорците, като мисъл, която иска да бъде пусната вътре. И тогава нещо се промъкна в съзнанието ми, внимателно, сякаш изпробваше водите, за да види дали е безопасно. Бавно, много бавно, нова възможност изплува в ума ми.

Стига вече!

Действията на майка ми, тази единствена постъпка всъщност, да ме изостави, беше като верига около сърцето ми... около целия ми живот, от тринайсетгодишна. Стига.

„Изглежда, че си преуспяла.“

— Знаеш ли какво? Задраскай горния коментар, мамо — казах аз. — Права си. Преуспяла съм, но не благодарение на теб.

Преди дори да реша да се размърдам, дъждобранът бе в ръката ми и тичах по стълбите, излязох на малката площадка зад сградата и се вмъкнах в малката ми жълта кола. Потеглих толкова бързо, че се разхвърча чакъл навсякъде, но не ми пукаше. Превишавах всички ограничения от Едгартаун до Тисбъри. Мисля, че докоснах спирачките само, когато завих пред къщата на баща ми. Ето я и нея, къщата, в която отраснах, мястото, което се стараех да избягвам през целия си съзнателен живот от секундата, в която заминах за колежа. Изхвърчах от колата и нахълтах в къщата.

Тя беше там. Изглеждаше стара и изтощена, беше без грим, което я правеше да изглежда странно бледа. Имаше цигара в ръката си и косата ѝ беше няколко инча по-ниска от обикновения „близо до Бог“ буфан. Когато ме видя, се усмихна уморено.

— Ето нещо, което радва окото — каза тя. — Как си, скъпа Харпър?

— Здравсти, Бевърли — задъхвах се аз. По радиото звучеше кънтри балада, станцията прашеше, но Бев не я беше грижа. Загаси цигарата, знаеше, че мразя пушенето ѝ.

— Ела, седни, съблечи се. Искаш ли нещо за ядене? — Понечи да стане.

— Не, не, не ставай. Не съм гладна — казах аз и придърпах един стол. — Уила тук ли е?

— Беше, но мисля, че с баща ти отидоха до работилницата му.

След като бях тук, вече не бях толкова сигурна какво искам да кажа. Отхапах една кожичка покрай нокътя си и прибрах ръцете си в скута.

— Как си след срещата с Ник и всичко останало?

Вдигнах поглед рязко и получих лека усмивка насреща. Никой не ме беше питал за това.

— Тъм... добре съм — казах аз. — Но не... е, ти как си, Бев?

— Предполагам, че съм добре. — Тя подреди салфетките в поставката, гротескна отливка карти, подредени във флош роял и ме погледна. — Чух, че с Денис сте се разделили и трябва да ти кажа, че съжалявам, да го чуя. Но предполагам, че след като не се оженихте след всичкото това време, е било показателно все пак. С баща ти се знаехме само от седмица... сигурно не е най-добрият пример, тъй като се разделяме и ние. — Тя се усмихна вяло и сви рамене.

— Бев, относно това, трябва да ти кажа нещо — започнах аз. — Аз... — Мамка му. Нямах представа какво да кажа. Преглътнах, Бев изчака, станцията прашеше, дъждът биеше по прозорците. От радиото долавях познати ноти — Sweet home Alabama^[1], южняшкият рок химн.

— Обожавам тази песен — каза Бев и погледът ѝ се зарея надалеч. — Касетата се заклеци в касетофона на колата ми, помниш ли? Постоянно свиреше тази песен.

Изплува спомен... как гледам Бевърли да отбива на алеята край къщата, а песента на Ленърд Скинърд беше като личния ѝ саундтрак.

— Никога не искаше да ходиш никъде с мен и с удоволствие го избягваше, ако можеше — каза Бев с изтощена усмивка. — Но въпреки това стоеше на прозореца, за да се увериш, че се връщам. После изтичваше и се скриваше в стаята си, забиваше нос в книгата и се правеше, че не знаеш, че съм се прибрала. Горкото ми дребосъче. Винаги толкова уплашена да не те изоставят, че не позволяваш на никой да те доближи.

Това беше емоционалният ми недостатък обобщен в едно изречение.

Достатъчно.

— Бев — казах отново. Пресегнах се и сграбчих ръцете ѝ. — Бевърли, чуй ме. Аз... — Буцата в гърлото ми задави думите.

— Какво има, захарче? — Тя наклони глава и се намръщи. — О, Господи, плачеш ли?

Стиснах ръката ѝ по-силно. Бевърли ме обикна от първия ден, в който ме видя. Окаян, навъсен тийнейджър, който гледаше на нея като на карикатура. Тя ме смяташе за умна, красива... мислеше, че съм прекрасна. Мислеше ме за най-добрата, въпреки факта, че се опитвах да я държа на разстояние.

Но преди дванадесет години, когато бях объркана, жалка картинка на пода в Ню Йорк, се обадох точно на нея. Знаех без грам съмнение, че Бевърли Робърта Дюпри Макнайт Лупински Джеймс, ще дойде за мен. И го направи. Без да се колебае, шофира пет часа без прекъсване, премина през щатите Масачузетс, Кънектикът и Ню Йорк, намери пътя до апартамента ми, пое ме в ръцете си, без да ми зададе нито един въпрос или да ми отправи обвинение и ме доведе в къщи.

— Бевърли — прошепнах аз, понеже гърлото ми бе стегнато. — Бев... ти си ми била повече майка от родната ми майка. — Очите ѝ се разшириха. — От теб не се изискваше да ме обичаш, и Бог ми е свидетел, че не ти отвърнах с достатъчно любов. Винаги си била до мен, винаги си се грижила за мен, съжалявам, че ми отне толкова време да го осъзная. Искам да знаеш, че дори и да се разведете с баща ми... — Предадох се и стиснах ръката ѝ още по-силно. — Винаги ще бъда твоя дъщеря.

Защото *тази* жена беше истинската ми майка. Двадесет и една години ме обичаше, въпреки всичко, а точно това правеха истинските майки. Именно това беше безусловна любов.

Бев зяпна в шок.

— О, бебче — прошепна тя. — О, детето ми, и аз те обичам.

После се прегърнахме и огромните гърди на Бев бяха толкова успокояващи, а миризмата на лак за коса смесена с тази от цигарите, миришеше на у дома. Тя плака и гали косата ми, аз ѝ позволих и установих, че се чувствам чудесно.

Час по-късно, след чаша чай и литър сълзи, прегърнах Бевърли още веднъж. Беше леко неловко, цялата тази физическа близост, но си струваше. Можех да свикна с това, исках да свикна.

Обещах да се обадя още утре, отидох отзад в работилницата на баща ми, място, което миришеше на дърво и машинно масло. Той говореше тихо на Уила, скръстил ръце и със сериозно изражение. Почувствах лека завист — татко винаги се е разбирал по-добре с нея. Тя, разбира се, беше много по-приятна от мен, но все пак.

При вида на биологичното му дете, баща ми престана да говори и двамата се обърнаха към мен.

— Може ли да поговорим за малко?

— С мен ли? — попита баща ми.

— Ъм... всъщност и с двама ви — казах аз и поех дълбоко дъх. — Така, слушай Уила. — Прехапах устни. — Аз няма да поема развода ти този път. Всъщност, не искам да прозвуча грубо, но не мога постоянно да те измъквам от кашите ти. На двадесет и седем си, не си на седемнадесет. Вече няма да ти давам заеми, нито кредитни карти. И просто ще си мълча по отношение на съветите, какво ще кажеш? Ти така или иначе не ги приемаш.

— Ами, аз... — започна Уила.

— Всъщност, само още един съвет — прекъснах я аз. — Отдай се на нещо. Дали ще е Кристофър, или работа, място, училище... закачи се за нещо, Уилс. Едва ли искаш да се рееш наоколо като пухче на глухарче, с един куп глупави връзки зад себе си и с едно огромно нищо пред теб. Така постъпи майка ми, и сега е сервитьорка в Южна Дакота, с нищо и никой. Не искаш това, Уила. Повярвай ми.

Настана тежка тишина. Баща ми замръзна при споменаването на майка ми. Уила ме зяпна за известно време, после се усмихна.

— Странно, че точно ти ми казваш това — каза тя. — С Крис се сдобрихме. Той ще работи за татко. Местим се тук.

Отговорих уста.

— Наистина ли? Ами какво стана с Напалеца?

Тя сви рамене.

— Обадох му се онзи ден... денят, в който Ник се появи. Крис няма да се откаже от изобретенията си, но вижда предимството на постоянната работа.

— О! Това е чудесно. Браво, Уила.

Тя повдигна вежда.

— Може би нямам нужда от съветите ти чак толкова, колкото си мислиш.

Поех си дъх и кимнах.

— Може би не, което е хубаво нещо, Уила. Извинявай, ако съм прозвучала като надут задник.

— С какво би било по-различно от друг път? — попита тя и направи гримаса на баща ми.

— Много смешно. Смилете се над мен, имах тежка седмица — измърморих аз.

Уила пристъпи напред и ме прегърна.

— Така чух и аз. Ако искаш да поговорим, насреща съм. — Тя ме погали по бузата. — Благодаря за всички заеми, съвети и безплатни разводи. Надявам се никога повече да не ми се налага да ползвам, което и да е от изброените.

— Подобно — казах аз.

— Трябва да тръгвам, благодаря татко! — Тя му прати въздушна целувка, той се престори, че я хваща и Уила изхвърча през вратата, като ни остави сами с баща ми. Между нас стояха шест метра дървен материал и машините, както и миризмата на трици във въздуха. Дъждът тропаше по ламаринения покрив, вятърът свистеше навън.

— Ненормално време, а? — казах аз, въпреки, че не беше нищо повече от типична за този край буря.

— Да.

Тишината се настани между нас. *Сега или никога, Харпър.*

— Видях Линда миналата седмица.

— Да, спомена го. Как мина?

— Не мина добре, тате. Никак даже. — Поех си дълбоко дъх. — Направи се, че не ме познава и аз оставих нещата така.

Баща ми погледна към пода и не отвърна нищо.

— Тате — казах тихо — слушай, аз... аз винаги съм те обвинявала, за това, че не си правил мама щастлива, за да я накараш да остане, или че не си се борил достатъчно силно, за да я накараш да се върне, когато ни напусна. Ненавиждах, че се ожени за Бевърли и ми я стовари в живота.

Баща ми кимна в знак на разбиране, погледът му още беше върху покрития с трици под.

— Сега искам да ти благодаря за всичко това.

Той вдигна очи.

— Очевидно майка ми е егоистична, плитка и безсърдечна личност. Бевърли не е такава.

— Не е — каза той. Вятърът духна по-силно и прозорците на работилницата се разтракаха.

— Не съм искала много от теб, нали тате? — попитах внимателно. — Не съм ти търсила пари, завърших образованието си на стипендия и студентски заеми. Не съм живяла при теб след колежа, не съм ти търсила съвет.

— Не си — съгласи се той. — Никога не си ми искала нищо. — Леко разочарование премина през вечно неутралното му изражение.

— Сега искам да те помоля за нещо, тате. Не напускай Бевърли. Отидете при брачен консултант и оправете нещата. Двадесет години си вложил в това, и тате... тя те обича. Вярва в теб. Не мисля, че има какво повече да искаш.

Той не помръдна, нито каза нещо за известно време.

— Знаеш, че Бевърли е по-млада от мен с петнадесет години, нали? — каза той бавно.

Аз кимнах.

Баща ми замълча, премисляше следващите си думи.

— Харпър, претърпях сърдечен удар през юли.

Колената ми се подкосиха.

— Какво? — изписах аз.

Той сви рамене.

— Лекарят каза, че е незначителен. Но ме накара да се замисля за бъдещето. Не искам да се налага Бев да се грижи за мен.

— Тя не знае ли за това, тате?

Той поклати глава.

— Казах й, че съм на риба с Фил Сантос.

— Тате... — Гласът ми трепереше. Ако той умреше...

— Не искам да я натоварвам с болен старец.

— Бев те обича, тате! Ако тя се разболее, ти натоварен с нея ли ще се чувстваш?

— Разбира се, че не. Но... е, разбирам позицията ти. — Не казанищо повече. — И все пак, тя заслужава някой, който да е на нейните години. Не й трябва болнав старец.

— Добре ли си сега? — попитах аз.

— О, предполагам да. Пия си хапчетата всеки ден. Холестеролът ми е с ниски показатели. Просто... поглеждаш живота си и се питаш, какво можеш да направиш за семейството си. Изглеждаше ми, че да „отвържа“ Бевърли, беше правилното нещо. Ако ще умра след година...

— Господи, защо вие мъжете сте толкова мелодраматични — казах аз, въпреки че краката ми все още трепереха от мисълта, че баща ми е болен. — Ако се грижиш добре за себе си, ще ни надживееш всички. Но тате, да „отвържеш“ Бев, не е най-правилното нещо, нито пък да държиш децата си настрани от теб.

Той сви леко рамене.

— Е, сигурно си права.

— Значи ще говориш с Бевърли? — попитах аз. — Защото аз няма да крия това от нея, тате.

Той кимна веднъж.

— Да, ще говоря с нея. И без това се мотаех с изнасянето, явно това означава нещо.

— Означава, че я обичаш и не искаш развод.

Той ме погледна и повдигна вежда.

— Днес май си се заела да поправяш животи, а? — попита той, с шеговита нотка в гласа.

— На всички, с изключение на моя — казах аз. Спогледахме се за минута.

— Харпър, аз... знаеш... не бях най-добрия баща — въздъхна той. — С Уила е лесно, тя винаги прави грешки или иска нещо, с което мога да й помогна... пари, къде да живее, каквото и да е. Но ти... ти

никога нямаше нужда от нищо. — Той замълча. — Освен майка. Истинска майка. Да си призная, бях доволен, че Линда си тръгна. Страхувах се, че ще те съсипе.

— За това ли се омъжи за Бевърли? За да ми намериш майка?

— Предимно.

Господи. Миналото никога нямаше да е същото.

— Тате — казах аз, след няколко мига. — Може ли да те попитам нещо?

— Има ли начин да те спра?

Усмихнах се леко на това. Баща ми се пошегува. С мен.

— Е, не, но винаги съм се чудила за нещо. Майка ми на Харпър Ли ли ме е кръстила?

— Кой е това?

— Тя е написала „Да убиеш присмехулник“.

Баща ми се намръщи.

— До колкото знам те нарече на някакво модно списание.

О, Егати, *Харпър'с Базар*. Е, предполагам, че това се връзваше повече. И до известна степен беше успокоително, не очаквах майка ми да ме изненада с неподозирани качества.

— Може ли да те попитам още нещо?

— Давай.

— Ами... — Този въпрос щеше да е по-труден. — Ако те бях попитала за съвет, преди години, какво щеше да кажеш за решението ми да се омъжа за Ник?

Той не отговори нищо около минута, само ме погледна, сякаш искаше да прецени дали исках да чуя истината.

— Предполагам, че бих казал, че това момче е най-хубавото нещо, което някога ти се е случвало.

Сърцето ми се сви.

— Наистина ли? — прошепнах аз.

— Да.

— Ти никога не каза нищо, дори не бях сигурна, че го одобряваш.

Баща ми сви отново рамене и погледна към пода.

— Действията би трябвало да говорят по-силно от думите — отвърна той с пресипнал глас. — Оставих го да се ожени за теб, нали? Не бих дал дъщеря си на всеки. — След това вдигна поглед и протегна

ръце колебливо, срамежливо. — Ела — каза ми. — Дай една прегръдка на стария си баща.

[\[1\]](#) Популярна песен на американската рок група Ленърд Скинърд. — Б.пр. [↑](#)

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В петък си тръгнах от офиса около четири и се прибрах вкъщи, за да си опаковам багажа.

Отне ми петнадесет минути. За да убия още малко време, отидох да проверя списъка в компютъра.

1. Да направя резервация за самолета. (Вече беше сторено, дори го бях потвърдила. Два пъти.)

2. Да си резервирам стая в хотел. (Също потвърдено два пъти.)

3. Да опаковам багажа. (Току-що го направих.)

4. Да си напиша реч. (Сторено, въпреки че бе крайно незадоволителна и твърде дълга.)

5. Да произнеса речта. (Предстои.)

6. Да си върна Ник. (Предстои.)

— Мамка му — прошепнах аз, като потиснах конвулсията от обзелия ме страх. Бях решила да приключа със закърнялостта... отворих сърцето си за Бевърли... започнах да разбирам баща си по-добре..., но нямах и бегла представа дали Ник щеше да ми даде още един шанс. Преди да се качи в таксито, каза, че не може повече така.

Ах, тези равносметки. Всички онези моменти в миналото, когато го отблъсквах достатъчно, така че да се опитам да съхраня най-съществената част от себе си, когато го изтиквах от сърцето си, за да мога да си спестя пораженията, в случай, че ме напусне... наранявах себе си, наранявах и Ник. Бевърли беше права. Толкова се страхувах хората да не ме зарежат, че дори не ги допусках близо до себе си.

Към този факт трябва да добавя, че дори нямах представа дали Ник беше на американска земя. Сякаш си спомнях пътуване до Дубай (или Лондон, или Сиатъл) в календара му. Бях твърде голяма страхливка, за да се обадя в офиса и да попитам за графика му — не че някой щеше да ми го каже, разбира се — и още по-притеснена, за да позвъня на него. Не, по-добре щеше да бъде, ако се появя на прага му. Ако ми затръшнеше вратата, винаги ми оставаше опцията да креция под прозореца, докато не дойде полиция.

Тео се беше хванал за сърцето, когато поисках почивка, но след като чу за мисията ми, очите му се озариха.

— Вземи си колкото дни ти трябва — каза той бързо. — Луд съм по истинската любов. Женил съм се четири пъти, все пак.

Планът ми... е, не струваше, но поне беше нещо. Дори и да се наложеше да се отбивам до апартамента му на всеки четири часа, бих го сторила.

Това разбира се, бе последната стъпка от кампанията „И Харпър има сърце“. През изминалата седмица се грижих за децата на Ким — сдобих се с две синини на пищяла и следи от зъби на китката, но също така научих какво е Пикачу^[1]. Заведох Томи на вечеря и платих сметката, купих плакат на Дъстин Педориа за Керъл. Дори сготвих и поканих Бев, Уила и Ким на вечеря по женски.

Изпратих извинително писмо на Джак и Сара Костело, в което казвах как винаги ми е било приятно, когато са ме включвали в семейните им сбирки и колко съжалявах, задето причиних такава болка на Денис. И да, обадох се и на Ден. Изглежда, че се справяше добре. Добрият ми Денис, който бе приятно изненадан, че не бях отново с Ник.

Все още не, но щях да опитам. И ако Ник не ми простеше, или не ме приемеше обратно... мисълта ми причини още една конвулсия.

— Значи заминаваш, а? — долетя глас. Ким и малкият Дезмънд в ръцете й ухаеха на слънцезащитен крем и солена вода.

— Да. — Направих гримаса и затворих куфара.

— Браво, Харпър. Доста е романтично, всъщност.

— Сигурно. Въпреки че ми мирише на ограничителна заповед, предполагам, че си струва да опитам.

— *Направи, или прави не. Опитвам няма.* — произнесе монотонно тя.

— Кой го е казал това? Уинстън Чърчил?

— Йода, разбира се. Имам четири сина, „Междוזвездни войни“ е моят живот.

— Значи вече *Мъпетите* ми дават съвети?

— Радвай се, можеха да са и Телетъбисите. — Тя се наведе и неочаквано ме целуна по бузата. Дезмънд ме изрита в ребрата и се усмихна ангелски. — Ще се видим като се прибереш — каза приятелката ми.

— Благодаря, Ким — отвърнах аз. Погледнах към нея и я дарих с измъчена усмивка, която само след секунда се превърна в истинска. — Благодаря!

— Отивай да си го върнеш, сестро! — извика тя, докато излизаше от стаята. — Няма да ти струва нищо. В най-лошият случай, ще се озовеш отново, където си сега.

Точно в това беше проблемът. Тук вече не беше както едно време. Задоволството — самодоволството, нека бъдем откровени, което изпитвах от живота си се изпари като утринна мъгла и аз просто бях като всички останали, клета и жалка глупачка, разнебитена от бурите на любовта. Пълно затъмнение.

Погледнах часовника, опитах се да не повърна, успях и станах, за да намеря клетката на Коко. При вида ѝ, тя незабавно се преобрази на чихуахуа-сираче. Пристъпи към мен и ми подаде предната си лапичка, сякаш беше ранена.

— Нищо ти няма — казах ѝ аз. — Какъв е проблемът? Не искаш ли да се видиш с Ник? Ти го харесваш, не помниш ли? Това знак ли е? Да не би да се опитваш да ми кажеш, да не правя това? Кажи, Коко, ти си много по-умна от мен, Бог ми е свидетел.

Тя приклепна и размърда леко опашка, сякаш ми казваше: *Виждаш ли? Толкова съм сладка, забрави ли? Не ме карай да влизам в този дяволска клетка! Аз не съм градско момиче!*

Кой би я обвинил? Полетите бяха достатъчно наказание, дори без да си затворен. А и тя толкова се стресира в Ню Йорк... тези клаксони и сирени, вечният рев. Въздъхнах и седнах до нея.

— Добре, може да останеш. Но аз трябва да тръгвам, бебче, разбрахме ли се? Искаш ли да те заведа при Ким?

Сетих се за нейното котило от мъжки деца и потреперих.

— Какво ще кажеш за Уила?

Самолетът ми излиташе след час и половина. Имах предостатъчно време да се отбия до нея, с Крис си бяха наели жилище в Оук Блъфс. Видях ги преди два дена, все още чакаха мебелите от Ню Йорк, но къщичката беше сладка. Крис изглеждаше добре, спомена сдружението на анонимните алкохолици и успокоението от постоянната работа. Уила от своя страна се беше записала за онлайн клас по анатомия. Искаше да става медицинска сестра. Изглеждаше подходящо за слънчевата ѝ натура.

Обадих се на сестра ми.

— Хей — казах аз. — Нуждая се от услуга.

— Разбира се! — отвърна тя.

— Може ли да се грижиш за Коко за няколко дни? Всъщност, може и да е за по-дълго време. — Краката ми се разтрепериха. — Седмица, дори.

— Няма проблем. Къде ще ходиш?

— Нью Йорк — едва преглътнах аз.

— Я повтори?

— Нью Йорк. — Поех си дъх. — Аз... отивам да се видя с Ник.

— Ъм... Харпър, Ник е тук.

— Какво? — изпищях аз. — Тук? Какво искаш да кажеш с това „тук“? Къде тук? В къщата ти?

— Успокой се — каза тя. На острова е.

— Какво прави тук? — сърцето ми подскочи.

— Крис нае камион вчера, отиде до града, за да донесе нещата ни. Ник се върна с него и му помогна да разтоварят. Така се озова тук. Но, Харпър, той си тръгна току-що, преди десетина минути. Искаше да се качи на ферибота, който тръгва от Оук Блъфс в седем часа. После сигурно ще наеме кола до летище Лоугън и мисля, че заминава за Сиатъл, или нещо от сорта.

Погледнах часовника си. Беше шест и двадесет и две.

— Тръгвам — избръщолех аз.

— Да му се обадя ли? Какво да му кажа?

— Не! Не, ъм... той може да не иска да ме вижда.

Изхвърчах от къщата, оставих кучето си, което изджавка в упрек, че не го взех. Потеглих със свистене на гуми и край колата се разхвърчаха парчета миди. Засякох един чудовищен Хамър с регистрация от щата Вирджиния и си спечелих няколко разярени крясъка. Не им обърнах внимание, вече дишаха прахта на малката ми жълта кола. Пътят от Менемша до Оук Блъфс обикновено отнемаше около половин час, повече ако имаше задръстване. Тъй като беше Денят на Колумб и такова съществуваше, никога нямаше да успея ако прекося тази част на Мартас Винярд както подобава, затова поех надолу към фермата на Фидълхед, през Тисбъри. Ръцете ми бяха сграбчили здраво волана. Подминах летището и на Барнс Роуд и заседнах зад един мини ван с регистрация от Нью Джърси.

— Хайде, хайде, давай, нямате ли си собствено крайбрежие? — измърморих аз, докато си дъвчех кожичките край ноктите. Когато брегът се разчисти ги задминах с максимална скорост. Хей, аз съм от Масачузетс, ако не знаете. Ограниченията за скоростта бяха за останалите щати.

Но когато пристигнах в Оук Блъфс изобщо не очаквах движението да бъде толкова натоварено. Ако не тръгнах през тревните площи, — сериозно го обмислях — или не превърнех пътя в касапница — няхах чак такова намерение — нямаше да успея. Туристи се мотаеха наоколо, пътят бе претъпкан с коли.

Погледнах часовника, седем без четири минути.

Нямаше да успея. Не и без нечия помощ.

Извадих телефона и избрах номера на човек, който всички на този остров познаваха и харесваха, човек с приятели на важни постове.

— Отговори, моля те, моля те, моля те — повтарях монотонно аз. Молитвата ми бе чута.

— Пич, к'во става?

— О, Денис, слава на Бога! Слушай, спешно е. Трябва да спра ферибота.

— Защо?

Поколебах се.

— За да настигна Ник. Опитвам се да се събера отново с него.

— Супер — каза Денис искрено и аз изпитах внезапен прилив на обич към него, защото в сърцето му нямаше място за злоба.

— Но попаднах в задръстване и няма да успея. Мислех си да се обадя с предупреждение за бомба...

— Лошо.

— ... знам, а и не искам да ме арестуват. Така че, можеш ли да ми помогнеш? Моля те! Трябват ми само няколко минути.

— Момент. — Настана дълбока тишина. — Мисля, че Гери е на смяна тази вечер. Нека да се обадя.

— Наистина ли? — Надеждата, това пернато същество, изпърха с криле.

— Ще опитам.

— О, благодаря ти! Много ти благодаря!

— За нищо, пич.

— Денис, ти си най-добрия!

— Да, щом казваш. Хей, Харп, слушай... ти сигурно си чула вече... събрахме се с Джоуди.

— Джоуди с у? — казах аз механично, като заобиколих един мерцедес, чийто шофьор явно не различаваше задник от лакът и се опитваше да завие в погрешната посока на еднопосочна улица.

— Да, излязохме преди няколко вечери и беше точно както едно време.

Аз се засмях.

— Покани ме на сватбата, става ли, Ден?

— Абсолютно, пич. — Отново настана мълчание. — Успех, Харпър.

Гърлото ме стегна внезапно.

— Благодаря, Денис.

След може би цяла вечност, най-сетне пред погледа ми се разкри мястото, от което тръгваше ферибота. За нещастие имаше концерт в близката беседка на Оушън парк и движението едва помръдваше. Но поне фериботът бе още там, въпреки че беше седем часа и девет минути. Може би щях да успея в крайна сметка, благословен да е Денис Патрик Костело. Щях да платя за медения им месец с Джоуди, заклех се, че ще го сторя.

Звукът от свирката на ферибота разкъса въздуха.

— Не! — изстенах аз. — Проклятие! — Все още бях на две преки разстояние, нямаше къде да паркирам на всичко отгоре и скърцах със зъби от ярост. Но пък ако днес не успеях да настигна Ник, което беше твърде вероятно, винаги можех да го направя някой друг път.

Само че вариантът *друг път* изобщо не ми се нравеше в момента. Сега. Трябваше да стане сега.

Отбих, спрях на сред улицата до едно червено порше и изхвърчах от колата.

— Не можете да паркирате тук! — извика един полицай.

— Спешно е! — казах аз и се втурнах да пресичам. Рампата до ферибота беше дълга, направена от греди, а тази вечер беше пълно с изпращачи. — Извинете, извинете! — виках аз и се промъквах през тълпата. — Спрете ферибота! Задръжте го, моля ви! — Краката ми топуркаха по дървените летви, докато тичах. Прескочих купчина намотано въже. Някъде свиреше радио и пренатовареният ми мозък

различи текста на Sweet home Alabama. Това беше знак от Бог, или от Бев, или от вселената.

Свирката изпищя отново.

— Спрете ферибота! — изкрещях аз. — Моля ви!

— Закъсняхте, госпожо — каза служителят, докато хвърляше въжето на един от мъжете на борда. — Никой да не преминава от тук нататък.

Тогава видях Ник. Стоеше на долната палуба, гледаше към Мартас Винярд, докато фериботът се отдалечаваше, а неизменният вятър рошеше косата му. Циганските му очи бяха безизразни и... тъжни.

Е, повече нямаше да бъде тъжен, по дяволите.

— Ник! — изкрещях аз. — Ник!

Не ме видя.

— Ник! — Обърнах се към един от работниците. Над джоба на униформата му беше избродирано името *Ленърд*. — *Ленърд*! — извиках. — Спри ферибота.

— Само ако е спешен случай — каза той с плътен ню бедфордски акцент — или ако сте омотана с експлозиви, иначе не, съжалявам.

— Спрете го, или скачам на него!

— Не си помисляйте дори, ясно? — отвърна той и натисна нещо на контролното табло. — Може да ви арестуват заради това. А ако се приближите до перката, веднага ще ви засмуче.

Перката беше отзад на лодката. Прицелих се отстрани.

Направи, или прави не. Опитвам няма.

Подстрекавана от Йода и безпогрешния факт, че обичах Ник Лоури повече от всичко на света, се затичах към ръба на пристанището с все сила. Когато стигнах до края, продължих да тичам и за секунда се озовах във въздуха, летях като в безтегловност.

Когато се потопих във водата, светът около мен замлъкна. Мехурчетата фучаха край ушите ми. Мамка му, водата беше ледена! Изтласках се към повърхността и изплувах, плюех, солената вода пареше очите ми, кожата ми настръхна. Изкашлях се и погледнах нагоре към лодката. Не виждах Ник, само масивния корпус на водния съд на около пет метра пред мен. Хората на пристанището крещяха и ме сочеха. Порех водата и магнах мократа коса от очите си.

— По дяволите! — изкрещя Ленърд, служителът на пристанището. Погледнах назад към него, докато изваждаше радиостанцията си и извика: — Хюи, има една откачена във водата! Спри моторите! — Той ме погледна. — Луда!

Чу се плясък. От ферибота хвърлиха спасителен пояс. Отново погледнах нагоре към лодката. Беше се събрала тълпа, дузини лица зяпаха към мен.

— Ник? — изкрещях аз. Ревът на мотора секна внезапно и изведнъж настана пълна тишина. — Ник Лоури? — извиках отново.

Ето го и него, беше сграбчил парапета с две ръце.

— Исусе, Харпър, добре ли си?

— Ъм... да — казах аз, въпреки че зъбите ми започнаха да тракат.

— Хвани пояса, идиотке! — нареди Ленърд.

Не му обърнах внимание.

— Харпи, какво правиш? — попита Ник. — Полудя ли?

— Малко. — Продължих да поря водата, но вече треперех от студ. — Ник... трябваше да те видя.

— Да, това го разбрах — каза той.

— Госпожо, моля ви, излезте от водата.

Чудесно, това беше ченгето, което ми каза да не паркирам на улицата.

— Виж Ник... — Всъщност вече плувах малко по-близо. Замълчах, така и не запомних онази ужасна реч, върху която работих.

Той чакаше. Хората край него чакаха.

— Мамо, може ли да хапна нещо? — попита някакво дете.

— Шшшт — изсъска майка му.

— Госпожо, ако се наложи да скоча там, за да ви спася, няма да ми хареса — каза полицаят.

Погледнах към Ник, към разрошената му коса, прекрасното му лице, тези цигански очи, които винаги влудяваха сърцето ми.

— Ожени се за мен — казах аз.

Предполагам, че не очакваше да му кажа точно това, защото просто стоеше там, гледаше към мен с леко отворена уста, сякаш не разбираше думите ми.

— Ожени се за мен, Ник — казах аз, а гласът ми се сподавяше от сълзите. — Ожени се отново за мен. Не ме е грижа как ще протече, или

какъв ще бъде планът, нито къде ще сме, стига само да сме заедно. Обичам те, Ник. Винаги съм те обичала, обичам те и винаги ще те обичам!

Той все още не казваше нищо. Тълпата гледаше.

— Сър? — обади се полицаят. — Бихте ли отговорили на лудата жена, за да можем всички да се приберем по домовете си?

Тълпата зяпаше ту към мен, ту към Ник и през този безкраен, изтръгващ сърцето миг, Ник изглежда бе готов да се обърне и да ме остави във водата.

Но не го направи. С бързо и премерено движение той скочи през парапета. Тълпата ахна, служителят на пристанището изруга, а Ник цопна с плясък във водата на около метър встрани от мен.

— Определено си една на милиони — каза той, хвана спасителния пояс с една ръка, мен с другата и ме целуна силно и страстно. Преметнах ръце през врата му и му отвърнах с цялото си сърце.

— Идиоти — извика някой.

Не ми пукаше. Ник отново беше с мен. Първият мъж, когото съм обичала, единственият мъж, когото съм обичала. Зъбите ми тракаха твърде силно, за да успея да го целуна както исках, затова се отдръпнах, погледнах го в очите и се усмихнах.

— Ще приема това за „да“.

Епилог

Сватбеният ни ден, всъщност вторият ни сватбен ден, беше студен и дъждовен. Вятърът удряше по дървената конструкция на унитариянската църква, прозорците със стъклописи потракваха леко. Докато баща ми и Бевърли ме изпровождаха по пътеката към олтара, вятърът засвистя с пълна сила.

— Звучи ми като предупреждение — каза Ник и се усмихна.

— Съжалявам приятел, твърде късно е да се разколебаваш сега — отвърнах аз, натиках букета в ръката на Уила и сграбчих двете ръце на Ник.

— Страх ли те е? — попита той тихо.

Погледнах го в очите.

— Не, никак дори. А теб?

Той се усмихна и сърцето ми подскочи.

— Как мислиш?

— Мисля, че си много сладък със смокинг.

— А аз мисля, че ако двамата успеете да млъкнете, може би ще можем да започнем — каза отец Брус.

Тъй като католическата църква дори не би ни помирисала, отец Би успя да издейства правото той да извърши церемонията. Епископът му не беше доволен, но добрият отец каза, че си струва да го направи. Ужасно мило от негова страна.

Крис беше кумът. Хей, познайте какво? Напалецът бе избран от някаква компания, от онези, които се заемаха със странни продукти и излъчваха рекламите си късно през нощта. До сега беше спечелил около четиринадесет долара, но знае ли човек. Той ми намигна, красивият дявол, а аз му отвърнах с усмивка.

— Скъпи влюбени — поде отец Брус. — Събрали сме се тук, за да станем свидетели на съюза между Ник и Харпър, които ще се врекат в любов и вяност един на друг, да се надяваме за последен път, защото не знам за вас, но аз не смятам, че някой от нас заслужава да премине през всичко това отново.

— Днес всеки е комик — казах аз.

Ник се ухили.

Погледнах към гостите ни. Ръката на баща ми беше обхванала Бевърли, тя плачеше със сини сълзи и в същото време се усмихваше широко. Тео беше дошъл с най-новата си бивша съпруга. Керъл, Томи и останалите адвокати от фирмата ми, както и няколко клиенти, — няма по-добро място от сватбите, където можеш да срещнеш потенциален партньор, нали така? Денис, Джоуди и малкият й син седяха отзад до Ким, Лу и четирите момчета, които се бутаха един друг. Джейсън Круз беше тук... Ник настоя, а аз проявих толерантност. Питър Кемдън също беше дошъл, както и други хора от фирмата. Пийт не изглеждаше щастлив, но не ме и интересуваше.

Около необичайното ми предложение се надигна сериозен фурор. Разбира се, всеки присъстващ имаше фотоапарат или мобилен телефон, и вестникът на Мартас Винярд публикува монтаж как двамата се целуваме във водата с очарователното заглавие: „Бракоразводен адвокат рискува всичко, за да спечели мъжа на живота

си“. Ник сложи заглавната страница в рамка и от време на време ми я посочваше, ако се случеше да се скараме за нещо.

Но препирните ни бяха безобидни и за неща от рода на колко време да прекарваме в Бостън и колко във Винярд. Ник проведе дълъг разговор с Питър, намали пътуванията си и отвори клон в Бостън. Удоволствието от това да имаш собствен бизнес, казваше той, се крие в гъвкавостта. И така, след като бе прекарал толкова време в Голямата Ябълка, Ник се премести в Бостън, където приятелски се подиграваше на заплетените улици, създаваше си врагове, като носеше шапката с логото на Янкис на възможно най-много места и си призна, че морската храна тук е несравнима. Всеки месец прекарвахме няколко дни в така нареченият от него „истински град“. Но иначе свикваше. Дори превиши скоростта на една от магистралите. Паметен ден.

Колкото до мен, щях да работя за бостънския офис на Бейнбрук и Хауи от понеделник до четвъртък, а през останалите дни да се прибирам у дома на острова. Взехме си приятен малък апартамент в Бек Бей, но щяхме да си запазим къщата в Менемша — разбира се! Когато имаме деца, което се надявахме да стане скоро, щяхме да го измислим. Нищо не беше сигурно, но имах вяра, че ще се получи.

Казахме клетвите си и този път... този път знаех, че ще успеем.

— Ник? У теб ли е пръстена? — попита отец Брус.

— Да, Ник. У теб ли е? — повторих аз. Ник не ми беше позволил да видя пръстена, който ми беше избрал, което според мен беше ужасно несправедливо. — Трябваше да ми го покажеш, след като ще го нося до края на живота си.

— Господи, никога ли не млъква? — попита Ник. — Да, у мен е. — Той повдигна вежда.

Кристофър го даде на брат си, а Ник се усмихна, пое ръката ми и го сложи на пръста ми.

Беше сватбеният ми пръстен. Първият.

— О, Ник — прошепнах аз и очите ми се насълзиха.

— Искам да знаеш, че се върнах за него след деня, в който ме напусна — каза Ник. — Наложих се да се спусна в шахтата и да пълзя по тръбата. Не можех просто да го зарежа там. — Той замълча. — Предполагам, че е имало причина, за да го запазя.

— Явно да — прошепнах аз и го целунах, и още веднъж, и още веднъж.

— След като никой не чака наставления — отец Брус въздъхна драматично, — обявявам ви за съпруг и съпруга. Ник, може да продължиш да целуваш булката.

Бевърли хлипаше, баща ми се подхилкваше, Уила се смееше с цяло гърло, всички ръкопляскаха, викаха и дюдюкаха.

Колкото до мен, най-сетне бях там, където ми беше мястото. А щом погледнах усмихнатите очи на съпруга си, най-накрая разбрах какво означава *щастливи завинаги*.

[1] Герой от популярната манга и аниме Покемон. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.